

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YASAK BÜYÜ

LEE
KELLY

YABANCI

BÜYÜ

GÜÇLÜ VE
TEHLİKELİDİ,
BAĞIMLILIK
YAPIYORDU.

"Yasadık Büyü ustaca yazılmış bir roman... ama dillerden düşmemesini sağlayacak olan şey çarpıcı sonu. Okuduklarınıza inanamayacaksınız." -**FOR.COM**

"İddialı, gerilim dolu bir suç ve büyü hikâyesi. İnanılmaz zekice ve yaratıcı bir şekilde kurgulanmış bir roman." -**BOOKLIST**

"Kelly'nin yeni romanı Yasadık Büyü, 1920'lerin ihtişamlı zamanlarında geçen Gece Sırkı ve Muhteşem Gatsby'yi anımsatan bir hikâye." -**PUBLISHERS WEEKLY**

Çeviren: Yaprak Onur

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786052 177471

Yabanciyayinlari

BÜYÜ GÜÇLÜ VE TEHLİKELİYDİ,

bağımlılık yapıyordu. 18. Kanun Değişikliği ile nihayet yasadışı olmuştu.

1926'da, Büyücülük Karşıtları büyü yapmayı tamamen yasaklamayı başarmıştı ve şehrin yeraltı büyü dünyası en şaşıla zamanını yaşıyordu. Büyücüler gangsterlere suçlarında yardımcı olacak illüzyonlar yapıyor, kaçakçılar deniz aşırı ülkelerden büyülü kaçak mal getiriyordu. Müşterilerin kendilerini büyüye boğabilecekleri gösteri mekânlarında akılları uçuran, sarhoş eden Parıltı adlı ikirden içilebiliyordu.

Joan Kendrick, ailesinin evi ellerinden alınınca şehrin en ünlü suçluları olan Shaw Çetesi'ne üye olmayı yeni kabul etmiş bir büyücüydü. Federal Yasak Birimi'ne yeni katılan Alex Danfrey'nin ise karmaşık bir geçmişi ve özel yetenekleri vardı. Shaw Çetesi'ne üye olup onları yakalamakla görevlendirilmişti.

Joan ve Alex yasak büyü'nün şiddet dolu, tehlikeli dünyasına girdiklerinde yolları kesişecek ve aldıkları emirlerle rağmen birbirlerinden etkilenmeden edemeyeceklerdi. Ancak işler değişmeye başladığında bu ikili kime sadık kalacaklarına karar vermek zorunda kalacak ve karşı karşıya geleceklerdi.

Fotoğraf © PIETER M. VAN HATTEM

LEE KELLY

Philadelphia'da doğup büyüyen Kelly, sonrasında Georgetown Üniversitesi'nde hukuk okudu. Yeni anne olan yazar, genç edebiyat ve kurgu tarzında yazmaktadır. İlk romanı *Barbarlar Şehri* olan Kelly, şu an New York'ta yaşamaktadır.

Yasak Büyü
Özgün Adı | *A Criminal Magic*
Lee Kelly

Yabancı Yayınları | 246

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın
Redaksiyon | Merve Özcan
Düzeltili | Gizem Sert
Kapak ve Sayfa Tasarımı | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Aralık 2018, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-45-7 (karton kapak)
ISBN: 978-605-2177-47-1 (ciltli)

Türkçe Çeviri © Yaprak Onur, 2016
© Yabancı Yayınları, 2018
© Lee Kelly, 2016

Sertifika No: 11407

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yaymcının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/5 B Kızıllar Mah. İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

LEE KELLY

YASAK BÜYÜ

Çeviren
Yaprak Onur

AMERİKA'NIN SESİ

*Lekesiz Bayrak Altında
Büyüden Arınmış Bir Ulus*

CİLT XXVI

WESTERVILLE, OHIO, 29 OCAK 1919

SAYI 6

A.B.D. BÜYÜNÜN CAZİBESİNDEN KURTULDU

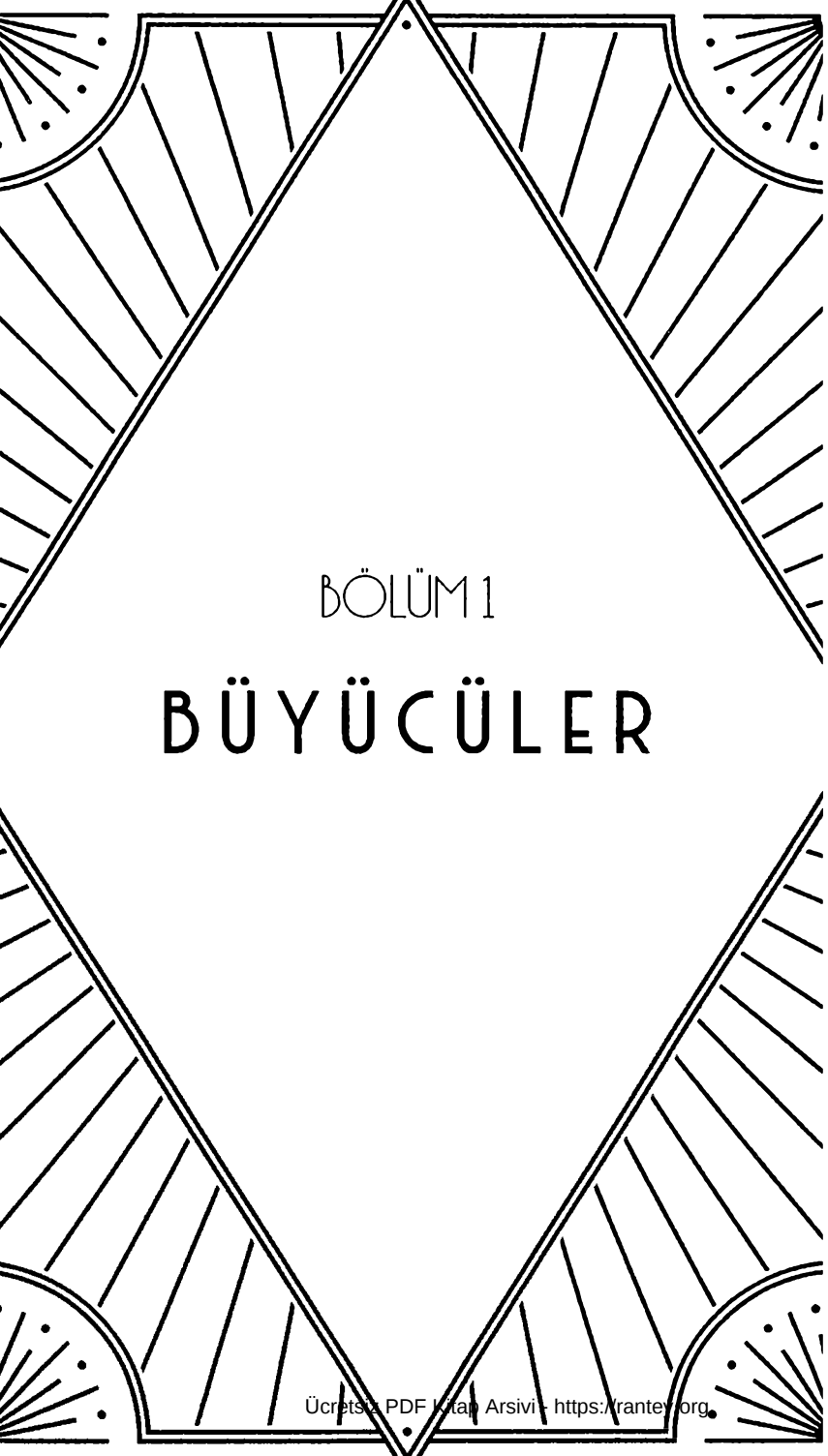
36. EYALET BÜYÜCÜLÜK KARŞITI
YASA DEĞİŞİKLİĞİNİ ONAYLADI

16 OCAK

Nebraska, Büyücülük Karşiti Yasayı Kabul Eden İlk
Eyalet Olma Onurunu Missouri'den Kaptı; Wyoming,
Wisconsin ve Minnesota Hemen Peşlerinde

16 OCAK 1919 DÜNYA TARİHİ İÇİN
ÖNEMLİ BİR GÜN

EYLÜL 1926

BÖLÜM 1

BÜYÜCÜLER

KARA ORMAN

JOAN

Büyü birçok şey başarabilir ama geçmişi değiştiremez. Büyücülüğe tövbe edip büyü gücümü toprak, kan ve gözyaşlarıyla yerin dibine gömdüm. Tabii beni zamanda geriye götürebilecek olsaydı onu bir kez daha kullanabilmek, beni bir zamanlar dünyamı paramparça ettiğim o yere götürüp her şeyi mahvetmek yerine arkamı dönüp gitmemi sağlamak için ruhumu memnuniyetle satardım.

Zaman zaman kendimi kandırmayı başarabiliyordum. Bunca aydan sonra bile bazen gözlerimi açıyor ve uykuyla uyanıklık arasındaki o puslu dakikalarda, dünya olduğundan farklıymış gibi hissediyordum. Sanki tüm renkleri çalmmamıştı. Sanki annem büyü odasına gitmişti ve şafak, arkasındaki pencereden sinsiçe süzülürken güç sözcüklerini fısıldayarak lavanta ile gelin-ciği karıştırıyordu. Bu, o kadar iç ısıtan ve huzur veren bir histi ki bir battaniyeye gömülmekten farksızdı. Zihnim odaklanmaya başlarken bile, kalbim oyuna geldiğinin farkına varıp daha hızlı, *daha da hızlı*, hatta iki kat hızlı attığında bile iyice sarınıp biraz daha içine gömülme istiyordum.

Sonra gerçek, tuğlalardan oluşan bir çığ gibi üzerime çöktü.

Ancak annem göçüp gitmişti.

Zaten kendini kandırmakla ilgili sorun da buydu. Üzerinizdeki etkisi geçtiği anda dünya daha da boş gelmeye başlıyordu.

Az önce duruladığım bardakları kurulayıp şeffaf ve zayıf askerlerden oluşan bir ordu misali arkamdaki barın üzerine dizdim. Pencereden görünen arka bahçemizdeki açıklığın üzerinde, akşamüstünün gri gökyüzü koyulaşıp üzgün bir alacakaranlığa

dönüşüyordu. Saat neredeyse beşti ve hem bar bozuntumuzun hem de Jed Amca'nın parıltı salonunun toplanması gerekiyordu. Şu anda karanlığa balıklama atlayıp bir kez daha geçmişin kara ormanında kaybolmaya zamanım yoktu.

Jed Amca'nın parıltı salonuna çıkan merdivenlerin yanındaki dolaptan bir tıkırtı geldi ve içinden kuzenim Ben çıktı. Elinde bir cadının peruğunu andıracak kadar koyu püsküllü paspasımız vardı. Onu her zaman temizlediği noktaya, zayıf bünyeli bir müdavimin geçen sene Jed'in parıltısından bir tek attıktan sonra kendisini kaybedip kustuğu köşeye yapıştırdı. Devlet, burasının birkaç hafta sonra biziin olmayacağını söylüyordu ama ikimiz de bunu inkâr etme konusunda uzmanlaşmıştık.

"Boşuna uğraşma," dedim. "O leke asla çıkmayacak."

"Denemem gerek, değil mi? Ya Drummondlu kredi memuru gelirse?" Ben, üfleye püfleye paspası kalın döşeme tahtası üzerinde gezdirdi.

İçimde küçük bir umut baloncuğunun oluşmasına izin verdim; gerçi onu patlatmanın daha akıllıca olacağını biliyordum. "Sonunda Jed'i belgeleri imzalamaya ikna edebildin mi?"

Ben, gözlerini kaçırıp paspasın daha sert vurmaya başladı. "Hayır, imzasım taklit etmem gerekti."

Neredeyse Jed hakkındaki gerçek düşüncelerimi ağzımdan kaçırıverecektim ama dilimi ısırarak kendimi durdurmayı başardım. Babasının kemik ve hava israfı olması Ben'in suçu değildi. Ayrıca bu çatının altındaki huzur çok narindi ve onu korumak için özenli bir şekilde davranmak gerekiyordu. "Yaptığımız birçok şeyin yasayı çiğnediği düşünülürse sanırım imzasını taklit etmen konusunda çok endişelenmeinize gerek yok," dedim ve bardakları bar tezgâhının altına yerleştirmeye başladım.

"Tanrı dualarımızı kabul etsin de şu bankacı bizi kurtarsın Joan. Çünkü başka bir seçeneğimiz yok."

"Bir yolunu buluruz," dedim, ikimize de hatırlatmak için. "Hep buluyoruz." Yalan sayılmazdı. Buluyorduk çünkü mec-

burduk. Çünkü bu benim görevimdi: Savaşıp ailemi, Jed Amca ile birlikte kazdığım çukurdan çıkarmak.

Ama Ben cevap vermedi. Büyük ihtimalle söylenebilecek her şey daha önce söylendiği için sessiz kalmıştı. Jed Amca kulübe-ye el koyulacağı tebligatını aldığından beri bu konuşmayı defalarca yapmıştık. Gerçi bildirinin tam olarak ne zaman geldiğini bilmiyorduk; Jed Amca bir gece çok da çalışabilecekmiş gibi görünmeyen bir halde gelmiş ve buruşturulmuş kâğıdı Ben'in burnuna sokarak "hukukça"dan anlamadığına dair bir şeyler homurdanmıştı.

"Açıyorum. Hazır mısın?" Ben barın karşısındaki kapının kilidini çevirdi. Yerden üzerinde AÇIK yazan küçük tabelayı alıp dışarıdaki çiviye astı. "En iyi müşteriler hep cuma günü gelir. Eğer babamı gösteri için zamanında aşağıya indirmeyi başarabilirsek Charlie açılış yapmadan önce birkaç kuruş kazanabiliriz.

Charlie dediği Charlie Newman'dı. Jed dışında Parsonage'daki tek büyücüydü, en azından annem altı ay önce öldüğünden beri. Charlie'nin parıltı salonu tek gerçek rakibimizdi (bir diğeri Drummond yolunda, yaklaşık on beş kilometre uzaktaydı) ve o mekân izbe bodrum katımızı gölgede bırakıyordu. Onun gösterilerini, çevresinde tribünler olan ve her gösterinin sonunda sunulan büyücü parıltısını içerken kurulabileceğiniz birkaç rahat koltuk bulunan gerçek bir sahnede yaptığını duymuştum. Gerçi başta Charlie yüzünden endişelenmemiştik: insanlar parıltı salonlarına tribünler ve rahat koltuklar için gelmiyorlardı. Büyü için geliyorlardı; hem şişenin içindeki hem de dışındaki büyü için ve bir zamanlar Jed Charlie'yi gölgede bırakıyordu.

Ama sonra kendi parıltısına bağımlı hale geldi ve sürekli kafası güzel gezmeye başladı. Ve annemin öldüğü gece onun tamamen yıkılmasına neden oldu. Bu çatının altındaki diğer herkes gibi.

"Ruby hâlâ dinleniyor mu?"

Ben başıyla onayladı. "Onu rahat bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm."

“Peki, hadi git ve alt katı toparla,” dedim. “Ben de hemen dö-
neceğim.”

Eğilip barın altından geçerek kulübemizin ön tarafına açılan sallanan kapıdan girdim. Jed Amca’nın yatak odasının kapısı her zamanki gibi kapalıydı; onun bozulmak üzere olan bir buharlı treni andıran horultuları kapı tarafından bastırılıyordu. Kısa koridorun ilerisinde Ruby ve Ben’le paylaştığım oda vardı. Kapıyı çalmadım çünkü kız kardeşimi korkutmak istemiyordum. Sadece aralayıp sessizce içeriye süzıldüm.

Oda bir ağız gibi sıcak ve karanlıktı; içerideki ağır havada ter ve derin uykunun tadı vardı. Üçümüzün küçük karyoları odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu; o yüzden Ruby’nin yatağının köşesine diz çöktüm ve onun küçük yüzünü görene kadar yana doğru kaydım. Yüzü durgun, solukları uzun ve derindi. Neredeyse bir aydır ateşi çıkmamasına rağmen hâlâ günün çoğunluğunu burada yatarak geçiriyordu. Kasabadaki doktor onun nesi olduğunu çözmediği için uyku hastalığı diyerek geçiştirmişti. Ama onun alanı büyü değil, bilimdi. Ve ben büyü neler yapabildiğini, kanun adamlarının On Sekizinci Kanun Değişikliğine ihtiyacımız olduğu hakkında sandıklardan yapılma kürsülerde kopardığı yaygaralarda bahsettiklerinden neden daha tehlikeli olduğunu biliyorum. Onun nasıl yaşayan ve nefes alan bir şey olduğunu, bağlar ve bağlantılar kurduğunu, fedakarlıkları takdir ettiğini, kendi bilincine sahip bir güç olduğunu da. Ruby’yi zehirleyen şey annemin eski takip büyüsyüdü. Annemin kanının son damlaları hâlâ kardeşimin damarlarında dolaşıyordu; bir zamanlar annemin, heyecanlı Ruby’nin o an bulunduğu yerden haberdar olmasını sağlayan büyü şimdi yabancı ve güçlü bir zehirdi. İyileşiyordu, bunu biliyordum. Kurtulacağını görebiliyorum.

“Ruby.” Onu nazikçe sarstım. “Ruby, bir şeyler yemek ister misin? Parıltı salonu açılıyor.”

Hareket etmeyince nazikçe alnına dokundum. Yumuşak ve sıcaktı. Altı yaşındaydı ve uykulu, hafifçe kızarmış bir mükemmeliyeti vardı.

“Joan?” Ruby sonunda gözlerini kırptırdı.

“Dinlenmeden önce mutfakta bıraktığım akşam yemeğinden yedin mi?”

“Emin değilim.” Esnedi. “Unuttum.”

Bana hafifçe gülümseyip dağınık saçlarla dolu kafasını tekrar yastığına bıraktı. “Önce bana bir masal anlat.”

“Ruby, tatlım, masal anlatmaya vakit yok.”

Onun “saçma surat” olarak adlandırdığımız ifadeyi takındı; gözlerini sıkıca yummuş halde çenesini dışarıya çıkardı ve ağzını delirmiş bir köpekbalığı gibi açıp kapadı. Ve elbette beni ikna etmeyi başardı. İç çektim. “Hangi masalı istiyorsun?”

Muzaffer bir edayla gülümsedi ve başını koluna dayadı. “Hangisini istediğimi biliyorsun.”

“Peki ama kısaltılmış halde olacak.” Boğazımı temizledim. “Bir varmış bir yokmuş, toprakların en güçlüsü olan genç bir büyücü varmış. Ancak büyük bir felaket sonucu genç büyücü hasta olmuş ve bu kız o kadar önemliymiş ki bu durum tüm dünyayı hasta etmiş.” Ruby’nin terden nemlenmiş ince telli saçlarını geriye taramak için uzandım. “Büyücü kız bir gün krallığının ona ihtiyacı olduğunu, iyileşip onu yönetmesi gerektiğini fark etmiş. O yüzden gücünü toplamış ve yataktan kalkıp olması gereken o güçlü büyücü gibi krallığını yönetmiş.”

Ruby bana bir kez daha gülümsedi ama sonra gözlerini kapattı. “Joan,” diye fısıldadı, “sanırım onun nasıl göründüğünü unuttum.”

Cevap vermedim, çünkü sözleri mideme bir yumruk gibi indi, çünkü onu rahatlatmak için söyleyeceğim boş sözcüklerin hepsi daha ağzımdan çıkamadan paramparça oldu.

“Yüzü bir yapboz gibi karman çorman oldu... Artık gerçekten annem mi, onu bile bilmiyorum.” Ruby gözlerinde vahşi bir panikle bana bakınca az daha yere kapaklanıyordum. *Bir varmış bir yokmuş, kız kardeşinin kalbini kıran kötü bir büyücü varmış ve cezası onu iyileştirmeye çalışırken ölmekmiş.*

“Annemiz seninle Ruby, o hep seni izliyor.” Yutkundum ve

onun sırtını okşarken kendimi toplamaya çalıştım. "O hiçbir yere gitmedi, tamam mı? Bir şeyler yemen lazım."

Ruby sonunda ayaklarını yatağın kenarından aşağıya sarkıttı.

"Hadi git ye, tezgâhın üzerinde duruyor. Sonra da biraz kitap oku, olur mu?"

"Ben'le senin yanına gelip Jed Amca'yı izleyemez miyim?"

"Bu gece olmaz." Ruby'yi ne pahasına olursa olsun Jed'den uzak tutuyordum. Jed ve ben aynı çatının altında yaşıyor olablirdik ama o keşe bakmaktan dahi elimden geldiğince kaçınıyordum. Ben görevimi yapıyordum: Ruby ile ilgileniyor, para işlerini hallediyor, barla mutfağa yardım ediyor ve Jed'in görevlerini Jed'e bırakıyordum; bu noktadan sonra tek görevi parıltıyla sarhoş halde tökezleyerek gösterisini sergilemekti. Ben, birbirimize söylememiz gereken her şeyi bizim adımıza söylüyordu.

Ruby'nin dengesini bulup ayağa kalmasına yardım ederken, "Belki yarın izleyebilirsin, olur mu?" dedim yumuşak bir sesle.

İç çekerek, "Peki Joan," dedi.

Bara döndüğümde üç parıltıcı, Jed'in parıltı salonuna inen merdivenlerin yanındaki masaya yerleşmişti bile. Onları tanıyordum, McGarrison'ın çiftliğinde çalışıyorlardı. Her Cuma Jed'in erken gösterisine gelen müdavimlerdi.

İşçilerin en yaşlısı, kirli elleri, çilli suratu ve üzerindeki yırtık pırtık tulumdan çiftliklerde büyüdüğü belli olan Willy ya da William (doğru hatırlamayı bir türlü beceremiyordum) masaya elini vurarak Ben'e seslendi, "Yorucu bir hafta oldu Kendrick. Bana biraz büyü lazım."

Ben barın arkasında ona katılırken Ben, "Sadakatini takdir ediyoruz Bay Sterling," dedi. "Aslına bakarsanız, babam bütün hafta size yeni bir gösteri yapmak için hazırlandı." Ben Jed'in büyü yeteneğini almamıştı ki onun ne kadar iyi bir numaracı olduğu düşünülürse bu çok üzücüydü: Jed bütün hafta odasından doğru dürüst çıkmamıştı bile. "Ben gidip onu getireyim de gösteriyi başlatalım."

"Bardan bir şey ister misiniz?" Başımla üzerinde eskimiş bir-

kaç viski ve rom şişesi bulunan, yarı dolu rafları işaret ettim. Bar, annem öldüğünden beri tek gelir kaynağımız olan Jed'in alt kat-taki parıltı salonu için paravandı. Norfolk Kasabası'nda elinizi kolunuzu sallayarak gidebileceğiniz, ortamı harika ve daha fazla içki çeşidine sahip bir sürü yer vardı, tabii eğer istediğiniz yasal şeylerse. İnsanların bu kapıdan girmesini sağlayan amcamın büyüydü. En azından büyüğü görülmeye değer olduğu zaman-larda kapıdan bir sürü insanın girmesini sağlamıştı.

"Hayır, teşekkürler," dedi William. "Parıltı kafasını bulandır-mak istemiyorum."

Yanındakiler de omuzlarını silkerek teklifimi geri çevirdi.

"Nasıl dilerseniz." Küçük siyah kasamızın başına geçip alt çekmeceyi açtım. "Gösteri ve parıltı adam başı bir dolar."

Tüm müşteriler söylene söylene kasanın önünde sıra olup paralarını gönülsüzce uzattı. Üçlü ödemeyi yaptıktan sonra ma-salarına dönüp bekledi. Dikildiğim yerden bile büyü için sabır-sızlandıklarını hissedebiliyordum.

"Çarşamba günü Charlie'nin Yeri'nden beri parıldadınız mı?" diye sordu William arkadaşlarma.

"Nerede? Haftada ikiden fazlasına yetecek param yok. Ama şu an parıltı için ölüyorum," diye cevap verdi karşısındaki adam.

"Büyücü parıltısı o kadar pahalı ki sürekli içmek için evimi ipotek ettirmem gerek." William benim olduğum yere bir ba-kış atarak ekledi, "Şu İrlanda'dan kaçırdıkları yeni büyülu ürün hakkında yazanları okudunuz mu? Peri tozu mu ne?"

Karşısındaki adam alaycı bir kahkaha attı. "Şu büyü uçağın-dan çaldıklarını iddia ettikleri tuhaf mavi toz mu?" Başını iki yana salladı. "O kadar enayi değilim."

"Bilemiyorum, haberlerde gerçek olduğunu söylüyorlar. Ve nasıl bilmem ama dayanıyormuş; yani alıp kafan ne zaman güzel olsun istersen o zaman kullanabiliyormuşsun. Keş gibi haftada birkaç kez bir büyücüye uğramana gerek kalmıyormuş." Willi-am bana döndü. "Joan, sen toz hakkmda bir şey duydun mu? Tüm gazeteler yazdı."

“Gazeteler buraya gelmiyor,” diye yanıtladım kısık sesle.

“Sanırım kaçakçılar akıllanmaya başladı. Büyücü parlıtısının etkisi bir gün sonra geçmeye başladığından onu bir yerlere götürüyorlar. Anlaşılan sahil muhafızları bu toz süpürücülerle baş edemedi.” William bana alaycı bir gülücük attı. “Eğer dikkatli olmazsanız İrlandalılar hepinizin işini elinizden alacak.”

Bu parlıtıcılarla sohbet etmek istemiyordum. Sabrımın sınırlarına gelmiştim ve Ben’in Jed’i uyandıramamasından endişeleniyordum. Hem zaten bu keşler neden bahsettiklerini bilmiyorlardı. Tüm büyülü ürünlerin etkisi farklıydı; hepsinin farklı kafaları ve riskleri vardı. Dünyanın daha aydınlık görünmesini sağlayan tek şey büyücü parlıtıydı.

O sebeple yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip müşterilerimizle iyi geçinmeye çalıştım.

“Obi için de aynı şeyi söylemişlerdi efendim, adanın iksir ustaları onun kayıp ruhlar ve hayaletlerle mayalandığını iddia etmişlerdi. Ama biz de eski moda büyücü parlıtımız da hâlâ burada.” En azından şimdilik.

Bu sırada Ben kulübeyi bardan ayıran kapı savurularak açtı ve Jed Amca’yı çekiştirerek içeriye soktu. Tanrım, *leş gibiydi*. Saçları terden donuklaşmış, dudakları her gün parlıtı içmekten çatlamıştı. Kokusunu buradan bile alabiliyordum.

“Ben,” dedi Jed Amca, kullanılmamaktan çatlamış bir sesle, “hazırlıkları yap.” Jed bana bakmadı ki bu her yakınımaya geldiğinde içimde kapkara bir yürek gibi atmaya başlayan öfke düşünülüşünde bir nimet sayılırdı. Köşede oturan üç müşterisine salyayla kaplı sarı dişlerini göstererek gülümsedi. “Aklınızın başınızdan uçup gitmesine hazır mısınız beyler?”

Üçlü bağıra çağıra Jed’in arkasından bodrum katındaki parlıtı salonuna indi.

Ben barın arkasına geldi ve Jed’in büyücülük gösterisi için gerekenleri hızla topladık: bir deste iskambil kâğıdı, bir dizi şat bardağı ve Ben’in tezgâhu silmekte kullandığım kovadan doldur-

duğu bir sürahi su. Hepsini bir tepsinin üzerine koyup dikkatlice Ben'e uzattım. "Onu izleyecek misin?"

"Elbette."

"Bu sefer öncesine insanlara biraz gösteri yapmasını sağla olur mu? İskambil kâğıtlarından bir ev yapsın ya da kâğıtları havada falan karıştırsın."

Ben başını iki yana salladı. "Parıltıcıların gösteri için geldiklerini hiç sanmıyorum."

"Biz müşteri kaybettikçe Charlie'nin Yeri kalabalıklaşıyor, o yüzden seninle hemfikir olduğumu söyleyemem." Sonra daha kısık sesle ekledim: "Ve Jed'in içmesine izin verme."

Ben iç çekti. "Babamı bir şey yapmaktan alıkoymanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun ama denerim." İkimizde hüzünlü bir şekilde gülümsedik. "Biri sorun çıkarmaya kalkarsa lanet olsun diye bağır, tamam mı?"

Başımınla onayladım. "Tamam."

"Ve geç kalanları aşağıya gönder. Dua edelim de daha gelen olsun." Kuzenim bardan çıkıp hızla parıltı salonuna giden merdivenlerden inerken, Jed'in büyü kullanarak gizlemeye dahi uğraşmadığı kapı gümbürtüyle kapandı.

Ruby'ye bakmak için kısa bir süreliğine sıvışmayı düşünüyordum ki giriş kapısının açılmasıyla yerimde sıçradım. Bir anlığına Ben'in dualarının kabul olduğunu ve bize bir dolar daha kazandıracak geç kalan bir parıltıcının geldiğini sandım. Kafamı kaldırıp baktığımda bara yaklaşmakta olan bir yabancı gördüm. Adamın yüz hatları sertti ve üzerinde bu kulübeden daha çok para edecek bir takım elbise vardı. Karşımdaki tabureye oturdu.

Adamın buralardan olmadığını anında anlamıştım. Yumuşacık paltosu ve kirli hiçbir elin yaklaşmadığı belli olan bembeyaz şapkasıyla çok çıktı. Bakışlarına karşılık verdiğimde uçuk mavi gözleri dışında hiçbir yere bakamaz hale geldim. Bakışları soğuktu. Ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

Yabancı cevap vermeden beni inceledi ve sonra bar bozumumuzun her santimini süzdü: su lekeli tavarı, rafları dolduran birkaç şişeyi, temizlik malzemelerinin durduğu dolap ile yasadışı büyü salonuna açılan kapalı kapıları. Sonunda, "Burası Jed Kendrick'in Yeri mi?" diye sordu.

"Evet, efendim."

Bir kez daha çevresine bakındı. "Kendisi nerede?"

Ben'in kredi başvurusu için doldurduğu belgeler aklıma gelince o küçücük umuda sıkıca tutundum. "Drummond Tasarruf ve Kredi Kurumu'ndan mı geliyorsunuz?"

Adam fötr şapkasını çıkararak âdeta bir bezenin tepesini andıran sert ve kabarık sarı saçlarını gözler önüne serdi. "Maalesef hayır." Beyaz şapkayı bara koymak üzereyken bunun iyi bir fikir olmadığını fark ederek kucağına bıraktı. "Bana viski koyar mısınız?"

"Hemen efendim."

Bir süre bekledikten sonra sordu, "Adın nedir?"

"Joan." Barın altından bir bardak çıkardım ama viski şişesinin kabuk bağlamış kapağı ancak üçüncü denememde açıldı. "Peki hizmet etme şerefine nail olduğum kişi kim?"

"Adım Harrison Gunn. Sen Kendrick'in kızı mısınız?"

"Yeğeni," diyerek hızla düzelttim. Jed'in kızı olmanın düşüncesi bile midemin hafifçe bulanmasma neden olmuştu. "Annem Jed'in yengesiydi."

"Barmenlik yapmak için biraz küçük değil misin?"

Viski bardağını adamın önüne koydum. "On sekiz yaşıdayım. Sanırım bu beni yeterince büyük yapıyor."

Bay Gunn parmaklarını bardağın etrafında gezdirdi ama onu eline almadı. Bardağa bakarak, "Duyduğuma göre burada... daha sert bir şeyler de varmış," dedikten sonra uçuk mavi gözlemini bana dikti. "Bu doğru mu?"

Bakışlarım içgüdüsel olarak parıltı salonuna inen kapıya kayacakken kendimi durdurdum. Belirsiz sorular soran, üç parçalı takım elbise giymiş ve şehir aksanına sahip bu adamın amacını çözmeğe çalıştım. İçime başka bir korku dolmaya başladı. "Ba-

şımıza bela açmak istemiyoruz efendim.” İhtiyacımız olan son şey başımızdaki onca boktan soruna bir de büyücülük yaparken yakalanmanın eklenmesiydi. “Burayla Müfettiş Barnes ilgilenir,” dedim, bölgenin Yasak müfettişine rüşvet verecek paramız olmamasına rağmen. “Büyüye dair her şeyle Bay Barnes ilgilenir. O size durumu izah eder, yanlış anlaşılmaları...”

“Sakin ol, ben müfettiş değilim. Hükümetle alakam bile yok.” Gunn odanın diğer ucundaki kapıları inceledi. “Sadece aldığım bilginin doğruluğundan emin olmak istedim. Jed’in birinci sınıf bir büyücü olduğunu duydum. Kendricklerin özel bir tür büyüye sahip oldukları geldi kulağıma.”

Tuttuğum nefesimi verdim. “Evet, efendim. Jed’in parıltı salonu alt katta. Her Cuma, Cumartesi ve Pazar iki gösteri düzenliyoruz. Ayrıca güvenilir kişilerden gelen talep üzerine de gösteri yapıyoruz.”

Adam cevap vermeyince ekledim, “Gösteri ve bir şat büyücü parıltısı için bir dolar alıyoruz. Jed gerçek bir ustadır; parıltısının kafası bir saat sürer ve sizi başka bir evrene götürür.” Ben’in satış repliklerini sıralarken kasıldım. “Hayal kırıklığına uğramayacağınızı garanti ederim. Gösteri birkaç dakika önce başladı. Eğer acele ederseniz...”

“Amcanla tanışmak için çok uzaklardan geldim,” diyerek sözümlü kesti Gunn. “DC’den buraya kadar direksiyon salladım. Bana kişisel bir gösteri ayarlayamaz mısınız?”

Kişisel bir gösteri. Adama şu günlerde Jed’in kendi büyüyle kafayı bulmadan önce tek gösteriyi zar zor tamamlayabildiğini söyleyecektim ki Gunn’ın paltosu, şapkası ve bakışlarındaki bir şey dilimi tutmamı sağladı. “Washington’da hiç büyücü yok mu?” dedim yavaş bir şekilde. “Bir şat parıltı için bu kadar yol gelmek zorunda olmanız üzücü.”

Gunn uzandı ve viski bardağının kenarma dokundu. “Planlarım çok daha büyük ölçekli.” Bana bir anlığına gülümsediğinde yüzü değiştirip daha yumuşak ve çekici hale geldi. Daha genç göründü. “Amcana bir iş teklifi yapacağım.”

Bir iş teklifi. Bu, işin ucunda dolarlar olduğu anlamına geliyordu; daha fazla para kazanmak ve evimizi kaybetmemek demektir. Çok istekli ve çaresiz görünmemeye çalışsam da, "Ne gibi bir iş?" sorusu ağızımdan kaçırıldı.

Gunn cevap vermeden önce uzunca bir süre duraksadı. "Ben bir tür büyücülük duayeniyim," dedi sonunda. "Büyü gücüne inanırım. Bizzat yeteneğe sahip olmasam da büyü hakkımda yazılmış neredeyse her şeyi okudum. Ve zihnimde karutlayabilmek için birçok büyücüye ihtiyaç duyduğum bir teorinin oluştuğunu söyleyebiliriz."

Kesinlikle bir akademisyene ya da bir biliminsanına benzemiyordu. Ancak içimde yavaşça kabarmakta olan umut baloncuğuna tutunmaya devam ettim. "Yani bir deney gibi mi?"

"Öyle sayılır," dedi daha fazla açıklama yapmadan. "En iyilerin arasından sıyrılanları bulmak için tüm ülkeyi geziyorum. Esaslı yetenekleri, keyifli gösterileri sunanları ve parıltı aktarımı konusunda uzmanlığı olanları Washington'a götürüyorum. Kendini karutlayanları tutup gerisini göndermeyi planlıyorum." Bakışları acınası durumdaki duvarlarımızda, hevesin açıkça okunabildiğinden emin olduğum yüzümde ve bar tezgâhının üzerindeki su lekelerinde gezindi. "Ve eğer bu küçük teorim başarıya ulaşırsa işin ucunda hiçbirimizin nasıl harcayacağını bilemeyeceği kadar çok para var."

Yutkundum; kalbim resmen göğe yükseliyordu. "Jed'in o büyücülerden biri olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Büyüsünü görüp parıltısının tadına bakmadan söylemesi zor." Gunn omuzlarını silktilti. "Eskiden buraya gelen bir tanıdığım amcanı çok tavsiye etti. Eğer Jed onun anlattığının yarısı kadar bile iyiyse, konuşacak çok şeyimiz var demektir." Gunn taburesinde öne doğru kayınca ahşabın gıcirtısı sessizliği doldurdu. "Dolandırıcı bir kredi memurunun teklif edebileceğinden çok daha fazla paradan bahsettiğimi kesin olarak söyleyebilirim."

Bu bir armağan, gerçekleşen bir rüya ya da bir şans gibi geliyordu. Bu şansın elimizden kaçmasma asla izin vermeyecektim. "Benimle dalga geçmiyorsunuz, değil mi?"

"İş hakkında şaka yapmam." Viskisini tek yudumda bitirdi. "Artık şu adamla tanışayım."

Panik kalp atışlarımın dizginlenmesine ve göğsüme bir ağırlık oturmasına neden oldu. Gunn'ı şimdi, Jed Amca'nın henüz parıltı mayalamaya başlamadığını ve kafası bir dünya olmadan önce yetişebileceğimi umarak mı aşağıya indirmeliydim? Yoksa çok mu geç kalmıştım? Jed, parıltı kafasının en ağır kısmını atlata kadar Gunn'ı oyalamalı mıydım?

Bunun iki ucu boklu değnekten bir farkı yoktu. Ama bunun yapılması gerekiyordu. Jed, bu kaliteli adamın kaliteli arabasına binerek Washington'a gitmeliydi. Hayatında mayaladığı en güçlü parıltıyı mayalamalıydı. Bunu tekrar tekrar yapabilecekmiş gibi görünecek kadar temiz olmalıydı.

"Şu an... şu an bir gösterinin ortasında."

"Virginia'nın boktan bir kasabasındaki gösterinin," dedi Gunn. "Yolum uzun ve sana garanti ederim ki amcana önerdiğim şans bu ucuz taşra gösterilerinden milyonlarcasına bedel. Gösterisini yarıda kes."

Aceleyle kapıdan geçip gölgeler içindeki merdivenlerden karanlık bodrum katına inerken neredeyse en alt basamakta nöbet tutan Ben'e çarpacaktım. Ayağa kalktı ve meraklı gözlerle bana baktı. Asla buraya inmezdim.

"Sorun ne?"

"Yukarıda bir adam var," dedim soluklarımı düzene sokmaya çalışarak, "Washington'dan Jed'i görmeye gelmiş. Bir iş fırsatından bahsediyor." Başımı Jed'in gösterisine bakmak için merdiven boşluğundan salona doğru uzatırken sesimi alçaltım. "İşin ucunda çok para var."

Ben rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ciddi misin?"

"Çok ciddiylim."

"Kimmiş, büyük şehirden bir büyücü mü? Bir gangster mi?"

“Kimin umurunda,” diye fısıldadım. “Kıçımızı kurtarabilir.” Bodrum katının zeminine doğru bir adım atıp karanlıkta başımı salladım. “Jed’i getirmen gerek.”

Ben arkasına baktı ve başını iki yana salladı. “Küfelik oldu bile Joan.”

Mideme bir yumruk oturdu ve içimdeki tüm umudu öldürdü. Henüz durumu kurtarmak için bir yöntem düşünmeye fırsat bulamadan merdivende bize doğru yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Gunn benim yanımdan geçerek Ben’e elini uzattı. Şaşkına dönmüş olan Ben uyuşuk bir şekilde elini sıkarken doğrudan, “Ben Harrison Gunn,” dedi. “Jed Kendrick’i görmeye geldim.”

Ardmdan apar topar Jed’in parıltı salonuna daldı.

Ben’le birlikte çaresiz halde merdivenlerin arkasındaki girintiyeye doğru onu takip ettik. Girintide mekâna puslu, başka dünya havası katan mumlar yanıyordu. Üç müşteri ve Jed daire şeklinde yerleştirilmiş kirli minderlerin üzerindeydi. William köşedeki ne yıkılmış seğiriyor ve inliyordu; diğer iki arkadaşı ise dizlerini göğüslerine çekmiş haldeydi. Müşterilerin hepsinin önünde boş birer şat bardağı duruyordu; tüm bardakların içi ince kırmızı bir tabakayla kaplıydı. Jed en uzaktaki mindere kurulmuştu.

Büyülü bir Buda gibi bağdaş kurarak oturmuş, yüzünü ellelerine bastırmıştı; parmak uçlarından hafif ve ürktücü bir kahkaha kaçtı. Önünde kendi boş bardağı vardı. Onu tokatlamayı, sarsmayı ne kadar çok istediğimi düşünmeyi bırakıp annemin öldüğü geceki gibi, yaşananları hiç yaşanmamış hale getirmeye uğraştığım için olan biteni tam olarak algılayamadığım, tuhaf bir uyuşukluğa bürünüp durum değerlendirmesi yaptım. *Belki konuşmaya başlarsam, belki Jed’in sessiz kalmasını sağlayabilirsek...*

Ama o anda Jed parmaklarının arasından baktı. Gunn’a, “Sen kaybolmuş bir adamsın,” diye bildirdi. Ardmdan paramparça olmuş incecik mindere yığılıp kâbuslardan fırlamış bir şeytanmışçasına tiz ve uzun kahkahalar attı.

Gunn’ın yüzü seğirdi ama ağzından tek kelime çıkmadı.

O gecedен beri ilk kez kendimi Jed’le konuşmaya zorladım.

Geçen onca aya rağmen bakışlarımı zar zor ona çevirebiliyordum. "Jed Amca, bu bey Washington'dan gelmiş," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. Bu sırada içimden, *Tanrı aşkına Jed, kendine gel*, diye çılgınlık atıyordum. "Büyü yeteneklerinden etkilenmiş. Büyük şehirde kendisi için büyücülük yapmanı istiyor. Söylesenize Bay Gunn."

Ama Gunn hiçbir şey söylemedi.

"İşin ucunda para da var," diyerek devam ettim. Gözlerim odanın içinde dolaşarak bu şansı heba etmememiz için buyururcasına Ben'e döndü. "Bir sürü para. Hayal bile edemeyeceğimiz kadar çok para..."

"Para," diye homurdandı Jed, "komik para, gümüş para, gümüş tilki... değerli gümüş." Çok uzun zamandır ilk kez bana baktı ve gözleri kocaman açılmış şekilde fısıldadı: "Benim gümüşüm oydu..."

İçimi tuhaf ve soğuk bir ürperti kaplarken Gunn çıkıştı, "Darmadağın halde. Siktiğimin altı saatlik yolunu boşu boşuna gelmişim." Jed ve üç müşteri sırtlanlar gibi kıkırdamaya başlarken o hızla girintiden çıktı.

Ben'e, "Gidemez, bir yolunu bulmak zorundayız," dedim ama zaten o da merdivenlerden yukarıya doğru, "Efendim, bekleyin lütfen!" diye bağırmaya başlamıştı. Gunn'ın ardından koşarak merdivenleri tırmadık.

"Bay Gunn, lütfen, evimizi kaybedeceğiz. Yemin ederim, sadece birkaç güne ihtiyacımız var. Babamı parlıtıdan uzak tutarız ve bir haftaya kalmaz iyileşir..."

"Eğer yoksunluk onu öldürmezse." Gunn omuzlarını silke rek Ben'in teklifini reddetti ve kulübemizin kapısına yöneldi. "Tükenmiş bir parlıtıyla uğraşamam."

"Bay Gunn anlamıyorsunuz," dedim. "Buna ihtiyacımız var, Jed işinizi görebilir..."

"Boşuna uğraşma." Gunn fötr şapkasını taktı ve sinekliği itti.

Çakıl taşlarını ezmeye başladığında geleceğimize dair acı gerçek, âdeta keskin dolu taneleri gibi yüzüme çarptı. Jed yavaş

yavaş kendini öldürüyordu. Annem gitmişti. Birkaç hafta içinde evimizi kaybedecektik. Ceza olarak hayatımı Ben ve Ruby'ye adamıştım ama başarısız olacaktım.

Hayır, dedi bana ait olmayan, çok daha güçlü, kuvvetli ve dayanıklı ta derinden gelen bir ses. *Hayır, hayır, hayır, hayır...*

"DURUN!"

Gunn durdu.

Ama geriye dönmedi.

Kulaklarım çınılıyordu ve vücudumdaki sinirler kısa devre yapıyordu. Yaşananlar gerçek değilmiş gibi hissediyordum. San-ki kâbusa dönüşmek üzere olan bir rüyadaydım.

"Bana bir şans verin," dedim aceleyle. "Büyücülük yapabili-
rim. Sizi hayal kırıklığına uğratmam."

Gunn bunu duyunca güldü. O yavaşça bize dönerken kulü-
bemizin önündeki, arkamda kalan verandada duran Ben, "Joan,
ne diyorsun? Bu adamı kandıramazsın," diye fısıldadı. Ama Ben,
benim büyü yeteneğine sahip olduğumu bilmiyordu. Aslına an-
nem tüm bilgisini mezara taşıdığından beri bakarsanız Jed'le be-
nim dışımda bunu bilen tek bir canlı yoktu.

Gunn ellerini ceplerine soktu. Ayın keskin ışığı onu âdeta öte
dünyadan gelen bir hortlağı andıran bir görünüme büründür-
mişti. "Kanıtla."

Başımınla onaylayıp beklemesini söyledikten sonra kendime
düşünme fırsatı tanımadan kulübemizin arkasındaki avluya
koştum.

Yağmur başlamıştı. Nem incecik iplikler halinde yeryüzüne
inerken toprağın üzerine, o gece içimdeki hain büyüden kurtul-
mak için yalvardığım noktaya fırlattım kendimi. Burada, sahip
olduğum, hissettiğim ve bir parıltı şişesine hapsolmasını istedi-
ğim gücümün tamamını mayalayıp, annemin büyüden sıradışı
şeyler istediğinde yaptığını gördüğüm gibi koluma bir bıçak
saplamıştım. Beni büyü yeteneklerimden arındırmaları ve onu
sonsuz kadar hapsedmeleri için dünyanın tüm tanrılarına, sonra
iblislerine, sonra da büyü'nün kendisine yalvarmıştım. Sonunda

neyin bana acıdığını bilmiyorum ama bir şey dileğimi gerçekleştirdi.

Ellerimle toprağı eşelemeye başladığımda yumuşak çamur tınaklarımın içine girdi ve kollarımı sardı. Parmaklarım pürüzlü, sert bir şeye değene kadar kazdım. O gece gömdüğüm, on beş santimetre uzunluğunda ve otuz santimetre genişliğindeki ahşap sandığın dört yanındaki toprağı hızla temizleyerek onu çukurdan çıkardım. Ona dokunduğum anda zihnimi anular kapladı: *göster bana Eve... Anne HAYIR... dünyadaki tüm büyü bile olanları değiştirmeye yetmez...*

İçimdeki sesi bastırmak için gözlerimi kapatarak sandığım kilidini açtım ve kapağı kaldırdım. Titreyen ellerle bir şekilde gücümü içine hapsettiğim şişeyi, bana bahşedilen zehirli “armağan”ın daha fazla şey yok etmesini engelleyen cam hapisaneyi çıkardım. Bu lanetli şişeyi tuttum. Bu fırsatı. Bu şans. Gözlerimi yumdum. *Her şeyin suçlusu büyü yeteneğim serbest bırakılmayı hak etmiyor.*

Ailemi kurtarabilecek tek şey büyü yeteneğim.

Kalbim küt küt atarken camı sıkıca kavrayarak kendimi, “Serbest bırak,” demeye zorladım.

Şişenin geceler önce akan kanımla kaplı kapağını çevirdiğimde kurumuş kan kırmızı bir toz gibi pul pul toprağı döküldü. Kapağı açar açmaz büyü yeteneğim hemen bedenime döndü. Tenime sertçe bastırılmışçasına içimi doldurduğunu, beni sarıp sarmalayıp yeniden bir bütün kıldığını hissettim. Damarlarımda dolaşan şimşek cızırtılar eşliğinde oraya ait olduğunu fısıldadı. Şişede kalan büyücü parıltısı sanki uzun bir uykudan uyandırılmış gibi uğuldayıp çatırdadı.

Güvensizlik ve korku Amerika’yı Büyü Yasağına itmişti ama çoğu kişi büyüünün yapabileceklerinin yarısından bile haberdar değildi. Bu ülkenin, büyüünün sakladığı sırlardan, yaratabileceği kötülükten ve gölgelerde gizlenen olasılıklardan haberi yoktu.

Şişeyi, gündelik elbisemin eteği ile yağmuru kullanarak hızlıca temizledikten sonra ağzını elimle kapattım ve koşarak kulübe-

nin çevresini dolandım. Gunn hâlâ çakıl taşlarının üzerinde duruyordu; Ben ise veranda da kalmıştı. "Buna ne dersiniz?" Kendime hâkim olmaya ve sakın konuşmaya uğraşarak şişeyi Gunn'a uzattım. "Beni Washington'a götürecek kadar etkileyici mi?"

Gunn yavaşça şişeyi çevirerek önüne ve arkasına baktı; ay ışığının içindeki koyu kırmızı, ıslıl ıslıl büyücü parıltısına yansımasını inceledi. Sonunda kısık sesle sordu: "Bunu ne zaman yaptın?"

Aceleyle, "Bu sabah, güneş doğmadan önce," diye yalan söyledim. Gunn'ın annemin kan büyüsunü ve benim onun öldüğü gece bir şekilde yapmayı becerdiğim işi bilmesine gerek yoktu. Kimsenin bunu bilmesi gerekmiyordu.

Gunn serçe parmağını parıltı şişesine soktukten sonra ağzına götürdü. İrkilerek gözlerini kapattı ve dilini dişlerine gezdirdi. "Ağızda mükemmel bir tat bırakıyor. Kafasının çok güzel olacağına da bahse girerim."

"Bunu bilemem. Amcamın aksine ben parıltımı sadece müşterilere yapıyorum."

Gunn ve ben birbirimize bakmaya devam ettik. Bir geleceğimiz olması için elime geçen tek şans bana tepeden bakıyordu. Yavaşça bakışlarındaki bir şey değişti; daha sıcak bir hale gelmemiş olsa da gözlerine yeni bir saygı ifadesi yerleşti.

"Orada işin kolay olmayacak," dedi yavaşça. "En iyi büyüçüleri seçmeye çalışacağız ve bu da uzun saatler boyunca tehlikeli büyülerle uğraşıp sınırlarını zorlaman gerektiği anlamına geliyor. Zor koşullar altında kıyasıya bir mücadele olacak. Eve döndüğünde aynı olacağının güvencesini veremem."

Sözleri içimde bir şeylerin kırılmasına neden oldu. Yine de kendimi hayatta tutmak için uğraşma sebebim, içimdeki büyüü defetme amacım buydu. Böylece Ben ve Ruby'yi koruyabilecek, hayatımı içlerinde yarattığım boşluğu doldurmakla geçirebilecektim.

"Jed'in yerine geçebilirsin, tabii zorluklara başa çıkabileceğini düşünüyorsan," dedi Gunn başıyla parıltı dolu şişeyi işaret ederek, "ve aynısından mayalayabileceğine eminsen."

“Emin” olmaktan dehşet verecek kadar uzaktım. Annem ölmeden önce bana neredeyse *hiçbir şey* öğretmemişti. Aslma bakarsanız, büyü yeteneğimi parıltı şişesine hapsetmek ilk büyü denememin ölümle sonuçlanmasının ardından başarıya ulaşan tek gerçek büyüydü. O parıltıyı, kederle dolu bir halde, yeteneğimi zehirli bir uzuv gibi kesip atma çabası ve onu ardımda bırakıp topallayarak da olsa ilerleyebilme umuduyla mayalamıştım. Aynı parıltıyı tekrar nasıl mayalayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kuzenime ve aşağıya inmeyi başarmış olan, şu an verandada Ben’in bacaklarının arkasına saklanan Ruby’ye baktım. Kendini beğenmiş bir aptal gibi kurtarmaya çalışırken mahvettiğim hayatlarını düşündüm. Kafamı kaldırıp sarkan ve birimiz bir şeyler yapmazsak kısa süre sonra artık başımızı sokamayacağımız çatıya baktım. *Bir varmış bir yokmuş, lanetli büyüünü ardında bırakmak isteyen bir büyücü varmış. Ancak tek kurtuluş yolu büyüymüş...*

O yüzden sırtımı dikleştirip Gunn’ın gözlerinin içine baktım ve kalan tüm kararlılığımı sesimin çelik gibi çıkması için harcadım. “Tekrar mayalayabileceğime kesinlikle eminim efendim.”

KAMPÜSÜN HAVALI ADAMI

ALEX

Eğer “büyü” kelimesini kolaylıkla kullanma eğilimindeyseniz böyle bir geceyi tarif etmek için kullanabilirdiniz. Alacakaranlık, Georgetown’ın çimlerini koyu zümrüt yeşiline ve gölgelere boyuyor, sokak lambaları parlayarak kampüsün Arnavut taşlarıyla kaplı yürüyüş yolunu simyacılar gibi altına çeviriyordu. Gökyüzü pastırma yazıyla zenginleşip tatlanmış çivit mavisini bir kuşak gibiydi. İçine demir attığım kalabalık ise... en az gecenin kendisi kadar güzeldi. Terzi elinden çıkma ceketler giyen oğlanlar ile gereğinden fazla makyajlı, boncuklar ve mücevherler kuşanmış genç kadınlar.

Bu benim dünyam değildi. Ödünç almıştım; Georgetown Üniversitesi’nin ılık sularında yelken açmış olan eski oda arkadaşım Warren’ın pupasına tutunmuştum. Ama bunun gibi, rüzgârın âdeta ısıklık çalarak tek bir notanın tüm kampüs boyunca yayılmasını sağladığı gecelerde rol yapmak ve bir zamanlar olabileceğim şeyin içinde kaybolmak fazlasıyla kolaydı. O yüzden cebimdeki ucuz, plastik rozeti kavrayıp kendime hatırlattım: *Hepsi onun suçu değildi. Sen istemesen bunu yapamazdı. Bunu kendin için mahveden sensin.*

Warren’la benim önümden giden grup kampüsün dövme demir kapılarından geçerek O Sokağı’na çıktı. Sonra aralarında yükselen fısıltılar güçlenip ateş böcekleri gibi çevremizde vızıldamaya başladı:

“Sigma Phi’da sahte bir parıltı salonu varmış, buna inanabiliyor musunuz?”

"Mükemmel olacak. Gösteri yapan büyücüler, parıltı... Aynı Kızıl Mahzen gibi..."

"Numara yapma, sen hiç Kızıl Mahzen'e gitmedin..."

Kıkırdamalar, söylenmeler, kahkahalar...

Bir anlığına her şey öylesine parlak, öylesine özgür, öylesine harikulade ve acı verici bir şekilde tanıdık geldi ki durup kendimi toplamam gerekti. Sigara bulmak için ceplerimi karıştırmaya başladım. Warren durduğumdan habersiz şekilde birkaç adım attıktan sonra yanında olmadığımı fark ederek ilerlemeye devam eden kalabalıktan ayrılıp geri geldi.

"Bu gece gelmek istediğine emin misin?" diye sordu cebinden bir Lucky* çıkarıp yakarken.

"Merak etme, rozetim cebimde ve orada kalacak."

"Söylemeye çalıştığım şey o değil." Warren başını iki yana salladıktan sonra sigarasından bir nefes çekti ve O Sokağı'nda ilerleyerek Sigma Phi'nın "yasadışı büyü" partisine giden kalabalığa baktı. "Gerçek bir ajan olmak üzeresin Alex, bence..." dedi ama cümlesini tamamlamadı.

"Aklından ne geçiyor? Söyle."

"Bana Yasak Birimi'ne hayatına devam edebilmek için katıldığını söylemiştin. Federallere baban gibi adamları yakalamak konusunda yardım etmek istediğini."

Cevap vermedim.

"Ama hiç çaba sarf etmiyorsun sanki," diye ısrar etti Warren. "Yanılıyor muyum? Rozetini saklayıp partilere gidiyor, bu okulun yeni bir öğrencisiymişsin gibi büyü ve hatun peşinde koşmuyor musun?"

İçimde beni yakan bir utanç hissi alevlendi ama onu hızla söndürdüm. "Bu okulun öğrencisi gibi davranmıyorum." Warren'a boş boş gülümsedim. "Eski arkadaşım la takılıyorum."

"Birkaç gün önce seni Harbin Yurdu'nda gördüm Alex."

"Ne olmuş? Geçen gece Chadwick'in Yeri'nde İngiliz Edebiyatı okuyan bir hatun tavladım. Beni yurt odasına davet etti."

* Lucky Strike, bir sigara markası. -çn

“Öğleden sonraydı,” dedi ifadesiz bir sesle, “kantindeydin.”

Ona arkamı döndüm ve gökyüzüne bakarak bastırılmış bir kahkaha attım. “Tanrı aşkına Warren, polis olan senmişsin gibi gelmeye başladı.” Bir yalan kurgulamak için zaman kazanmak adına sigaramdan bir nefes daha aldım. Bu konuda hızlıydım; yalanları iskambil kâğıtları gibi dağıtıp ev şekilde dizebiliyordum. Çok alıştırma yapmıştım.

Ve babam rehberlerin en iyisiydi.

“Yasak Birimi, Profesör Stark’ın büyücü parıltısı ve parıltı aktarımı hakkındaki dersini dinlemek için birkaç kez kampüse geldi,” diye açıkladım yavaşça. “Sonrasında içecek bir şeyler almaya gitmişimdir.” Bunu duyunca Warren’ın yüz ifadesi yumuşadı. Neredeyse beni gerçeği söylemeye ikna ediyordu. Eski yaşamıma dönmeyi canım yanacak kadar çok istediğimi. Zamanda geriye gidip olanları, yaşanan her şeyi silmek istediğimi.

Bunları itiraf etmek yerine, “Ama beni gözetlediğini bilmek güzel,” diye ekledim.

“Seni gözetlemiyorum. Senin için endişeleniyorum.” Warren kaldırıma bakıp sigarasını söndürdü. “Sadece artık anladığımdan emin değilim,” dedi kısık sesle. “Başta anlıyordum; Birim’e yerleşene kadar peşimde dolaşmanı, baban hakkında soruşturma açılmasaydı neler olacağını görmek istemeni. Ama Alex, duruşmanın üzerinden aylar geçti.”

Bakışlarımı sigarama çevirip beyaz kâğıdın, aç köz tarafından yutulmasını izledim.

“Bana dolambaçlı bir şekilde hadi yoluna mı diyorsun?”

Warren bir saniyeliğine duraksadı, sonra bir saniye daha. “Elbette hayır.”

Arkasına döndü ve artık köpek dolaştıran yaşlıca bir bey ile kütüphaneden dönen, sırt çantaları kitaplarla dolu birkaç öğrenci dışında boş olan O Sokağı’na baktı. “Ama bu gece benim için önemli. Sigma Phi bu hafta sonu yeni çaylaklarını seçecek ve herhangi bir şeyin seçilme şansımı yok etmesini istemiyorum.”

Duygusuz bir şekilde gülümsedim. “Peki o zaman, hadi bizim oğlanın istediğini elde etmesini sağlayalım.”

“Ben ciddiym. Sigma’nın başkanı şakacı biri değil, tamam mı? Sam Rockaway cemiyetini çok ciddiye alıyor ve kafayı büyücülüğe takmış halde. Bu yasadışı büyü partisi için hazırandan beri hazırlık yapıyor. Senin yanımda götürdüğüm son birkaç seferde neler oldu hatırlıyor musun? Aynı şeylerin olmaması gerek.” Yüzü hafifçe kızararak mırıldandı: “Dürüst olmam gerekirse bu geceki partiyi sana söylemeyecektim. Ağzımdan kaçtı.”

Bu beni üzmüştü ama bunları söylediği için Warren’ı çok suçlayamazdım. Baş belası, sorun çıkaran biri olmak istemiyordum. Geceleri Georgetown’da Warren’la yaptığım gezintiler hep iyi *başlardı*; onun yanında şehre inerken kendimi rahat, neredeyse umutlu hissederdim; âdeta sıcacık ve mükemmel bir rüyayı tekrar yaşıyormuşum gibi ama sonra hep bir şeyler ters giderdi. Ya götün teki beni rahatsız eden bir şey söylerdi ya da ben yanlış adamının sevgilisine asılırdım. Geçen cuma kendini beğenmiş bir üçüncü sınıf öğrencisiyle bana “köle” dediği için yumruk yumruğa girişmiştik ve okul ceketini deli gömleğine çevirmeme ramak kalmıştı.

Bir sigara daha çıkarıp diğerinin son közüyle ateşledim. Sigaraları ardı ardına yakmak kötü bir alışkanlıktı ama gergin olduğumda ellerimi oyalayacak bir şeye ihtiyaç duyarım. “Bu gece kendime hâkim olacağıma söz veriyorum, tamam mı?” dedim Warren’a. “Sigma’ya girme şansını elinden almayacağım. Sadece takılmaya geldim. Angaryadan bir süreliğine kurtulmak için.” Sigara dumanını üfledim. Sonra kısık sesle ekledim: “Bazen kaçmam gerekiyor.”

Warren’a bir bakış attım. Daha fazla açıklamama gerek olmadan beni anlamasını diliyordum. On yılı aşkındır arkadaşım olan kişinin bana her şeyin yoluna gireceğini ve işleri ne kadar berbat edersem edeyim, ne kadar çaresiz görünürsem görüneyim, onun geleceği gitgide parlaklaşırken benimki o kadar kararsa da, yanımda kalacağını söylemesini istiyordum.

Çoktan yitip giden hayatımın fısıltıları O Sokağı'yla 35. Sokak'ın kesiştiği köşede kaybolan kalabalık gibi dağılırken, sokak lambalarının altında öylece dikilen Warren'ın yüzündeki tek ifade acımaydı.

İç çekti ve dudaklarma sahte bir gülücük yerleştirerek şaka-laşırcasına sertçe sırtıma vurdu. "Peki dostum," dedi, "harekete geçsek iyi olur. Sam gösterinin dokuzda başlayacağını söyledi."

Başka bir şey söylemeden 35. Sokak'a doğru yürüdük.

"Sam ara sokaktaki arka kapıyı kullanmamızı söyledi." Warren, O Sokağı'yla 35. Sokak'm kesiştiği arsanın yanındaki dar ve karanlık sokağı işaret etti. Ara sokağın iki yanına da yüzyıllar önce inşa edilmiş, pastel renklerin soluk tonlarına boyanmış, arka bahçelerine çöp kutuları yayılmış evler diziliydi. Yaklaşık her üç evden birinden ışık gelmesine rağmen uzaktaki trafik gürültüsü hariç etraf sessizdi. Kısacası, yakınlarımızda efsanevi bir büyüclük partisi döndüğüne dair hiçbir iz yoktu.

"Kalabalığın buradan gittiğine emin misin?" diye sordum.

Warren pantolonun cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Adresi kontrol etti ve sol taraftaki yıkık dökük alçak binalardan pencereleri çatlamış pembe boyayla kaplı, iki katlı olanına doğru yöneldi. Girişinde asılı yunan harfleri buralarda bir "cemiyet" olduğunu gösteren tek ipucuydu.

"Adrese göre burası," diye mırıldandı Warren.

Sigaramı küçük bahçenin çevresindeki kurumuş çalılara atarak onu takip ettim. Warren evin arka kapısına çıkan çatlamış beton merdivenleri tırmandı.

"1312," dedi bana bakarak, "burası olmalı."

Omuzlarımı silktim. "O zaman kapıyı açmayı dene."

Warren kapı koluna uzandığında eli kapının içinden geçti. "Vay be." Temkinli bir şekilde doğrudan kapının içine adım atınca ben de onu takip ettim.

Eşiği geçer geçmez koruyucu güç alanından geçmenin nazik çekimini hissettim. Sanki katman katman çözülmüş, ağır, yoğun ve karanlık bir hiçlik tarafından yutulmuştum. Warren'ı göre-

miyordum, lanet olsun, onun *varlığını* dahi hissedemiyordum. Ardından boşluk geçip karanlık yerini loş bir ışığa bıraktığında kendimizi bir öncekiyle aynı kapınm önünde bulduk. Yine aynı eve açılıyordu ama bu sefer aydınlık pencerelerde hareket vardı. Evin içinden caz notaları ve sohbet sesleri yükseliyordu.

“Vay anasını,” dedi Warren. “Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?”

Keyif kaçırın biri olmak istemezdim ama bu güç alanı en iyi ihtimalle amatör bir büyüydü. “Daha iyi bir büyücü, dokunuşa da duyarlı bir numara yapardı. Sadece koruma kalkını oluşturmak yerine evin çevresine bir ev daha eklerdi,” dedim. “Bu küçük güç alanını görüyor musun?” Elimi etkin haldeki koruma alanının dışına doğru uzattım. “Polisler ya da ajanlar kapıya uzandıkları anda içeride büyü olduğunu anlar.”

Warren gözlerini devirdi ama benimle tartışmadı; büyücülük benim üstün olduğum ve hep öyle kalacağım bir konuydu. Elbette uyuz biri gibi davrandığının farkındaydım ama Warren’ın bu önemsiz büyücülük örneğine verdiği içler acısı, neredeyse çocuksu sayılacak tepki beni rahatsız ediyordu. Büyüye öfkeliydim. Babama ve onu satan D Sokağı gangsterlerine öfkeliydim, bir de *kendime*...

Şu aralar neredeyse her şeye öfkeliydim.

Warren gerçek kapı kolunu tutup ahşap kapıyı ittikten sonra üniversite öğrencileri, fısıltılar ve dedikodularla dolu dar koridora adım attık. Düzinelerce cemiyet üyesi genç, ortalıkta dolanıp birbirlerine viski ve rom gibi yasal şeyler dağıtarak ana etkinlik için hazırlanıyordu. Hatunlar içeri girmelerinin ne kadar süreceğini hesaplamak için birbirlerine doğru eğiliyor, parmak uçlarına kalkarak sıranın başını görmeye çalışıyorlardı. Hava parfüm ve ter kokusuyla ağırlaşmıştı. Konuşmalar duvarlarda yankılanıyordu. Herkes büyüye bir bakış atabilmek, tadına bakabilmek için lanet kapının önünde sıradaydı. Bir şeyi çekici kılmak için onu yasadışı hale getirmekten daha etkili bir yöntem yoktu.

“Sigma Phi oldukça çok insan çekiyor, değil mi?” dedim Warren’a, gürültünün içinde sesimi duyurmak için bağırarak.

Warren kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Kampüs-
teki en rağbet gören cemiyet. Böyle bir gecede, işin içinde canlı
büyücü gösterisi de varken... Ağzına kadar dolu olacak.”

“Böyle bir cemiyete üye olma şansın olduğunu düşünüyor
musun gerçekten?” Meraktan sormuş olmama rağmen sesim
suçlayıcı çıkmıştı.

Ama Warren irkilmedi. Arkamızda sıraya giren tüvit yelekli
heriflerle el sıkışırken bekledim. Warren onlarla selamlaşırken
göğsünü hafifçe dışarıya çıkarıyor ve saçını eskiden, bu bana ya-
kışacak bir hareketken yaptığım gibi geriye savuruyordu. War-
ren’ın birinci sınıfların yurduna taşındığından ve ben Birim’e
katıldığımdan beri daha baskın bir kişiliğe sahip olmaya başladı-
ğım fark etmiştim. Sanki bir şekilde benim gölgemde kalmaktan
kurtulup kendisi olmaya başlamıştı. “Olsam iyi olur.” Arkasına
bakıp sır veriyormuşçasına eğildi. “İşi garantiye almak için *ağus-
tosta* bir hafta sonu babam, Sam’in babasıyla iki abisini Saint Mi-
cheal’e golf oynamaya götürdü.”

“Babalar sağ olsun,” demekle yetindim.

Bu üzerine Warren’ın yüzü pancar gibi kızardı.

“Yapma War, dalga geçiyorum,” diye ekledim, ikimizin de
yakayı kurtarabilmesi için. Ancak olan olmuştu.

Kapıdan giren kızıl saçlı bir hatun, aramızdaki rahatsızlık bü-
yüyüp yerleşmeden hızla yanımıza geldi ve bizi birbirimizden
kurtardı. Sıraya kaynak yapması, “Hadi ama! Sıranı bekle!” söz-
lerinin koro halinde yükselmesine neden oldu.

“Üzgünüm beyler,” diye duyurdu kızıl, “ama arkadaşım
bana yer tutuyordu.”

Kanıt olarak Warren’ın diğer yanına geçti ve yanağına kon-
durabileceği en yapmacık öpücüğü kondurdu.

“Gelebileceğinden emin değildim,” dedi Warren nefes nefese.
“Kampüsün havalı adamı” ses tonu tamamen kaybolmuştu.

“Gelmeyim de bu seneki en iyi partiyi mi kaçırayım? Alma-

yayım, teşekkürler.” Kızıl, eteğini düzeltti. Kiraz dudakları, kiraz saçları ve hafifçe kalkık burnuyla güzeldi. Ayrıca incilerinden ve çantasının üzerindeki LM işlemeden zengin olduğu da açıkça belliydi. Aynı Warren’ın onun “arkadaşı” olmadığı gibi. Yani Warren’ın istediği şekilde. Bunu hemen sırayı taramaya başlayarak ön tarafa daha yakın bir tanıdık aramasından anlamıştım. Bu alışkanlığımdan nefret ediyorum: en ufak hareketin, gülümsemenin ya da duraksamanın anlamını çözmekten. Ancak babama soruşturulma açıldığından beri kendimi tutamıyordum. Sanki herkesi izliyor, olacak bir sonraki kötü şeyi bekliyor ve çevremde tüm doğruları ortaya çıkarma niyetinde olan birileri var mı, bu kişiler benim kokumu aldı mı diye sürekli etrafı kolaçan ediyordum.

“Sasha, Laura’ya Sam’in bu gece DC’den üç büyücü getireceğini söylemiş, o da Sam’in oda arkadaşından duymuş,” diye gevezelik etti kızıl, önümüzdeki kalabalığı incelemeye devam ederken. Hâlâ beni görmemiş, varlığını fark etmemişti. “Ve gerçek büyücü parıltısı mayalayacaklarmış! İnanabiliyor musun? Sam Noel Balosu’na para toplamak için şatlardan on tanesini açık artırmayla satacakmış.”

“Ciddi misin?” Warren da en az onun kadar heyecanlanmıştı.

“Ben öyle duydum.” Yüksek sesle ve abartarak iç çekti. “Tanrım, resmen yanıyorum. Parıltı denemeyi o kadar istiyordum ki rüyalarım giriyordu. Birini kazansam iyi olur.”

Bir anlığına, onu içinden hiç çıkmak istemeyeceği kadar ateşli ve yoğun bir rüya alemine gönderecek bir büyü yapmaya niyetlendim.

Bunu yerine kendimi konuşmaya dâhil ederek, “Gerçekten hiç büyücü parıltısı içmedin mi?” diye sordum.

Kızıl sinir olmuş şekilde kafasını benim olduğum yöne çevirdi. Sonra duraksayıp beni süzdü ve hafifçe kızardı. Gördüğü şeyin hoşuna gittiğini biliyordum, neredeyse tüm hatunlar beni tanımadan önce bana vuruldu. Tam da tahmin ettiğim gibi kiraz dudakları minik dallar gibi açıldı.

Warren hemen, "Lana Morgan, bu Alex. Alex, bu Lana Morgan," diyerek bizi tanıştırdı. Benim soyadımı söylemediği gözünden kaçmamıştı.

"Memnun oldum."

Lana bana doğru eğildi. "Ee, sen de birinci sınıf mısın? Seni buralarda hiç görmedim, görsem hatırlardım." Beni gözleriyle süzdü. Sıra tekrar hareket etmeye başladığında hep beraber öne doğru birkaç adım attık. Warren bu fırsatı kendisini tekrar aramıza dâhil edebilmek için kullandı.

"Hayır, Alex benim eski bir arkadaşım. Sadece benimle takılmak için burada," dedi Warren hızla. "Hükümet için çalışıyor."

Lana'nın ilgisinin azalmasını izledim. "Hükümet mi?" dedi ruhsuzca. "Ne ilginç."

"Aslında bir büyücü uzmanıyım," diye ekledim hemen. "Yerel Büyü departmanının Yasak Birimi'nde eğitimdeyim."

"Öyle mi?" Lana'nın yüzündeki gülümseme genişlerken yanımdaki Warren gözlerini devirdi. "Eminim bir sürü ilginç şey biliyordur." Sonra Warren'a şaşkın ve korkmuş bir bakış attı. "Bir dakika, eğer o bir Federal ise burada ne arıyor?"

Warren kahkahaları arasında, "Ben de tam bunu sorguluyorum," benzeri bir şeyler söylüyordu ama ondan daha yüksek sesle karşılık verdim: "Saha çalışmasını çok önemsiyorum diyelim." Ona kendini beğenmiş ve çarpık gülümseyişimi attım; en son takıldığım hatun bana o kadar süre katlanmasının tek sebebinin bu gülümseme olduğunu söylemişti.

"Yani sen o türden bir Birim adamsın, eğlenceli türden." Lana gülümsememe karşılık vererek kaşlarını indirip kaldırdı. *Yozlaşmış olanlardan* bahsediyordu. Birim'dekiler hükümetin verdiği maaştan ziyade rüşvetlerle geçindikleri yönünde bir şöhrete sahiplerdi. Benim katılma sebeplerimden biri de buydu; karışık, düzensiz ve içinde kaybolup saklanması çok kolay olan bir kurumdu. "Hiç parıltı içtin mi, anlarsın ya görev uğruna? Nasıl bir şey olduğunu görmek için?"

"Elbette."

Bakışlarındaki açlık okunabiliyordu. “Ee, büyücü parıltısı içmek nasıl bir duygu?”

Büyücü parıltısı, başka hiçbir özelliği olmayan, saf büyü yeteneğinin bir şişe suya aktarılmasıydı. Büyücülük Karşıtlarının Büyük Savaş dönemindeki rekor seviyedeki suç oranı ile basının büyüyle yapılmış soygunları abartmasını saymazsak, On Sekizinci Kanun Değişikliğini kabul ettirebilmesinin temel sebebi karaborsadaki en rağbet gören bağımlılık yapıcı büyülü uyuşturucuydu. Dedikoduya göre, yüzyıllar önce iksirine diğer malzemeleri eklemeyi unutacak kadar sarhoş bir büyücü tarafından kelimenin tam manasıyla tesadüfen bulunmuş bir büyüydü.

Yanımda getirdiğim küçük gümüş matara içindeki parıltısı çıkarmayı düşündüm; onu sabah tramvayla işe gidip on saat boyunca bir masanın arkasında oturmadan önce mayalamıştım. Teşekkür amaçlı Warren’a verip ona Birim’in geçici delil odasından yürüttüğümü söylemeyi planlıyordum ama artık içimden bunu yapmak gelmiyordu. Şimdi büyük Sigma Phi hayalleri, golf gezileri düzenleyen bir babası ve benden çaldığı saç savurması olan Warren’m bir şeyler kaybetmenin nasıl olduğunu anlamasını istiyordum.

“Herkesi farklı etkiler.” Matarayı gösteri yapan bir büyücü edasıyla cebimden çıkardım. “Kendin denemeden bilemezsin.”

Lana soluğu kesilmiş halde ellerini benim matarayı tutan ellerime doladı. “Ciddi misin? Bunu bana mı veriyorsun?”

“Elbette bebek ama bu gece içsen iyi edersin. Parıltıdaki güç bir gün sonra etkisini yitiriyor; mataradaki yarın tekrar suya dönüşecek.”

Çevresini kolaçan etti. O yavaşça matarayı elimden alırken Warren da, “Hükümet malı çalmaya mı başladın?” diye mırıldandı. Warren’ı duymazdan gelerek Lana’nın ilgisini çekecek bir şeye sahip olmanın tadını çıkardım.

“Şimdi iç,” diye önerdim, “böylece partiye girerken kafası gelir.”

Beni önerisinin sorgulanmaması gereken bir uzmanmışım gibi başıyla onayladı ve matarayı dudaklarına götürerek içindekilerin hepsini bir dikişte içti.

“Ne zaman etki gösteremeye başlar?” diye fısıldadı ve matarayı bana geri verirken kıkırdadı.

“Her an gösterebilir.”

Kapıya gitgide yaklaşıyorduk, önümüzde sadece bir ya da iki grup kalmıştı. Bir dolap kapağını andıran giriş kapısı üç metre kadar ötemizde yarı açık halde duruyor ve tarif etmesi zor derecede iyi görünüşlü bir adam kapının yanındaki taburede oturuyordu. Hep beraber kapıya doğru bir adım daha atarken Lana nefes kesilmiş halde durdu.

“Aman. Tanrım,” diye fısıldadı, başını geriye doğru atarak. “Vay canına. Vay anasını.”

Gözlerini kapattı ve dudaklarını yalayıp birbirlerine bastırdı. Ben uzun zamandır parıltı içmemiştim ama kafasın aşamalarını avcumun içi gibi biliyordum. İlk aşama mutluluk sarhoşluğu, şişedeki büyüün kanınıza karışması. Sonra “aydınlanma” geliyordu; her şey bir anda anlam ifade ediyor ve tüm dünya farklı bir parıltıyla bürünüyor. Âdeta bütün hayatınız boyunca sizden kaçan sır bir anda kulağınıza fısıldanmış gibi. Sonra birim el kitabımızın teknik olarak “artan yenilmezlik, yükselen sosyalleşme güdüsü ve coşku” olarak tarif ettiği aşama geliyordu. Yani basitçe ifade etmek gerekirse tüm dünya büyümlü bir hal alıyordu.

“Güzel mi?” diye sordum.

Lana baştan çıkarıcı, boğuk bir kahkaha attı ve iğne ucu kadar küçücük hale gelmiş göz bebekleriyle tam gözlerimin içine baktı. “Mükemmel.”

Lana diğer yanuma geçip beni aralarına alınca, “Bu numaraların seni de babanın yanına gönderebileceği hiç aklıma geldi mi?” diye sordu Warren.

“Sakin ol Warren,” diye mırıldandım Lana kolunu benimkine dolarken. Dikkatimi ona vermeye çalışıyordum ama Warren beni rahat bırakmıyordu.

“Onun hakkında soruşturma açıldığında bana nasıl asla onun gibi olmak istemediğini söyleyişini hatırlıyorum. Asla istemiyordum diyordun.” Warren bana doğru eğildi. “Benimle birlikte gelmeyi her istediğinde aklıma bu geliyor, ne kadar söylediklerinde çeliştiğin. Çünkü baban gibi olmaya *çalışıyor* gibisin,” diye ekledi. “Sanki buna engel olamıyorsun gibi.”

Warren’ın sözleri sert ve acı verici bir biçimde bana çarptı, iğnelemesi içimde öfkeli bir utanç duygusunun uyanmasına neden oldu. “Sanırım ikimiz de değişebilecek kadar adam değiliz,” diyerek ben de onu iğneledim. “Kıskançlık hâlâ sana yakışmıyor Warren.”

Temizlik dolabına daha da yaklaştık ve taburedeki siyah ceket, pantolon giymiş ve melon bir şapka takmış adamla yüz yüze geldik. Bize gülümsedi ve sanki bizi kapıya davet edermişçesine elini uzattı. “Sıra sizde gençler. İçeri girin.”

Lara, Warren ve ben içgüdüsel olarak kapının içine baktık. Temizlik malzemeleri, eski bir süpürge ve kovalar tozlu köşelere yığılmıştı. İçeride hiç ışık yoktu.

“Ama burası bir dolap değil.” Lana fal taşı gibi açtığı gözlerle bana baktı. “Bu bir sınav.”

Kapıdaki adam neredeyse utanç verici derecede abartılı bir şekilde başıyla onayladı. “Çok zekisiniz.” Bana gülümsedi. “Görünüş aldatıcı olabilir.”

Lana elimi tuttu ve Warren’la birlikte onu takip ederek dolabın içine girdik.

Dolap çift taraflı bir numaraydı, öyle olmalıydı. İki objeyi zaman ve mekânda birbirine bağlayarak misafirlerin bir kapıdan girip anına başka bir yere çıkmasını sağlayacak bir numara. Aynı bu temizlik dolabını geçer geçmez büyümlü bir şekilde loş, pençeresiz, hafif küf kokulu bir koridor kapısından çıkmamız gibi. Tahminimce evin bodrum katına inmiştik.

Çift taraflı numara, yani bir bağ kurmak o kadar da zor değildi; gerçeği değiştirmeye yönelik tüm büyü numaraları sadece doğru güç sözcükleri, doğru objeler ve elbette büyü yeteneği

gerektirirdi ama insanları eğlendirdiği kesindi. Ayrıca gerçek bir büyücülük örneğiydi; kendini büyücü gibi göstermek isteyen kişilerin yapabileceği zavallı numaralardan değildi. O yüzden Warren'ın arkadaşı Sam'in bu küçük parti için oldukça fazla para bayıldığını tahmin ettim. Genel olarak büyücülerin bir cemiyet evi tarifesi olmazdı; üst mertebeden kişilere gösteri yaptıklarına dair söylentiler duyardınız ya da mafya tarafından işletilen parlıt salonlarında karışınıza çıkarlardı. Büyünün kendisi beni etkilemese de onun açtığı kapılar, yani para, nüfus ve güç, hâlâ kaybetmeyi kabullenemediğim şeylerdi.

"Beni yalnız bırakma," dedi Lana rüyadaymışçasına. Koridorda ilerlerken elini pazılarına götürdü. "Sen bir meleksin, biliyorsun değil mi? Bana mükemmel bir şey verdin. Bana ışığı gösterdin."

"Merak etme, bir yere gitmiyorum."

"Şüphesiz," diye fısıldadı Warren arkamdan.

Onu duymazdan gelerek Lana'nın elini avcuma aldım ve koridoru birlikte geçerek bodrumdaki alçak tavanlı, penceresiz ana alana çıktık. Oda evle aynı genişlikte ve uzunlukta gibiydi. Tavana parıldayan küçük ışıklar serpiştirilmişti ve dümdüz bir ayna gibi parlak olan zemin tavandaki ışıkları yansıtıyor, kendimizi yıldızlarla kaplı bir yerde yürüyormuş gibi hissetmemizi sağlıyordu. Kalabalık odanın çevresinde büyülmüş bir rüzgârla sallanıyormuş gibi duran ve yaprakları hışırdayarak salınan birkaç meşe ağacı vardı. Hepsi de Sigma Phi evinin bodrum katındaydı.

Ancak yarın hepsi gitmiş olacaktı. Hakikati değiştiren numaralar, saf büyü, *gerçekti* ama geçiciydi. Bir büyücünün yaptığı her büyü, parlıttan tut büyüyle yaratılan kopyalardan güç alanlarına varan her şey, bir gün içinde yok olurdu. Birçok insan büyücülüğün bu yüzden etkileyici olduğunu düşünürdü, kendimizinkinden daha güzel bir dünyaya sadece bir anlığına bakış atmamızı sağladığı için. Ama büyü benden bu hilelere kanmamı engelleyecek kadar çok şey götürmüştü.

"Uçuyormuşum gibi." Lana yüzümü kibarca tuttu ve kendi

yüzünü benimkine bastırđı ve kiraz dudaklarının benimkilere dokunmasma bir anlığına izin verdikten sonra çekildi. "Daha çok büyü," dedi. "Al beni."

Odaya göz attım. Kalabalık gruplara bölünmüştü; tutulmuş her büyücünün çevresinde yarım daireler şekilde toplanmış on ila otuz kişilik üniversite öğrencisi grupları vardı. Büyücülerin hepsi küçük, çok alan gerektirmeyen numaralarla izleyicilerinin dikkatini üzerlerinde tutuyor, akılları başlarından gitmiş kalabalığa aynı numaraları tekrarlayıp duruyorlardı.

Gözlerim birkaç metre ötedeki, bize en yakın olan büyücüye takıldı. İskambil kâğıtlarının başının üzerinden bir gökkuşağı gibi geçirip, düzgün bir deste şekilde uzattığı eline konmasını sağlayarak oyalanıyordu.

"Hadi," dedim Lana'yı ona doğru iterek, "buna bayılacaksın."

Numarayı bir kere, iki kere, üç kere yapılmasını seyrederken resmen kumru gibi öttü. Parıltı içtiğı için gösteri ona daha etkileyici geliyordu. Avucunda tuttuğı küçük bir ateş küresini öne geriye savurarak izleyicilerin arasındaki özellikle şoka girmiş gibi görünen hatuna uzatma numarası yapan diğer büyücüye doğru ilerlerken bana bir öpücük daha verdi. Sonra fısıldadı, "Bu ışık çok sıcak ve göz kamaştırıcı Alex."

Bana doğru eğildi. Ona hak vermeden edemiyordum: burası çok parlak, sıcak ve tanıdıktı. *Eğer bu kıza, bana attığı bakışlara, yankılanan caz ezgilerine ve bodrum katını dolduran hafif ayrıcalık kokusuna odaklanırsam, unutabilirim. Şu anın içinde kaybolabilirim.*

"Kaybolmayı o kadar çok istiyorum ki," diye fısıldadı Lana kulağıma ve imalı bir şekilde benden uzaklaştı. *Ben de kaybolmak istiyordum.* "Gel ve beni bul."

"Bekle Lana." Kahkaha attım. Onun peşinden gidecekken Warren önüme çıktı.

"Artık durabilirsin, tamam mı?" dedi ruhsuz bir halde, caz müzikte sesini duyurmak için kulağıma bağıırıyordu. "Pes. Kampüsteki havalı adam senmişsin gibi mi hissetmek istiyorsun? Ben pes ediyorum."

Başımı iki yana salladım. "Neden bahsediyorsun?"

"Tanrım, gerçekten söylemem mi gerekiyor?" Rahatsız bir şekilde etrafma baktı ve kızardı. "Lana'ya ben göz koydum, tamam mı Alex?"

O parlak ve sarhoş edici elektrik dolu his içimi kavurdu. "Bu çok komik çünkü onun gözü bendeymiş gibi görünüyor."

"Evet aynı bir şaka olsun, bir eğlence olsun diye parıltı içmesi gibi," diye çıkıştı Warren. "O lanet olasıca bir senatörün kızı. Kendini kandırma."

Kanlı bir oyun oynadığımızın, birbirimize keskin hançerler fırlattığımızın farkında olmama rağmen onun beni böyle yaralaması şaşkınlıktan sesimin kesilmesine neden oldu. İstemsizce gözlerimi kaçırıp yere baktım.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun Alex?" dedi Warren. "Bak, üzgünüm."

"Hayır, değilim."

"Haklısın, değilim." Warren parmaklarını saçlarında gezdirdi ve yine benden çaldığı saçlarını geriye atma hareketini yaptı. "Bundan çok sıkıldım. Babanın yaptığı çok kötü bir şeydi, gerçekten, tamam mı? Ve senin için üzüldüm. Bazen hâlâ üzülüyorum. Ama zehir saçar bir hale geldin," dedi. "Mutlu musun? İşte doğruları söyledim." Sonra dönüp uzaklaşmaya başladı.

İçimdeki öfke kabarıp taşmaya başladı. Onu bir yere yönlendirmeliydim yoksa beni yiyip bitirecekti. O yüzden Warren benden uzaklaşmadan bir adım attım ve onu sırtından sertçe ittim.

Öne doğru tökezlediğinde yakındaki gösteriyi izleyen dairenin kenarındaki birkaç genç oğlanla hatun konuşmayı bırakıp ona baktı. Warren geri döndü. "Ciddi misin?" Bana doğru koşarcasına birkaç adım attı ve beni geri itti. "Git. Evine dön Alex."

Ama onu yine iterek dengesini kaybetmesine neden oldum.

"Pis ellerini üzerimden çek," diye köpürdü tekrar bana doğru atılırken. Boynunu güreşiyormuşuz gibi yakaladığımda ikimiz de yere yuvarlandık.

“Kavga!” Tepemizde dikilenlerden birinin bağırdığını duy-
dum.

Warren’ın yakasını tutup çenesine ona zarar vermeyecek ka-
dar yumuşak ama onu şaşırtacak kadar sert bir tokat indirdim.
“Bir zavallı gibi dövüşüyorsun,” dedim onu tutan elimi sıkarak.

“Zavallı olan sensin,” dedi. Elini savurdu ve tırnakları bana
yetişip dudağımı kesmeyi başardı. O dönmeye çalışırken omzu-
mu karnına geçirdim ve sonra iki çift el bizi ayırdı. Ayağa kaldı-
rılana kadar müziğin kesildiğini ve büyücülerin gösteri yapmayı
bıraktığını, artık bizim ana eğlence olduğumuzu fark edemedim.

“Ne haltlar dönüyor Warren?” dedi aramıza giren Napolyon-
vari cemaat üyesi.

Warren donakaldı. “Sam, ben...”

“Bu adam kim?” Sam başıyla beni işaret ederek sözünü kesti.

“Eski bir arkadaşım.”

“Bana arkadaşınmış gibi görünmedi.” Sam kocaman açılmış
gözleriyle beni inceledi. “Sen bu okuldan mısın ki çocuk?”

“Hayır, ben eğitimdeyim,” dedim yavaşça, “Yasak Birimi
için.”

Sam sessizliği delen keskin bir kahkaha attı. “Yani bir domuzla
mı dövüşüyorsun Warren, hem de bir yasadışı büyü partisinde?”

“Ben bir domuz değilim,” diye itiraz ettim.

Warren ve Sam denilen çocuk aynı anda, “Kapa çeneni,” de-
diler.

Sam hiddetini Warren’a yönelterek bakışlarıyla onu ezdi.
“Onu buraya getirirken aptalcaydı. Ve biz Sigma Phi’ya sadece
zekileri alırız...”

“Hayır, hayır, o sorun çıkarmayacak,” diye onun sözünü kes-
ti Warren kekeleyerek. “Yani o tam bir göt ama bizi ispiyonla-
maz... İspiyonlayamaz, o da babası kadar sahtekâr.”

Babamdan bahsedildiğinde yumruklarım kendi kendilerine
hareket etmeye başladı ve kendime engel olamadan Warren’m
çenesine beklenmedik bir yumruk indirdim.

Warren durdu ve şoktan ya da acıdan, hangisi olduğuna emin değildim, kesik bir nefes aldı. Yüzünü tutarak sessizce bana baktı.

“Çıkarın şu ezikleri buradan,” diye komut verdi Sam az önce bizi ayıran okul ceketli iki oğlana. İkisi birer kolumdan tutarken başka bir cemiyet üyesi daha yardıma koşup Warren’ı zapt etti.

Sam ters ters Warren’a baktı. “Bir daha buraya gelme.”

Cemiyet üyeleri bizi merdivenlerden çıkarıp karanlık mut-faktan geçirerek yan kapının ve güç alanın ardındaki 35. So-kak’ın arkasındaki dar yola attılar. Sonra Warren’la beni baş başa bırakarak gittiler.

“Buna inanamıyorum.” Warren tuhaf, neredeyse kızı andıran bir kahkaha atarak çenesini ovdu. “Her şeyi mahvettin.”

Lana’nın ve kavganın yükselttiği adrenalini seviyesinin etki-siyle azalan, donuklaşan kendimden nefretim devreye girmeye başladı. “Her şey yoluna girer,” dedim yumuşak bir sesle. “O büyücüler Sam’e pahalıya patlamış olmalı. İddiaya varım ki ka-fası parıltıdan güzelleşmiştir. Yarma olanları hatırlamaz. Cemi-yete girersin.”

Warren bana delirmişim gibi baktı. “Bir daha asla benimle ko-nuşma, anlıyor musun?”

Topuklarının üzerinde döndü ve sigarasını bulmak için cep-lerini karıştırarak sokağa doğru ilerledi.

“Hadi ama Warren, bu benim suçum olduğu kadar senin de suçun.”

Cevap vermediğinde kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

“Warren.”

Hiçbir karşılık vermedi. O Sokağı’na dönerken kafasının üze-rinde bir duman bulutu vardı. “WARREN!”

Lanet olsun, ciddiydi.

“Warren, hadi ama!”

Ardından kalbim gümbür gümbür atışı göğsümde tuhaf, yanmayı andıran bir ağrıya neden oldu. Âdeta bir parçam eriyip gidiyordu.

Orada uzun bir süre tek başıma bekledim. Sigara üzerine sigara içerek önümdeki evin güç alanını inceledim, karalık dış yüzeyini ve Sigma Phi evini örten sessizlik battaniyesini. Tüm o hoş hatunları ve şanslı gençleri gözümde canlandırdım. Rujlarının renk tonu hariç dert etmeleri gereken hiçbir şey olmayan bebekleri. Kendilerine bir cemiyet satın alabilecek babaları olan oğlanları. Warren gibi oğlanları.

Bir zamanlar benim de içlerine dâhil olduğum oğlanları.

Güç alanına odaklanarak sigaramdan derin bir nefes çektim. Ardından içime dönüp o koca, her şeyi kapsayan gücün damarlarımda dolaşarak bedenimi şimşekle doldurmasını bekledim. Kendimi hazır hissettiğimde sigaramı güç alamna doğru fırlattım ve bir nefes vererek fısıldadım: “PUF.”

Sigma Phi evinin dış yüzeyi çatırdayarak bir anda toza dönüştü ve büyümlü bir rüzgâr tarafından savuluyormuşçasına uçtu. Artık gerçek evin önünde duruyordum. Tüm pencereler ıslı ıslıldı. Georgetown’ın sessiz arka sokağı bir anda Sigma Phi’den gelen caz müziğinin gümbürtüsüyle doldu. Artık büyü örtüsüyle kaplı olmadığından ıslıdak ve sirenler kadar dikkat çekiciydi. Ev serin eylül akşamında resmen gümbürdüyordu.

Çevremdeki komşu evlerin ışıklarının yandığını gördüm ve gecelikli bir kadının karşıdaki evde neler olduğunu yoklamak için kapıya çıkmasına şahit oldum. Köpekler havlamaya başladı. Ben yüzümde bir gülücükle O Sokağı’na doğru ilerlerken başka evlerin de ışıkları teker teker yanıyordu.

Bir anlığına dünya daha adil bir yermiş gibi hissettim. Warren dudağımı şişirmiş olsa da ıslık çalmayı dahi becerdim.

OLASILIKLARA GİDEN BİR YOL

JOAN

Parsonage'dan ayrıldığımızdan beri ne Gunn ne de ben tek kelime etmiştik. Gösterişli, siyah araba yoğun ormanlık alandan geçerken zıplayıp duruyorduk ve her sıçrayışta motorun gümbürtüsü beni silah sesini misali korkutuyordu. Gangster olduğunu tahmin ettiğim bir adamla, ona en güçlü büyücünün ben olduğumu kanıtlamak üzere yabancı bir şehre gidiyordum ve sadece iki büyü ve bir numara biliyordum. En iyileriyle yarışır bir büyücü parıltısı mayalayabileceğimi göstermem gerekiyordu ve şu güne kadar tek bir parıltı mayalamıştım. Onu da annemin öldüğü gece yapmıştım. Tek yapmak istediğim büyü yeteneğimi defetmek olduğu düşünülürse, onu da kazara yapmış ve yerin bir metre altına gömmüştüm. Hata yapma şansım yoktu; başarısız olamazdım. Ben ve Ruby bana güveniyordu.

Kulübede Ruby'ye veda etmek beni neredeyse öldürüyordu. Ruby'ye Ben'in göz kulak olacağım, nereye gittiğimi ve ne zaman döneceğimi bilmediğimi söylemek. Dağınık saçlarını okşayıp kokusunu yanımda götürebilmek için ona eğilmek ve "hastalığını" yenebilecek kadar güçlü olduğuna inandığımı hatırlatmak. Şimdi onun kokusunu hayal ediyor, beni bir battaniye gibi sarmalaması için o kokuyu çağırmaya çalışıyordum. *Benim görevim her şeyi yoluna koymak*, diye hatırlattım kendime. *Her şeyi mahvetmemiş olsam bunu yapmama gerek kalmazdı.*

Richmond tabelalarının yanından geçerken Gunn aramızdaki sessizliği bozdu. "Büyü yapmayı Jed'den öğrendin diye tahmin ediyorum, öyle mi?" dedi kısık sesle.

Buna verilecek en iyi cevabı düşündükten sonra, "Annemdi,"

demeye karar verdim. Ancak annem benim büyüye bulaşmamı istemiyordu. Bir sabah uyandığımda damarlarımda elektriğe benzer bir hissin dolaşmaya başladığını, yani büyü yeteneğim olduğu sırrını ona söylediğimde bana isteksizce birkaç büyü öğretmişti. Sadece yaşadığımız dünyada hayatta kalmak için bilmem gerektiğini düşündüklerini. Ailesinden miras kalan karanlık, kan büyülerini, yapmak için fedakârlıkta bulunman gerekenleri. Gecenin bir yarısı topallayarak kapımıza gelen çiftçilere gizlice yapmak zorunda kaldığı, bacağı kurtarmak için kangrenli parmağı kesmeye yarayan ayırma büyülerini. Ruby'ye yaptığına benzer, annemin her daim nerede olduğunu bilebilmesi için Ruby'ye kanını içirdiği takip büyülerini. Ve hapsedme büyüsünü; kötülüğü sembolize eden bir şeyi kilitler, adak olarak kilidin üzerine kanını sürerdin ve büyüden kötülüğü sonsuza kadar saklamasını, hapsedmesini isterdin. Annemin öldüğü gece ben de bir şekilde büyümü hapsedmeyi becermiştim.

"Annen de mi büyücüydü?" diyerek düşüncelerimi böldü Gunn.

Başımla onayladım. "Annem hükümetten büyü ruhsatı almıştı. Tedavi büyülerinde uzmanlaşmıştı; evimizin mutfağında yasal panzehir ve tedavileri sattığı bir büyü odası işletiyordu," dedim. "Ölmeden önce sağlam bir işti."

Gunn başıyla onayladı ve bana anneme ne olduğunu sormama nezaketini gösterdi. "Ne gibi büyüler?"

"Kendrick ailesinin tarifleri; mesela nezle önleyici lavanta ve yasemin büyüleri ya da zihnin sağlıklı ve berrak olmasını sağlayan zencefil kökü büyüleri. Sıradışı şeyler değil, Volstead Yasası'nda imtiyaz tanınan şifa büyüleri." Gunn'a kan büyülerinden bahsetmemiştim çünkü annem ailesinin özel büyüsünü kimselele söylemem konusunda beni uyarmıştı ve bir gangsterin istisna olacağını zannetmiyordum. Büyücülerin halk düşmanı sayıldığı bir dönemde çıkıp insanların ödünü patlatacak büyüleri tüm dünyaya gösteremezsin, derdi hep.

"Yani sen bir büyü uzmanı mısın?"

“Birkaç şey öğrendim ama büyü yapmak benim güçlü yanımdan değil.”

Gunn bana sert sert baktı. “O zaman iyi gösteriler yapıyor olmalısın.” Bunu bir soru olarak değil, kesin bir bilgi olarak söylemişti. Gerçi arabasmda olduğuma göre, bu zaten kesin olmalıydı.

“Aynen öyle.” Tekrar cama döndüm. Yalan söylemek konusunda çok başarısızdım, o yüzden cevaplarımı kısa ve belirsiz tutmalıydım. En azından Washington’da kendime bir yer edinmek için ne yapacağımı çözene kadar. “Ama gerçeği söylemek gerekirse Bay Gunn, büyük bir kalabalık karşısında hiç gösteri yapmadım. Kafası hep parıltıdan güzel olsa da Jed, sahnesini paylaşmak konusunda oldukça kaprisli.” Yolun kenarındaki karanlık ağaçlara bakıp geçip giden koyu yeşilliği izlerken ekledim: “Ama bence bazen yapabileceklerinin hepsini tüm dünyaya göstermemek daha iyi, en azından tek seferde.”

Gunn uzunca bir süre cevap vermeyince ona numara yaptığımı anlayıp anlamadığını düşünmeye başladım. Ama sonunda ona bir bakış atacak cesareti bulduğumda sıırıttığını gördüm. “Daha iyi şekilde ifade edemezdim.”

İnsanın artık korkamayacak kadar yorgun olduğu bir nokta vardır, ben de farkına dahi varmadan bir anda kendimi uykunun sığ sularında yüzerken buldum. Uyandığımda manzara değişmişti. İki şeritli yol önce ay ışığıyla aydınlanmış bir köprüye, ardından dört şeritli, canlı bir bulvara dönüştü. Ufuk çizgisindeki manzara kalabalıklaşmıştı; alçak kulelerden gelen, insan yapımı yıldızları andıran ışıklar gökyüzünü kaplamış ve okula giden çocuklara benzeyen birbirine yaslanmış sıra evler yol kenarına dizilmişti.

Gözlerimi ovuşturarak doğrulurken Gunn dudaklarının arasına bir sigara tutuşturup yaktı. Camını biraz araladı ve arabanın içi aralıksız şekilde çalan kornaların, çalışan motorların ve gıcırdayan tekerleklerin sesiyle doldu. Baş ve orta parmağıyla şakaklarını ovarken ağzını açtığında bir esneme kaçıverdi.

“Ne zamandır büyücü arıyorsunuz?” diye sordum ansızın.

Bunu bana söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyor-muş gibi baktı. "Çok uzun süredir."

Bundan cesaret alarak devam ettim: "Hepimizi bir deney için topladığınızı söylemiştiniz?"

Gunn cevap vermeyince ellerime bakarak ekledim: "Drum-mond'da gitmediğimiz sürece gazete görmüyorum ve gittiği-mizde dahi başkalarıyla ilgili haberlere ayıracak paramız olmu-yor ama kuzenimin arkadaşları bize Washington'ı anlattı. Büyük şehirdeki parıltı salonlarında insanların tüm gece büyü içip gös-terişli büyücülerin gösterilerini izlediğini söyledi. Konu... konu bununla mı ilgili?"

Gunn sağa döndü ve şimdi yerleşim merkezi gibi görünen bir yerden geçiyorduk. Tebeşir beyazına boyanmış kaldırımlar âdeta kurdeleler gibi yol boyunca uzanıyordu. Kısa etekli ya da uzun elbiseli, geniş siperli şapkalar takmış el çantaları taşıyan kadınlar, rengi ağarmış kaldırımlara saçılmış yürüyor ya da bi-naların dışında toplanmış sigara içiyorlardı. Geniş pencereler-den sarkan adamların kahkahaları ve bağırışları eylül gecesinde yankılanıyordu.

"Bundan daha fazlası," diye cevap verdi Gunn kısık sesle. "Büyükçe ilgili kanıtlamak istediğim teorilerim var, bu dünyayı altüst edebilecek teoriler. Ama senin gibi ben de doğru zamanı beklemenin önemli olduğunu düşünenlerdenim." Sonra bana baktı. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey daha var Bayan Kendrick. Ben soru sormak yerine çözüm bulmayı tercih ederim. Beni anlıyor musun?"

Korku ve utanç karışımı tuhaf bir duygu hissettim. "Anlıyo-rum efendim."

Sonra sessizlik oldu. Arnavut kaldırımı kaplı dar bir sokakta ilerleyen Gunn'ın arabası taşların çıkıntılarında zıplıyordu, son-ra bir dönüş daha yapıp içinde birkaç araba bulunan bir otopar-ka girdik. Mekân gündüz kapalıymış gibi duruyordu. Otopar-kın köşesine bakan vitrin camında ışık, ses ya da herhangi bir yaşam belirtisi yoktu.

Gunn motoru durdurdu. "Bir yere uğrayam gerek."

Otoparkın karanlık köşesine bakarak yavaşça konuştum: "Efendim, burada herhangi birinin yaşadığını sanmıyorum."

"Burası bağlanmış. Sadece bir büyü." Arabanın kapısını açarak dışarıya adım attı. "Kıpırdama. Hemen döneceğim."

Gunn kapıyı arkasından kapatarak eski bir Model T'nin çevresinden dolandı. Mekânın kapısına varamadan yaşlıca bir adam, karanlıktan maddeleşmiş gibi bir anda *belirdi* ve Gunn'ı karşılamak için ilerledi.

Gunn *bağlanmış* demişti. Tüm bina, onu kanun adamlarının gözlerinden gizleyecek bir güç alanı ile çevrelenmiş olmalıydı. Jed böyle bir şeyi yapabilir mi acaba? Ne yazık ki uzun süredir Jed'in ilgisini çeken tek büyü şîşeye aktarabildiği idi.

Tekrar gerildim; o boyumu aşan işlere karıştığıma dair iç buran his geri döndü. Annem ve ailemizdeki diğer kadınlar ormanın kıyısında yasak büyüler yapmış olabilirlerdi ama Washington'daki büyücülerin kendi numaraları vardı. Büyük, cesur, insanları şaşırtan cinsten. Acaba Gunn'ın diğer büyücülerinin ne gibi numaraları vardı?

Yoktan var olan adam tahminimce yaklaşık elli, yani Gunn'ın iki katı yaşındaydı; bozuk para kadar parlak gümüş rengi gür saçları vardı ve Gunn'ınkini gölgede bırakmayı başaran bir takım elbise giyiyordu.

Gunn'm penceresi hâlâ birkaç santim açıktı; o yüzden ne dediklerini duyabilmek, neler döndüğüne ve bana ne olacağına dair bir şeyler yakalayabilmek adına sürücü koltuğuna doğru eğildim.

Ama duyduklarım bölük pörçüktü ve söylediklerini mantıklı bir bütün haline getiremedim: *bazı düzenlemeler yaparken Kızıl Mahzen'i bir süreliğine kapatıyoruz efendim... Anlaşıldı, ben sadece ziyaretlerimi yapıyorum. Sen üzerine düşeni yapıyorsun. Danny senle gurur duyardı oğlum... Sokak hakkında gelişme var mı? Sadece birkaç hatun...*

* Ford'un 1908 – 1927 yılları arasında ürettiği, ilk uygun fiyatlı araba. –çn

Bunun üzerine yaşlı adam Gunn'ın arabasının içine baktı ve beni görünce kahkaha atarak Gunn'ın sırtına vurdu. Ardından otoparkın diğer tarafındaki arabaya binmek üzere arkasını döndü.

Gunn gelmeden önce onun yerinden çekildim. Yanıma oturdum ve yerine yerleşip motoru tekrar çalıştırdı.

Gunn beni çok soru sormamam konusunda uyarmış olsa da sormadan edemedim. "O kimdi efendim?"

Park yerinden çıkarken Gunn direksiyona daha sıkı yapıştı. "Patron," diye itiraf etti.

"Sizin patronunuz mu?"

Yine hafifçe sırtıttı ama bakışlarıma karşılık vermedi. "Patron McEvoy, herkesin patronudur. Yakında öğrenirsin."

Otoparktan çıkıp keskin bir dönüş yaptık ve şehrin daha sessiz bir bölgesindeki bir ara sokağa girdik. Her ne yöne gidiyorsak (Güney, Kuzey, Doğu ya da Batı'ya gidiyor olabilirdik) şehir kısa süre içinde ardımızda kaldı ve ardından tekrar aynı köprüden geçerek ay ışığıyla yıldızları yutacak kadar karanlık ve sık ağaçlarla çevrili iki şeritli boş yola çıktık. Bilinmezlik ve gerginlik sürekli boğazımdan dudaklarıma doğru yükseliyor ve beni konuşmaya zorluyordu.

"Bay Gunn, beni DC'ye götüreceğinizi söylemişsiniz."

Gunn cevap vermedi.

"Ve DC'ye geldik."

Yine açıklayıcı bir cevap vermemişti.

"Yani nereye..." Derin bir nefes aldım. "Nereye gidiyoruz?"

Araba egzoz dumanı püskürttü ve sonra ormanlık alandaki upuzun öksüre öksüre ilerledi. Verdiği tek cevap şuydu: "Bahsettiğim küçük teoriyi test etmek için biraz mahremiyete ve bolca alana ihtiyacımız var. Kendi kendine gelişmesi gereken bir deney."

Gunn sinyali yakarak arabanın vitesini düşürdükten sonra yavaşça dönerek ağaçlara yöneldi. Her tarafımız karanlık, kıvrık dallarla ve koyu zümrüt rengi yapraklarla kaplıydı. Burası ürkütücüden de öteydi, sürekli kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu.

Ormanın ortasında soğuk bir beton yığını ortaya çıktı. Tepeye yakın bir dizi daracık yatay penceresiyle bir hapishaneyi, belki bir depoyu andırıyordu. Çevresini kaplayan çakıl taşları ayın solgun ışığında beyaz bir ada gibiydi. Etrafta başka araba yoktu.

“Geldik.” Gunn başıyla arka koltuğu işaret etti. “Eşyalarını al.”

Çatur çatur eden çakılları geçerek deponun kapısına doğru ilerledik. Gunn kapıyı tutan tahta parçasını çıkarıp beton duvara dayadı. Sonra kapıyı açıp bana elini uzattı. Ben ve Ruby’nin isimlerini aklımda sayıkladım ve kendimi bu gangsterin elini tutup beni kuş uçmaz kervan geçmez yerdeki kilitli depoya yönlendirmesine izin vermeye zorladım.

İçerisi hiçbir şey göremeyeceğim kadar karanlıktı, o yüzden dikkatlice adım attım. Karanlık ve ürkütücü depodaki tek ses beton zemine sürtünen iş botlarımdı. Gözlerimin karanlığa alışması birkaç dakika sürdü ve alıştıklarında yerin en az bir düzine yatakla kaplı olduğunu gördüm.

“Bunlar kim?” diye fısıldadım.

“Diğer büyücüler,” diye cevapladı Gunn. “Toplamda on beş kişi var, gerçi deneyimin ardından sadece yedisi burada kalacak.” *Yedi*. Çevreme baktım ve her yatağın yanında duran çantaları, incecik döşeklerinin üzerine un çuvalı misali yığılmış büyücülerini gördüm. Yaşlı, genç, erkek, kadın... Görebildiğim kadarıyla her türden insan vardı. Nereden gelmiş, neler yapıyorlardı acaba? Bizi bekleyen “deney”de beni geride bırakıp bırakabilecekler miydi?

Yeter. Başaracaksın. Başarmak zorundasın.

Gunn avucundaki anahtarları kavradı ve ani ses karşısında uyuyan büyücüler homurdanıp kıpırdandı. “Gitmem gerek. Geç oldu ve yarın erkenden işe koyulacağız.”

“Bekleyin...” Ama bu sözcük tek başına havada asılı kaldı. Takip edebilecek o kadar çok seçenek vardı ki: *nereye gidiyorsunuz, beni burada mı bırakacaksınız, neredeyiz...* Hangisinden başlayacağımı bilemiyordum.

“Şu senin yatağın.” Gunn köşedeki çökmüş boş yatağı işaret etti. Depoda bir hayalet gibi süzülen beyaz fötr şapkasına dokundu ve topukları üzerinde döndü. “Biraz dinlen.”

“Bay Gunn...” diye fısıldadım ama kapıdan çıkmıştı bile. Kapatıp tahta parçasını yerine koyarak dışarıdan kilitledi.

Sinirlerim iyice gerilmişti; kendimi mayın tarlasını andıran yataklarm arasından geçip mümkün olduğunca sessiz bir şekilde boş yatağa uzanmaya zorladım. Yatağın her tarafından yaylar çıkıyordu ama gözlerimi kapatıp çantama sarılarak derin, mümkün olan en derin uyku için dua ettim.

Bir varmış bir yokmuş, ailesi için cehenneme giden, ateş kuyularını aşan bir büyücü varmış ve şeytan onun pişmanlığını görüp geri dönmesine izin vermiş...

Ama uykuya dalamıyordum. Çok heyecanlıydım. Adamlardan birkaç metre ötedeki dönerek yatağını gıcırdattı; elimde olmadan nefesim kesildi. Bir diğeri hurladı, *yoksa fısıldamış mıydı?* Yakınımdaki bir tanesi öksürerek benim yerimden sıçramama neden oldu.

Arkamı dönerek gözlerimi kapadım ve depodaki sesleri duymazdan gelmeye çalıştım. *Sakinleşmem gerekiyor. Korkumdan arınıp onu bir şişeye kapatarak rafa koymam gerekiyor.*

Sonra sıcak ve yumuşak bir şeyin boynuma sürtündüğünü hissettim. Şaşkınlıktan ciyakladım ve kafamı geriye çevirdim. “Kim var orada?”

Cevap gelmedi. Hiç kimse hareket etmedi. Ama onu tekrar hissettim, bu sefer kolumdaydı. Büyük bir boya fırçası gibi yumuşacık bir şey. Hayır, daha yumuşak; neredeyse *kürkü* olan ve hızlıca çarpan başka bir şey vardı. Sanki küçük bir kuyruk...

Karanlıktan kolumun yarısı uzunluğunda ve iki katı kalınlığında bir şey çıktı. Bıyıklar tenimi gıcıkıyor, küçük ayaklar parmaklarımda dolaşıyordu. Kürk. Kuyruk. Sıçan.

Hayvanı elimden geldiğince hızla ittiğimde ciyaklayarak diğer karyoların kenarına uçtu ama kaçmak yerine cehennemden çıkma bir kemirgen gibi sıçrayarak tekrar üzerime geldi ve sağ

bacağıma tırmanmaya başladı. Oturdum ve onu tekmeledim. Sızlanmaya başladığımı duyabiliyordum. *Ağlama Joan, ağlama Joan...*

Onu deponun arka tarafını kaplayan karanlığa doğru atmaya çalıştım ama hilekâr parmaklarımdan kaçarak koluma atladı ve pis patilerini gömleğime basarak hızla diğer koluma geçti. Geriye kaçtım, omzumdan geçip saçıma tırmanırken ona vurmaya çalıştım. "İn tepemden!" diye emrettim küçük canavara. Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz yumuşak, bastırılmış bir kıkırtı duydum.

Sonra hemen sağımdaki yataktan bir kadın sesi geldi: "Onu rahat bırak Stock."

"Kendi işine bak Dune, onunla biraz eğleniyorum. Bir çekirge gibi zıplayıp duruyor." Sıçan rüzgârda uçuşan bir toz bulutu gibi yok oldu. Omuzlarım gevşedi ama kemirgen hâlâ tenimin üzerindeymiş gibi hissetmeme neden olan rahatsız edici duygu kaldı.

Sağ tarafımdaki karyolada yatan kadın oturdu. "Söyle bakalım bu eğlenceli mi Stock," dedi ruhsuz bir sesle. Sonra neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle fısıldadı: "*Nefes al ve sürün.*"

Birkaç yatak ötedeki bir oğlan anında yatığı yerden fırladı ve yumruğunu yere vurarak küfretmeye başladı. Emekleyerek karyolasından uzaklaşmaya çabaladı. "Kes şunu Grace, lanet olsun, yeter!"

Yere vuran ay ışığında yerde parlak ve sıvıyı andıran bir şey gördüm. Ay ışığının yarattığı havuzda çizgileri yeşil ve altın rengi parıldayan bir *yılan* göründü ve ardından tekrar karanlığa kaçtı. Tahminimce yılan da fare gibi bir büyü numarasıydı. Fare ve yılan yok olsa da arkalarında rahatsız edici bir korku bırakmıştı.

"Sen tam bir oyunbozansın Dune," dedi bana fareyle işkence eden Stock. "Ne yani, etekler birbirini mi kolluyor?"

Çözebildiğim kadarıyla adı Grace Dune olan kadın, "Büyünü Gunn'a sakla. Eğer burada büyü yapmaya devam edersek muhtemelen birbirimizi havaya uçuracağız," dedi.

Kısık sesle yapılan bu tartışma diğer büyücülerin de bir kıs-

mını uyandırmıştı ve koro halinde, "Kapatın çenenizi", "Hadi ama, gecenin bir yarısı oldu", "Didişmeyi bırakın" nidaları odayı doldurdu. Ardından bu fısıltılar da fare ve yılan gibi ortadan kaybolarak gecenin karanlığına karıştı.

Yeniden yattım. Ama sessizlik anlam yüklüydü. Bir süre bekledikten sonra Grace'in sırtına doğru fısıldadım: "Teşekkürler. Ama bunu yapmana gerek yoktu. Kendimi koruyabilirim."

Grace yavaşça bana döndü. Hapishaneyi andıran pencerelerden giren ay ışığı sayesinde yüz hatlarını gayet net görebiliyordum. Düzgün ve hoş hatları, koyu renk saçları vardı. Çok genç değildi ama yaşlı da sayılmazdı; annemin yaşlarında olmalıydı, otuzlarının sonu ya da kırklarının başı. "Bu sadece senin için değil, Stock içindi," diye fısıldadı Grace. "Yılanlardan ölesiye kokan bir oğlan gecenin bir yarısı haşere yaratmamalı. Zaten üst üste yaşıyoruz, bazı kurallar olmalı ki birbirimizi öldürmeyelim."

Bu yorumu içimdeki panik hissinin tekrar kabarmasına neden oldu. Boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım. Boğulacağım kadar derin sulardaydım. Ama kendimi zorlayarak, "Kesinlikle," diye karşılık verdim.

Grace beni inceledi. "Sen de Stock kadar gençsin, değil mi? Şimdi neden gövde gösterisi yaptığını anlıyorum." Yamuk bir şekilde gülümsedi. "Gunn seni nereden getirdi?"

"Norfolk Vilayeti'nden. Parsonage adında küçük bir kasabadan," dedim. "Ya seni?"

"Alexandria'nın dışından. İki üç gece önce Gunn'la bir iş arkadaşı beni ve diğerlerinden birkaçını getirdi," dedi Grace. "Toplam on beş kişiyiz, gerçi eminim biliyorsundur, sadece yedimizin kalacağını söylüyorlar." Grace'in gülümsemesi donuklaştı. "İhtimaller böyle olunca kendine yanlış kişileri düşman ya da dost edinmek istemiyorsun."

Benimle fareli oğlan hakkında konuştuğunu tahmin ettim. "Stock'tan korkmuyorum."

Grace sırtüstü döndü ve tavana baktı. "Belki de korkmalısın," dedi. "Buradaki büyücülerin birçoğu yeteneklerini ve özel güç-

lerini daha önce hiç gözler önüne sermemiş. Uzun süredir kapalı kapılar ardında kalan güçlü büyüler.”

Elbette korkuyordum; korku içimde yaşayan, nefes alan ve mınıldanan canlı bir şeydi. Ama benin durdurmasına izin veremezdim. Şu an bulunduğum yere ve başarısız olamayacağım gerçeğine odaklanmalıyım. Anında kapının yanında durmuş Gunn’ın arabasının ardından, “Joan! JOAN!” diye bağırarak Ruby, parlak ve berrak bir havaiyi fişek gösterisi gibi zihnimde belirdi. “Korkmak gibi bir şansım yok.”

“Peki onun adı ne?”

“Kimin?”

“Akıldaki küçük kızın,” dedi Grace. Bir dakika, Grace düşüncelerimi mi okuyabiliyordu? Peki, az önce Stock hakkında mı yoksa kendisi hakkında mı uyarıda bulunuyordu? “Onu zihninde o kadar net canlandırdın ki görmezden gelemedim.”

Sonunda açıkladım, “Ruby.” Bir anda kendimi tükenmiş ve açıkta hissederek döndüm. “Yardıma için tekrar teşekkür ederim Grace ama zor bir gece oldu.”

Bir süreliğine sessiz kaldığında diğerleri gibi onun da sızdığını tahmin ettim. Ama sonra onu duydum, “Özür dilerim, ben... ben seni üzmemek istememiştim. Sadece... ihtimallerin bu kadar düşük olmasının ne anlama geldiğini biliyorum. Bu birkaç gün benim için de oldukça zor geçti. Bazı büyücüler geri kafalı ve bunun bir erkekler kulübü olmasını bekliyorlar. Bana ve diğer kız Rose’a çok zorluk çıkarıyorlar... Ama Rose’un ona destek olan bir abisi var,” dedi. “Ayrıca, ailemin Kuzey Virginia’da... tuhaf bir şöhreti var ve bu da hiç yardımcı olmuyor.”

Grace yerleşirken yatağı gıcırdadı. Bir anlığına duraksadık-tan sonra ekledi: “Sadece buranın tek başına yolculuk etmeyi deneyebileceğin kolay sular olmadığını anlatmaya çalışıyorum.”

Etrafımızda hafif horultular ve soluklar haricinde çıt çıkmı-yordu. Belki rüya görüyordum ama sanki Grace bana bir çeşit dostluk, bir ortaklık öneriyormuş gibi geldi. Neden benim gibi biriyle eş olmak istediğinden emin değildim ama bunu ona so-

rup fikrini tekrar değerlendirme fırsatı tanımaya niyetim yoktu. Gunn'ın tam olarak yedi tanemizi, yarımızdan biraz azını istemesinin bir sebebi olmalıydı. Bu grubun yarısından fazlasının önüne geçmek istiyorsam hızla öğrenmem gereken birçok şey vardı. Ve Grace gibi büyüyle yılanlar yaratabilen ve insanın zihnine girebilen bir büyücüyle ortaklık kurmak yarardan başka bir şey sağlamazdı.

"Yani benimle... takım mı olmak istiyorsun?" dedim umutla ona dönerken.

"Ailemin çok fazla batıl inancı vardır. İşaretleri izleme, kaderin karşımıza çıkardığı fırsatları görme ve doğanın fısıltılarını dinlemede ustayız," diye cevap verdi Grace. "Seninle ilgili güçlü bir hisse sahibim, sanki birbirimizle karşılaşmamız kadermiş gibi. O yüzden belki ben seni kollarım, sen de beni."

Sözleri Gunn'ın arabasına bindiğimden beri kaderin karşıma çıkardığı ilk güzel şeydi. "Bu hoşuma gider."

Yamuk bir şekilde gülümseyerek diğer tarafa döndü. "Biraz uyu, olur mu Joan?"

Daha rahat nefes alabilmeye başladığımı hissettim. "Olur. Sen de."

Bedenim gerginlikten, korkudan ve buraya kadar kat ettiğim yoldan tükenmişti. O yüzden gözlerimi kapattım ve bir sonraki günün karşıma çıkaracaklarından önce biraz uyku çekmeye çalıştım. Grace'e adımı söylememiş olduğumu anca karanlığa dalmama ramak kala fark ettim.

SORGU

ALEX

Hızla ve kararlı bir şekilde Sigma Phi evinden uzaklaştım. Cemiyet partisini açığa çıkarmanın heyecanı sönerek yerini sonrasında gelenler bırakmıştı: yoğun bir baş ağrısı ve beni dibe çeken bir pişmanlık. Warren'm, *baban gibi olmaya çalışıyor-muş gibisin, sanki buna engel olamıyorsun gibi, zehirli bir hale geldin,* deyişini aklımdan çıkarmaya çalıştım ama ne kadar kaşışam da geçmeyen bir kaşıntı gibi zihnime üşüşmeye devam ediyorlardı. Çünkü Warren haklıydı. Ne kadar farklı şekilde ve ne kadar çok özür dilersem dileyeyim bu beni değiştirmeyecek, paramparça olmuş dostluğumuzu onarmayacaktı.

Bir puşt olduğum için özür dilerim.

Olmak istediğim adam olamadığım için özür dilerim.

Geçmişi ardımda bırakıp önüme bakamadığım için özür dilerim.

Georgetown'ın canlı sokaklarına girip çıktım. Cuma gecesi-ydi ve gökte tebeşirle çizilmiş bir daireyi andıran vahşi, bulanık bir ay vardı. O Sokağı'na çıkan gölgeler içindeki ara yollarda süren, eğlenenin tavan yaptığı üniversite partileri; büyüyle bağlanmış ve sakın dış görünüşleriyle dikkat çeken parıltı salonları beni umursamaz olmaya davet ediyordu. Bana, *Kendini kaybet, bir geceliğine de olsa her şeyi unut,* diye fısıldıyordu.

Kendimi bu fısıltıları duymazdan gelmeye zorlayarak O Sokağı'nı Wisconsin Caddesi'ne kadar takip ettim. Bu gece bir uyarı sinyaliydi. Geçmişi mezarında bırakıp hayatıma devam etmemi söylüyordu. Çünkü ne kadar istersem isteyeyim yaşananları geri alamazdım.

Wisconsin Caddesi'nde yerleşim yerlerinin olduğu sakin bölgeye doğru ilerledim. Kaldırımında arkamda bir koşuşturma olduğunu hissettiğime yemin edebilirdim ama bakmak için geriye döndüğümde hiçbir şey göremedim. Sadece kaldırımında salınan ağaçlar ve yol kenarına park edilmiş cilalı, bakımlı arabalar vardı.

Sonra aynı şeyi tekrar duydum. Sesin geldiği yeri tespit ederken içimi bir panik kapladı. Bu ses rüzgâr ya da ağaçlardan gelmiyordu; gölgelere saklanarak kaldırımın üzerinde ilerleyen bir ya da birkaç ayak sesiydi.

Koşmaya, arkamı dönmeye ya da herhangi bir şey yapmaya fırsat bulamadan kaba eller beni omzumdan yakalayıp öne doğru itti ve yere kapaklandım. "Dur... kim... benden ne istiyorsun!"

Yüzümün betona gömülmesine neden olacak şekilde kaldırıma bastırdı. Kafamı çeviremiyor, hiçbir şeyi seçemiyordum, her şey bir bulanıklıktan ibaretti... Koyu renk giysiler, maskeler, ben... "Ciddiyim, burada ne dönüyor?"

"Sessiz ol," diye fısıldadı tepemdeki biri.

Aklıma bir sürü şey üşüştü...

Bunlar Sam'in Sigma dalkavukları mı? Bu bir soygun mu? Yoksa bir saldırı mı?

"Bakın, bunu yapmak istemiyorsunuz. Ben bir hükümet görevlisiyim. Bir kanun görevlisi..."

"Susturun şunu."

Gözlerimin önüne ince bir göz bandı kondu. Sert parmaklar başka bir bezle ağzımı kapatırken yüzümü çizdi. Tekerlekleri pürüzsüz yolda dönen bir araba yaklaştı. Farları elektrikten yapılma iki kalp gibi göz bandının ardında parladı.

Sonra arkamdaki biri konuştu: "Onu bagaja koyun."

Belki dakikalar belki de saatler boyunca sessizlik içinde ilerledik. Kalbin deli gibi atarken, gözlerin ve ağzın kapalıyken zamanı takip etmek kolay değildi ama bir noktada araba yavaşlayıp durdu. Birkaç kapı açılıp kapandı.

"Hadi, kalk ayağa."

Cevaben ağzımı örten bezin ardından homurdandım ve birkaç kaba el beni arabadan çıkardı. Başka bir kapı daha açıldı; bu seferki ağır ve gıcırdayan bir kapıydı. Artık içeriye girmiş olmalıydım çünkü ortam havasız, daha nemli ve sıcaktı. Esinti yoktu. Ses yoktu.

Yeni bir ses fısıldadı: “Şunu oturtun.”

Muhafızlarım beni bir sandalyeyi itti. Göz ve ağız bandım söküldü. Gözlerim ışıkla kavruldu. Önümdeki küçük masanın karşısında oturan adama bir bakış attım ama ışığın etkisiyle yüzü bulanıktı. “Neler oluyor?” Gözlerimi kısıtım. “Neden buradayım?”

“Teşekkürler çocuklar,” dedi masanın karşısında oturan adam. “Çıkabilirsiniz.”

Odanın içinde bir metal sesi yankılandığında yerimden sıçrayıp arkama döndüm. Siyahlara bürünmüş dört adam kapıyı arkalarından bir GÜM sesiyle kapatarak gitti.

Gözlerim odanın dört bir yanında dolaşarak cevap bulmaya çalıştı. Buranın bir depo olduğu belliydi; uzaktaki köşelere kutular ile ağızlarına kadar dolu bidonlar yığılmıştı ve içeride hiç pencere yoktu. Bu karmaşanın ortasındaki ucuz, katlanan bir masanın başına oturtulmuştum. Tepeden bir damla gözyaşını andıran tek bir ampul sarkıyordu.

“Alexander Danfrey.”

Masanın karşısında oturan adama bakarak onu tepesi açılmaya başlamış gri saçlarmdan eskimiş evrak çantasına kadar süzdüm. Ve biraz rahatladım. Adamın hükümet için çalıştığı belliydi; ucuz takım elbisesi ve yumuşak yüz hatlarıyla bu olaylı tanışmaya rağmen cana yakın görüyordu. Babamın D Sokağı’nda çevirdiği şifa büyüsü dolaplarma yardım ederek geçirdiğim geceler sağ olsun, bu adamın onlardan biri olmadığını anlayabilecek kadar çok pişkin gangster tanımıştım.

Karşımdaki bir hükümet adamı olsun ya da olmasın sonuçta kaçırılmış, bir arabaya tıklmış ve bir depoya saklanmıştım.

“Kimsiniz?” diye sordum dikkatlice. “Bütün bu olan bitenler de ne? Neden buradayım?”

Adam çantasını açtı ve içinden tek bir karton dosya çıkardı. Dosyayı masaya koydu fakat açmadı. "Ben Ajan Frain, Yasak Birimi'nde amirim." Hafifçe gülümsedi. "Seni buraya getirirken dala vere çevirdiğimiz için özür dilerim ama Birim satın alınmış adamlarla dolu. Burada meraklı gözler ve kulaklardan uzaktayız."

İçimi farklı bir korku kaplamaya başladı. Eğer bu Frain denilen adam gerçekten Birim'deyse az önce çıkan adamlar kıdemsiz ajanlar olmalıydı. Belki de beni takip ediyorlardı... Belki de Sam'in cemiyet partisinin önünde yaptığım numarayı görmüşlerdi... Tanrı aşkına, belki de gerçekten daha başlayamadan Birim'den atılacaktım.

"Eğitimdesin, değil mi Alex, Yerel Büyü Departmanı için? Yaklaşık üç aydır akademidesin. Haftaya mezun olacaksın."

Başımla yavaşça onayladım. "Evet efendim, öyleyim."

"Üstlerin bana senin zeki olduğunu söyledi. Parıltı Aktarımı ve Gösterinin Tehlikeleri derslerinden yüksek notlar aldın, saha eğitiminde de beceriklisin. Ders içi ve dışındaki birkaç davranış problemi hariç tehlike sinyali veren bir durum yok."

Yüzüm kızardı. "Üstlerim hakkımda tam olarak ne söyledi efendim?"

"Kötü şöhretine rağmen Birim'de hâlâ akıllı başında birkaç kişi var Alex. Gözlerinden herhangi bir numara kaçmıyor." Söyleyiş tarzı içimin düğüm düğüm olmasına neden oldu. Sonunda dosyasını açtı. "Kayıtlara göre yaz başında aramıza katılmışsın, babanın duruşması sona erdikten birkaç ay sonra, doğru mu?"

Babamdan bahsetmesiyle tanıdık bir ürperti sırtımda gezindi ama cevap vermemeyi başardım, "Doğru efendim."

"Anladığım kadarıyla babanın hâkimi, Hâkim Hoehling jürinin toplanmasından önce seni Birim'e bizzat önermiş. Ondan tavsiye istediğini söyledi. Tam olarak şunu söylemiş: 'Daha önce hiç babasının günahları için bu kadar üzülen birini görmedim.' Hoehling, Yasak Birimi'nin senin için mükemmel bir çözüm olacağını düşünmüş. Ailen adına babanın yaptıklarını telafi etmek için onun gibi adamlara karşı savaşmanın senin için çok iyi bir kariyer olacağını."

“Hâkim Hoehling çok değerli bir insan efendim,” dedim. “Bana yeni bir bakış açısı ve berraklık kazandırdı.” Ama babamın şifa büyüğü dolandırıcılığından yargılandığı üç hafta bulanık bir kâbustan farksızdı. Bir yılı aşkın süredir, yani babam büyüğü yeteneğine sahip olduğumu öğrendiğinden beri onun sağ koluydum. Beni St. Albans’taki yatılı okuldan almıştı ve çoğu geceyi gizli toplantılar için koruyucu güç alanları yaratıp gangster konukları için büyüğü parıltısı mayalayarak geçirmiştin. Elbette bir de Danfreylerin şöhret kazanmasma yardım etmiştim: karmaşık büyüğü yapıp babamın Danfrey İlaç Şirketi depolarını açmasını ve yasal büyüğü ortadan kaldırıp D Sokağı’ndaki gangsterlerin büyüğü karaborsaya taşıyabilmesini sağlamıştım. Çevirdiğimiz şifa büyüğü dolapları sıradışı değildi ama şirketi sayesinde babamın eriştiği tedaviler oldukça başarılıydı.

İspanyol gribi salgını sırasında en tutucu Büyüğülük Karşıtları dahi tıbbi durumların büyüğü yasağının kapsamına girmemesi gerektiğini fark etmişti, bu yüzden kamu yararına çalışmaya gönüllü büyüğülere çıkır açan şifa büyüğüleri üzerinde çalışmaları için devlette ya da ecza şirketlerinde iş teklif edilmişti.

Elbette yeraltı çeteleri bu tıbbi istisnayı istismar edecek yöntemler buldu. Gangsterler bu şifalara el koymuş, sonra onları içindeki doğal elementleri çıkararak büyüğü parıltısına en yakın hale getirecek şekilde damıtmak üzere küçük işletmelere satmışlardı. Bu, tam bir curcuna yaratmıştı. Yeniden damıtılan büyüğüler, içlerinde kalan doğal elementler sayesinde daha uzun raf ömrüne sahiptiler. En azından birkaç hafta, başka bir yere taşınmalarını sağlayacak kadar dayanıyorlardı. Ama parıltının kafası zayıf ve pusluydu. Ayrıca bazı damıtıcıların görsel olarak parıltıya benzemesi için ürünlerine kırmızı boya gibi saçmalıklar eklediği biliniyordu ve bu durum, şehirdeki kurşun zehirlenmesi vakalarının oldukça artmasına neden olmuştu.

Yaptığım şeyi, bunun ne alama geldiğini ve hatta babam yakanacak olursa nelerden vazgeçeceğimi bir an olsun düşünmemiştim. Sadece onun istediklerini yapmış, büyüğümlün içimden

akmasına, kendimi güçlü ve ihtiyaç duyulan biri gibi hissetmemi sağlamasına izin vermiştim. Hayır, *yenilmez* biri gibi.

Sonra mart ayında her şey altüst olmuştu; D Sokağı'ndan iki haydut Federallere ötmüş, babam hakkında soruşturma açılmış, evim yasal giderleri karşılamak için satılmış ve St. Albans'taki son senemi tamamlama şansım yok olmuştu. Babam beni ve annemi korumak için mahkemede benim işe dâhil olmadığım konusunda yalan söylemiş, kendini affettirmek için son bir çaba sarf etmişti. Gözümü kırpmaya dahi fırsat bulamadan kendimi Örnek Çocuk Alex Danfrey, Pişman Alex Danfrey, Tek İsteği Babasının Hatalarını Düzeltmek Olan Alex Danfrey olarak bulmuştum.

Elbette bu Alex Danfrey kim, bilmiyordum, şimdi de öyle ya.

Ancak Hâkim Hoehling'i ikna etmek çocuk oyuncaydı.

Yasak Birimi'nin başkanını, teğmenimi ve benim hakkında soruları olan sınıf arkadaşlarımı ikna etmek için kullandığın yalanı tekrarlayarak, "Hâkim Hoehling babama karşı duyduğum öfke ve bıkkınlığın tamamını bu şehrin suçlularından çıkarabileceğimi söyledi," dedim. "Büyüye duyduğum karşı nefreti bu ülkenin yararı için kullanabileceğimi açıklamıştı. Sonsuza kadar ona borçlu kalacağım."

Frain sır saklarcasına gülümsedi. "Hakkındaki notlarda yazan da tam olarak bu," dedi, "aslına bakarsan neredeyse kelimesi kelimesine aynı."

Kalbim sanki elleri varmış da kaçmaya hazırlanıyormuş gibi göğüs kafesime bastırdı. Bu Frain denen adamın ne yapmaya çalıştığını çözememiştım ve bu beni korkuttuğu kadar rahatsız ediyordu.

"Annen basma ikinizin de Richard'ın çevirdiği şifa büyüğü dolaplarından habersiz olduğunuzu söyledi ama duruşma sürecinde bazı şeyleri öğrendiğine eminim." Frain gözlerini dosyadan ayırmıyordu. "D Sokağı Çetesi'nin patronu Anthony Colletto'nun adını duymuşsundur. Babanın çalıştığı esas adamın?" Bu isim sonsuza dek bir damga gibi zihnime mühürlenmiş olduğundan başımla onayladım. "Anladığım kadarıyla Patron

Colletto'ya olan yüklü kumar borcunu ödemek için baban kendi şirketinin hükümet ruhsatlı büyülerini raflardan toplayıp onları D Sokağı üzerinden başka yerlere yönlendiriyormuş. 1924 yılının sonu, 1925'in başı civarlarında başlamış, öyle mi?"

1925'in Ocak ayında başlamıştı. Hatırlıyordum çünkü babam parıltı âlemlerine Noel tatili döneminde başlamıştı ve bir haftanın sonunda tanınamaz hale gelmişti. Yılbaşı gecesi parıltıdan beyni dönmüş şekilde, iğne ucu büyüklüğündeki göz bebekleriyle beni duvara çarpıp suratıma hayatımızın sona erdiğini haykırıyordu. "Detaylardan çok emin değilim efendim ama sanırım haklısınız."

"Eminim eğitiminden Erwin McEvoy adını da hatırlıyorsunuzdur."

Başımla onayladım ama hâlâ nereye varmaya çalıştığından emin değildim. "Colletto'nun başdüşmanı; neredeyse on yıldır İrlandalı Shaw Çetesi'nin patronluğunu yapıyor, D Sokağı'nın önceki patronu, kuzeni Silah Danny'yi öldürdüğünden beri. McEvoy'un lakabı Bölgenin Çakalı. Anladığım kadarıyla bu adın hakkını veriyor," dedim. "Birim'deki eğitimcimiz McEvoy'un Shawların başına geçtiğinden beri yüzden fazla kişiyi öldürdüğünü tahmin ediyor."

"Çok güzel." Frain gözlerimin içine baktı. "Ayrıca kaynaklarımıza göre McEvoy sağ kolu olacak yeni bir büyücü arıyor."

Sağ kolu olacak bir büyücü. Derslerimde anlatılanları düşündüm. "Yani peşinden hiç ayrılmayan o büyücü korumasından, kişisel büyücüsünden mi bahsediyorsunuz?" diye sordum. "Bir öncekine ne oldu?"

"Cinayet Masası ters giden bir numara olduğunu söyledi. Zor bir büyü geri teperek genç adamı yarı kavrulmuş hale getirmiş." Frain duraksadı. "Elbette eğer McEvoy onu yakmaya karar vermediyse."

İnce metal sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Efendim, saygısızlık etmek istemem ama bunun benimle ilgisi nedir?"

“Birim’den bildiğin gibi McEvoy arananlar listemizin en başında.” Frain bezgin bir şekilde gülümsedi. “Bu adamın adı büyüyle eş anlamlı olarak kullanılıyor. Büyücüğü, yasayı çiğneyecek her şekilde kullanıyor. Soygunlar için güç alanları. Düşmanlarını kışkırtacak büyüler. Lanetli adadan maya, obi ya da yeni ürün her neyse onu ve deniz ötesinden peri tozu getiren geniş kaçakçılık çeteleri. Gösterilere dahi bulaşmış durumda; haftanın herhangi bir gecesi, büyü gösterisi izleyip bir parıltı atabileceğin birkaç parıltı salonu işletiyor.” Frain masanın üzerinden bana doğru eğildi. “Uzun zamandır McEvoy’un peşindeyiz ama şu güne kadar onun yanma yerleştirmeye değer, bizi Shawların yaptıklarından haberdar edip doğru zamanda hamle yapmamızı sağlayabilecek bir ajanımız olmadı.” Frain duraksadı. “Ve senin bu kişi olmanı istiyoruz Danfrey. Seni gizli göreve göndermek istiyoruz.”

Gizli görev. McEvoy’un yanına mı? DC’deki en tehlikeli çetenin patronunun? “Efendim, affedersiniz ama ne... bu nasıl mümkün olacak?”

“Yavaş ve emin adımlarla, inandırıcı biçimde,” dedi Frain. “En alt kademedен başlayacak, McEvoy’un dış işletmelerinden birindeki düşük rütbeli birileriyle bağlantı kuracaksın ve terfi edeceksin. Dediğim gibi McEvoy sağ kolu olacak yeni bir büyücü anyor; senin gibi yetenekli, zeki ve yeraltı dünyası hakkında bilgili birini. O aşamaya kadar gelebileceğine eminim. Ayrıca Colletto, kuzeni Silah Danny’yi öldürdüğü için McEvoy’un onunla bir kan davası var. McEvoy’un sırf D Sokağı’nın patronuna inat olsun diye seni yanına alacağına eminiz. Mükemmel bir adaysın.”

Ama ben hâlâ Frain’in beni tarif ederken kullandığı kelimelere takılmış haldeydim. *Yetenekli*. Yani Frain benim bir büyücü olduğumu biliyordu. En azından büyücülük yapabileceğime dair şüpheleri vardı. Bu bir şeyi değiştirmezdi, istediğini asla gerçekleştirmeyecektim. Öncelikle gangsterlerden nefret ediyordum; onların gözüne girmek bir yana onlarla ilişki kurmayı bile hayal edemiyordum. Onların büyü dolandırıcılıkları hayatımı mahvetmişti. Ayrıca söyledikleri kulağa ölüm cezası gibi geliyordu.

“Efendim, az önce McEvoy’un bir önceki büyücüsünün yakıldığını söylediniz,” dedim yavaşça. “O yüzden teklifiniz için teşekkür ederim ama sanırım ben saha görevine daha uygunum.”

Frain beni inceledi. “Saha görevi.” Cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tanesini yaktı. Bana sigara uzatmadı. “Birim’de başardıklarından gurur duyuyor musun Alex? Kendini ‘saha’ için nasıl hazırlıyorsun?”

Warren’m söyledikleri, *baban gibi olmaya çalışıyormuş gibisin, sanki buna engel olamıyorsun gibi, zehirli bir hale geldin*, tekrar içimi kemirmeye başladı. Ama cevap vermeyi başardım: “Sanırım efendim.”

“Hım.” Frain tekrar arkasına yaslandı. “Yani yasadışı büyü partilerine katılmak, reşit olmayan kızlara parlıt vermek, insanların içindeyken yasak büyüler yapmak... Bunların hepsi bu ülkeyi lanetleyen yozlaşmış ve kötüye kullanılan büyücülük ve bağımlılıktan kurtarmak adına yaptığın planın bir parçası mı? Baban gibi adamları parmaklıkların ardına böyle mi koyacaksın?” Sahte bir kahkaha attı. “Aramızda kötü yola sapmış çok adam var Alex. Ama kötü yola sapmış büyücüler? Siz özel bir türsünüz.”

Duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibi hissettim, ağzlarına kadar dolu kutularla bidonlar yavaş yavaş yakınlaşıyordu. Yani Birim Sigma Phi’da *peşimdeydi. Beni partiye kadar takip mi ettiler? Yoksa Frain blöf mü yapıyor?*

“Eğer beni bir şey için suçlayacaksanız, neden doğrudan söylemiyorsunuz Ajan Frain? Saklayacak bir şeyim yok.” Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve ayağa kalkmak için kendimi sandalyeden ittim. “Teklifiniz için teşekkürler ama kendimi öldürmekle ilgilenmiyorum. O yüzden saygısızlık etmek istemem ama beni eve bırakmanızı istiyorum.”

“Otur Danfrey.” Frain’in yüzü sertleşti. “Öyleyse başka bir şekilde ifade edeyim. Babanı gammazlayan D Sokağı gangsterlerini, onun kaçakçılık yaptığını söyleyen hatırlıyor musun? Onları merkeze getirdiğimizde itirafları kayıt altına alınmıştı. Son alışverişlerinde babanın bodrum katında, gölgeler içinde birinin

daha olduğundan bahsetmişlerdi.” Duraksadı. “İkisi de kişinin yüzünü görememiş, elbette. Ama onun uzun boylu ve genç olarak tarif ettiler. Davaya dâhil edecek kadar çok bilgi verememiş olsalar da bu bilgiler birkaç kişinin endişelenmesine neden oldu.”

“Beni tehdit etmeye mi çalışıyorsunuz efendim?”

“Sadece gerçeklerden bahsediyorum.”

Yüzümdeki gülümsemenin donuklaştığını ve solduğunu hissettirdim. “Bana daha çok söylentilerden bahsediyormuşsunuz gibi geldi,” demeyi başardım. “Sayfaların kenarlarını kıvrırmak için dahi bundan daha fazla bilgiye ihtiyacınız var.”

Ama Frain’in yüzü ifadesiz kaldı. “Ayrıca hapisshanede babanı biraz sıkıştırdık. Parıltı aktarımı sürecini bize göstermesi karşılığında hapis yatacağı süreyi kısaltmayı önerdik. Hatta bu konuda ona biraz baskı bile yaptık. Ama beceremedi.” Hareket etmedim, konuşmadım ama kalbim göğsümün içinde gümürdeyerek atıyordu. “Aklın alıyor mu? Ülkenin en meşhur beyazyakalı büyücüsü her büyücünün becerebildiği şeyi yapamıyor, büyücü parıltısı mayalayamıyor,” dedi, “bu da benim aklıma tek bir ihtimal getiriyor. D Sokağı’nda dönen tezgâhların beyni Richard Danfrey olsa da büyüyü o değildi.” Öne doğru eğildi ve daha kısık sesle devam etti, “Şimdi seni adi suçlardan yargılayabilecek kadar delilimiz ve bu gece O Sokağı’nda yaptığın küçük gösteriye şahit olan görgü tanukları var. Ayrıca Richard Danfrey’nin davasını, *senin* davayı tekrar açabilecek kadar kanıtımız var. Başarılı olursak, ne olur? Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirirsin.”

Kalbim artık delicesine atıyor, hatta koşuyor, uçuyordu. Ama beni geren şey hapis tehdidi ya da Federallerin babama yaptığı “baskı” değildi. Annemdi. Babam hakkında soruşturma açıldığında basının delirmesini, gazetecilerin kapımızı yumruklamasını, annemin kendisini odasına kapatarak gece boyunca hıçkırığa ağlamasını hatırladım. Tuhaf, acı çeken bir hayalet gibi odama gelişini ve bana söylediklerini: *Bize ihanet etti... Sen onun gibi değilsin Alex, onunla alakan yok. Olmadığını söyle. Olmadığına yemin et.* Gerçeği bilmesine rağmen. *Biliyor olmalıydı.*

Gözlerimi kapatarak anıyı kovmaya çalıştım.

“Birim’e geçmişinden kaçma arzusuyla katıldığını biliyorum.” Frain daha farklı, daha yumuşak bir ses tonu kullanmaya başlamıştı. “Ama bazen kader bize tuhaf oyunlar oynuyor. Ailene olanları alıp onları ülken uğruna çalışmak için kullanabilirsin. Bize yardım edebilirsin Alex, sadece *senin* yapabileceğin bir şekilde.”

Orman o kadar karanlık, o kadar yoğun ve o kadar tehlikeliydi ki önümdeki ağaçlara odaklanmayı tercih ettim. “Efendim, diyelim ki bu teklifinizi değerlendirdim. Colletto gibi, McEvoy gibi adamlar zekilerdir. Başa geçene kadar türlü yalanlar söyleyip bin bir numara çevirmiş insanlardan bahsediyoruz. Beni oraya *yerleştirip* her şeyin yolunda gitmesini bekleyemezsiniz...”

“Dediğim gibi Alex, bunu doğru şekilde yapacağız,” diye sözümü kesti Frain kibarca. “Güven bana, bu bizim de tek şansımız. Senin Yasak Birimi ile olan tüm bağlarını koparacağız. Danfrey İlaç Şirketi’ne bir baskın düzenleyip seni şifa büyülerini karaborsada satmakla suçlayacağız. Basit bir suçlama olacak ama yeterince inandırıcı görünecek. Sana Lorton İslahevi’nde bir hücre arkadaşı dahi hazırladık, McEvoy’un işlerine koşan düşük rütbeli bir pislik, birkaç hafta önce sahil muhafızları tarafından peri tozu kaçakçılığından yakalandı. Onunla aranı iyi tutacaksın ve çıktığında o seni Shawlarla tanıştıracak. Sonra oradaki adamları birer birer kazanıp basamakları tırmanarak McEvoy’a kadar ulaşacaksın.”

Sandalyemde geriye yaslandım. Boğazıma yükselen korku ağzımda metal ve kusmuk tadı bıraktı. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim ki? *Bir seçeneğim var mı ki?* “O haydutlar beni çiğ çiğ yiyecekler.”

Başını iki yana salladı. “Kendini nasıl baştan yaratacağını, kafanı suyun üzerinde tutmak için ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bu kadarı açık,” dedi. “Babanı kapana kısıran fırtınadan sağ kurtulmayı başardın. Yalan söyledin, insanları kandırdın ve seni yakalaması gereken kuruma kapağı atmayı başardın. Sen bir savaşıncısın Danfrey.”

Bir savaşçı. Ben kendimi böyle tanımlamayı asla düşünmezdim.

“Elbette gizli bir şekilde bağlantı kuracağız ama bu senin gösterin. Senin oyunun. Ve eğer bizim için bunu yaparsan, eğer başarılı bir şekilde yükselir ve ülken için yapmayı istediğini düşündüğüm şekilde savaşırsan tüm suçlamalardan aklanacağına söz veriyorum. Ayrıca bir ulusal kahraman olacağını garanti ediyorum.”

Gözlerimi oyun masasının üzerine diktim ve tüm söylediklerini acı verici bir biçimde ayrıntılı şekilde değerlendirdim. “Yani bana bir hücre arkadaşı ayarlayacaksınız ve ben onun D Sokağı’ndan geldiğini bilmesini sağlayacağım. Sonra da onu Patron McEvoy’la bağlantı kurmakta kullanacağım.” Nefes verdim. “Büyük balığı yakalamanıza yardım edeceğim ve aklanacağım.”

Frain başıyla onayladı. “Anlaşma bu.”

Gözlerimi kapattım ve bu duruma düşmeme neden olan bütün olayları düşündüm: babamın Warren’la geçirdiğim bir gecenin sonunda gizlice eve girerken beni yakalayıp yardım talep etmesini, ailemi kandırmak için büyüyle yarattığım kopyanın hâlâ yatağında yatıyor oluşunu. İsteksizliğimi ve ardından dizginlenemeyen, çiğ büyüünün damarlarımda dolaşmasını kabullenişimi. Sonra babamla benim yasadan ve dünyadan üstün olduğumuzu düşünmeye başlamamı; kimsenin bize, Danfreylere dokunamayacağını, dünyanın bütün nimetlerinin ayağımızın altına serilmiş olduğunu hissetmemi. Ve her şeyin yıkılıp altüst olduğu günü.

O günden beri yaptıklarımı: aptal bir köpek yavrusu gibi Warren’ı takip edişimi, Birim’e seçilmemi, herkesten ve her şeyden nefret ederek dünyayı dize getirmeyi arzulamamı. Belki de Ajan Frain haklıydı. Belki de bunu yapmalıydım. Tanrı aşkına, belki de ailemin günahlarını kabullenmeli ve geçmişini tam olarak ardımda bırakabilmek için hayatımı mahveden yeraltı dünyasına dalıp onu paramparça ederek gerçek bir öç almalıydım.

Ayrıca başka ne şansım vardı ki? Hapiste uzun yıllar, bir ömür geçirmek mi?

Yine de korku beni ele geçirmişti, benimle alay ediyor, boğazımı sarıp sarmalıyordu...

"Alex," diye ekledi Frain kibarca, "Bunun uzun ve zorlu bir süreç olmayacağının garantisini veremem ama bizim için bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Ses tonundaki bir tını, *tek kişi sensin* demesi içimde derinlerde yatan bir şeyi uyandırdı. Daha fazla düşünmeden kendimi fısıldamaya zorladım. "Ne zaman başlayacağım?"

Frain uzandı ve elimi sıktı. "Seni evine götüreceğim. Güven bana, biraz uykuya ihtiyacın var."

Elini çekip dosyasını topladı ve evrak çantasını kapattı. Sonra ayağa kalktı. "Sabah seni tutuklamaya geleceğiz. Annene ne söylemen gerekiyorsa söyle, bir hata yaptığını ve üzgün olduğunu," dedi ve yapmak üzere olduğum şeyin, kabullendiğim durumun, başa çıkmak zorunda kalacağım çöplerin gerçekliği tıpkı bir tasma gibi boynuma dolanıp bir *şak* sesiyle kapanmasma neden olurdu. "Kimse hâlâ benim için çalıştığını bilmemeli."

CEZA. ÖDÜL

JOAN

Cok ender rüya görürüm. Genelde kulübemizi temizledikten, şifalı bitki bahçemizden kalanlarla ilgilendikten, yemek yaptıktan, Jed'e gösterilerinde yardım ettikten ve Ruby ile ilgilendikten sonra o kadar yorgun olurum ki çoğunlukla zihnim, çırpınmayı bırakır ve engin karanlık hiçliğe teslim oldurdu. Üstelik buna minnettardım çünkü gördüğüm gecelerde rüya neredeyse hep aynıydı.

Kâbus kulübenin dışından, annemin uzun ve kısık sesli inlemesinin gelmesiyle başlıyordu hep. Kalkıp yanımda sakın bir şekilde horlayan Ruby'yi bırakıp, onu ve Ben'i uyandırmamaya çalışarak odamızın pütürlü duvarlarına tutuna tutuna kapıya ulaşmaya çabaladım. Sonra annemin iniltileri yükseldi ve içimi gerçek bir endişe kapladı. Annem şaka yapan ya da bağırان biri değildi. Eğer haykırıyorsa yanlış giden bir şeyler olmalıydı.

Ay ışııyla yıkanan açıklığa çıktım, uzun otların arasından güçlkle ilerleyerek gözlerimle uzaktaki ağaçların başladığı sınırı taradım ama bir şey göremedim. Etrafıma bakındım ama kulübenin arka tarafında tırmıkla küreklerden başka bir şey yoktu. Onu bahçenin diğer tarafındaki derenin gümüşi ışıltısının etrafında da göremedim. Sonra otların arasından bir yerlerden bir hışırtı geldi.

İçimde bir panik alevlendi. *Bu normal değil, bir sorun var,* diyen bir ses zihnimde bas bas bağırırdı ve annemin çığlıkları daha da artarken onun adını haykırarak dört yana koşmaya başladım.

Sonunda annemi açıklığın diğer tarafında, eğilmiş ve titrer halde gördüm. "Anne!"

Ona koştum. Ama yalnız değildi.

Üzerine bir çadır gibi yayılmış olan adam ona fısıldıyor ve yalvararak onu susturmaya çalışıyordu. *Göster bana Eve, senin için yaptığım şeyi göster. O kadar...*

O adamın Jed Amca olduğunu anlamam bir saniyemi aldı.

Çaresizliğin yarattığı bir anlık çılgınlıkla zihnim, *Belki burada tek başımayken düşmüştür ve amcam ona yardım ediyordur*, diye önerse de bir anda çöken sessizlik çılgın fikirlerin hepsini kafamdan sildi.

Öfke, acıma, ıstırap, büyüm (birkaç hafta önce alev aldığından beri damarlarımı kavuran kor halindeki yeni büyü gücüm) birlikte kabarak bir çığlık şekilde ağzımdan çıktı: "BIRAK ONU! HEMEN!"

Jed kafasını çevirdi. İğne ucuna dönmüş gözbebekleri, çocuğu neredeyse garip sayılacak gülümsemesi, istikrarlı hareketleri, yoksunluk krizinde değil de parıltılanmış olduğunu açıkça belli ediyordu. Ve o şerefsiz bana, "Rüya görüyorsun Joan, kulübeye geri dön," deme yüzüslüğünü gösterdi.

Aktığını hissetmediğim gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. "Seni uyarıyorum Jed, eğer onu rahat bırakmazsan seni öldürürüm..."

"Joan," diye inledi annem onun bedeninin altından, "lütfen. GİT."

Beni bitiren şey korkusu, dikkatli ve temkinli bir şekilde yalvarması oldu.

Jed ne olduğunu dahi anlamadan koşmaya başladım. Üzerine atlayıp boğuşarak onu yere serdim. Küçük olabilirdim ama hızlıydım. Beni üzerinden atıp kendini toplamadan önce böğrüne ve kulağına birkaç yumruk indirmeyi becerdim.

"Anne kaç!"

Ama annem beni kendisine doğru çekmeye başladı. "Jed, ona dokunma, onu rahat bırak. Onun bunlarla hiçbir alakası yok, beni duyuyor musun, o sadece korktu. Joan..." İki kolumu da tuttu.

"Bunu istiyor musun?" dedim ve Jed küfredip dizlerinin üze-

rinde doğrulurken boğuşarak ondan uzaklaştım. Duyduklarıma inanamıyordum. Annem benim kahramanımdı. Annem benim kurtuluşumdu. Annem benim güneşimdi.

“İçeriye dön. İkimizi de öldürecek.”

Hareket edemedim. “Seni ne zamandır böyle kullanıyor?”

Cevap vermedi ama yüzü her şeyi anlatıyordu. “Sana olmasındansa bana,” diye fısıldadı kendi kendine, çatlak bir sesle. “Tanrı’ya şükürler olsun, koruma büyülerim var.”

Tüm sözcükler boğazımda düğümlendi. Geçmişe ait görüntüler zihnime akın ediyordu: banyomuzda annemin açıklamadığı bir büyü için çıkışıyla başparmağımı keşişi, kanı dudaklarıma ve gözkapaklarıma sürüşü ve zar zor duyduğum kelimeleri fısıldayışı: *Onun tarafından görülmesin, kızıma dokunamasın, kızıma baktığında beni görsün.* Bir anda aydınlandım ve anılar yeni bir anlam kazanmaya başladı. Öylesine kızmıştım ki hareket edemiyordum; sanki öfke beni esir etmiş ya da büyüsu altına almıştı.

Ama ardından bu tacizi, annemin çektiği acıyı çaresiz ama güçlü bir numarayla durdurabileceğimi fark ettim.

Yavaş yavaş annemin yüzüne korku dolu bir kavrayış yerleşti ve büyüünün tehlikeli, zehirleyici olduğunu, verdiği şeylerin karşılığını aldığını söylediği onlarca seferin bir kulağımdan girip diğerinden çıktığını anladığını gördüm. Çünkü Jed aramızdaki uzun otları iterek bana haddimi bildirmeye gelirken annem de bana uzanıyordu...

“HAYIR JOAN, YAPMA!”

Ama annemden kaçtım. Damarlarımda bir şimşek misali dolaşan, yeni, kapkaranlık, korku veren, yenilmez şey uyanıp âdeta cehennemden gelen bir fırtına misali bedenimden fişkırlırken mırıldandım: “Yok et...”

Çok geç farkına vardım elbette. Saf büyü gücümü fırlatmaya niyetlendiğim anda Jed bunu anladı. Benden önce davrandı ve beni, benim amatör numaramı ezip geçecek hiddetli büyü dalgasını gönderdi.

Ama öncesinde annem aramıza girdi.

Bir varmış, bir yokmuş... Kibirli bir büyücü varmış, bir çocuk büyü-cü, karadelik gibi her şeyi yok eden bir büyücü...

Annem aramızda hava asılı kalırken rüzgâr duruldu, açıklık-taki tüm sesler kesildi ve gecenin dokusu hiç bitmeyen tek bir âna sıkıştırıldı.

Sonra annem sanki camdan misali kırılgan bir şeye dönüştü. Patladı ve paramparça olarak toz gibi toprağa dağıldı. Büyülü rüzgâr ondan kalan her şeyi dağıttı ve o yok oldu.

Uzun, tiz ve ilkel bir çığlık duydum; ağlayanın ben olduğumu anlamam bir ân sürdü. "Aman Tanrım, hayır, aman Tanrım, hayır ben... dur, hayır, hayır, ANNE HAYIR..."

Jed yarumdaki toprağa yığıldı. Ama tek kelime söylemedi.

"Hayır... hayır bunu geri almalıyız," dedim. "Jed, onu geri getir. Jed, geri almalısın." Cevap vermedi, gözlerini otlara dikti. "Geri al, duyuyor musun beni?" Dünya bulanık bir ses ve renk yığınınna dönüştü, gözyaşlarım tüm zaman ve mekâna yayıldı. "Geri almak zorundayız."

Jed yüzünü ellerinin arasına alıp iç çekti. Ağlıyor muydu emin olamadım. Umurumda da değildi. Ondandır nefret ediyordum, o kadar nefret ediyordum ki onu parçalamak istiyordum. Onun beni parçalamasını istiyordum. "LÜTFEN Jed!"

Uzunca bir süre hareket etmedi. Sonunda kızarmış ve yaşlarla dolu gözlerle bana baktı, uzun süredir gördüğümde çok daha ayık halde. Mağlubiyet ve pişmanlığın getirdiği donuk bir sesle, "Dünyadaki tüm büyü bile olanları değiştirmeye yetmez," diye fısıldadı.

Jed'in fısıltısı gözlerimin bir anda açılmasına ve ellerimin sanki geçmişimi kavramaya çalışıyormuşçasına içgüdüsel olarak yastık kılıfından yapılma çantama gitmesine neden oldu.

Ve ardından depodaki yaylarla delik deşik olmuş yatağında top olmuş haldeydim. Şafağın gökyüzünü mora dönüştüren ilk ışıkları pencereden içeri süzülüyordu ve hafifçe horlayan Grace'le yüz yüzeydim.

Doğruldu ve rüyanın etkilerini üzerimden atmak için beni çevreleyen uykudaki mutsuz bedenler denizine baktım; nabzım deli gibi atıyor, gözlerimden birkaç damla yaş akıyordu.

Dünyadaki tüm büyü bile olanları değiştirmeye yetmez.

Eğer büyüün yapmama yardım ettiği şeyi düşünürsem, nasıl damarlarımda dolaşıp bana yeterince güçlü olduğumu söylediğini, nasıl beni ikna ettiğini, gidip her şeyi yok etmeme neden olduğunu...

Onu tekrar sürgün etmeyi ve bir şişenin içine hapsetmeyi isterdim.

Hayır. Asıl geçmişî bir şişeye koyup rafa kaldırmalı, hepsini zihnimin karanlık bir köşesine gizlemeliydim. Ondan kurtulmayı hak etmiyordum ama şu an, burada benim önüme çıkmasma izin veremezdim. Bunun gelecekle ilgili olması gerekiyordu; Ruby'nin geleceğı, Ben'in geleceğı, hayatımın geri kalanını adadığım kişilerin geleceğı.

Büyü şu an bizi kurtarabilecek tek şeydi.

Büyü elimdeki tek şeydi. Onunla barışmalıyım. *Ateşkes imzalamalıydım.*

Bu geçici ama gerekliydi.

Grace hafifçe iç çekti ve gözlerini kırıştırarak beni inceledi. "Hiç uyuyabildin mi?" diye fısıldadı.

"Uyudum; sadece kâbus gördüm." Başımla elinin arkasında ki küçük salya birikintisini işaret ederek gülümsedim. "Sen iyi uyumuşsun gibi görünüyor."

Bana utangaç bir şekilde gülümseyerek oturdu ve elini pantolonuna sildi. "Sanırım yolculuk ve gerginlik birleşip kafama bir darbe gibi inerek beni devirdi." Yarı boş bir sigara paketi çıkardı ve içinden iki sigara alıp yakarak birini bana uzattı. Bir süreliğine öylece oturarak günün ilk dumanlı nefesini içimize çektik ve çevremizde sessizce uyuyan büyücüler kalkıp neden orada olduğumuzu bize hatırlatmadan önceki anın tadını çıkardık.

"Oradaki, aynı karyolada yatan ikiliyi görüyor musun?" diye fısıldadı Grace. Uyurken bile zalim görünen, kaşları düz, basık

burunlu ve hırıltıyla nefes alan bir kadınla ona sarılan iri yarı, orta yaşlı adamı başıyla işaret etti.

“Onlar Tennessee’den Rose ve Tommy Briggs, dün bahsettiğim kardeşler.” Birbirlerine dolanmış şekilde yattıkları köşeye bakıp meraklı gözlerle tekrar Grace’e döndüm. “Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyorum. Onlara zihinlerini okuyup neler olduğunu öğrenecek kadar yaklaşmadım ama Blue Ridge Dağları’nın ormanlık alanında bir yerlerde, tüm gece süren ve parıltıyla alevlenen seks partileri düzenlemekle tanınıyorlar,” dedi. “Görünüşe göre Briggler görsel numaralarda çok iyiler, hani insanların dolambaçlı numaralar dediği. Anlarsın ya, bir büyü manipülasyonunun kalıcı bir şeye dönüştüğü, ardından da onun başka bir manipülasyona dönüştüğü.”

Grace bana Yunanca konuşuyormuş gibi geliyordu, yine de sanki dediklerini anlayabiliyormuşum gibi, “Evet, elbette,” diye mırıldandım. Zihnimi mümkün olduğunca boş tutmaya çalışıyordum ki ona kazabileceği bir şey vermeyeyim. Grace büyü hakkında ne kadar az şey bildiğimi, rakiplerim hakkında öğrendiklerim arttıkça içimdeki dikenli bir gülü andıran paniğin yerleştiğini öğrenmemeliydi. “Stock hangisi, dün gece fare yaratan pislik?”

Grace, Tommy’nin yanındaki karyolayı işaret etti. “Stock Harding, daha yirmisinde bile değil ama en kendini beğenmiş büyücülerden bile beter. Anlaşılan Gunn, Batı Virginia’ya babasını bulmaya gitmiş ama babası uyku hastalığına yakalanmış. Stock’u bir görsen, sanki ailesindeki büyü yeteneğine sahip olan ilk kişi oymuş gibi davranıyor.” Pozisyonunu değiştirerek bacak bacak üzerine attı ve hafifçe ısıklı çaldı. “Ama eğer Gunn göstericilerin peşindeyse ne kadar itiraf etmek istemesem de Stock güçlü bir rakip. Özel yeteneği yaşayan ve hareket eden numaralar yapmak olan eski bir soydan geliyor, dün geceki kemirgen numarasını gördün.” Bana baktı. “Bu kolay bir şey değildi; öyle bir numara yaratmak, ona yaşam üfleyip tek başına dolanmasını sağlamak. En azından büyü’nün etkisi geçene kadar.”

Birkaç büyücü homurdanmaya, esnemeye ve uyumaya devam etmek için savaşımaya başladı.

Grace sesini birazcık alçalttı. "Kuzey ve Güney Carolina'dan gelen toplam beş büyücü var; diğerleri onlara Carolina Oğlanları' diyor. Ateşe düşkünlükleri var, en azından liderleri Gavin Rhodes'in. Ama onları izledim ve çok etkilendiğimi söyleyemeyeceğim. Ayrıca Gavin'den kötü bir his alıyorum, ona güvenilebileceğini zannetmiyorum."

Bana güvenmemesi gerektiğini, onu hayal kırıklığına uğratacağımı adım gibi bilsem de ukala bir şekilde ona gülümsedim. Lanet olsun, peki ben Grace'e güvenmeli miydim? O da büyüülü yılını kadar kaygan mıydı yoksa? Diğer seçeneklerimi değerlendirdim.

Başka seçeneğim yoktu.

"Herkesi ölçüp biçip en güçlü yeteneklerini mi öğreniyor-sun?"

"Neredeyse herkesin." Grace sigarasını söndürdü. "Sanırım Gunn'ın yapmamızı istediği de bu, birbirimizi değerlendirip büyü ortaklıkları kurmamız. Sonuçta aramızdan sadece yedi kişiyi tutacak."

"Doğru," diye onayladım yavaş bir şekilde, Gunn da dün gece bu kadarını söylemişti. Yine de sormadan edemedim: "Ama neden yedi kişi?"

"Sanırım Gunn araştırmasını yapmış, büyücülükten anlıyor." Grace omuz silkti. "Yedinin mistik önemi zamanın başlangıcından beri farklı kültürlerde ve dinlerde kendini göstermiş. Yedi kutsal varlık, yedi günah, en güçlü ve gizemli büyülerde kullanılan yedi element." Grace sesini alçalttı. "Büyü ve gerçek arasındaki çizginin çok daha bulanık olduğu zamanlarda, dünya henüz büyücülüğe bu kadar korku ve şüpheyile yaklaşmazken, büyü büyücülerin bildiği bir dil gibiyken. Saklanacak değil, paylaşılacak bir şeyken. Ve uzun yıllar boyunca büyüünün içindeki büyüüyü açığa çıkaracak yedi saygın büyücüden oluşan bir halka olduğu söylenir. Yetenekleri güçlendirmenin ve zayıflıkları bas-

tırmanın anahtarının o yedi büyücü olduğu; onların büyüünün yasalarını büküp esnetecek yeteneğe bile sahip oldukları.”

Büyünün içindeki büyü. Daha önce yedinin gücü hakkında hiçbir şey duymamıştım ama annemin kara büyülerinden bazılarına ve benim onun öldüğü gece açıklıkta ettiğim duaların kabulüne şahit olduktan sonra bu beni şaşırtmıyordu. Büyünün olasılıkların, iyisiyle kötüsüyle neredeyse sınırsız olduğuna emindim. “Gunn yedi kişiyi nasıl seçecek?”

“Seçeceğini sanmıyorum.”

“Ne demek istiyorsun? O zaman kim seçecek?”

“Numaramı Gunn’ın zihninde de denedim, arabayla buraya gelirken bazı cevapları almaya çalıştım ama adamın zihni sıkıca kapalı. Yine de arabadayken dalkavuğu Dawson’la yaptığı konuşmaların bir kısmının sesini yükseltmeyi *başardım*,” diye fısıldadı. “Duyduklarımı inanmak istemiyorum ama Gunn’ın büyücülerin kendisinin seçmesinin ne kadar önemli olduğunu söylediğine yemin ederim.”

Kendilerinin seçmesinin, *yani aramızdaki en güçlü yedi kişiyi Gunn yerine biz mi seçecektik?*

Bu konuşmayı sürdürmek, Grace’in tüm bildiklerini öğrenmeye çalışmak istiyordum ama Stock karşımızdaki yatağında sızlanan bir çocuk gibi inlemeye başladı. Doğrulup çevresine bakındı. Gözleri ikimize takıldı ve bana dün geceki kemirgen numarasını hatırlatan bir şekilde gülümsedi.

“Ah, ne tatlı. Küçük bir sabah toplantısı. Yeni Kıza Dune ailesi büyüünün bilge yöntemlerinden mi bahsediyorsun Grace?” Stock kendi sigara paketini çıkardı. “Dunelerin nasıl yağmur yağdırmak için inekleri siktğini?” Sigarasını yakarken güldü. “Ve güneşin biraz daha erken doğmasını sağlamak için tarlalara sıttığını?”

“Bok ye Stock,” diye mırıldandı Grace ama kulaklarına kadar kızardı.

“Dune ailesi burada tuhaf bir kuş sürüsü olarak tanınıyor Yeni Kız,” diyerek kahkaha attı Stock. “Bu yeni filizlenen arka-

daşlığa engel olmak istemem ama eğer seni koruyacak birini arıyorsan güçlü bir yarışmacı seçmeni öneririm.” Dumanını bana doğru üfledi. “Benim gibi birini. Ben sana göz kulak olabilirim. Sana sarılabileceğin tüylü ve yumuşak bir şeyler verebilirim,” dedi yüzünde nispet yapar gibi bir sırıtışla. Kaşlarını oynattı. “O sıçan sadece bir başlangıçtı.”

“Yani geceleri kendini yalnız hissettiğinde büyülmüş bir fare mi yaratıyorsun?” dedim yavaşça.

Yüzündeki gülümseme biraz soldu. “Demek istediğim o değildi.” Keskin ve zoraki bir kahkaha attı ve kendini toplamak için sigarasından bir nefes daha çekti. “O bebek yüzünün altında tamamen boş bir beyin var, değil mi?”

Grace’in bizi izlediğinin hatta belki diğerlerinin de izlediğinin farkında bir şekilde derin bir nefes çektim. Eğer Grace haklıysa, eğer herkes gerçekten beni izleyip değerlendiriyorsa onları büyüyle etkileyemeyeceğime göre başka bir yöntem bulmalıydım.

“Bana bir iyilik yap,” dedim Stock’a yavaş yavaş, ruhsuz bir sesle ve sanki ben de Gunn gibi bulaşılmaması gereken biri edasıyla, “kibar davranmayı öğrenene kadar ne benimle ne de Grace’le konuş.” Bir nefes alıp devam ettim. “Babanın ölüm döşeğinde olması bir şekilde bu şansını elde etmeni sağladı diye kendini ne kadar havalı gördüğün umurumda değil. Senin içini okuyabiliyorum.” Gözlerimle onu baştan aşağıya süzdüm ve bakışlarımı pantolonun önünde durdurdum. Kaşlarımı alaycı bir şekilde oynattım ve fırsatı değerlendirdim. “Ve sen küçücüksün Stock Harding. Yumuşak.”

Stock’un yüzü kıpkırmızı oldu ve elleri içgüdüsel bir şekilde apış arasma gitti. Çevremizdeki kulak kabartan büyücülerden birkaçı kıkırdadı.

“Seni küçük orospu...”

“Cık, cık, cık.” Parmağımı kaldırarak öne doğru eğildim ve büyüümün damarlarımda dolaştığını hissettim. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum ama yine de sert kavrayışı beni dolduruşa getiriyordu. “Kibar ol.”

Döndüm ve bakışlarımı çantama dikerek titreyen ellerimi saklamak ve onları temizlenmek için bir matara su ve bir bez çıkarmakla oyaladım. Grace de aynı şeyi yapıyordu. Stock'un yatağında sanki harekete geçip benimle yüzleşecekmiş gibi kıpırdandığını duydum ama sonra durdu ve "Psikopat etek," diye mırıldandı.

Yatağından fırladı ve çevredeki insanlar kahkahalar atar ve aralarından bazıları ona, "Sakin, sakın!" diye sataşırken ağır ağır uzaklaştı. "Bu hiç de kibar bir davranış değil!"

Curcuna sonunda kesilirken Grace'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Sanırım ben bu şekilde başa çıkmazdım."

"Burada büyü savurmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiş-tin." Gözlerimi çantamda tuttum. "Büyüyü Gunn'a saklamamız gerektiğini sanıyordum."

"Bunları söyledim," dedi Grace. Sesinde bir gülümseme vardı. "Oldukça taşaklısın Joan Kendrick. Ve bu kötü bir şey değil."

Kafamı kaldırdım ve gülümseyişini taklit ettim. İçim rahatlamıştı. "Her neyse, dün sen benim arkamı kolladın, değil mi? Bu sabah da ben seninkini kolladım."

Diğer büyücüler yavaş yavaş uyanmamaya başlarken temizlenmekle oyalandık. Deponun dışındaki gökyüzü önce bir pembe tonuna büründü ardından da sabah güneşiyle bembeyaz parlardı. Kapının diğer tarafından tahtanın betona sürtünme sesi geldi. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Gunn yanında iş arkadaşıyla içeriye adım attı.

"Gösteri zamanı," diye fısıldadı Grace. İçimi gerginlik, adrenalin ve korku kapladı; hepsi bir bıçak gibi omuriliğime saplandı.

"Beyler, bayanlar." Gunn geniş alanı geçerek bizi selamladı. Herkes, bazılarımızın geleceği için altın anahtarı tutan bu adamı selamlama telaşıyla ayağa fırladı.

"Deneyimiz bugün başlıyor." Gunn dün gecekinden daha gösterişli görünüyordu: üç parçalı takım elbisesinde tek bir kı-

rışıklık dahi yoktu, şapkası yeniydi ve soğuk mavi gözlerinin altında uykusuzluktan kaynaklı morluklar yoktu. "Hepiniz bu ülkenin en yetenekli büyücüleri arasındasınız, o yüzden çevrenize bakın." Biz birbirimizi incelerken bir dakika duraksadı.

"Bu ülke büyü'nün neler başarabileceğini gördüğünü, Yasağın Amerika'nın tüm büyü'sünü yeraltına taşıdığının zannediyor." Gunn duraksadı. "Ama ben öyle olmadığının farkındayım. En yetenekli büyücülerin bazılarının, yani sizin ve ailelerinizin, belli büyü yeteneklerini kendilerine sakladığını biliyorum." Grubu inceledi. "Hepiniz size tanıdığım fırsatın farkına varacak kadar zekisiniz ve bu yüzden saklandığınız yerden çıktınız. Birlikte büyü'nün eşi benzeri görülmemiş büyüler yapacağız ve başarılarımız bu ülkenin bildiği büyücülüğü tamamen değiştirecek." Grace'in dediğine göre adı Dawson olan genç eşlikçisi arkasında bir heykel gibi dururken Gunn önümüzde yürüdü.

"Önümüzdeki birkaç hafta zor geçecek. Meşakkatli. Tüm gün arkadaki açlıkta büyücülük yapacaksınız ve geceleri dip dibe geçireceksiniz. Bıçağın kemiğe dayanmayacağını, bazılarınızın bu baskı altında ezilmeyeceğini söylemeyeceğim." Grace bana bir bakış attı ama ben gözlerimi karşıda tuttum. "Ama bu denemeden zaferle çıkacak büyücüler için; hepimizin deneyimlemek, tatmak, *yaşamak* istediği büyüye sahip olanlar için, buna değecek. Rüyalarında bile göremeyecekleri kadar çok paraya kazanacaklar. Sayamayacakları kadar çok."

Çevremdeki büyücülerin birkaç dinç ve aç kahkahalar atınca Gunn gülümsedi.

Dawson'ı işaret etti. "İş arkadaşım Dawson size yemek getirdi; dışarıda su, meyve ve ekmek var. Kahvaltınızı hızla edin. Ormanın beş yüz metre içinde bir açıklık var. Yemeğinizi yedikten sonra başlayacağız."

Büyücüler dirsekleri ve omuzlarıyla birbirlerini sertçe iterek sürü halinde kapıya doğru ilerlediler. Stock yanımızdan geçerken Grace ve bana ortaparmağını gösterdi. Grace onu görmezden gelse de ben aynı şekilde karşılık verdim.

Dışarıya çıktığımızda sabah güneşi gözlerimi kamaştırdı. Dışarıdaki alana cam şişelerle dolu sandıklar; kâğıt paketlerinden çıkan uzun, taze baget ekmekleri; tepeleme portakal, elma ve muzla dolu bir kamyonet park edilmişti. Bir dükkân yağmalamasının ganimetleri gibi görünüyordu.

Grace de ben de birer şişe su, birer parça ekmek ve biraz meyve aldık. Kamyonetin birkaç metre ötesindeki devrilmiş ağacın üzerine yan yana oturduk ve diğer on üç büyücünün küçük gruplara bölünüp çevrede dolaşmasını izledik.

Zihnim gevşeyip bu fırtınadan önceki sessizliğin tadını çıkarmak istiyordu ama Grace'in söyledikleri, *Gunn'ı istediği bu, daha güçlü büyünün anahtarı yedi büyücü ve ekibi büyücülerin seçmesine izin verecek*, aklımda yankılandı ve cevaplanmamış sorular bir arı sürüsü misali beynimi kemirdi. Her ne için buradaysak, bu deney, Gunn'ın "eşi benzeri görülmemiş" büyü dediği şey her neyse belli ki bu yeni, nadir ve büyüktü. Tahminimce Gunn'ın uzun süredir bunu planlıyordu.

Kahvaltıma yumulmuşken gözlerim Gunn'a takıldı. Kamyonetin yolcu tarafında dikiliyordu, kolları sıvamış, kaşları çatık ve kararlı biçimde Dawson'a emirler yağıdırıyordu. Ciddi ve zeki bir hali vardı ama sabahın parlak ışığında dün gece tahmin ettiğimden de genç görünüyordu. "Şu Gunn denen adam hakkında çok şey biliyor musun?"

Grace omuzlarını silkerek muzunu soydu. "Gazetede adını görmüşlüğüm var. Shaw'un adamlarından biri, anladığım kadarıyla neredeyse çete tarafından yetiştirilmiş, hatta babası Danny Gunn, bir zamanlar çetenin başmdaymış. Şimdi kendisi Patron McEvoy'un en genç yardımcı patronlarından biri.

McEvoy. Bu Gunn'ın bana dün söylediği isimdi. *Patron McEvoy herkesin patronudur.*

"Gunn, yıllardır şehirdeki McEvoy'un Kızıl Mahzen diye bilinen parıltı salonlarından birini işletiyor. Ama arabadayken anlayabildiğim kadarıyla Gunn Mahzen'i... daha da büyütmeyi planlıyor. Bireysel gösterilerden ve bir şat büyücü parıltısından

daha etkileyici bir hale getirmeyi. Mekânı dudak uçuklatacak hale getirmekten, şehirdeki rakiplerin hepsini geride bırakmaktan bahsediyordu.”

“Hiç şu Kızıl Mahzen denen mekâna gittin mi?”

“Lanet olsun, ben DC’ye bile gitmedim,” diye cevapladı Grace. “Ama Alexandria’dan çıkmam gerekiyordu. Yaşanmış çok fazla şey... çok anı vardı.”

“Bunu anlayabiliyorum.” Grace’in Gunn’ın adamı Dawson izleyen bakışlarını takip ettim, adam kamyonetin arkasından atladı ve çevrede dolaşarak herkesi açıklığa doğru götürmeye çalışıyordu.

“Stock’un ailem hakkında söyledikleri vardı ya?” dedi Grace yavaşça. “Tam bir saçmalık ama içinde birazcık gerçek payı var. Ailemin yeteneği doğal öngörüler, her zaman doğayla iletişim kuran büyüler konusunda uzmanlaştık. Ama sana yemin ederim ki biz dinledikçe doğa daha yüksek sesli ve daha korkutucu hale geldi. Büyü zihnimizi batıl inançlarla doldurdu; ilkel güçler, sürekli istedikleri şeyleri fısıldayan kuvvetler devamlı bizi daha tuhaf, daha karanlık büyülere itti. Orada uzaklaşmam ve yeni bir yere gidip her şeyi unutmam gerekiyordu,” diye ekledi ve bir anda gözlerimle buluştu. “Bazen tek seçenek uzaklaşıp baştan başlamak, anlıyorsun değil mi?”

Annemin kendi tuhaf ve karanlık büyülerine dair kor halindeki anılar zihnime dolmuştu...

Annemin, bacakları babasının aygırlarından biri tarafından ezilmiş olan çiftçinin oğlu Aksak McGarrison’ın üzerine eğilmiş hali... Annemin büyü odasının hastalıklı gösteren sarı ışığının oğlana vuruşu... Oğlanın inlemeleri... Annemin onun hayatını kurtarmak için derisini feda edişi...

Anıları Grace’e görme fırsatı tanımadan zihnimden kovabilmek için kafamı salladım. Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum... Kendi açımdan *anladığımı* mı söylemeliydim, yoksa ailemi asla terk edemeyeceğim mi? Acaba Grace’e ailemin kendi özel yeteneklerini söyleyecek kadar güvenebilir miydim? Ben ne

söyleyeceğime karar veremedi. Gunn gruba seslendi: "Toparlanma vakti!"

Büyücüler sessizliğe gömüldü. "Açıklık buradan sadece bir taş atımı mesafede," diye ekledi Gunn. "Dawson ihtiyacımız olan eşyaları getirecek." Sonra kamyoneti işaret etti. "Ve yanınıza sonrası için bir şeyler alm... Bugün uzun olacak."

Kamyonetten biraz daha meyve ve ekmek alıp vahşi çalılıkların arasında ilerleyen gizemli büyücüleri takip ettik ve pek geçmeden uzun çimenlerle çevreli açıklığa ulaştık. Kocaman, kulübemizin arkasmdakinin üç katı kadardı. Smırında küçük bir dere ve tepede hoş, parlak bir güneş vardı. Açıklığın diğer ucunda kalan derenin kenarında, bir sunağı andıran bel yüksekliğine kadar yığılmış taşlardan oluşan büyük bir yapı vardı.

Dawson birbirinden farklı şişelerle dolu bir kasayı taş yapının oraya taşıyordu. Gunn kasadan bir şişe alıp sunağın ortasına koydu ve Grace'in depodayken bana işaret etmediği büyücülerden birinin yanına gitti. Büyücü orta yaşlıydı ve geriye yatırılmış saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Gunn ona bir şeyler fısıldarken büyücü hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı.

Çevremdeki kalabalığın tepkisini hissedebiliyordum; birbirleriyle ettikleri sohbetler merak ve kıskançlık yüzünden kesilmişti. *Neden o adamı seçti, onun ne özelliği var?* Hepimiz rahatsız bir şekilde kıpırdanıp büyücünün ellerini cam şişenin etrafına sarmasını ve gözlerini kapatmasını izledik. Defalarca Jed Amca'nın yaptığını gördüğüm gibi, bu büyücü de parıltı mayalamaya, yani gücü hariç hiçbir malzeme kullanmadığı büyüü yapmaya başladı. Beklendiği gibi şişenin içindeki su tıslamaya, tıtmaya ve başka bir şeye dönüşene kadar çalkalanmaya başladı: parlak, koyu kırmızı renkli bir şeye. Büyücü parıltısına.

Yaşlı adam şişeyi bıraktı ve terden parıldamaya başlamış alnını gömleğinin koluna sildikten sonra avuçlarını pantolonuna sildi.

"Teşekkürler Billy," dedi Gunn. "Şimdilik bu kadar yeter." Gruba baktı. "Geriye kalanlar, sunağın çevresinde toplanın."

Biz çevresinde yarım daire oluştururken Gunn ellerini taş tabakanın üzerine koydu. "Bu deney beklediğinizden biraz daha farklı olabilir," dedi. "Doğruyu söylemek gerekirse ben bir ekip arıyorum ama bir ekip ancak en zayıf oyuncusu kadar güçlüdür. Elbette aradığım kişiler aktarım sanatının, parıldı yapımının yanı sıra kendi özel yetenekleri konusunda uzmanlaşmış büyücüler." Gözleri kalabalığı tararken duraksadı. "Ama aynı zamanda benim vizyonuma kendini tamamen adayacak büyücülerini seçmek istiyorum. Büyü hakkında öğrendiğim en temel özellik, onun canlı olduğu." Sözleri beni kulübemize, annemin beni uyardığı zamana götüşdü. Büyü hakkında bilmediğim onca şey olmasına rağmen ben de bu temel bilgiye sahiptim.

"Büyü bağlantılar kurarak güçlenir," diye devam etti Gunn. "Bağlar kurmayı, kendini geliştirmeyi ister. Ama bu, ülkedeki herkesin anladığı bir şey değil ve Amerika'nın büyücülüğe duyduğu güvensizlikle olan uzun geçmişi düşünöldüğünde birçok kişinin unuttuğu bir şey. Aslma bakarsanız, siz bu ülkenin en güçlü ailelerinin bu gerçeği yok sayıp büyüyü kendi başlarına ve gizlice yapmaya çalıştıklarına dair yaşayan kanıtlarsınız." Gunn kürsüsünden vaaz verir gibi sözlerine devam etti. "Her zamanki gibi ben davranışların sözlerden daha önemli olduğuna inananlardayım. Bunu gözlerinizle görmek ister misiniz?" Duraksadı. "Aranızdaki en güçlü iki büyücü lütfen öne çıkabilir mi?"

Kimse kıpırdamadı. Herkes birbirine baktı.

Gunn boğazını temizledi. "Hadi, aranızdaki en güçlü iki büyücü," dedi daha yüksek sesle. "Aranızda kim benim yeteneklerini bugün görmemi gerektirecek kadar etkileyici? Bu, kendinizi göstermek için bir fırsat."

Grace'le birbirimize baktık. Elimi kaldırmaktansa koşarak en yakın otobüs durağma gitmeye daha yakındım, ayrıca deneyecek kadar deli olsaydım bile Grace'in başını hafifçe HAYIR şekilde sallaması beni durdururdu. Pislik Stock'un öne çıkmasını bekleyerek çevreme baktım ama iki adam ondan önce davrandı.

"Blue Ridge'den Mark Saunders," dedi orta yaşlı, yapılı bir

adam öne çıkarken. “Buradaki herhangi bir büyücüden daha iyi numaralar ve gösteriler yapabileceğime eminim Bay Gunn.”

“Sanmıyorum,” dedi arkasındaki başka bir adam. “Charlotte’tan Peter Curtin. Benim büyü numaralarım kimse yarışmaz. Ve parıltım aklınızı başınızdan alır.”

“Teşekkürler Mark ve Peter.” Gunn elini uzatarak sol tarafımızda kalan geniş ve düz açıklığı işaret etti. “Neden başlamıyoruz?”

Mark ve Peter Gunn’ın ardından derme çatma sahneye çıkmadan önce birbirlerini süzdüler.

Gunn, Mark ve Peter âdeta bir büyü düellosuna başlamak üzereymişçesine birbirlerine on beş metre uzaklıkta yüz yüze duracak şekilde, uzun otluk alanını iki ucuna doğru yönlendirdi. “Sence ne yapacaklar?” diye fısıldadım Grace’e.

Grace fısıldayarak yavaşça cevap verdi: “Gunn’ın görmek isteyeceği bir gösteri.”

Mark başladı. Kollarını iki yanına doğru uzatıp, “*Büyü. Çiçek aç,*” diye güç sözcüklerini fısıldadı ve ayaklarının altındaki çimler neredeyse anında sarsıldı. Hareket eden yeşil battaniyeden bir canavarın ellerini andıran kökler, birbirlerine dolanmış halde çıkmaya başladı. Grubun nefesi kesilmişti. Köklerin kıvrımları açılıp uzadı, kalınlaştı ve ortadaki kök göğü delen bir ağaç gövdesi kadar büyüyerek altı metre oldu. Bir dallar uzayarak hepimizin üzerine gölge düşürdü. Sonra kalm dallar çatırdayarak yapraklarla dolu ince dallara bölündü.

Jed Amca kendini parıltıya kaptırdığı dönemde büyü numaraları yapmayı bırakmıştı ama o bahçemizde bir limon ya da meşe ağacı yaratırken içimde büyüyüp yerleşen huşu duygusunun aynısını hissettim. Yoktan gerçek bir şey yaratmak, bir şeyi büyüyle korumak veya birbirleriyle bağlı olmaması gereken şeyleri bir araya getirmek... Saf büyü sadece bir gün dayanırdı ama etkileri uzun süre kalırdı.

Ama henüz ağacı tam olarak incelemeye fırsat bulamadan göz kamaştırıcı, öfkeli bir şimşek gövdeye inerek koca bir yarık açtı.

Peter'ı görmek için döndüm; şimşek numarası ona ait olmaydı. Ellerini bir orkestra şefi gibi oynatırken onu izledim. Şimşek ateşe dönüşürken turuncu alevler ağacın tabanını kapladı ve gövdesine tırmanıp dallarına sıçradı.

Mark geri döndü. Ellerini göğe doğru kaldırarak, "*Düş ve dondur,*" diye emretti ve güçlü bir rüzgâr alazlanmış dalları sallayarak turuncu ve kırmızı alevlerin koyu gri bir duman yığınınna dönüşmesine neden oldu. Vahşi ve sert bir kar yağışı başladı; ağacın etrafında toplanarak onu gömdü. Âdeta öte dünyadan gelen bir fırtınaya dönüşerek kovalar dolusu kocaman kartopu saçtı.

"*Yüksel ve ısıt,*" diye emretti Peter ve gökyüzü yarıldı; neredeyse gözleri kör edecek parlaklıkta altın renkli, heyecan verici, büyümlü bir güneş şekillendi. Karı önce ağaçtan kalanları kaplayan donmuş koca buz yığınını haline getirdi, sonra onu eriterek suyun açıklığa yayılmasına neden oldu.

"*Düş ve dondur,*" dedi Mark ve kar tekrar yeri dövmeye başladı.

"*Yüksel ve ısıt,*" diye emretti Peter ve sahne tekrar onun büyümlü, delici güneşiyle aydınlandı.

"*Düş ve dondur!*"

"*Yüksel ve ısıt!*"

Sonra büyü âdeta teslim oldu; ezilmiş ağaç ve çevresindeki hareket bir anda durdu. Karmaşık numara bir ayna gibi çatırdadı ve parçaları kırılmış siyah cam parçaları gibi göğe dağıldı. Cam kırıklarının toza dönüşmesi göz kamaştırıcı olduğundan büyümlü Mark ve Peter'ı yuttuğunu anlamam, onları da kendisiyle birlikte teslim olmaya zorladığını fark etmem neredeyse bir dakika sürdü.

"Aman Tanrım," dedim kendime engel olamadan.

Grace'e baktım ama o kalabalığın içinde Gunn'ı aramaya başlamıştı. Gunn'ın ne tepki vereceğini görmek istiyordu. Büyücülerin hepsi kıpırdanıp homurdandı ve bunun bir hata olduğundan emin şekilde nefeslerini tuttu.

Gunn sadece, "Kibir," ve hepimiz sustuk. Sesinde şaşırma, hayret ya da pişmanlık yoktu. "Kibir çöküşün temel sebebidir. Kibir birlikte çalışmamamızı engeller."

Bir dakika. Gunn bunu... Gunn bunu *bekliyordu*. Lanet olsun, Gunn bunun olmasını sağlamıştı. Demek istediğini şeyi kanıtlamak adına iki büyücünün birbirlerini hava uçurmasını mı sağlamıştı? Grace bana anlamlı bir bakış atıp sadece dudaklarını oynatarak, "Lanet olsun," derken Gunn'ın dün gece kulübemizin önünde söyledikleri bir anda aklıma geldi: *Eve döndüğünde aynı olacağının güvencesini veremem.*

Çünkü bir ceset torbası içinde dönebilirdim. Çünkü hiç dönmeyebilirdim.

Çevremdeki diğer büyücülere baktım; artık on üç kişi kalmıştık. Eğer Gunn, Grace'in daha güçlü büyü için anahtar olarak adlandırdığı yedi kişiyi seçecekse kalan altı kişi onun için harcanabilir miydi? Bu, hayatta kalmak için yüzde elliden birazcık daha fazla şansım olduğu anlamına geliyordu.

İşin bitti, diye fısıldadı içimdeki zayıf bir ses. Gözlerimi kapatıp şüpheyi bir böcek gibi ezmeye çalıştım. Korkmak gibi bir şansım yoktu. Hele yaptıklarımın sonra. Bana güvenen insanlar varken.

"Şimdi gösterimin ikinci bölümüne geçelim." Gunn düşüncelerimi böldü. Az önce sunakta parıltı mayalamış olan büyücüye el salladı. "Billy tekrar gelebilir misin lütfen? Bir gönüllüye daha ihtiyacım olacak." Hiç kimse kıpırdamadığında, hatta nefes dahi anlamadığında Gunn ekledi: "Farklı tür bir gönüllü."

Yeterince cesur (ya da intihara meyilli) bir büyücünün öne çıkması biraz zaman aldı. Bir adam Billy'nin yanına gitti ve Gunn'ı başıyla selamladı. Kısa boylu, iri yarı bir adamdı. Ona baktığımda yirmili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin ettim. "Ral Morgan. Indiana, Birdseye'dan geldim."

"Bu kıyaslama için teşekkürler Ral ve Billy." Gunn onları gösteri alanına dönüşmüş açıklığa yönlendirdi ve kalabalığın arasındaki yerini aldı. "Şimdi, bana en güçlü büyücüyü değil de en güçlü büyüyü gösterin."

Ral ve Billy tedbirli bir biçimde birbirlerine baktılar. İkisi de az önce olanlardan sonra yanlış bir adım atmak istemiyordu.

“İkisinin aynı şey olmadığını düşünmek çok zor, değil mi? Özellikle de yüzyıllar içinde ülkemiz büyücülüğü bireysel, güçlü büyücülerin tedbirli bir şekilde tek başına yaptığı bir işe dönüştürdükten sonra.” Gunn fötr şapkasını çıkararak alnunu sildi. “Ama sizi tüm bu önyargılardan kurtaracağım.”

Gunn sanki teşvik etmek istermişçesine takım elbisesinin ceketini geriye doğru iterek ince belini açığa çıkardı. Dikildiğim yerden bile, kılıfındaki uzun namlulu, gümüş rengi tabancanın güneşte parıldadığını görebiliyordum. “Büyüyü bir silah olarak değil, bir araç olarak düşünün. Birlikte bir dünya kurun; bunun ne kadar büyük ve dolu olacağı size kalmış. Ama iki büyücü birlikte, tekinin başarabileceğinden çok daha fazlasını yapabileceği kesin.”

Hem Billy hem de Ral bakışlarını çimlere çevirdi. Onları suçlamıyordum. Hayatım boyunca hiç Jed ile annemi birlikte büyü ya da gösteri yaparken görmemiştim ki onlar aynı çatının altında yaşıyorlardı. Birbirlerine kan ve kaderle bağlılardı. Rakiplerinden oluşan bir kalabalığın ortasında duran iki büyücüydü onlar, kendilerini birbirlerine o kadar bağlı hissediyor olamazlardı.

Gunn tabancasını kılıfından çıkardı. “Başka iki gönüllü mü bulayım?”

Sonra Ral, elini âdeta refleks olarak sanki görünmez bir kapıya bastırıyormuşçasına öne uzattı. Tam olarak duyamadığım güç sözcükleri fısıldadı ve Mark’ın yarattığına benzer bir ağaç tekrar gözlerimizin önünde kök salmaya başladı. Yarılan zeminden geniş, güçlü, kocaman bir meşe ağacının gövdesi fışkırdı ve kalın dallar açılarak yapraklarla doldu.

Ardından ağaçta çiçekler büyümeye başladı. Başta sanki meşe baharın geldiğinden emin değilmiş de erken davranıyormuş gibi çekingendi. Orada büyük mor bir orkide, burada tamamen açmış bir gül, bir avuç papatya. Billy’in sırtışı ve Ral’ın rahatlamış kahkahasından uyumsuz çiçeklerin Billy’in işi olduğunu tahmin ettim.

Yavaş, kalın ve düzensiz bir sarmaşık ağacın gövdesine dolanmaya başladı. Birkaç saniye sonra yere döşenen yeni parkeyi andıran gıcırta ve çatırtı sesleri duyuldu. Seyircilerin iki yanında birbirlerinin içine geçmiş ahşap duvarlar topraktan fışkırarak tepemizin üzerinde bir çardak şeklinde birleşti. Aynı orman yeşili sarmaşık, duvarları kapladı ve kısa süre içinde kalın, gür ve yeşil bir battaniye tarafından sarılmıştı.

Sarmaşığı yaratan Ral mi, yoksa Billy mi çözmeye fırsat bulamadan ayaklarımızın altından yağmur ormanlarına ya da rüyalara ait görünen sivri yapraklı, çarpıcı kokulu bitkiler çıkmaya başladı ve etrafımızda bir sınır oluşturdu.

Ardından var olmayan şeyler, daha doğrusu henüz var olmayan şeyler belirmeye başladı. Pullarla kaplı, parıltıyan bir balık kafalarımızın üzerinde kanat çırparak farklı çiçeklerle kaplı ağaca daldı. Kırmızı benekli, kocaman, mor kurbağalar uzun otların arasında vırakladı. Seyircilerin arasında bir kahkaha koptu; insanın içini ısıtan rahatlatıcı kahkahalar ve birkaç iç çekiş duyuldu. Bu yaratıkların hangileri Ral'ın, hangileri Billy'nindi?

Bu, önemli değildi; bahçenin büyüğü artık ayrı, ikisinin toplamından daha fazlasıydı. Âdeta biri diğerinden ilham alıyor, ikisi de birbirini tek başlarına yapmayı akıllarına bile getiremeyecekleri kadar zorluyorlardı. Her yanı kaplayan büyülü bahçeleri kokusuyla sarhoş ediyordu. Ardından kalbimi yumruk gibi sıkı gerginlik yavaşça gevşemeye başladı...

"Bu kadar yeter," dedi Gunn nazikçe.

İki büyücü de ellerini yanlarına indirdi. Çevremize örülmüş büyü perdesi parçalandı ve rüzgârda uçuşan toz gibi dönerek dağıldı. Yok olmuştu. Giderken de sanki yanında bir parçamı da götürüyormuş gibi içimde bir sızı bıraktı.

Billy ve Ral nefes nefese ve terlemiş şekilde karşımızda duruyorlardı. Aynı zamanda içlerindeki şimşek dışarı çıkarmışçasına parlıyorlardı da.

"Eğer siz büyü görmek isteyen bir müşteriyseniz hangisini tercih edersiniz? Hangi gösteri sizi tahmin eder ve bir kez daha

gelip daha fazlasını görmeyi istemenizi sağlardı?” Gunn tekrar sunağa doğru yürüdü. Billy’in kısa süre önce mayaladığı parıltıyı aldı. “Şimdi teorimin son parçası için, Billy lütfen parıltını tekrar mayalar mısın?”

Billy sunağı boyu boyunca geçerken hepimiz âdeta hâlâ onun ve Ral’ın büyüünün etkisindeymişiz gibi her hareketini izledik. Billy eğilip bir şişe alarak iki eliyle kavradı. Camın içindeki su kısa süre içinde kırmızı, parlak ve büyüü bir şeye dönüştü.

Billy gözlerini açarak yeni parıltını eskisinin yanına koydu.

Grace ve ben bir kez daha baktık. Aralarındaki fark tartışmasız bir şekilde ortadaydı.

İki şişe parıltı da kırmızıydı ve camın ardında sıvı yakutlar gibi parıldıyordu. Ama Billy’in en son yaptığı... kıpkırmızıydı ve âdeta bir ampul gibi ışıldıyordu. Daha canlı, daha dolgun, daha *zengin* görünüyordu. Eğer içiyor olsaydım aralarından hangisini seçeceğim açıklı.

“Bu sadece bir numaranın ardından olan şey.” Biz parıltıları incelerken Gunn gruba seslendi. “Haftalar, aylar, hatta bir ömür boyu beraber çalıştığınızda olacak değişimi düşünün. Eğer büyüye, öte dünyaya dair bir şeye aç olsaydınız hangisini isterdiniz?”

Gunn sunağın etrafında dolaşarak tam önünde durdu. Sırtını ona yasladı ve sanki yeni bir vaaza başlayacakmış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu deneme rakiplerinizi kucaklamak üzerineydi, ortaklarınızı doğru seçip onları yüceltin ki karşılığında onlar da sizi yüceltebilsin. Büyü hakkındaki en temel gerçeği kabullenmek hakkındaydı, bu gerçeği tam olarak anlayıp kabullenebilmek için yıllarımı harcadım,” dedi. “Bu gösteriler size ilham olsun. Birisini seçin ve en güçlü büyücüyü göstermeye değil, yapabileceğiniz en güçlü büyü üzerinde çalışın.”

Hepimiz aynı anda bir nefes aldık ve ardından fısıltılı konuşmalar başladı. Grace hiçbir şey söylemeden başıyla ileriye işaret etti; ortak olma kararımız çoktan verilmişti. Birlikte çimlerin üzerinden yavaş yavaş Billy ve Ral’ın gösteri yaptıkları alanın en uzak köşesine doğru ilerledik.

Açıklıktaki hava yüklüydü ve değişmişti. Gunn bize oyunu ve kazanacaklarımızı göstermişti. Sözleri ortaklık üzerine olsa da altında yatanlar son derece netti: Doğru ortakları seçin ya da kaybedin.

“Hadi en güçlü yeteneğinden başlayalım.” Grace’in sesi, benim kendimi hissettiğim kadar gergindi.

En güçlü yeteneğim. En güçlü yeteneğim yoktu çünkü her şeyi berbat ettiğimde büyüm ortaya çıkmalı daha bir hafta olmuştu. “Önemli değil. Seninkinden başlayalım.” Onu daha ne kadar oyalayabileceğimi bilmiyordum. “Sesleri yükseltmek konusunda harika olduğunu söylemiştin, değil mi? Ve insanların zihnini okuduğunu?” İkisini de nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. *Sıra bana gelince ne yapacağım acaba?*

“Bence zihin okumak büyülerimiz arasında bağlantı kurmayı kolaylaştırmak için iyi bir yöntem.” Grace birkaç adım geriledi ve benden bir metre ötede durdu. “Bir objeye odaklanarak başlayalım. Bir şey seç ve ben de...”

Merakımı daha fazla saklayamayacak hale geldim ve ağzımdan, “Cidden Grace, neden benimle ortak oluyorsun?” diye kıldım.

Bana komik bir şekilde baktı ve sanki birilerinin bizi duymasından endişeleniyormuş gibi etrafını kolaçan etti. “Sana sebeplerimi söyledim.”

Ancak Gunn’ın dikkati bizde değildi. Kafaların üzerinde sallanan bir ipe karmaşık düğümler atan iki büyücüyü izlemekle meşguldü. “Ben... büyümü tam olarak geliştirmeden değer verdiğim birinin zarar görmesine neden oldum.” Sesim bir mırıltıya dönüştü. “Ne yapabileceğimi bile bilmiyorum. Seninle yarı yolda buluşabileceğime, senin yarın kadar bile güçlü olduğuma söz veremem.” Kendime neden burada olduğumu hatırlamayı emrettim: *Kazanacağım, Ruby ve Ben kendilerine bu dünyada bir yer edinene kadar ter ve kan dökeceğim.* Ama çenemi kapalı tutamıyordum. Ok yaydan çıkmıştı ve kelimeler ağzımdan dökölüp du-

ruyordu. “Yapmam gereken şey için ölmeyi kabullendim... ama yanımda başka birini daha götürmeye niyetim yok.”

Grace tekrar açıklığa baktı. Diğer büyücüler egzersiz yapmaya başlarken tartışmalar, konuşmalar, güç sözcükleri çevremizde arılar gibi vızıldıyordu.

“Joan, eğer buradaysan burada olmayı hak ediyorsun demektir,” dedi Grace nazik bir şekilde. “Sana söyledim, Dunelerin geleceği öngörme yetenekleri vardır. Çıplak gözle görülemeyen şeyleri görüp hissedebiliriz. Ve ben senin gerçekten özel olduğunu hissediyorum.”

Kafamı kaldırarak ona baktım ve ağladığım için sessizce kendime küfrettim. “Lütfen benimle dalga geçme.”

“Joan, çevrene bak. Nerede olduğumuza bak. Yalan söylemek için nasıl bir sebebim olabilir?” Vurgulamak için başıyla onayladı. “Hadi, basit bir şekilde başlayalım, olur mu? İlk başta ben zihnini okuyarak sana göstereceğim. Tek yapman gereken bir şekil düşünmek. Mümkün olduğunca net ve ayrıntılı bir şekil. Sonra bu şekli zihninde tut ve rahatlayarak nefes al,” dedi. “Büyü de bir *yetenek* Joan. Yeni numaralar öğrenebilirsin. Egzersiz yapıp kendini geliştirebilirsin.”

Kolumla yaşlarımı sildikten sonra gözlerimi kapayarak odaklandım. Neredeyse anında Ruby aklıma geldi. Karmaşık sarı saçları, küçük burnu, saçma surat yaparken dudaklarını büzüşü...

“Yine Ruby,” dedi Grace. “Bu sefer ağzıyla garip bir şeyler yapıyor. Hapur hupur bir şeyler yermiş gibi.”

Bir kahkaha patlattım ve gözlerimi açtım. “Bu onun saçma suratı,” dedim ve ekledim, “Ruby benim kardeşim.”

“Onu tahmin ettim.” Grace gülümsedi. “Çok güzel. Onu öz-lüyor musun?”

“Yanımdayken bile öz-lüyorum.”

Grace’in gülümsemesi ağırlaştı ve bakışlarını benden kaçırdı. “Senin sıran, tamam mı? Ben bir şekil düşüneceğim. Senin gelip zihnimde onu aramanı istiyorum. Eğer gözlerini kapatırsan daha kolay olur.”

Ayaklarımı yere sağlam bastım ve dediğini yapmaya hazırlandım.

“Herkesin kendi yöntemi olur,” diye fısıldadı Grace, “ama ben başka birinin zihnine girerken huşu içinde onun üzerinde uçtuğumu, içine sızdığımı ve ardından düşüncelerinin içinde yüzdüğümü hayal ederim.” Bir kahkaha attı. “Ve ailemi dışarıda tutmak istediğimde zihnime bir baraj inşa ettiğimi düşünürüm. Aramızdaki mesafeyi kontrol edebilirsin Joan, düşündüğünden çok daha kolay. Sadece biraz egzersiz yapman gerek.”

Odaklanarak küçücük olduğumu hayal ettim, minicik olduğumu, havada süzöldüğümü... Aramızdaki görünmez denizde bir kayak, dalgada sürüklenen bir kum tanesi olduğumu.

Ama hiçbir şey olmadı.

“Sadece rahatla ve sabırlı ol,” dedi Grace. “Her büyücünün büyüünü çağırmak için farklı bir yöntemi vardır. Söylediklerim benim için işe yarayan şeyler. Kendine güven.”

Bunun üzerine zihnimi boşalttım ve bekledim.

Ardından üzerime bir şey düştü, uzun bir gölgeyi andıran karanlık bir şey. Sanki iki mıknatısın arasına girmişim gibi beni geniş ve yüklü bir alanın içine çekti. Terk edilmiş karanlık ve geniş tiyatro salonunun ön tarafındaki bir sahneye yönlendirildim. Sonra *bir şekilde* Grace’in zihnine girdiğimi fark ettim. Hemen bir spot ışığı belirdi ve sahnenin ortasını aydınlattı. Kısa süre sonra spot ışığının altında belirsiz ve gri bir şey doğdu. Şeklin netleşmesini, belirginleşmesini ve tamamen ortaya çıkmasını bekledim.

Bu, oyuncak bir trendi. Grace’in zihninde tüm ayrıntısıyla canlanmıştı: küçük mavi lokomotif, minicik siyah tekerler, yan tarafındaki **DEMİRYOLLARI A.Ş.** yazan detaylı işleme.

Ardından tren hareket etmeye başladı. Yavaşça ışık dairesini içinde döndü, vagonları arasındaki küçük bağlantılar eğilip bükülürken küçük bir elin içine doğru gitti. Elin bağlı olduğu vücut, ben omzunun üzerinden onu izlerken Grace onu çiziyormuş gibi yavaşça şekil aldı.

Nefesim kesildi ve gözlerimden yaşlar akmaya başladığında

aramızdaki zihinsel bağlantı koptu. Gözlerimi açtığımda Grace'i bana gülümserken buldum.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Ben de. Belki de Gunn gerçekten doğru yoldadır," dedi.

"Daha önce hiç, yoktan Ruby gibi bir şey hayal edememiştim. Tekrar denemek ister misin?"

İstiyordum. Kendimi gerilmiş ve yorgun hissedeceğim yerde enerji doluydum. "Bu sefer senin zihninden başlayalım."

Kısa bir aradan sonra birimizin zihnindeki şekli bulup onu diğerinin zihniyle bir köprü kuruyormuşçasına görsel görsel, bağlantı bağlantı inşa ettiğimiz beş tur daha yaptık. Yavaş başlamış olsam da üçüncü turda Grace'in tiyatro salonuna rahat bir şekilde girip sahnesini bulmayı öğrenmiştim. Henüz ne olduğunu anlayamadan Gunn gruba seslendi: "Yemek vakti!"

"Şükürler olsun, açlıktan öleceğim." Grace kollarını başının üstüne uzatarak esnetti. "Hadi, yorucu bir gün oldu."

Ama ben durmaya hazır değildim. Sanki biri uzun zamandır kilitli olan bir kapıyı açmış, ardındaki parlak odaya bir bakış at-mama izin vermiş, içeri girmeyi hak ettiğimi kanıtlamam için gereken süreyi başlatmıştı. "Sorun değil, sen git. Ben sana yetişirim."

"Ciddi misin?" Beni inceledi. "Joan, biraz ara vermen gerek."

"Hak ettiğimde ara vereceğim." Grace şüpheyle bana bakınca ekledim: "Gerçekten iyiyim. Aç bile değilim. Güven bana, sadece birazcık daha zamana ihtiyacım var."

"Peki," dedi Grace. "İlk günden kendini tüketme."

Grubun geri kalanıyla birlikte açıklığı kat ederek Gunn ve Dawson'ı geçti ve ormana girdi. Ama gangsterler gitmek için geriye dönmeden önce Gunn köşede tek başıma durduğumu gördü. Ayakkabılarının çimenlerin üzerinde çıkardığı ses hariç çıt çıkarmadan bana yaklaştı. "Yemek zamanı Joan," diye hatırlattı.

Derin bir nefes aldım. "Tek başıma birazcık daha egzersiz yapmak istedim efendim, tabii sizin için sorun değilse."

Önümde durdu. "Ekip çalışmasıyla ilgili gösteriyi anlamadın mı?"

Bu adamın sabah açıklıkta iki büyücüyü öldürdüğünü hatırlayarak, "Anladım," dedim yavaşça. Büyücülük yapmayı bırakmaya hazır değildim. Burada geçirebileceğim her dakikaya ihtiya ım vardı. G  lenmeliydim, daha *iyi* hale gelmeliydim. O yüzden tedbirli bir biçimde onun kelimelerini ona karşı kullandım. "Ama bir ekip ancak en zayıf oyuncusu kadar güçlüdür."

Gunn uzunca bir süre gözlerinde dudaklarmda belirmeyen bir gülümsemeyle beni inceledi. "Peki o zaman."

Açıklıktan çıkmak için yürüdü ve ben yeni bir numara denemeye a  bir şekilde kendi i ime döndüm. Aklımda Carolina Oğlanları'nın yaptığını gördüğüm numarayı denemek vardı. Elime odaklanarak irade gücümle onu ısıtmaya çalıştım, avucumun alev aldığını hayal ettim. Gözlerimi kapatıp fısıldadım: "*Kıvılcım ve ateş.*"

Bir saniye geçti, sonra bir tane daha ve ardından avucumda bir kibrit  akılmış asına kesin bir yanma hissettim. Nefesim ke-sildi. Orada, avcumun içinde g lden kaçırılmış bir kurbağa misali zıplayarak dans eden küçük, turuncu ve k re şekilde bir alev vardı.

YENİ ORTAKLIKLAR

ALEX

Danfrey İlaç Şirketi adına, şehirde şifa büyülerini depolama kisvesi altında “kaçak büyü satmaya çalışmak” suçundan yediğim altı haftalık hüküm yüzünden üç hafta, iki gün ve dört saattir Lorton İslahevi’nde idim. Orada üç yıl geçirdiğime yemin edebilirdim ama her şeyin kaydını tuttuğum düşünül- düğünde bu imkânsızdı. Sıralarına oturmuş, hüzünlü gri tulum giyen tutuklulara bakarak geçen yirmi iki kahvaltı. Lorton tuğla birimi için kil hamuru yapıp tuğla şekillendirerek geçen yirmi iki uzun sabah. Sonbahar serinliğinde avluda birilerinin bana sigara uzatmasını ya da tokalaşmayı teklif etmesini bekleyerek geçen kırk dört saat.

Tabii kimse bana yaklaşmamıştı. Çünkü burada bir adaydım ben. Yabancı ve haçin sularla çevrili bir ada. Ve sürekli suyun içinde debeleniyordum, çünkü bir anlığına bile kendimi bırakır- sam yüzüstü yere yapışma ihtimalimin çok yüksek olduğunu bi- liyordum. Hatırlatayım, burası düşük güvenli bir ıslaheviydi, buradaki hiç kimse ağır cezalardan uzun dönem hüküm giyme- mişti ama bu, bir şekilde durumu daha da kötü hale getiriyordu. Sanki buradaki herkes kendisini yeraltı dünyasına kanıtlayıp daha büyük ve daha harika işler yapmayı umuyordu.

Haydutlardan nefret etsem de kendimi onlardan birine dö- nüştürmem gerekiyordu. Frain’in dediği gibi, geçmişimi kabul- lenmeli ve babamın mirasım yaşatmalıydım.

Maalesef bu fırsat elime geçmedi. Ajan Frain’in ayarladığı, Shaw Çetesi’ne giriş “kapım” olması gereken hücre arkadaşım benimle konuşmak bir yana, odaya girdiğimden beri bana ikinci

kez bakmamıştı bile. Adamın adı Howard Matthews'du. İkinci kuşak İrlandalı olan *Howie* abartılı hikâyelere ve gösterişli fikirlerle sahip, insanlar onun farkına vardığı anda Shaw çetesinin başına geçirileceğine inanan, kendini beğenmiş yaltakçı tiplerdendi. Ona bakmak rahatsız edici olsa da, iki buçuk metre karelik hücrede başka bakacak bir yer yoktu. Kulaklarının altına kadar uzanan matlaşmış saçları, kocaman gözleri, büyücü parıltısıyla besleniyormuş da haftalardır ondan mahrum kalmış gibi görünen düz ve gergin bir karnı vardı. Kısaca, eğer Federaller beni buna zorlamıyor olsa o da *benim* ikinci kez bakacağım biri değildi.

Her gün yemek zamanı *Howie*'nin, anladığım kadarıyla Shaw'un kurnaz yardımcı patronlarından, yani kodamanlardan biri olan kuzeni Win Matthews ile yaşadıkları maceraları değiştirerek, Shaw çetesiyle işlediği basit suçlar ya da hırsızlık yüzünden hüküm giymiş önemsiz adamlara anlatmasını dinledim. *Howie*'nin kim olduğumu bildiğine emindim çünkü beni hücreye getiren gardiyan, Richard Danfrey'nin oğluyla Shaw çetesinde parlak geleceğe sahip bir üyesi arasındaki çatışmanın ilerde kendisini eğlendireceğini umarak bizi büyük bir gösteri eşliğinde tanıştırmıştı. Ama *Howie* oltaya gelmemişti.

Birkaç gece önce, karanlık ve aramızdaki sessizlik dayanamayacağım kadar ağırlaşınca, ranzarın alt katındaki yerimden, "Sen de kaçakçılıktan mı buradasın?" diyerek sohbet başlatmayı denemiştim.

Karşılığı daha fazla sessizlik olmuştu.

"Sen Shaw'un adamlarından birisin, değil mi? Patron McEvoy için kaçakçılık yapıyorsun."

Howie'nin nefes alma sesleri dışında hiçbir cevap gelmemişti.

"Ne kadar yatacaksın dostum..."

"Bu vızılta da ne?"

Sesini duyduğumda kalbim güm güm atmaya başladı; *gerginlikten* mi yoksa *umuttan* mı bilmiyordum. "Vızılta mı?"

"İşte şu ses, bir sinek gibi," demişti.

"Üzgünüm dostum, sen..."

“Tanrım, yine başladı,” demişti belli ki kendi kendisine. “San-ki sinekten de küçük bir yaratık. Rahatsız edici bir şey, âdeta bir pire. Vızzz. Vızzz. Vızzz.”

Sessiz kalma sırası bana gelmişti.

Howie, “Çok daha iyi,” diye dalga geçer şekilde kendi kendisine fısıldamıştı. “Çünkü o pire tekrar uçuşmaya başlarsa onu ezmek zorunda kalacağım.”

Bu neredeyse bir hafta önceydi ve o zamandan beri Howie’ye tek kelime dahi etmemiştim. Artık sadece birbirimize ters ve kaçamak bakışlar atıyor, tuvalete ulaşmak ya da ranzaya yerleşmek için dansı andıran tuhaf hareketler yapıyorduk.

İçimdeki her daim orada olan donuk korku, yavaş yavaş yerini kahvaltı zamanından yatağa girene kadar beni kemirip duran gerçek bir paniğe bıraktı. Hüküm giydiğim sürenin yarısı dolmuştu ve hiçbir ilerleme kaydedememişim; eğer tahliye olacağım zamana kadar Howie’yle arkadaşlık kurmayı başaramazsam buradan kâğıt üzerinde sabıkası olan önemsiz bir büyü kaçakçısı olarak çıkacaktım. “Tutuklanmam” üzerine Yasak Birimi’nden resmi olarak terhis edilmişim ve Frain’in tehditleri kulağımda çınlıyordu.

Herhangi bir güvenlik ağımın olmadığı bir durumdaydım.

Howie’nin güvenini kısa süre içinde kazanmalıydım.

Dünün ve ondan önceki günün yemeğine benzeyen bir tabak patates, parlak renkli havuç ve ne olduğu anlaşılmayan koyu renk etten oluşan öğle yemeği sırasında bunu “nasıl” yapacağımı düşünüyordum. O yüzden etrafıma bakarak olanları izledim ve dinledim. Uzun ve penceresiz yemekhanede lisedeki gibi gruplara ayrılmıştık: D Sokağı Ekibi ve önemsiz İtalyan suçlular ön tarafta, soldaydı. Meksikalılar ve siyahiler pencere kenarındaydı; kıdemsiz Shawlarla İrlandalı beleşçiler ise sağ taraftaki, mutfağa en yakın birkaç masayı almıştı. Ayrıca kimse tarafından korunmayan bir sürü adam vardı; gemiden atılmış, can yeleği almayı akıl edemediği için akıntıda sürüklenip duran aptallar.

Ben de onların arasındaydım. Buraya geldiğimden beri her yemeğimi tek başıma yemiştim.

Oturmuş havuç lapamı karıştırırken önümdeki seçenekleri değerlendirdim. Howie için durduk yere kıçımın tavanı çıkarmak gibi bir büyücülük numarası yapmak neredeyse çocukça ve zorlama olurdu. Birkaç hafta önce Ajan Frain beni istasyona sürüklediğinde ona söylediğim gibi, Howie kâğıt üstünde tam bir moron gibi görünse de pratik zekâyâ sahipti. Tam da patron McEvoy'un sağ kolu olacak bir büyücü aradığı dönemde hücrelerinde belirlenip onu büyüyle etkilemeye çalışan biri hakkında ne düşünürdü? Bu fazla elverişli bir durumdu.

Kavga çıkarıp ona cesur olduğumu, dövüşten kaçmadığımı göstersem ne olurdu? Bu da geri tepebilirdi.

"Burası dolu mu?" diyen bir ses düşüncelerimi böldü.

Karşımda, masanın diğer tarafına doğru eğilmiş kırklı yaşlarında, iri cüsseli bir adam vardı. Çok zorlu günler geçirmiş gibi görünen yüzü sertti ve kötü şekilde dökülen saçları kalmıyordu. Avluda D Sokağı Çetesi'yle, yani babamı kullanıp satan kişilerle aynı banklarda oturduğunu görmüştüm. Bu şapşalı babamla birlikte çalıştığım günlerden hatırlamıyordum ama bu önemli değildi. D Sokağı'na olan nefretim ayrımcılık yapmıyordu.

Adam cevabımı beklemeden bacağını bankın üzerinden atıp karşıma yerleşti. "Ronny Justi." Kendini tanıtırken elini uzatmamıştı. "Merak etme, kim olduğunu öğrendik bile."

Cümleyi "biz" şeklinde kurması boğazıma kalmı ve sert bir yumru oturmasına neden olmuştu. Elbette D Sokağı'nın bu sonuca varması beni şaşırtmadı; zaten bu şapşalların kim olduğunu anlaması ve burada olmama sebep olduğu iddia edilen olayı çözmeleri an meselesiydi.

Bu sonuca vardıklarında Shawların korumasında olmayı umuyordum.

"Sen Richard Danfrey'nin oğlusun." Ronny masaya eğilerek alaycı bir ifadeyle sanki iki dostmuşuzcasına fısıldadı. "Birkaçımız gardiyanların avluda senin hakkında konuştuklarını duyduk. Biz sıradanların arasında bir ünlünün olduğundan habersizdik."

Bakışlarımı parlak renkli havuçlarıma çevirdim ve onlarla oynamaya başladım.

“Hayırdır, dilini mi yuttun?”

Sesimin titremesini engelledim. “Sadece sohbet havamda değilim.”

“Yalnız takılmayı seviyorsun, öyle mi? Buna saygı duyarım.” Ronny daha da yakınlaştı. “Gardiyanların hakkında tuhaf şeyler söylediğini duydum. Bazıları senin büyü kaçakçılığı yaptığın-
dan bahsediyorlardı.” Hem samimi hem de tehditkâr olan alaycı sesle konuşmaya devam etti. “Ama ben bunun doğru olamayacağını düşündüm. Çünkü Richard Danfrey’nin oğlu envanterlerini satmadan önce babasının D Sokağı bakıcılarıyla konuşmayı akıl edemeyecek kadar salak olamaz.”

Babasının D Sokağı bakıcıları. Sanki babam D Sokağı’nın evcil hayvanı ya da sadece bir şakaydı. Ayrıca işin en kötü yanı, beni en rahatsız eden, günün sonunda bu haydudun haklı olmasıydı.

Ama Ronny’in beni etkilediğini görmesine fırsat tanımayacaktım, o yüzden şerefsizce bakmadım dahi. Bakışlarımı yemeğimde tutarak daha büyük ve kuvvetli biri haline geldiğimi, kendimi çelik ve kâbuslardan oluşan, Ronny’nin dokunamayacağı bir şeye dönüştürdüğümü hayal ettim.

“Aslına bakarsan sabahtan beri bunu konuşup duruyoruz dostum,” diye ekledi Ronny. “Bu konuda ne yapmamız gerektiği hakkında büyük tartışmalar döndü.”

Tam ortasında olduğumuz yemekhane sanki lanet olasıca bir sirk gösteriymişizcesine sessizleşti. O yüzden kafamı kaldırıp bakmadan Howie ve masasındakilerin bizi dinlediğine eminimdim. Shawların gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Ama bu kötü bir şey olmayabilirdi. Tanrı aşkına, belki de *bu* Howie’ye kimden tarafa olduğumu göstermek için beklediğim fırsattı. Shawların dikkatini çekmek için bu D Sokağı gangsterine dalaşmak bir riskti, hem de çok büyük bir riskti ama zamanım ve seçeneklerim tükenmek üzereydi.

O yüzden kendimi karanlık ve derin sulara dalmaya zorladım.

Sonunda Ronny'nin bakışlarına karşılık vererek, "'Bakıcı' yanlış bir tarif, değil mi?" dedim kısık bir tonla. "Çünkü 'bakıcı' o kişinin sana göz kulak olduğunu ve sana baktığını ifade eder. Ve D Sokağı çetesi babamın Federallere satılmasına göz yumdu. En az otuz yıl hapis yatacak, *dostum*. Yani 'bakıcı' kelimesi bir şaka olmalı."

Bunun üzerine Ronny küçük bir kahkaha attı. Bunu çok istemese de itiraf etmek zorundaymışçasına ellerini hafifçe yukarıya kaldırdı. "Ne var biliyor musun? Patron Colletto sana bu konuda hak verebilir. Lanet olsun, *ben* bile hak veriyorum. Ekibin tamamı, cezalarının birkaç yıl kısaltmak adına Federallere baban gibi önemli bir kaynağı sattıkları için Loretto ve Mongi'ye ağızlarının payını vermek istiyor. Yaptıkları yanlış bir şeydi. Patron Colletto hatalarını telafi etmek istedi. *Birçok* kişi bunu telafi etmek istedi. Güven bana," dedi ifadesiz bir sesle, "telafi edildi."

Hayduda hak verdiğimi gösterecek herhangi bir hareket yapmadım. Loretto ve Mongi'nin, Model T'lerinin bagajında üzerinde **DANFREY İLAÇ ŞİRKETİ** yazan iki yüz litrelik şifa büyüyle yakalanınca babamın çevirdiği dolaplar hakkında Federallere öten şapşalların, şu an delik deşik olduklarına emindim. Kendi kışlarını kurtarmak için D Sokağı'nu ele verdiklerinden ya bir çöplüğe atılmışlardı ya da Potomac Irmağı'nun dibini boylamışlardı. Ama bunun benim için bir anlamı yoktu. Bu, aileme hayatlarını geri vermiyor, Colletto'nun bir yıl boyunca babamın üzerinde kurduğu baskıyı veya ettiği tehditleri silmiyordu. O yüzden kalbim koldan göğsümden fırlayacakmış gibi olsa da içimde başka bir şey daha uyandı. Rahatlama. Hatta belki de heyecan. Çünkü bu hayal ettiğim şeyi yapmak için bir fırsattı: Colletto'nun çetesine onlardan ne kadar nefret ettiğimi söyleyebilirdim. Bunu Federaller için olduğu kadar *kendim* için de yapacaktım.

Ronny yüksek sesle, göstermelik bir şekilde iç çekti ve arkasını dönüp D Sokağı kafadarlarının oturduğu masaya baktı. "Bak, orta yolu bulma konusunda... tereddüt yaşamayı anlayabiliyorum, Küçük Danfrey." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Ama eski defterleri kapatmanın vakti geldi. Anlıyor musun? Artık yeni bir

sayfa açmak gerek." Sesini tahminimce muhafızların onu duymasını engellemek için alçalttı. "Babanın borçları ödenene kadar bizim için çalışacaksın."

Uzunca bir süre Ronny'ye baktım, oldukça uzun bir süre. Bunun ondan çok bana rahatsızlık verdiği belliydi ama gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorladım. "Buna hazır değilim."

Ronny'nin dudaklarının kenarları seğirdi. "Bunu tekrar düşünmen konusunda ısrar edeceğim çünkü babanın Patron Colletto ile bir anlaşması vardı. Bize borçlu olduğu o son büyü sevkıyatı vardı ya? Onun ödemesi yapılmıştı; çeki imzalanmış, mühürlenmiş ve gönderilmişti. O yüzden görebildiğimiz kadarıyla senin DC'de bir şeyler satmaya çalışman bizim başımıza iş açacak. Ayrıca nereden bakarsan bak senin büyü kaçakçılığı yapman Patron Colletto'nun haberdar olmak isteyeceği bir konu. Bunu yoluna koyana kadar sen bize aitsin."

"Hayır."

Ronny masanın diğer tarafından uzanarak ellerimi tuttuğunda yemeğim sona ermişti. Yüzü kızarmaya başlamıştı ve açılmış alnıyla kaşlarının arasmda ter damlaları belirmişti. "Pardon, az önce *hayır* dediğini mi duydum? Bu bir tartışma değil."

Kendimi tekrar onun gözlerine bakmaya zorladım. "Haklısın," dedim boğazımdaki yumruların arasından zorlanarak, "bu konuşma sona erdi. Sizin şerefsiz çetenizle işim bitti."

Ronny bileğimi daha da sıkı kavradı ve boyunu hafifçe çevirip yavaşça öne doğru eğildi. "Ne dedin sen?"

Daha önce bir sürü kavgaya karışmıştım ama hiçbiri böyle değildi. Bir gangsteri kışkırtmaya çalışıyordum. Babamın terler içinde kaldığı kâbuslar görmesine neden olan bir çetenin gangsterini hem de. Neredeyse iki katım boyutundaki bir gangsteri. *Umarım Howie bunu izliyordur.*

"Ne dediğimi duydun." Sesimin titremesini engellemeye ve yemeğimi midemde tutmaya çabaladım. Ağzıma fazla pişmiş havuçtan bir lokma attım ve dilimle kenara ittim. Sonra sert bir tonda ekledim: "Şerefsiz."

Ronny'in alnındaki tuhaf, kalın damar atmaya başladı ve domatese döndü. Cüsseliydi ama ayrı zamanda hızlıydı da; bileğimi bırakıp çevik bir hamle yaparak iki eliyle tepsimi kavradı ve yüzüme fırlattı. Körleşmiş metal köşesi çeneme çarptı ve patatesler iğrenç bir *şap* sesiyle alnuma yapıştı.

Kendime duraksayıp gözlerimi silme fırsatı tanımadım.

Yaylı şaka kutusundan fırlarmışçasına Ronny'nin üzerine atlayıp yakasma yapıştım. Ardımdan kafasını masaya çarptım.

Yemekhanede curcuna koptu. D Sokağı'ndan çocuklar köşedeki banklarından fırlayarak adamlarına yardımcı olmak için yumrukları havada, bağıra çağıra bize doğru koşmaya başladı. Yaklaştıklarını hissediyor, göz ucuyla onları görebiliyordum. Eğer Howie'yle Shaw çetesinin kirli adamları yardımuma gelmeye karar vermezse paramparça edilebilirdim.

Köşedeki gardiyanlar isteksizce seslendiler. "Tamam, sakinleşin. Sakinleşin!"

Ama gardiyanların hiçbirisi kılını bile kıpırdamadı ve D Sokağı'nın çocukları düzenli şekilde ilerleyen dev dalgalar misali üzerime gelmeye devam etti.

Ronny çırpınıp kıvranıyor, ellerini kafasının üzerine kaldırarak körlemesine beni yakalamaya ve üzerinden atmaya çalışıyordu. Onu daha sıkı kavrayarak masanın üzerinde çektim ve ayaklarımın önüne fırlattım.

Bir anlığına büyümü kullanma arzum içimi kavurdu. Bu ser-seri gözünü bile kırpamadan bir büyü yapıp tepsinin kafasma geçmesini sağlayabilirdim. Daha iyisi çevremde bir güç alanı oluşturup yemekhaneden kaçabilirdim. Ama bu riski göze alamazdım. Eğer muhafızlar tek bir numara dahi yaptığımı görürlerse cezamı ikiye katlarlardı.

Ayrıca büyüden yardım almak istemiyordum.

Bu adamı çıplak ellerimle parçalamak istiyordum.

Ronny'nin göğsünün üzerine oturdum, bacaklarımı kendime çekerek karnına bastırdım. Ve ardından ona vurmaya başladım. Yumruğumu sert bir şekilde yanağına indirdim. Hâlâ iki eliy-

le birden beni yakalamaya çalışıyordu ama onu kıstırmıştım, o yüzden bir yumruk daha indirdim, ardından bir tane de çenesine. Burnundan kanlar fışkırmaya başlayınca, kollarını çılgınca savurarak güçsüz yumruklarla kendini savunmaya çalıştı.

Ama bir yumruk daha indirmeden önce tek seferde Ronny'nin üzerinden alındım ve kafam önde masaya fırlatıldım. Bir şangırıyla yere yığıldığımda ciğerlerim yemekhanenin sert zeminine çarptı. Yana yuvarlandım ama tek görebildiğim tepemde duran bacaklar, yüzüme düşen bir gölgeydi. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapatıp yüzümü korumak için ellerimi kaldırdım...

Ama gölge bir anda yok oldu. Birkaç metre ötedeki masanın bankma doğru sürünerek soluklanmaya çalıştım. *Arkamı kim kolladı?* Bankı kenarına tutunarak dengemi sağladım ve ayağa kalktım.

Ardından da hücre arkadaşım, Howie Matthews'la yüz yüze geldim.

Yumruklarını boks yaparmışçasma kaldırmış, kaşlarını çatmış ve ağzını bir savaş çılgılığı atmak için açmıştı. Bir anlığına *hem D Sokağı'nı hem de Shawları* kendime düşmen edinmeyi başardığımdan endişelendim ama ardımdan Howie arkasını dönerek oradaki koyu saçlı yalakayı dövmeğe başladı.

Kavga patlak vermişti. Toplam en az on, belki yirmi adam dövüşüyor, Ronny'nin yardımına gelen D Sokağı çetesi ve evet, evet, *evet*, benim yardımına gelen Shawlar birbirlerini yumrukluyorlardı. Hızla sahneyi inceleyerek arbedeye baktım. İki genç güreşircesine birbirine dolanmış halde yerdeydi. Kuvvetli, yaşlıca bir adam sırtık gibi bir ergeni dövüyordu. Masanın yanında bir yumruk kavgası vardı.

Mekân karman çormandı.

Gardiyanlardan biri gürültüyü bastıracak biçimde, "Lanet olsun, sizi aptallar!" diye bağırdı. Copuyla masaya vurduğunda tok bir şangırıtı yemekhaneyi doldurdu. "YETER!"

Herkes durdu ve dönüp gardiyana baktı. Ronny haricindeki herkes. Ronny yavaşça yerde sürünüp ayağa kalktı. Sonra yerde

kalmayı reddeden yaralı bir köpek gibi üzerime atıldı. Ben ondan kaçarken gardiyan araya girip copunu Ronny'nin karnına sağlam biçimde geçirdi. Sol tarafımdan coplarını ve silahlarını çekmiş üç gardiyan daha yaklaştı. Silahlarını kalabalığa doğrultmuş şekilde masanın çevresini sardılar.

Ardından sadece derin nefes alışverişleri ve yemekhane çalışanlarından gelen kaşık sesleri duyuldu.

Hepimiz hücrelerimize gönderildik. Kapılar ardımızdan kilitlendi ve o gün için dışarıya çıkma hakkımız elimizden alındı. D Sokağı'nın hedef tahtası haline geldiğim farkındaydım ama buna değmişti.

Çünkü o gece, Howie ilk kez benimle konuştu. İkimiz de temizlenip ranzamıza yerleşene kadar bekledi.

"Çok kaçık bir hamleydi Danfrey," dedi üsteki ranzadan, "D Sokağı şerefsizini tek başına alt etmeye çalışmak."

Kalbim gümbürdeyerek atmaya başladı. *Benimle konuşuyor. Başardım. İşte başlıyoruz.* Ranzasının alt tarafına bakarak bu yorumu kapıyı aralamamı sağlayacak bir araç olarak kullanmak için en doğru hamleyi düşündüm.

"Olabilir," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. *Sadede gel, güvenini kazan.* "Ama o serseri söylemeye hakkı olmayan şeyler söylüyordu. D Sokağı'na hiçbir şey borçlu değilim."

Tepemde Howie'nin yatağının gıcırdadığını duydum. "O tür şerefsizler böyledir işte. Onları akşam yemeğine davet edersen, sonra da karını yatağa atarlar ve bir de sabah kahvaltısına kalacak kadar yüz­süzlerdir."

Kahkaha attığımda içimde rahatlama dolu bir baloncuk oluştu. "Daha iyi tarif edemezdim."

Howie tekrar konuşana kadar biraz zaman geçti. "Yani D Sokağı'yla tüm bağlarını kopardın, öyle mi? Çünkü o aşağılık herifler babanı Federallere sattıktan sonra bile onun izinden gideceğini tahmin etmiştim..."

"Babamı gammazlayanlar adı sanı olmayan bir çift serseri ya

da bizzat Patron Colletto'nun kendisi olsa bile fark etmez," diyerek sözünü kestim heyecanıma yenik düşerek. Kendimi toparladım ve daha kısık sesle ekledim, "Bunlar Colletto'nun yönetiminde oldu, bana göre hepsi Colletto'nun hatası. Asla onun için çalışmam. D Sokağı benim haritamda koca bir boşluktan ibaret."

Howie uzun ve derinden gelen kahkaha attı; bu, daha önce yemekhanede arkadaşlarıyla atıldığını duyduğum türden bir kahkahaydı. Bunu iyiye işaret olarak aldım. Gardımı düşürecek bir işaret olmasa da işlerin yolunda gittiğini işaret ediyordu. "Lanet olsun, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Biri bana bir yanlış yaptığında asla affedemem."

"Bir de, Colletto'nun kışını yalayan, ciğeri beş para etmez bir it gelip de bana kaçırdığım mallardan onlara da pay vermem gerektiğini söylemeye kalkıyor," diye ekledim. "Eğer onları elime geçirebilsem D Sokağı'nın hepsi ölü olurdu."

Bunun ardından uzun bir sessizlik oldu ama Howie'nin soluklarını duyabiliyordum.

Panik halinde elime geçen fırsatı kaçıp kaçırmadığımı düşündüm. Sözlerimde ciddiydim ama kulağa ukalaca ve çok sert gelmişti. Belki de çok yüklendiğimden Shawlara çıkan kapı açılır açılmaz yüzüme kapanacaktı...

Ama ardından Howie fısıldadı, "Bence bunu duymaktan hoşlanacak insanlar var Danfrey. Güçlü insanlar. Benim yaptığım gibi arkayı kollayabilecek, hatta dışarıya çıktığımızda çok daha fazlasını yapabilecek insanlar, tabii eğer sen de istersen." Tekrar tepemde kıpırdandığını duydum. "Patron McEvoy, kuzenim ve Shaw'un diğer yardımcı patronları... yıllardır D Sokağı Çetesi'ne düşmanlar, Colletto McEvoy'un kuzeni Silah Danny'yi vurduğundan beri. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Babamın aralarında bir husumet olduğundan bahsettiğini hatırlamıyorum," dedim dikkatli bir şekilde, "ve şu aralar tek başıma çalışıyorum."

"Peki, daha önce hiç, 'Düşmanları aynı olan kişiler dost olmalıdır' dendiğini duydu mu?"

Sanırım Howie'nin söylemeye çalıştığı şey "Düşmanımın düşmanı benim dostumdur" sözüydü ama onu düzeltmenin zamanı değildi. "Demek istediğin şeyi anladım, zekice bir tavsiye."

Ranzadan aşağıya sarktı. "Elbette aslında ben sadece kuzenim Win aracılığıyla içlerindeyim... ama o yüksek bir mevkide, McEvoy'un kaçakçılık işlerini yürütmesine yardım ediyor. Ayrıca Win bana söz verdi. Son işte suçu üzerime alırsam, yani toz sevkiyatının kıydan geldiğini reddedip büyük adamların paçayı kurtarmasını sağlarsam dışarıya çıktığımda beni çeteye alacak."

Sonra Howie tekrar sessizleşti. Hissedebiliyordum: bir şey bekliyordu. Belki onunla yarı yolda buluşmalı, ilgimi çektiğimi belli edip yemekhanedeki gibi arkamı kollamasını istediğimi söylemeliydim.

"Kaçakçılık işleri için yeni gençler aradıklarını mı düşünüyorsun?" dedim sesimi çekimser tutmaya çalışarak.

"Olabilir." Howie üstteki yatağımdan sarkarak bana baktı. Gözlerinde bir pırıltı vardı. "Kaçıklık yapmaktan başka bir becerin var mı?"

Ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bunun doğru an olduğunu hissediyordum. Hücremizde yalnızdık ve gardiyanlar bu geceki kontrollerini yapmış olduklarından etrafta dolanmıyorlardı. Ayrıca bu serseriye büyü gücümü gösterme fikri tuhaf bir şekilde beni oldukça heyecanlandırıyordu.

Çünkü bu sefer büyü kullanmak bir amaca hizmet edecek.

İyi bir amaca.

Tüm çeteleri çökertecek.

Bakışlarımı Howie'den kaçırıp hücrenin kapısına diktim. Aralarında birkaç santim olan on iki parlaklığa odaklandım. Sonra onların ötesindeki dünyaya, boş koridora, tepede yanıp sönen ışıklara ve koridorun diğer tarafında uzanan hücrelere.

Güç kelimelerini mırıldandım, "Kopyala, koru," ve saniyeler içinde gözlerimi diktiğim hapisane manzarasının aynısı, iki boyutlu bir yanılısma gerçeğinin önünde belirdi. Özenle işlediğim detaylar babamın her zaman övündüğü gibi mükemmeldi,

o yüzden Howie muhtemelen bu numarayı fark etmemiştir. Aslına bakarsanız, numarayı görebilmesinin tek yolu kalkıp içinden geçmesiydi.

Ama daha da zor bir şey deniyordum. Numaranın üzerine bir numara daha inşa ediyordum. Dikkatimi tekrar amacıma, hapishane kopyasma verdim ve parmaklıkları sildiğimi hayal ettim. “*Teker teker, sil.*” Ve ardından hücrelerin parmaklıkları yok oldu; âdeta araba farları gibi bir bir parıldıyıp söndüler.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Howie tepemden. “Bekle, dışarıya...” dedi ve durup yutkundu, “dışarıya çıkabilir miyiz?”

“Üzgünüm ama çıkamayız dostum.” Howie kafasındaki dişlilerin çalıştırıp *girmek* için çok çaba sarf ettiğim bu yerden kaçmamızı, bir sürü kapıyı açmamı ve bir sürü gardiyanı aşmamı teklif etmeden numarayı bıraktım. Büyüyle yarattığım sahne rüzgârda dağılan bir toz yığını gibi yok oldu ve ikimizi de kilitli kapıya bakar halde bıraktı. “Ama bu tarz numaraların zaman zaman işe yaradığını düşünüyorum.”

Howie de benim gibi fısıldayarak karşılık verdi: “Yani... sen de aynı baban gibi bir büyücüsün, öyle mi?” Sesi büyüyle karşılaşan herkes gibi nefes nefese ve neredeyse çocuksuydu.

“Öyle sayılırım.” Kendimi olduğumdan değersiz göstermiştim. “Birkaç numara biliyorum.”

Howie tepemdeki yatağında kıpırdandı. “Tanrım, büyüü hep sevmişimdir. Annem de bir büyücüydü. Büyü yeteneğinin ne kadar nadir olduğunu falan biliyorum, yine de ondan bu geni alacağımı ummuştum.”

“Haklısın, nadir,” dedim yumuşak bir sesle. “Binde bir ihtimal. Ayrıca bir yerlerde kimin büyü yeteneğini miras alacağıyla ilgili herhangi bir düzen olmadığını okumuştum.” Aslında bunu okumamıştım; Birim’deki Büyücülük Temelleri dersinde duymuştum. İlk doğan çocuk, son doğan, ikinci kuşaktan kuzen, yeteneği kimin miras alacağı tamamen şans eseri idi; tek bildiğimiz büyücülüğün genetik *olduğu* ve erkeklerde kızlara oranla üç kat fazla görüldüğüydü.

“Bunu ben de duymuştum,” dedi Howie mutsuz bir kahkahayla. “Sanırım ben sıradan olmakla yetinmek zorundayım.”

“Ya yemekhanede benim için yaptıkların? Onlar hiç de sıradan şeyler değildi.”

Uzun, upuzun bir duraksama oldu. Sonunda Howie farklı bir ses tonuyla devam etti: “Her şey için yumruklarımıyla savaştık zorundayım Danfrey.”

Cevabı içimi ısıtıp bana cesaret verdi. Belki de gerçekten bu işe uygundum. Lanet olsun, belki de bu gizli görevden sağ kurtulabilirdim. İstemedenden de olsa okuduğum o küçük şeyler: insanların yüz ifadelerindeki küçücük değişimler, yaptıkları yorumlar, görünüşleri, bakışlarını kaçırmaları... Şimdi bunlardan yararlanma fırsatım olacaktı. Ve şu an Howie’nin istediği şey bence fazlasıyla belirgindi. Yemekhanede duyduklarımın yola çıkarak anlayabildiğim kadarıyla bunu hep istemişti.

“Bu belli oluyor Howie,” dedim yumuşak bir sesle. “İyi bir savaşıyorsun.”

Attığı dolu dolu sıcak kahkahalar ranzarın üzerinde yankılandı. “Sağ ol, sen de hiç kötü sayılmazsın Danfrey. O bok çuvalı neredeyse iki katındı.” Bir dakika daha bekledikten sonra fısıldadı, “Ne var biliyor musun? Patron McEvoy’un çetesinde genç bir sokak büyücüsüne yer olabilir. Özellikle de senin gibi, seninle benim gibi adamlara. Basamakları tırmanmak için zaman ve çaba harcayacak kavgacı adamlara,” dedi. “Ben bunu kafaya koydum. Bir gün McEvoy’un masasında oturacağıma yemin ederim.”

Howie tekrar yatağının kenarından eğilip sanki hâlâ orada olduğumdan emin olmak istiyormuşçasına bana baktı. “Ayrıca bence orada hiç de kötü bir ekip değildik.”

“Haklısın.” Kafamı kaldırıp ona gülümsedim. “Değildik.”

“Eğer dışarıya çıktuktan sonra da ekibimde olmak istersen karşına fırsatlar çıkabilir, ikimizin de karşısına çıkabilir,” dedi Howie. “Bunu bir düşün.”

Çok arzulu görünmeyi istemiyordum. Ama kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yağlı saçlarının ot yığını

misali sarktığı ters duran kafasma bakarak başımla onayladım ve yüzüme en kendine güvenen Alex Danfrey gülümsemesini yerleştirdim. “Düşüneceğim.”

Howie yatağına sırtüstü uzandı. “Güzel.” Uzun kahkahalarından birini daha attı. “Tanrı aşkına, sen tam bir hayvansın Danfrey. Yarı gerçekten, kimin aklına gelirdi ki? Neredeyse o beyinsiz serserinin seni öldürmesine izin verecektin.”

Kahkahası kıkırdamaya dönüştü ve ben de ona eşlik ettim. Çünkü bu serseriden duyabileceğim en büyük iltifatı almıştım.

Ayrıca içeriye adım atma fırsatını da elde ettiğimi biliyordum.

YAVAŞ YAVAŞ

JOAN

Son haftalarda birçok kez olduğu gibi dördümüz açıklıktan uzakta, ormanın ortasındaydık. Grace ile ben ormanın biraz daha içinde aramızda üç metre mesafeyle duruyorduk; müttefiklerimiz Ral ile Billy ise bizden ve birbirlerinden üç metre uzakta, açıklığa daha yakın bir yerdeydi. Dördümüz mükemmel bir kare oluşturmuştuk. Ral'ın "tapınağımız" dediği, ormanın içindeki dört tarafı büyümlü koruma duvarıyla çevrili alanda bir dizi büyü numarası yapıyorduk. Her koruma duvarı birer ayna görevi görerek yoğun ormanlık alanın ve birbirine geçmiş dalların görüntüsünü yansıtıyordu; böylece tapınağımıza yaklaşan biri önünde ormandan başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Bu alanı yeni büyüler denemek, eskilerini mükemmelleştirmek ve bunları yaparken yaşadığımız küçük sorunları Gunn ve diğer büyücülerden saklamak için kullanıyorduk.

"Gösteri geçişlerimiz üzerinde çalışmak istiyorum," dedi Ral. "Hadi mevsimleri yapalım."

Billy homurdandı. "Tanrım, yine mi mevsimler!"

"Zamanlamamızın kötü olduğunu biliyorsun, ayrıca Grace yakında biteceğini söyledi."

"Gunn'ın yaptığı tüm bu deneyin yakında sona ereceğini hissettiğimi söyledim," diye Ral'i düzeltti Grace. "Gunn'ı okumak hâlâ Almanca gazeteleri okumaktan bile daha zor."

"O yüzden yeni oyunlar üzerinde çalışmalıyız, daha büyük ve iyi numaralar üzerinde," diye ısrar etti Billy. "Gunn'ın görmek istediği bu."

Tapınağın diğer ucuna, "Hayır, bence Ral haklı," diye seslen-

dim yumuşak bir sesle. “Geçişlerimiz kusursuz olmalı. Gunn’ın en çok özen gösterdiği hep takım çalışması oldu.”

Billy homurdandı, “İyi, peki. Ama bilin ki uyurken dahi kar yaratabilirim.”

Ral bana bir gülücük atıp otlarla kaplı köşesine çekildi. Güç sözcüklerini fısıldayarak ellerini kaldırdı ve tapınağımızın ortasındaki alandaki topraktan bir dizi ince ağaç fışkırdı. Cılız gövdelerden çıkan dallar bir anda turuncu, koyu kırmızı ve sarı yapraklarla doldu. Ağaçlar aynı hızda yapraklarıyla vedalaşıp onları yavaş bir dans eşliğinde yere uğurladı.

Ral’ın numaranın iplerini ne zaman Billy’ye verdiğinden emin değildim ama geçiş hiçbir tekleme yaşanmadan gerçekleşti. Ral’ın sonbahar ağaçları koyulaşmaya, gevşemeye ve düşen yumuşacık, hafif kar tanelerinin dokunuşlarıyla büzüşmeye başladı. Tapmağımızı kaplayan altın renkli alacakaranlık gökyüzü canlı bir beyaza bürünürken, köklerin etrafındaki yapraklar buruşup siyah cesetlere döndü ve kısa süre içinde karların altına gömüldü.

Grace devreye girdi ve birkaç küçük fısıltıyla gökyüzünün yumuşayarak açık bir maviye dönüşmesini sağladı. Yarattığı büyümlü güneş ağaçların üzerine yükselip Billy’nin karlarını eritmeye başladı. Yeşil sarmaşıklar yavaşça topraktan çıkıp gelişimlerini tamamlayarak parlak renkli lalelere dönüştü.

Benim sıram gelmişti. “*Parla,*” diye fısıldadım ve tapınağımızın üzerindeki gökyüzünün mükemmel bir mavi tonuna dönüşmesini izledim. “*Uç ve öt,*” dediğimde bir kuş sürüsü alanı hazıran ayırım tatlı melodisiyle doldurdu. Ardından birkaç gündür temas numaraları çalıştıgımdan havaya bal kokulu ağır bir nem ekledim. Havanın sıcak bir kumaş gibi bedenimi sardığımı hissedebiliyordum.

“Vay be Joan,” dedi Ral.

Odaklanmayı bıraktığımda üç takım arkadaşımın da bana baktığını gördüm. “Güzel mi?” dedim tereddütlü bir sesle.

“Güzelden de iyi,” diye hemen cevap verdi Grace.

Ama hepsi bu kadardı. Çalışmaya devam ettik. Çünkü bu, aramızdan tek bir kişiyle değil, hepimizle ilgiliydi. Çünkü birbirimizi övmek için durmaya vaktimiz yoktu.

Ral numaralarımızı kovaladığında ağaçlar, çiçekler ve kuşların tamamını büzüşüp incecik toz tanelerine dönüşerek yok oldu. Ardından topraktan açıklıktakiyle aynı taştan bir sunak çıktı. Hepimiz onun iki yanına, ikişerli halde toplandığımızda Ral tapınağımıza getirdiğimiz sandıktan çıkardığını su şişelerini birer birer bize uzattı. “Başlayın,” diye fısıldadı.

Takım olduğumuzdan beri her akşamüstü büyücü parıltısı mayalıyorduk ama şişeme her dokunduğumda annemin son gecesinin görüntüleri, yani toza dönüşen kalıntıların uçuşması, benim çaresiz bir şekilde kan büyüsü kullanarak yeteneğimi defetmeye çalışmama dair amlar zihnime üşüşüyor ve beni yıkmaya çalışıyordu. O yüzden her parıltı mayaladığımda gözlerimi kapatıp büyüme teslim olmam gerekiyordu; her zaman bir şeyler yaratmaya, bir şeyler yapmaya, olduğundan fazlası *olmaya* çalışan büyüme. Sıcaklık parmak uçlarıma eriştiğinde adrenalin ve coşku dolu bir duygu damarlarımda dolaşarak cama dokunan tenime ulaştı. Beklendiği gibi şişenin içindeki su cızırdayıp çalkalanmaya başladı ve ardından dokunuşum altına duruldu. Ancak o zaman şişeyi bıraktım ve çevreme baktım.

Taş sunağın üzerinde şimdi dört şişe parıltı duruyordu. Eğer onları karıştırsaydınız ya da içseydiniz aralarındaki farkı anlamanız mümkün olmazdı. Kırmızı renkli, ışıldayan, parlak ve güçlü parıltılar. Dördümüz dışındaki büyücülerin parıltılarının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bizimle yarışmaları için çok çok iyi olmaları gerekirdi.

“Tanrım, bundan bir yudum için neler vermezdim,” diye mırıldandı Billy. “Zor bir gün oldu.” Kendi şişesinin ağzına dokundu. “Lanet olsun, burada geçirdiğimiz her gün zor, insanın belini kıracak kadar zor.”

Ral tek kelime etmeden sunağa uzandı ve Billy’nin şişesini alarak içindekini yere döktü.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye isyan etti Billy. Parıltı, ayaklarının altındaki çimen parçasına ulaşır toprağa küçük bir çukur açtı ve kuruyarak parlak tozdan oluşan ince bir tabaka haline geldi.

“Asla içmeyeceğiz,” dedi Ral büyük bir ciddiyetle.

“Bunu biliyorum, sadece dalga geçiyordum.”

“Gerçekten mi?” Ral Billy’yi süzdü. “Birkaç gecedir depoda parıltı kafasının tadını çıkaran Stock, Rose ve Tommy’yi incelediğini fark ettim; arzulu görünüyordun.”

Billy bakışlarını kaçırdı. “Rakipleri değerlendiriyordum.”

“Ciddiyim Billy. Şu an zayıflık gösteremeyiz.”

“Sadece yorgunum, tamam mı?” Hiçbirimiz buna itiraz edemez, tartışamazdık. Oflayıp, “Tanrı aşkına Ral, annem gibisin,” diye ekledi.

Parıltıların kalanlarını çimlere döküp dört taraflı tapmağımızı salıverdiler ve sık ağaçlarla dolu ormanın içinden açıklığa doğru ilerlediler. Geldiğim gecenin ertesi gün beri dörtlü olarak bazen açıklıkta, bazen ormanın içinde çalışıyorduk. Gunn ikisini hepimiz önünde gösteri yapmaya zorladığında Grace, Ral ve Billy’yle rahat bir şekilde çalışabileceğimiz hissine kapılmıştı. Onların çalışkan, açık fikirli ve işbirliği yapmaya istekli olduklarını düşünmüş ve her zamanki gibi haklı çıkmıştı. Ben o gece çalışmaya devam edip büyümüyü daha etkili hale getirmeye çabalarken, Grace akşam yemeğinde yanlarına giderek onlara ortaklık teklif etmişti. Ral ve Billy ise ikimizi de şaşırtarak bunu kabul etmişlerdi.

Ve çok iyi bir ekip olmuştuk. Ritmimizi bulmuştuk. Ral, büyük büyü fikirleri ve evindeki aile babası görevi yüzünden liderliğe yapısal olarak en uygunuydu. Billy bir insan olarak kaba ve tek yönlü olsa da duyarlı bir büyücüydü ve Ral’ın büyük fikirlerinde delik olduğunda onları yamayıp büyümümüzü bir arada tutuyordu. Grace, bir kuvvetlendirme ustası olarak elbette detay uzmanıydı; büyülerimizi süsleyip numaralarımızın melodik olmasını sağlıyordu. Ayrıca hepimizin zihnini takip edip sesimizin yeterince duyulduğundan ve saygı gördüğümüzden emin oluyordu.

Peki ya ben? Bir şekilde güçlü bir jokere dönüşmüştüm. El-

bette bunda yemekten ve uykudan feragat ederek, elime geçen her fırsatı Ben ve Ruby'ye yardım edebilmek, Gunn her ne planlıyorsa ona dâhil olabilmek için yeterince güçlü olmak adına büyü çalışarak geçirmemin de payı vardı.

İyi çalışan bir makine, güçlerinin toplamı tek kişinin büyü-sünden daha kuvvetli bir dörtlü olmuştuk. Aynı Gunn'ın söylediği gibi.

Açıklığa çıktığımızda diğer iki büyücü grubu da günlük çalışmalarını tamamlıyordu. On bir büyücü kalmıştık. Gunn'ın ilk günümüzde sergilediği gösteride kaybettiğimiz Mark ve Peter'a, Tennessee'den gelen Carson Jameson da eklenmişti. Genelde tek başına takılan genç bir adamdı. İki hafta önce oldukça hırslı bir kaybolma ve tekrar ortaya çıkma numarası sırasında uçan kılıçlar yok olmuş ve çok kötü yerlerde tekrar belirerek ölümüne sebep olmuştu. Kısa süre sonra da Gavin'in Carolina Oğlanları'ndan biri yok olmuştu. Ben numarayı görmemiştim ama Grace, Gavin'in takımını açıklığı bir ucundan adım attığında diğer ucundan çıkacağın şekilde ikiye "katlamayı" hedefleyen detaylı bir zaman-mekân numarası yapmaya zorladığını söylemişti. Ama numara çökmüş ve ekibin üyelerinden biri katların arasında sonsuza kadar kaybolmuştu.

Geriye kalan on bir büyücünün sayısı yediye inecekti. Bizim dörtlü, Carolina Oğlanları'ndan geriye kalan dört kişi ve Stock'un, kardeş mi yoksa sevgili mi oldukları belli olmayan ikilisi Tommy ve Rose'dan oluşan üçlüsü. Carson öldüğünden beri bu haldeydik: aralarında hiçbir bağlantı olmayan büyücü adaları. Ve Gunn, hangi yedilinin kazanmasını istediğine dair hiçbir belirtir göstermiyordu. Belli ki seçim bize aitti ve biz kararsız bir haldeydik. Stock'la aramızda doğal bir güvensizlik vardı ve Gavin takımında kadın istemiyordu.

Grace, Billy ve Ral şimdi aç bir şekilde açıklığı geçiyorlardı. Alışkanlıkla geride kaldım.

Ral tereddüt ettiğimi gördü. "Joan, artık bunu yapmana gerek yok. Fazladan çalışarak kendini perişan ediyorsun."

“Grace hep yaptığı gibi yine bana akşam yemeği saklar. Güven bana, yarışta kalmak için ayak uydurmam gerek.”

“Ayak uydurmak mı?” Billy sert bir şekilde sözümü kesti. “Kendrick, iddiaya girerim ki şu noktada hepimizin toplamından daha iyisin.”

“Hâlâ Ral’ın kendi kendini besleyen büyüsunü oturtamadım. Büyüyle ağacın kendi kendine çiçek açmasını sağladığı ağaç numarasını nasıl yapıyor?” diyerek iltifatını reddettim ama Billy’in gözlerine bakamadım. Çünkü ona gerçeği söylemiyordum: büyü çalışmak bir dürtüye, bir batıl inanca dönüşmüştü. Eğer çaba sarf etmeye devam edersem, elimden geldiğince uzmanlaşırsam burada kalma hakkımı elde edeceğime inanıyordum. Kazanma hakkını elde edeceğime.

“Ağaçları unut. Billy haklı Joan. Senin hakkında hiç endişelenmiyorum,” dedi Ral, Dawson açıklığın diğer tarafından, “Yemek zamanı!” diye bağırırken.

Stock, Tommy ve Rose, peşlerinden onları aç oduncular gibi takip eden Carolina Oğlanları’yla akşam yemeğini yiyeceğimiz ormanın ötesinde, deponun yanındaki alana doğru ilerliyorlardı. Bizim ekibimizde arkalarından gidecekti ki Ral kolunu uzatarak bizi durdurdu. “Ama sayımızı yediye indirmek konusunda *endişeleniyorum...* Başka birinin bunu bizim adımıza yapmasından. Bunu bir an önce çözmemiz gerek.”

Cevap vermeye fırsat bulamamadan Gunn ve Dawson’ın ormanın smurunda durmuş bizi izlediklerini fark ettik ve sustuk. Gunn, Dawson’a kamyonete tek başına dönmesini işaret etti ve açıklığı aşarak bize doğru gelmeye başladı.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Billy. “Gunn’ın yakınında olmaya katlanamıyorum.”

Ral onu azarladı: “Sessiz ol Billy.”

“Ormanda iyi zaman geçirdiniz mi?” dedi Gunn kısaca, parlak kahverengi mokasenleriyle çimleri ezerken. “Buradan sizi göremedim.”

Hepimiz rahatsızca kıpırdanırken Ral cevap verdi: “Etrafımızı

büyüyle kapatmak benim fikrimdi efendim. Başarısız olmadığını umuyorum. Tehlikeli bir numara üzerinde çalışıyorduk, yeni bir büyü. Kimseyi tehlikeye atmak istemedik.”

Gunn zoraki şekilde gülümsedi. “Ne kadar da düşüncelisiniz.” Sonra ekledi: “Etkileyici bir numaraydı.”

Gunn hepimizi tetikte tutsa ve kendimizi küçük hissetmemize neden olsa da bu iltifat karşısında bariz bir gurur dalgasına kapılmadan edemedim. Takımımın geri kalanının da aynı şeyi hissettiğine bahse girebilirdim.

Gunn birden bire bakışlarını bana çevirdi. “Peki, bu gece aramıza teşrif edecek misin Bayan Kendrick? Yoksa bir geceyi daha burada tek başına mı geçireceksin?”

Dört çift göz bana döndü. Bu, Gunn’ın bir büyücüye gösterdiği en yoğun ilgiydi, en azından ilk gün açıklıkta Billy’yi “birlikte çalışın” gösterisine ikna etmeye çalıştığından beri.

“Çalışmayı planlıyordum efendim,” dedim yavaşça. “Elbette, bu sizin için de uygunsa.”

Gunn durumunu merak ettiği bir arabaymışım gibi yoğun ve meraklı bakışlarla beni süzdü. “Yemeğe gel Joan,” dedi. Ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Gunn ağaçların arasına girer girmez Billy, “Görünen o ki birileri nereye gittiğini fark etmiş Kendrick,” dedi.

Omuzlarımı silkerek onu geçiştirdim ama bu durum beni de şaşırtmıştı. Çoğunlukla Gunn’ın gözündeki hepimizin aynı olduğu hissine kapılıyordum. “Hepimizi takip ediyor.”

Dimdik duran Billy abartılı bakışlarla bana doğru eğildi. Gunn’ın ifadesiz ses tonunu taklit ederek, “Ama *senin yemeğe gelmeni* istiyor Joan,” dedi ve sahte bir kahkaha attı. “Aramızda bu kadar sıcak bir davet alan başka biri var mı, emin değilim.”

Ben Billy’nin koluna hafifçe vururken Grace ve Ral güldü.

Açıklıkta onlarla yanyana ilerlerken sakinleşmek ve zihnimi boşaltıp ekibimle keyifli bir gece geçirmek için odaklanmaya çalıştım.

Yemekten sonra depoya döndük. Elektrik yoktu, dolayısıyla güneş battığında odada sadece aramızda paylaştığımız sigaraların ışığı yanıyordu. Parıldayan közler geniş ve uzun alanda yanıp sönen ateş böceklerini andırıyordu. Gündüzleri yoğun ve zorlu geçiyordu, o yüzden çoğumuz akşam yemeğinden hemen sonra yatağa giriyor ve deponun uzun ince penceresinden giren güneş ışıklarıyla ayağa kalkıyorduk.

Ama bu geceki gibi bazı gecelerde havada bir huzursuzluk; toplu bir elektrik yükü ve büyü oluyordu. Millet köşelerine çekilip sohbet ediyor ya da plan yapıyordu. Hatta parlıtı içen büyücülerden bazıları kendilerini uykunun kollarına daha rahat bırakmak adına akşam yemeğinden kaçırdıkları suyla hızlıca parlıtı mayalıyorlardı. Ben, Grace, Billy ve Ral, böyle durumlarda yarattığımız büyü mümların ışığı eşliğinde Grace'in solmuş ve buruşmuş iskambil destesiyle kâğıt oynuyorduk. Oyunumuz her zamanki gibi pokerdi ve dördümüz bir aradayken büyü'nün yasak olduğu tek durum buydu. Büyüye izin verdiğimizde hepimizde royal flush olduğundan oyunun berabere bittiğini daha ilk gecemizde fark etmiştik.

"Ciddi konulara dönmekten hiç hoşlanmıyorum," diye fısıldadı Ral öne doğru eğilerek, "ama bir sonraki adımımıza karar vermemiz gerek." Üç kâğıt değiştirirken Grace'e baktı. "Gunn'ın 'deneyinin' ne zaman biteceğine dair yeni bir bilgi edinebildin mi? Sonunda ne olacağına dair?"

Grace kâğıtlarını incelerken kaşlarını çatı. "Gunn'a çok ender zihnini okuyacak kadar yaklaşabiliyorum," dedi Ral'e, "o zamanlarda da zihnine erişmek çok zor. Ama köpek yavrusu gibi peşinde dolanan Dawson'dan Gunn'ın yakında bunu bitireceğini öğrendim. Dawson sürekli şu parlıtı salonunu, Kızıl Mahzen'i düşünüyor. Kapısmm önündeki ahşap tabelayı, sahnelerle dolu iki katlı mekânı ve gruba dağıtılan küçük parlıtı bardaklarını görebiliyorum." Kafasını kaldırıp bize baktı. "Dawson'ın hayal gücü son derece zayıf olduğundan görüntüler çok net, neredeyse üzerime atılıyorlar. Bence bitiş çizgisine ulaşmamız an meselesi."

Ral kâğıtlarını açtı. “Eğer haklıysan o zaman Gunn’ın baskı yapması, yedimizi bir takım oluşturmaya *zorlaması* gerek.” Başını iki yana salladı. “Buna izin veremeyiz. Marla ve oğullarımın yanma eli boş dönemem. Başka bir ekiple konuşup onlarla müttefik olmak istiyorum.”

“Kiminle?” Billy gösterişli bir şekilde iki kız açtı ve ben de bir çift ikiyi ortaya attım. “Stock’un parıltı bağımlısı, ensest üçlüsüyle mi? Yoksa Carolinalı o şarlatanlarla mı? Kötünün iyisi durumunun burada geçerli olduğunu sanmıyorum.”

Ral, “Geçerli olmak zorunda, bunu biliyorsun,” dedi.

Elbette Ral haklıydı. Seçim yapmamız gerekiyordu. Seçenekleri değerlendirmeliydik.

Stock, Tommy ve Rose deponun arka duvarının orada, sigaralarının dumanını havaya üfleyerek sohbet ediyorlardı. Üzerlerinde dünyayı gri gördükleri parıltı sonrası kafasının donuk rehaveti vardı. Rose Tommy’nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Abisi kısık sesli, şehvetli bir kahkaha attı ki bu beni oldukça rahatsız etti. Ama deponun diğer köşesinde Carolina Oğlanları *tam anlamıyla* ateşle oynuyor, avuç büyüklüğündeki alev topunu aralarında dolaştırıyorlardı. Bazen içlerinden biri işleri karıştırmaya karar verip topu patlatarak bir sonrakinin elini yakıyordu, resmen sadistçe bir el kızartmaca oynuyorlardı.

Ral’ın yorumu cevapsız şekilde havada asılı kaldı ve bir süredir aramızda sessizliğin hüküm sürdüğünü fark ettim. Takımına baktım. Ral, Billy ve Grace, hepsi *bana* bakıyordu. “Senin oyun ne yönde Joan?” diye fısıldadı Ral.

Ve içimde uzun zamandır hissetmediğim bir duygu uyandı: iyi bir iş başardığıma dair bir his. Önemli olduğuma. Bu, o kadar sıcak ve mükemmel bir duyguydu ki bu sefer kendimle gurur duymaya her başladığımda yaptığım şeyden vazgeçtim ve anneme, o geceye dair anılarının zihnimde canlanmasına izin vermedim.

“Stock’u seçeceğiz.”

“Stock’u,” diye tekrarladı Grace yavaşça, meraklı gözlerle bana bakarken. “Kapıdan girdiğin andan beri seninle dalga ge-

çen ve seni rahatsız eden Stock'u. Onunla her yan yana geldiğimizde bize hakaret eden adamı."

"Kin tutma lüksümüz yok," dedim. "Öncelikle, şu Carolina Oğlanları'na bak. Kendilerini *yakıyorlar*. Bizden gangsterlerin inine girip ileri büyüler yapmamız beklenirken onlar gibi adamlarla mı ekip olacağız?"

"Ama..."

"İkinci olarak, eğer Carolina Oğlanları'nı seçersek elimizde fazladan bir kişi olacak ve Gunn en güçlü ekibe sahip olmak için yedi büyücü seçmekte ısrarlı," diyerek sözünü kestim. "Sekiz kişi kaldığımızda ne olacak? Kimin gideceğini Gunn mı seçecek? Oylama mı yapacağız?" Çevremdeki üçlüye baktım. Onlardan ayrılmak istemiyordum. "Hayır, birlikte kalacağız. Stock'un üçlüsüyle müttefik olmamız bunu sağlar. Tek seçenek bu."

Ral bir an duraksadıktan sonra kısık sesle, "Joan'a katılıyorum," dedi.

Billy başıyla onayladı. "Stock'un kabul etme ihtimali düşük. Ama Gavin'in ekibinden daha iyi. Her zamanki gibi turnayı gözünden vurdun Kendrick," dedi ve ben de gülümsedim.

Grace başını iki yana salladı. "Ona soran kişi Joan ya da ben olamayız."

"Ben sorarım. Doğru zamanı bekleyeceğim," diye fısıldadı Ral geri kalanımız onun çevresindeki yataklara dağılırken.

"Doğru zaman çabuk gelse iyi olur," diye fısıldayarak cevap verdi Grace. "Sana söylüyorum, Gunn'ın tüm bu şeye son vermesi an meselesi."

Bunun üzerine uykuya dalmak istemiyordum ama hiç kimse Grace'in öngörüsüne itiraz etmedi. O yüzden son sözü onun söylemesine izin vererek kendimizi karanlığın kollarına bıraktık.

Sabahı göremedik. Gecenin bir yarısında karanlık deponun duvarlarını sarsan bir gümbürtü duydum. Yattığım yerden sıçrayıp panikle etrafıma bakınırken çevremdeki büyücülerden birkaçı daha karanlıkta gergin ve titrek gri gölgeleri gibi doğruldu.

Girişin diğer tarafındaki ahşabın kaldırılmasını andıran bir kazınma sesinin ardından kapı bir BAM sesiyle açıldı. Bize doğru yaklaşan ayak sesleri duyduk. Grace'in yatağına doğru emekledim.

"Grace," diye fısıldadım. "Uyan, neler oluyor bilmiyorum..."

Ayak sesleri karyola denizine ulaştığında kesildi.

"Bu deneyimin son erme zamanı geldi. Sabrım tükenmek üzere. Bunu bir uyandırma çağrısı kabul edin." Bu, Gunn'ın sesiydi; belirsiz bir serabın içinde karanlıkta havada süzülüyor gibiydi. "Beş dakikanız var. Eşyalarınızı toplayın ve dışarıda Dawson'la buluşun. Bir daha buraya dönmeyeceksiniz."

Gunn depodan çıktı ama Dawson geride kalarak bizim birbirimizi sarsarak uyandırmamızı ve eşyalarımızı toparlamaya çalışmamızı izledi. Panik, gergin fısıltılar ve dua mırıltıları halinde depoyu doldurdu.

"Ne olacağını hissedebiliyor musun?" diye sordum Grace'e eşyalarımı çantama tıktırmaya çalışırken.

"Senden fazlasını değil," diye fısıldadı.

Hepimiz çantalarımızı aldık ve ben aceleyle Grace'in eline yapıştım. Tökezleyerek kapıya doğru ilerlerken diğer taraftaki Ral ve Billy ile buluştuk. Ekim gecesi şoke edici derecede soğuktu. Dawson'm kamyonetinin farları boş otoparkı aydınlatıyor, ormanın karanlığını bir çift kılıç gibi deliyordu.

"Çantalarınızı kamyonetime atın," diye emretti Dawson diğer büyücüler dışarıya çıkarken. "Artık hepiniz açıklığın yerini öğrendiniz. Gunn sizi orada bekliyor."

Aceleyle ormana doğru ilerledik; on birimiz de görünmeyen köklere takılıyor, düşmüş dalların üzerinden atlamaya çalışıyorduk.

Ral ağaçları hızla geçerken, "Sence Gunn ne yapacak?" diye sordu bize. "Bir tür karşılaşma mı? Bir düello mu?"

"Her ne ise, kazanacağız, kendimiz ve evde bizi bekleyen ailelerimiz için," dedim ona. Gözlerimi kapattım ve Ruby'nin kulübemizin mutfağındaki tezgâha oturmuş, benim kahvaltı için

yumurta hazırlamamı beklerken şarkı söylediğini hayal ettim. Ona odaklandım ve onun yol göstericiin olmasını sağladım. *O yuvasını kaybetmesin diye kazanacağım, kazanmak zorundayım...*

Ormandan çıktığımızda Gunn'ı açıklıkta bizi beklerken bulduk. Siyah bir lamba taşıyordu. Elindekiyle aynı üç lamba da birbirlerine üçer metre mesafeyle tek sıra halinde yere dizilmiş, açıklığı ikiye bölmüştü. Loş ışıkları, açıklığın bulanık ve öte dünyayı andıran bir hale gelmesine, alanın bu zamana ya da bu dünyaya ait değilmiş gibi görünmesine neden olmuştu. Lambaların oluşturduğu sınırı geçerek açıklığın sağ tarafında duran Gunn'ın yanına gittik.

Gunn, "Haftalardır hepinizi inceliyorum," diyerek sessizliği böldü, "güçlü yanlarınızı, parıltılarınızı, büyünüzü." On birimiz de karşısında titredik. Ortada bizim ekip vardı; Stock'un üçlüsü solumuzda, dört Carolina oğlanı ise sağımızdaydı. "Size bu deneyin başında çığır açacak bir şey aradığımı söyledim; büyü aracılığıyla birbirine bağlanmış, büyü aracılığıyla güçlenmiş ve yüceltilmiş yedi kişi aradığımı. Birlikte, bireysel yeteneklerinden daha fazlası olacak bir grup. Ama tereddütlerinizi ve güvensizliklerini yenip kendinizden daha büyük bir şey için bir araya gelmenizi beklemekten sıkıldım. Bana sizi zorlamaktan başta şans tanumadınız." Gunn lambaların diğer tarafındaki geniş çimenliği bir sahneymişçesine işaret etti. "Billy, lütfen bir kapı yaratır mısın?"

Yanımdaki Billy irkildi. "Nasıl bir kapı Bay Gunn?"

"Herhangi bir kapı," dedi Gunn kısaca, "tek şart içinden geçilebilecek bir kapı olması... ve arkamızdan kapatabilmemiz."

Billy kaşları şaşkınlıkla çatılmış halde lambaların ötesindeki açıklığa döndü. Gözlerini kapatıp güç sözcüklerini fısıldadığında, ortadaki lambanın hemen ardında gece göğünü delen beyaz ahşaptan kalın bir kapı belirdi. Hiçbir duvar ya da destek olmaksızın öylece duruyordu. Tüyler ürpertici görünüyordu, âdeta kâbusa açılan bir geçit gibiydi. Ya da cehennemin girişi gibi.

"Kapının ardındaki alanı tuvaliniz gibi düşünebilirsiniz," dedi Gunn önümüze doğru çıkarken. "On birinizin de o kapıdan geç-

mesini ve büyüsunü kullanarak ardındaki açıklıkta yoktan bir şey var etmesini istiyorum. Bu son deney için herhangi bir kural koymuyorum. Tek sınır sizinle müttefiklerinizin büyüyü ve düşmanlarınızın buna karşılık olarak yaratabilecekleri. O kapıdan geçtikten sonra açıklıkta olacakları umursamıyorum. Umursadığım tek şey o kapıdan yedi kişinin çıkması.” Durdu. “Bunun kim olacağına ve ne şekilde seçileceğine siz karar vereceksiniz.”

Açıklık o kadar sessizdi ki cırcır böceklerinin sesi, sallanan sandalyelerin uzaktan gelen gıcirtısını andırıyordu. Zihnim Gunn’ın bizden tam olarak ne istediğini anlamak için deliler gibi çalışıyordu. *Sadece yedi kişi mi çıkacak? Geri kalanımıza ne olacak?* Ama henüz düşünmeye fırsat bulamadan Gunn’m duygusuz sesi duyuldu: “Başlayın.”

Ardından sanki sırtımıza bir kamçı vurulmuşçasına, bu bilinmezlik dolu deneyde öne geçme fırsatı için kapıya doğru yarışmaya başladık. Ben de herkes kadar adrenalin ve korku doluydum. Stock ve Tommy hızla fırladılar, Rose da hemen arkalarındaydı. Kapıya ilk onlar ulaştı. Stock kapının koluna uzandı ve kapıyı çekerek açtı. Üçlüsü içeriye daldı ve kapıyı arkalarından çarptılar.

“Hadi!” Ral bir eliyle benim koluma diğeriyle Grace’inkine yapıştı. Gavin’in ekibini geçme çabasıyla bizi çekiştirdi. Billy de bizi takip ediyordu ama Carolina Oğlanları hemen arkamızdaydı.

“Koşsanız iyi edesiniz küçük kızlar,” diye bize laf attı liderleri Gavin, bize yetişmek için nefes nefese koşarken. “Sizi yeneceğiz.”

“Anlamadım. Kurallar ne?” dedi Grace kapının önünde durduğumuzda ve Ral kapının kolunu çevirdi. Beni ve Grace’i içeriye itti.

“Gunn’ı duyduunuz, kural yok,” dedi Ral.

“O zaman kimin kazandığı nasıl belirleyecek?” diye sordu Billy.

“Belirlemeyecek. Kazananlar içeride yaşananlardan sağ kurtulup kapıdan çıkanlar olacak,” dedi Ral. “Ne olursa olsun birlikteyiz, tamam mı?”

Ral, Billy'in büyüyle yarattığı kapıyı arkamızdan çarparken öne doğru bir adım daha attım...

Ama açıklık yok olmuştu. Çimenler, onların üzerini bir kapak gibi örten yıldızlarla kaplı gökyüzü, açıklığı çevreleyen ağaçların kömürle çizilmiş gibi görünen gölgeler, hepsi gitmişti. Dördümüz açıklıkta değil yüksek beyaz duvarların, beyaz tavanı ve beyaz zeminini olan uzun bir koridorun başında duruyorduk. Koridor önümüzde bir parşömen misali göz alabildiğince uzanıyordu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Billy.

"Bu, Tommy ve Rose'un yarattığı görsel bir numara olmalı. Açıklıkta ilerlerlerken onları ve Tommy'i koruyan bir kalkan," dedi Grace.

Ral başıyla onayladı. "Hadi, ilerleyelim. Gavin'in oğlanları hemen arkamızda."

"Artık arkamızda olduklarını sanmıyorum." Billy geldiğimiz yönü işaret etti. "Kapı yok olmuş."

İçgüdüsel olarak arkamı döndüm ve kalp atışlarım hızlandı. Haklıydı, kapı yok olmadan hemen önce içeriye adım atmış olmalıydık ve bembeyaz koridor arkamızda da göz alabildiğince uzanıyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Grace arkamdan.

"Gavin'in ekibi bu numarayı geçmiş olmalı." Sağ taraftaki duvara yaklaştım; beyaz alçı kaplı duvara dokunduğumda kulübe-bemizdeki odamızın duvarına dokunuyormuşum gibi hissettim. "İddiaya girerim ki bizim de istediğimiz gibi Gavin, Stock'un üçlüsüyle müttefik olmaya çalışacak. Tam yedi kişi, daha kolay olur. Ve bir kez el sıkıştılar mı işimizi bitirmek için bizi köşeye kısırmaya çalışacaklar." Kalbimin göğsümden çıkıp gitmesini engellemeye çalıştım. "Gavin onlara ulaşmadan önce Stock'un ekibini bulmamız gerek."

Billy, "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun Kendrick?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Adım adım." Ellerimi alçı duvarın üzerine koydum ve güç sözcüklerimi fısıldadım, "Dış iç olsun."

Bir kapının koyu renk sınırları duvarın üzerinde belirmeye başladı, dört uzun çizgi birleşerek bir dikdörtgen oluşturdu. Elimi, büyüyle yarattığım yeni kapının sol tarafında üzerinde gezdirdim ve beyaz alçı, gümüş bir kapı kolu oluşturana kadar şişti.

Grace önüme geçerek kapı kolunu tuttu.

“Önce nereye gideceğimize karar ver,” diye emretti Ral.

“*Avlu belirsin.*” Ardından Grace kapı kolunu çevirdi ve benim büyümlü kapımdan içeriye adım attı.

Hemen arkasmdaydım; Ral beni, Billy de onu takip ediyordu. Hep beraber kocaman, yuvarlak ve neredeyse üç kat yüksekliğindeki avluya girdik. Tepemizdeki cam tavan, yıldızlarla doluydu. Yuvarlak duvarlar pembe, beyaz kalm çizgili duvar kâğıdıyla kaplıydı. Duvarlarda avlu boyunca uzanan şamdanlarda yanan mumlar vardı. Kırmızı mermer zemin köpüren kandan oluşan bir deniz gibi ayaklarımızın altında uzanıyordu. Ral merak içinde Grace’e baktı.

Grace omuzlarını silktilti. “Eski alışkanlıklar zor geçer. Detaylara özen göstermeden edemiyorum.”

“Bu kapıyı büyüledin mi?” diye seslendi Billy kapıyı kapatmadan önce.

“Evet, çift yönlü bir numara, eğer dışarıya çıkmamız gerekirse diye. Onu başka bir kapıya bağlayabilirim.”

“Güzel.” Billy kapıyı bir tık sesiyle kapattı.

Grace’in avlusunda ilerlerken ayaklarımız yeni yaratılmış mermer zeminde gıcırdadı. Ral ileriye doğru birkaç adım daha atıp büyüyle yaratılmış alanın ortasında duraksadı. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Buradan, büyü numarasının göbeğinden, yıldızlar çok çok uzakta görünüyordu.

“Çok göz önündeyiz,” diye fısıldadı Ral. “İki ekip de çevremizi sarabilir.”

“Onları ortaya çıkarmak istediğimizi sanmıştım,” dedim, “bizimle uğraşmak zorunda kalmalarını.” Eğer yeni odalar ve yeni koridorlar oluşturarak kaçmaya devam edersek kendimizi buraya gömeriz.”

“Şşş,” dedi Grace, “bir saniye konuşmayı bırakın.”

Hepimiz sustuk ve tüm varlığımızla etrafı dinlemek için gözlerimi kapattım.

“Oradan bir tırmalama sesi geliyor,” diye fısıldadı Grace.

“Herhangi birini görüyor musunuz?” diyerek etrafı kolaçan etti Ral.

Grace başıyla avlunun diğer tarafını işaret etti. “Hayır ama birkaç ses duyuyorum. Yükselteyim.” Duraksadı. “Oradaki duvar var ya, o aslında duvar değil. Bizi gözetlemek için yaratılmış bir güç alanı. Hemen arkasında duruyorlar.”

“Kim? Ne diyorlar?” diye fısıldadım.

“Bu... Gavin.” Grace gözlerini kapattı, “Yanında en az bir kişi daha var... Tartışıyorlar...” Grace’in gözleri bir anda açıldı. “Avlunun zeminin ortasından çıkacaklar.”

Altımızdaki mermer zemin inledi, gıcırdadı, çatırdadı...

Grace’in avlusunda bir bam sesi yankılandı. Ayaklarımızın altındaki mermer bir kitap sırtı misali açıldı ve derin yarık yuvarlak zeminin bir ucundan diğerine doğru ilerledi.

“MERDİVEN!” diye buyurdum zemin sallanmaya başladığında. “Hadi!”

Zeminde, uçan bloklar misali basamak basamak bir araya gelen büyümlü bir merdiven yarattım; ahşap levhalar birbirleri üzerine oturdu. Merdivenleri tırmanmaya başladık ve avlunun tavanına doğru basamakları takip ettik.

“Tanrı aşkına,” dedi Billy birkaç basamak altımdan, sesi neredeyse ağlamaklı çıkmıştı. “Aşağıya bakmayın.”

“Nereye gidiyoruz Joan?” diye sordu önümden giden Ral.

Sol elimi dikkatlice avlunun sol tarafından sağma doğru savurdum ve güç sözcüklerimi fısıldadım. Bir devin şapkanın üzerine diktği kurdeleyi andıran bir buçuk metre enindeki halı avlunun içine serilmeye başladı. Uçan merdivenler bizi bu yeni balkonun kenarına ulaştırdı. Dördümüz de oraya çıkıp nefeslenmek için öne doğru eğildik...

O anda Gavin'le iki yaltakçısının bize yaklaştığını gördüm. İçlerinden birinin büyüyle yarattığı bir köprüdelerdi ve köprü zeminden kalan parçadan bizim bulunduğumuz balkona kadar uzanıyordu.

"Kaçmanın bir anlamı yok," diye bağırdı Gavin köprüünün üzerinden. "Benim oğlanlardan James şu an Stock'un ekibiyle konuşuyor, siz komedyenler oyun oynarken biz müttefik arıyorduk." Köprüden inerken gülümsedi. "Yenilgiyi şimdi kabul edin ve hepimizi büyük bir dertten kurtarın."

"Saçmalık," diye karşı çıktı Billy, buz gibi bir korku içimi kaplarken. *Yani Gavin'in ekibi Stock'a ulaşmayı başardı mı?*

"Eğer inkâr etmek içinizi rahatlatacaksa bana inanmayın," dedi Gavin. "Sonuçta her şekilde öleceksiniz."

Gavin'in üçlüsü bize doğru yaklaşıırken kahkahalar atıyordu.

Billy yanımda mırıldandı, "Eğer Gavin doğruyu söylüyorsa, elimdeki her şeyle ona saldırmaya hazırım. Ölümüm muhteşem bir numarayla olmalı." Ellerini geriye götürdü ve büyüünü odaklayarak evrende bir yırtık yaratmaya hazırlandı...

"Hayır." Bileğini yakaladım. "Başka bir fikrim var."

Balkonun zemine kendimi fırlattım ve hemen parmaklarımla halının üzerinde bir kare çizip fısıldadım: "*Döşeme kapağı ortaya çıksın.*" Parmaklarım halının daha da derinlerine inerken halından bir kolçak çıktı ve zeminde mükemmel bir kare oluşturdu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ral arkama çömelirken.

"Bağlantılı bir numarala, geldiğimiz koridora dönmemizi sağlıyorum. *Dış iç olsun.*" Kapağı açtım ve ayaklarımı içeriye fırlattım.

Kapaktan içeriye düştüm ve büyülü bir şekilde açıklıktan içine girdiğimiz, bembeyaz koridorda yarattığım kapıdan çıktım. Başı ya da sonu olmayan koridor.

"Gavin girmeden kapıyı kapat!" diye emretti Ral ekibin geri kalanı da kapıdan geçerken.

Billy topuklarının üzerinde geriye döndü ve ben, "*Yok ol,*" diye emrederken kapıyı çarptı.

Koridordaki kapının karatahtadan silinen tebeşir gibi yok oluşunu izledik. Kapı kolu küçüldü ve yok oldu. Artık sonu olmayan beyaz alçı duvara bakıyorduk.

Billy yanımda yere yığıldı. "Burası şeytanın oyun bahçesi gibi."

Dirseklerimi dizlerime dayadım, ellerimi yüzüme bastırıp kendimi toparlayıp sakinleşmeye çalıştım. "Açıklığa çıkan kapı bu koridorda bir yerde olmalı. Stock'un ekibi bir numarayla onu gizlemiş olmalı." İki tarafımızdaki uçsuz bucaksız beyaz duvarlara baktık.

"Ama herhangi bir yerde olabilir," dedi Grace sesi titreyerek, "duvarların, zeminin ya da tavanın herhangi bir yerinde olabilir."

Koridorun ilerisinde bir yerden bir ahşap çatırtısı ve çevrilen bir kapı kolu sesi duyduk.

"Gavin arkamızdan gelmiş olmalı," diye fısıldadı Grace. Kor- ku dolu gözlerle önce Ral'e ardından Billy'yle bana baktı. "Bence kaçmalıyız."

Koridorun ilerisinde kapı açılırken Ral sağa dönerek güç sözcüklerini mırıldandı, "*Kapı ortaya çık, koridor belir.*" Alçı duvarda bir kapı daha oluştu ve ahşaptan bir kapı kolu fışkırdı. Ral kapıyı savurarak açtıktan sonra bir koridora daha girdik ve kapıyı arkamızdan çarptık.

Ral'in boş duvarlardan ibaret koridoru kendi kendi bükülüp açılırken var gücümüzle koşuyorduk. *Ama koşmaya, kaçıp saklanmaya sonsuza kadar devam edemeyiz...*

Bunun üzerine zihnimde bir fikrin kırıntıları belirmeye başladı: *Kanımı kullanarak annemin kafes büyüsunü yaparsam belki Stock'u bulup onu ikna edebiliriz...*

Bir anlığına durmam gerekti. Zihnimdeki düşünceleri rayına oturtmalıydım.

Ellerimi dizlerime dayayarak takım arkadaşlarımdan tökezlemesine neden oldum. Güç sözcüklerimi mırıldandığımda yerde küçük bir kapak oluştu. Ama bu sefer kapağı açtığımda ortaya iki buçuk metrelik karanlık bir alan çıktı.

“Ne öneriyorsun, buraya girip saklanalım mı?” diye sordu Billy.

“Onlar bizi yakalayana ya da yere düşene kadar koşmaya devam mı edelim?” diye sordum. “Daha iyi bir yöntem bulmamız gerek.”

Billy başını iki yana sallasa da ardımdan küçük alana girdi. İçeriye girer girmez elini önce Grace’e ardından da bana uzattı. Ral arkamızdan kapağı kapattı. Elimi sallayarak kapağı gizledim.

Yere çömelip kafamı karanlık alanın soğuk taş duvarına yasladım. Grace ve Ral yammıza otururken Billy ayaklarını uzattı.

Grace gözlerini kapattı, parmaklarını şakaklarma koyarak kaşlarını çatı. “Onları duyabiliyorum. Çok uzakta değiller.” Sesizliğe gömülerek Grace’in yükselttiği seslerin kulağımıza ulaşmasını bekledik. Beklendiği gibi kısa bir süre sonra ayak seslerini duymaya başladık. Bir dakika daha geçti ve yaklaşan yüksek sesli patırtılar tepemize ulaştı. *Çok yakındalar.*

“Kaçmak işe yaramıyor,” diye fısıldadım karanlığa.

Ral sözümü kesti. “Eğer hayatta kalmaya çalışmaktan daha iyi bir planın varsa dinliyorum.” Ral hiç aksileşmez, aceleci davranmazdı; şu an korkudan tavırları değişmişti ve bu, *benim* korkumu daha da artırıyordu.

“Saldırıya geçmeliyiz,” dedim yumuşak bir sesle. “Stock’u bulup onu bizimle müttefik olmaya ikna etmemiz gerek.” Duraksadım. “Bence siz üçünüz burada kalmalısınız ve ben yalnız gitmeliyim.”

“Ne?” diye fısıldadı Grace.

“Joan, bu intihar olur,” dedi Ral.

Başımı iki yana salladım. Yapmaya çalışacağım şeyi, gerekeni tek başıma yapmalıydım. “Tek başıma daha hızlı hareket ederim,” dedim, “ve eğer Stock’u diğerlerinden ayırmayı başarabilirsem onu bizimle müttefik olmaya ikna edebilirim.”

“Lütfen daha da anlaşılabilir konuş Kendrick,” diye söylendi Billy.

Ama Şu an annemin kafes büyüsünü anlatmayacaktım. Annemin karanlık, gizemli kan büyüsüyle Stock'un  d n  koparıp hepimizi kurtarabileceğimi a ıklamayacaktım. "Bana güvenmek zorundasınız."

"Gavin'in dediğini duydun, işimiz bitti. Onun ekibi Stock'la müttefik oldu bile," dedi Grace.

Başımı iki yana salladım. "Verdiği sözden dönebilir."

Bir saniye, ardından bir dakika geçti ve azalan ayak sesleri geri döndü; sanki etraflarını daha ayrıntılı Şekilde inceleyerek bizi arıyorlarmıŐ gibi tekrar g mb rd yorlardı.

"Gitmesine izin verin," dedi Ral sonunda.

Grace direndi. "Ne? Hayır."

"Deneyebilecek kadar güçlü," diye ısrar etti Ral bana bakmadan. "Eğer Joan Stock'u bulup ikna edemezse işimiz bitti. Ve hiç birimiz bu büyünün içinde ölmeyi istemiyoruz."

Cevap gelmesini beklemedim. Eğilip Grace'in elini sıktıktan sonra   melmeye çabaladım. "Şu an herhangi bir Şey duyuyor musun?"

Uzunca bir süre sessiz bir itirazla bana baktı. Sonunda başını iki yana salladı ve gözlerini kapatarak, "Uzakta. Ayak sesleri var. Şu an tepemizde kimse yok," diye fısıldadı.

Tuttuğum nefesimi verdim. "Burada kalm. Eğer buraya birilerinin geldiğini hissederseniz kapağın içinde bir kapak daha yaratın. Ve bunu bırakın. Ona ihtiyacım olacak." Ayağa kalkmaya çabaladım ve kapağı bir büyüyle bağladım: "Dış i  olsun."

Ardından kapağı a arak arkamdaki gizli kapıyı kapattım ve küçük alandan çıkarak koridorda geriye doğru koşmaya başladım. Nereye gitmem gerektiğini biliyordum. Görünen bir yere  ıkmalıydım. Stock'un tek başıma olduğumu görebileceği, beni kolayca yenebileceğini düşündüğü açık bir alana gitmeliydim.

Ral'ın yarattığı koridorda, kalbimin ve ayak seslerimin gümbürtüsü eşliğinde koşarak sonundaki büyülü kapıya ulaştım. Onu açtığımda kendimi bembeyaz koridorda buldum; bu, yaşayan ve nefes alan büyü evine ilk adım attığımız koridordu. Tek-

rar avluya çıkmalı ve bakan herkesin beni rahatça görebileceği balkona ulaşmalıydım.

Sağ döndüm ve koridorda koşmaya devam ettim. Nefes nefese kaldığımda durup sağ taraftaki duvara döndüm. “İç dış olsun,” diye fısıldadım ve bağ büyümü tamamlayarak kaçmak için bir yol oluşturdum. Alçı duvar çatırtılar ve gümbürtüler eşliğinde kapıya dönüştü. Kolu tutarak avlunun kapısını açtım.

Gavin’in numarasından dolayı mermer zeminde koca bir çatlak vardı. Basamaklarım hâlâ havadaydı ve balkona doğru gidiyordu. Birkaç metre ötede Gavin’in zeminden balkona uzanan hüzünlü bir gökkuşağını anımsatan köprüsü vardı. Köprüye ulaşmak için geniş çatlağın üzerinden atladım. Ardından köprüde ilerledim.

Balkonda durdum ve içimde biriken panikle annemin kafes büyüsünü, büyümü bir şişe parıltının içine hapsedmeyi başardığım o gece söylediğim sözcükleri hatırlamaya çalıştım. Son çare olarak annemin güçlü büyüsüne başvurmak zorundaydım; Stock’u bizle müttefik olmaya zorlamak için hapsedme büyüsüne ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapattığımda nabzım tenimin altında gümbürdemeye başladı, sanki olacakları sezmişti; *kilidin üstüne sürdüğüm bir damla kanım büyüye adağım olsun.*

Sonra geçmişte söylediğim sözcükler uğursuz bir işaret fişegi gibi zihnimde belirdi. *Kendimden bir parça veriyorum sonsuzluk kafesine...*

Altımdaki zeminden gıcırtilar ve fısıltılar geldi. Gözlerimi bir anda açıp altımda uzanan çatlağa baktım.

“Sürünü mü kaybettin dişi kurt?” diye seslendi Stock. Zemindeki koca çatlağın ucunda duruyordu; Tommy ve Rose da hemen arkasındaydılar. Gavin’in Carolina Oğlanları’ndan biri olan James de yanlarındaydı. Rahatlayarak iç çektim. Gavin’in dediği gibi ortaklık kurmuş olabilirlerdi ama en azından şimdilik Stock’un ekibi Gavin’i ve diğerlerini bulamamış gibi görünüyordu.

“Seninle konuşmaya geldim,” diye aşağıya seslendim.

"O zaman konuş," diye bağırdı Stock.

"Baş başa."

"Beni aptal mı sanıyorsun?"

Ona alaycı şekilde gülümsedim. "Korkuyor musun?"

Bunun üzerine Stock'un yüzü çirkinleşti; arkasını dönerek Tommy, Rose ve James'e bakıp duymak istemeyeceğime emin olduğum bir şeyler mırıldandı. Ardmdan köprüye çıktı. "İtiraf etmem gerekiyor ki bu ânı uzun süredir bekliyordum Kendrick," dedi tırmanırken. Sol elimi paltomun cebine sokup fısıldadım, "*Çakı oluş,*" ve soğuk keskin metal yünün içindeki elimde belirdi. Tek elimle çakıyı açtım. *Lütfen bu işe yarasın. Lütfen annemin ve ailemin büyüü bizi kurtarsın.*

Ardmdan cesaretimi kaybetmeden bıçağı avcuma bastırdım. Tenime bir acı saplandı ve ılık bir sıvı parmaklarıma dolandı.

Stock köprüden balkona adım attı. Benden sadece birkaç adım uzaktayken başladım. Güç sözcüklerimi fısıldadım ve kocaman şeffaf bir kutu, bir kafes misali çevremizi sarmaya başladı; eni ve boyu bir buçuk metre, yüksekliği ise en fazla iki metreydi.

"Benimle baş başa kalmayı bu kadar çok mu istiyorsun?" diye alay etti Stock. Camın ardından Tommy, Rose ve James'in kafalarını kaldırmış bizi izledikleri yere baktı. "Cam duvarlar çok sapıkça."

Stock ya camı yok etmek ya da işimi bitirmek için elini kaldırdı, hangisi olduğuna emin değildim çünkü tek bir nefes dahi almadan kanayan elimi cama bastırdım ve kutunun kırmızı renkli ince tabakayla kaplanmasını sağladım.

Stock tuhaf bir kahkaha attı. "Neler oluyor?"

Annemin kafes büyüünün kadim sözlerini, "*Kendimden bir parça...*" diye fısıldayarak Büyü Tanrısı'nın bir kez daha çağrımaya cevap vermesi için dua ettim.

"Bu da ne? Ne yapıyorsun?"

"*Veriyorum sonsuzluk kafesine.*"

"Ne mırıldanıp duruyorsun? Aptal taşra büyülerinden birini mi?"

“Dileğim sonsuza kadar bu kafeste kalmak ya da ben bizi serbest bırakana kadar.”

Anında kutunun içi hafifleşti; içerideki hava âdeta bizi ezip geçen bir boşluktaymışcasına çekildi.

Stock panik dolu bir sesle, “Ne oldu?” diye bağırdı. Arkasındaki cam duvara dönerek telaş içinde parmağıyla bir kapı çizmeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı. *Çünkü hiçbir şey olamaz. Çünkü annemin kara büyüü işe yaradı. İşe yaramasını sağladım.* Korku, adrenalin, gurur hepsi içime doluşup başımın dönmesine neden oldu.

Stock gözlerinde korkuyla bana döndü. “Ne yapıyorsun?”

“İkimizi buraya hapsettim,” dedim. “Büyüyle içeriye girmenin bir yolu yok ve büyüyle ya da büyüsüz, buradan çıkamazsın.”

Stock kendi etrafında dönerek bir kez daha kapı yaratmaya çalıştı, olmayınca da cama bir güç topu attı ama cam sadece hafifçe titredi.

Stock ellerini öne uzatmış şekilde yavaşça bana döndü.

“Eğer beni öldürürsen asla buradan çıkamazsın,” dedim duygusuz bir sesle. “Bizi buradan çıkarabilecek tek şey benim.”

Sonra balkondan birkaç santim dışarıya çıkan cam kutunun duvarına hafifçe yaslandım. Hafifçe çatırdayarak balkonun kenarına biraz daha ilerledi. “Ne yapıyorsun? DUR!”

“Şu an kaybedecek çok az şeyin var Stock. Bana bize katılacağını söylemen gerek.”

“Sen aklımı mı kaçırdın!”

Cevaben cam kutuyu balkonun bitimine birkaç santim daha yaklaştırdım.

Stock diğer köşeye yaslanarak ağırlığının balkona verdi. “Yeter!”

Korku boğazıma yapışmış nefes almamı engelliyordu. İçgüdülerim beni kemiriyor, sağlam zemine geri dönmemi ve büyüyü yok etmemi söylüyordu. Ama bunu yapamazdım. Bunu başarmak zorundaydım. *Herkes sana güveniyor. Grace, Billy, Ral, Ruby ve Ben...*

Avlunun zeminine, Tommy ve Rose'un cam kutuya çaresiz şimşekler fırlattığı yere baktım. Ama içten içe, anneme duyduğum güven kadar, hiçbir şeyin kutuyu kıramayacağından da emindim. *Büyü bizi kafesin içinde tutacak.* "Bizimle birlikte olduğunu söyle yoksa kutunun tamamı yere çakılacak."

Stock gözlerini kapattı. "Siktir, Joan, sizinleyim."

"Hayatın üzerine yemin et. Ailenin hayatı üzerine," dedim cam kutunun uca birkaç santim daha yaklaşmasını sağlayacak bir adım atarak. Cam kafes titredi ve sarsıldı; âdeta bir bıçağın kenarında dengede durmaya benziyordu.

"Ediyorum, seni şeytan kadın!"

"Yemin et."

"Lanet olsun, hayatım üzerine, ailem üzerine, büyüm üzerine ya da sen ne istiyorsan onu üzerine yemin ediyorum." Sesi çatladı.

"Onlara da söyle." Başımla aşağıyı işaret ettim.

Stock aşağıya baktı. Tommy ve Rose onu duyamayacaklardı ama Stock beni göstererek parmaklarını birbirine doladı. Tommy ve Rose şaşırmış halde bize bakıp başlarını iki yana sallarlarken Stock elimi tuttu ve sıktı. Carolina Oğlanı James ihtiyatlı bir şekilde Tommy ve Rose'a baktıktan sonra avlu boyunca koşarak büyüyle bir çıkış yaratmaya çalıştı.

"Sana söz veriyorum Kendrick," dedi Stock. "Şimdi beni bu lanet olası kutudan çıkar."

Kollarımı kaldırdım. *"Serbest bırak."* Üzerine kan bulaşmış cam yok oldu. Cam kutu numarasının tamamı büyümlü rüzgârla dağılıp hiçliğe dönüştü.

Stock bana korku dolu, iğrenen bir bakış attı ve ikimiz balkonda bir süre birbirimize baktık. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Yutkundu. "Ne yaptın?"

"Yapmam gereken şeyi. Hadi." Başka bir şey söylemeden köprüden aşağıya inmeye başladım; zemindeki Tommy ve Rose'a yaklaşırken Stock hemen arkamdaydı.

"Neler oluyor?" dedi Tommy.

Rose beni şüphe içinde baştan aşağıya süzerek Stock'a, "Bu Güneyli güzeliyle işinin bittiğini sanmıştım," dedi.

"Planlar değişti," dedi Stock suçlu ve korku dolu gözlerle bana bakarak. "Kendrick'le biraz baş başa zaman geçirdik. Benim saygımı kazandı."

Rose'un kısılmış gözlerini görmezden gelerek avluya girmek için kullandığım kapıyı işaret ettim. "Ekibimin geri kalanının yanına gitmemiz gerek. Şuradaki kapıyı çıkışa bağladım. Gavin'in Oğlanları nerede?"

"Senin ekibinin geri kalanını arıyorlar," dedi Tommy.

"Beni izleyin." Büyülü kapıyı açıp içinden geçtim...

Ve büyü bağı sayesinde hepimiz hemen kendimizi baş aşağı kapaktan ekibimin saklandığı alana düşerken bulduk. Dördümüz Ral, Grace ve Billy ile birlikte tapmağımıza sıkıştık.

"Tanrım, başardın," diye nefes verdi Ral, Billy araya girerek, "sonunda," dedi.

Grace kollarını bana doladı ve rahatlayarak nefes verdi. "Tanrı'ya şükürler olsun."

"Bizi buradan çıkarabilir misin?" diye sordu Ral Stock'a, ben Grace'den ayrılırken.

Stock başıyla onayladı. "Rose büyülü bir bağ oluşturdu," dedi. "Göster onlara."

"Bu bir, 'böl ve tamamlanmak için ara' büyüsü, bağ numarasının bir çeşidi," dedi Rose gurur dolu bir sesle, cebinden alt kısmı yırtılmış bir sigara paketi çıkarırken. "Bir eşya alıp onu ikiye bölüyorsun ve onları mıknaş gibi birbirini çekmelerini sağlayacak şekilde büyüleyorsun. Yani bir yarısını pusula olarak kullanarak," derken elindeki sigara paketini bir kanıtmış misali sallıyordu, "diğer yarısını buluyorsun. Ve diğer yarısı açıklığa çıkan kapının kolunda duruyor."

"Zekice." Ral başıyla onayladı. "Peki, yolu göster."

Kapaktan çıktık ve altımız da büyülü paketi önünde taşıyan Rose'u takip ettik. Büyülü kutu bizi Ral'in koridorundan geçirdi

ve ardından esas koridora soktu. Rose yavaşça koridorda ilerledikten sonra sola dönerek beyaz duvarın önünde durdu.

"İşte burada. Onu hissedebiliyorum," dedi ellerini alçının üzerinde gezdirirken. "*Ortaya çık.*" Ardmdan duvarın alçısı iki beyaz perde misali açılıp Billy'nin dış dünyaya açılan kapısını ortaya çıkardı.

Rose uzanıp kapıyı açtı. Tommy ile Stock onu takip ettikten sonra bizim dörtlü de onları izledi.

"Kapıyı sil Billy!" diye bağırdı Ral.

Billy elini salladı ve kapı numarası parçalanarak toza dönüştü. Ama bu, az önce hep beraber yarattığımız cehennemi, yani kubbeleri, kapalı koridorları ve açılığın tepesinde uzanan üç katlı kuleleri olan koca yapıyı yok etmiyordu.

"Şimdi onu yok edin," diye emretti Gunn arkamızdan.

Hepimiz dönerek ona baktık.

"Yedi kişiye ihtiyacım var," dedi Gunn duygusuzca. "Sadece yedi. Asla bir şeyleri yarım bırakmam."

Hepimiz tek kelime etmeden birbirimize baktık. Tenimin altında batan bir şey vardı, korku ve utancın yarattığı iki ucu da keskin bir bıçak. Gavin ve müttefiklerinin *yok olmalarını* gerçekten istiyor muydum? Hayır. Başka çarem var mıydı?

Ben ya da o, dediğini duydum içimden gelen bir sesin. Bu düşünce bir şekilde içime kök saldı ve gelişti. Biz ya da onlar. Düşünme sadece yap. Sonucu, neden burada olduğunu hatırla.

Seni neyin buraya getirdiğini hatırla.

Ardmdan başladı. Kimin başladığından emin değildim, tek bildiğim içinde benim de parmağım olduğuydu. Yarattığımız, kubbeleri ve koridorları olan büyülu yapı, birisi iki yanmdan çekermişçesine genişlemeye başladı. Tüm numara uzun bir kâğıt parçasına dönüşür gibi uzayıp incelirdi.

"Katlamamız gerek," dedi Stock duygusuz bir sesle.

Büyü kendi katlanmaya başladı, düzleşen sol tarafı bir kitabın sayfaları misali sağ tarafa kapandı. Sonra tekrar, tekrar ve tekrar katlandı; ta ki tüm numara kare bir pencereye dönüşene

kadar. Büyü çökmeye ve kendi üzerine katlanmaya devam etti. Küçüldükçe küçülerek *bir koli boyutuna geldi, bir ekmek kutusu, bir blok*, ardından bir toz zerresi.

Sonra lambaların diğer tarafında çimenlik düz alan hariç hiçbir şey kalmadı.

Vicdan azabı, pişmanlık ve gurur karışımı bir duygu yeni bir kalp gibi içimde atıyordu. Çevreme baktım. Grace, Billy, Ral. Stock. Tommy, Rose. Ben.

Yedi büyücü.

Gunn, kafeslerinden salıverilmiş vahşi hayvanlarmışız gibi yavaş ve tedbirli bir şekilde bize yaklaştı.

“Amerikan büyüsünün geleceğini tebrik ederim. Bu ekip beklentilerimin çok çok üzerine çıktı.” Hepimizle sıkıca tokalaştı. Bu, ortaklık göstergesiydi. Saygı göstergesiydi. “Tanrı şahidim olsun ki ben de sizin beklentilerinizi aşacağım.”

BÖLÜM 2

PROVA

KOLAY İŞ

ALEX

Yarın başlıyordu. Asıl gösterim. Lorton İslahevi'nin içinde geçirdiğim süre boyunca hazırlandığım, bu hapishanenin duvarları dışındaki sahnede oynayacağım gösteri. Yemekhanedeki, cezama bir hafta daha eklenmesine neden olan karmaşanın üzerinden bir ay geçmişti. Yemek saatlerinin tamamında Howie'nin ve onun Shaw kardeşlerinin sonu gelmez maceralarını dinlediğim, akşamüstleri Lorton'un yatakhanelerinin dışındaki avluda sıraya girip, gri tulumlu ördeklerden biriymişçesine sigara içerek, geceleri Howie ile birlikte dışarı çıktığımızda yapacaklarımızı planladığımız, basamakları tırmanarak dünyayı ele geçireceğimize dair kibirli konuşmalar yaptığımız koskoca bir ay.

Gece gündüz her ânımı başka birini oynayarak geçirdiğim bir ay.

Çok yorgun olmam gerekirdi. Şu an sızmalı, yarın şartlı tahliye komitesinin önüne çıkıp onları sokaklarda dolaşabilecek durumda olduğuma ikna etmeye çalışmadan önce dinlenebileceğim kadar dinlenebilmeye çalışmalıydım.

Ama yorgun değildim. Aslında kendimi oldukça enerjik hissediyordum. Çünkü damarlarımda dolaşan dehşete rağmen bu koridorlarda gezmek, hırsızlar ve serserilerin yanında duş almak, yanma götürsem annemin ödünü koparacak insanlarla yemek yemek, uzun zamandır hissetmediğim bir amaç duygusuna sahip olmamı sağlamıştı. Federallerle çalışıyordum, hem de birkaç dolar karşılığında ipleri salıverecek o sıradan adamlardan biri olarak değil. Lanet olsun, Shawları yıkacak esas adamdım ben ve işimde epey başarılıydım.

Yani belki de ben hasarlı bir mal değildim. Belki de hikâyesinin devamı vardı.

“Alex,” diye fısıldadı Howie ranzanın üst katından. “Uyanık mısın?”

İçerisi komodinin üzerinde duran saati okuyamayacağım kadar karanlıktı, zira tüm ışıklar kapatılmıştı. Hapishane, içinde herkesin uyuduğu zifiri bir tarla gibiydi ama saatin geç olduğunu tahmin edebiliyordum. Sanki saatlerdir burada yatmış kafamdakileri durmadan değerlendiriyordum: Howie’nin kuzeni, Shawların yardımcı patronu Win Matthews hakkında ne biliyorum; Ajan Frain’i bir daha ne zaman göreceğim; anneme eve dönmeyeceğimi nasıl söyleyeceğim? Howie’nin de hâlâ uyanık olmasına şaşırmıştım.

“Evet dostum, ne oldu?” dedim yumuşak bir sesle.

“Hiçbir şey, ben...” Durdu. “Sadece kötü bir rüya gördüm.”

“Ne gördün?”

İç çekti ve oflayarak sırtüstü döndü. “Annem,” diye itiraf etti sonunda. “Uzaklaşıyordu. Ona sesleniyordum ama dönüp bana bakmıyordu.”

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Son birkaç haftada öğrendiklerime göre Howie’nin büyücü annesi, o daha küçükük bir çocukken evsiz bir büyücünün peşine takılıp onu terk etmiş ve bir daha ardına bakmamıştı. Howie ve kuzeni Win bu yüzden sokaklarda kapkaççılığa başlamış ve bunun sonucu olarak kendilerini Shaw çetesinin içinde bulmuşlardı.

“Tanrı aşkına, bir sigaraya ihtiyacım var,” dedi Howie tekrar yatağında dönerken.

“Paketin bitti mi?”

“Evet.”

Döşüğimin altından kendi paketimle kibritlerimi buldum. Paketten bir sigara çıkarıp yaktım. Yanan sigarayı bir kuğu gibi salıverdim ve *yükselerek* Howie’nin yatağma ulaşip bir bulut gibi tepesinde dönmesini sağladım.

Howie tepemde bir kakhaha attı ve büyümüy bozarak sigarayı yakaladı.

“Bunu yapmana bayılıyorum.” Derin bir nefes aldığını duydum ve yatağından yükselip tavanda asılı kalan dumanı gördüm. “İyi geldi,” dedi. “Hödüklüğün olmasa, gösteri yeteneğini çöpe attığım düşünürdüm.”

“Bir sirk gösterisi yapmaktansa sokaklarda olmayı tercih ederim.”

“Eh, seni suçlamıyorum,” dedi Howie. “Gerçi Shaw’un parıltı salonlarından birinin oraya son gittiğimden beri baya geliştiğini duydum.” Kahkaha attı. “Artık bir sirkten ziyade çılgın bir Ay yolculuğu andırıyormuş.”

Kulak kesildim. “Ne demek istiyorsun?”

“Bizim çocuklar, McEvoy’un Kızıl Mahzen denen M So-kağı’ndaki parıltılanma mekânı yöneten yardımcı patronun Harrison Gunn’ın sonunda McEvoy’dan mekânı düzeltmek için izin aldığını söyledi. Müşteriler parıltı için beklerken iskambil kağıdıyla numaralar yapan o büyücülerin hepsini kovup yerine yeni yetenekler getirecekmiş.” Howie ranzasından aşağıya doğru bir duman bulutu daha gönderdi. “Win hep Patron McEvoy’un Mahzen’i zarar eden bir para çukuru olarak gördüğünü söylerdi ama görünen o ki Gunn mekânı değiştirmeyi başarmış. Şimdi büyüleyici, çok boyutlu bir gösteriye dönüşmüş: büyüyle yaratılan gösteri salonu değişip geliyordu. Canlı olarak parıltı mayalayan bir büyücü ekibi varmış, en sonunda koca bir seyirci grubu hep beraber kafayı buluyormuş. Gunn artık Mahzen’e ‘büyü sığınağı’ demeye başlamış. Çok çılgınca.”

Howie’nin yeraltı yaşamı hakkında bilmediğim, bilmek istediğim, bilmem *gereken* her şeyi düşününce kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. “Parıltı salonlarında çok vakit geçiriyor musun?”

“Zaman bulabildiğimde, Win’le birlikte yollarda olmadığım zamanlarda,” dedi. Sonra sesi bir fısıltıya dönüştü. “Konusu açılmışken, sen tuğla birimindeyken Sanders uğradı. Tahliye zamanı geldi. Perşembe günü değerlendirme komitesinin karşısına çıkacağım. Ben de hemen arkandan sokaklarda olacağım.”

İçimi endişe, korku ve heyecan duygularının karışımı kapladı. "Bu harika bir haber dostum."

"İkimiz için de. Hemen kaçakçılığa dönmeyi planlıyorum," dedi. "Win'le tanışman gerek. Seni diğerleriyle tanıştırır, yerleşmemize yardım eder ve benim tekrar çalışmaya başlamamı sağlar."

Tek ihtiyacım olan şey nerede ve nasıl tanışacağımızı öğrenmek.
"Sana borcum çok büyük Howie."

Howie sigarasını duvarda söndürüyor olmalıydı çünkü küçük köz parçaları bir şelale misali yatağıma döküldü. "Sen de benim için aynısını yapardın kardeşim. O zaman Cuma günü saat beşte Kızıl Mahzen'de görüşürüz, tamam mı? M Sokağı ve 16. Sokak'ın kesişiminde. Mutlaka Win'in adım ver yoksa içeriye giremezsin."

Cuma günü, akşamüstü beşte, Kızıl Mahzen'de. İşte başlıyoruz.
"Teşekkürler How. Başlamaya can atıyorum."

Ama Howie ne her zamanki gibi kıkırdadı ne de Shawları ele geçirmek için yapacaklarımızı sıralamaya başladı. Aramıza bir sessizlik çöktü. Bozmam için yalvaran bir sessizlik. O yüzden konuştum, "Dışarıya çıkmaya hazır mısın?"

"Elbette," diye cevapladı Howie. Ama ardından tekrar bir süreliğine sessizleşti. "Ama şey, içerisi bazen daha güvenli geliyor. Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum ama..." Duraksadı. "Burada önemli adamlarız. Dışarıda... her şey farklı olacak."

Howie gündüzleri asla bu şekilde konuşmazdı. Ama geceleri, hücremizdeyken, yani hücre arkadaşınla baş başayken gün ışığında asla itiraf etmeye cesaret edemeyeceğin şeyleri söylemeye izin vardı. Ben de aynı şeyi yapmış, ona babam hakkmda şeyler anlatmıştım. Sonradan anladığım dalavereleri, beni kandırmak için kullandığı küçük hileleri, D Sokağı'na olan borçlarını kapatmak için büyük bir şifa büyü sevkıyatı satmamızın yeterli olacağını söyleyişini. Halbuki bir yıl boyunca yasaları çiğnemiştik.

"Ne demek istediğini anlıyorum How. Ben de aynı hissediyorum."

"Ama dışarıda da birbirimizin arkasını kollayacağız," dedi.

“Sen ve ben t  n dünyayı g   sleyece  iz.” A  zımdan çıkan düşünmeden verilmiş, doğal cevap beni de   a  ırttı. Aynı şeyi dostum Warren’a da s  ylerdem. Bunu içtenlikle söylemiş olmak beni daha da   a  ırttı. “Biraz uyu Howie, tamam mı?”

“Tamam, tamam.” Diğer tarafına dönerken yatağı gıcırda-
dı ve izmaritini tuvaletin olduğu tarafa doğru fırlattı. “Sen de Danfrey.”

Ertesi sabah dokuzda şartlı tahliye komitesinin önünde,    le saatinde ise dış dünyanın sokaklarındaydım. İçeride sadece iki ay geçirmiş olsam da sanki yüzyıllardır Lorton Islahevi’nin dı-
  ını görmemiş gibiydim ve duvarların dışındaki dünyanın eski-
sinden çok daha farklı olduğunu hissediyordum. Ajan Frain’in e  yalarımın arasına bıraktığı anahtarın üzerinde yeni evimin adresinin yazdığı küçük bir etiket vardı: P Sokağı No: 1206. Ce-
hennemin Dibi bölgesinin hemen sınırındaydı.

P Sokağı No:1206, ucuz, sıra evlerdendi. Birinci kattaki tek penceresi Frankenstein’dan daha fazla yara ve deliğe sahip a   ap sundurmaya bakıyordu. İ  i dışından da beterdı. Frain’le tanıştı-
  ım gece topladığım valiz, odanın köşesindeki birkaç dolap, bir buz kutusu, ucuz bir ocak ve bir masandan ibaret acınası haldeki mutfağın kenarındaydı. Mutfak  ın tam karşısında tek kişilik bir yatak vardı. Ev tek odadan ibaretti. Danfreylerin Massachusetts Caddesi’ndeki malik  nesinden, gecekonduların kıyısındaki tek odalı bu eve düşmüştüm.

Danfreylerin itibar kaybından bahsetmişken, o akşamüstü ce-
saretimi toplayıp yakınlardaki bir telefon kulübesinden annemi aramıştım. Ona Ajan Frain ile kararlaştırdığımız hikâyeyi, yani hapishanede düşünmek için zamanım olduğunu söylemiştim. Evden biraz uzak kalıp kendimi toplamaya, kim *olduğumu* ve ne yapmak *istediğimi*     zmeye ihtiya  ım olduğunu anlatmıştım. Annem neredeyse konuşmamıştı bile, sadece a  ladı  ı anlamı-
na geldiğini bildiğim kesik nefes seslerini duymuştum ve bu, Lorton’a gideceğim belli olduğunda hissettiğim keskin su    luk

duygusunun geri dönmesine neden olmuştu. Ayrıca ilk kez gerçekleri itiraf etme isteği duymuştum. Telefonu kapattığımda onu o kadar özlemiştim ki canım yanıyordu.

Eve dönerken *Unutma, bunu bir anlamda da onun için yapıyorsun*, dedim kendime. *Adımızı temize çıkarmak için. Öç almak için.*

Cuma günü Howie ile buluşmak için Kızıl Mahzen'e yürüyüşüm gerginlik ve adrenalin yüzünden bir bulanıklıktan ibaretti ve geldiğimin farkın dahi varmadan M Sokağı'yla 16. Sokak'ın köşesindeydim. Arazide kırmızı tuğlalardan inşa edilmiş, ön tarafında kocaman bir mağaza penceresi olan iki katlı bir bina vardı ve binanın sol tarafına üzerinde altın rengi harflerle **KIZIL MAHZEN** yazan bir tabela asılmıştı.

İçerisi küçük ve antika görünümlüydü, Howie'nin anlattıklarından kafamda canlanan şeyle alakası yoktu. Mekânda çevresinde birkaç tabure olan ve arkasında içkilerle dolu raflar uzanan maun bir bar tezgâhı vardı. Barın arkasında uzun, kuyruklu ceket ve ütülü beyaz gömleğiyle Polonyalı gibi görünen bir barmen duruyordu. Her şey son derece yasal görünüyordu: sadece orta karar bir bar. İçimde erkenci bir panik âdeta bir saat gibi hafif ama sürekli bir şekilde tıkrıdardı. "Özür dilerim..." Çevreme baktım. "Win Matthews adında bir adam ve kuzen Howie ile buluşmaya geldim."

Barmen utanmaz bir tavırla beni baştan aşağıya süzdü. "Adınız?"

"Alex Danfrey."

Barmen cevap vermeden önce tam bir dakika bekledi; ben ise bu süre boyunca ellerim cebimde bir mankafa gibi dikildim. "Howie Matthews sizi alt katta bekliyor, efendim."

"Alt katta..."

"Buyurun." Barmen arkamı, mekândaki tek masanın solundaki dar koridoru işaret etti. "Koridordan dümdüz ilerleyin."

Yavaşça koridorun sonuna, krem rengi alçı kaplı bir duvar gibi görünen levhaya kadar yürüdüm. Bir adım daha attım ve parmaklarımı dikkatlice alçıya doğru uzattım...

Ama parmaklarım duvarın içinden geçti.

Duvardan içeriye adım attığımda bir güç kalanını aşarken yaşanan his bana çarptı. İçimde bir fırtına kopuyormuş gibi man-
yetik bir çekimin etkisine girdim.

Az sonra bir merdivenin başında duruyordum. Merdiven-
lerden iki kat aşağıya indiğimde bir çift kapının önüne geldim
ve kapıları omuzlarımla iterek iki balo salonu büyüklüğündeki
gösteri alanına girdim.

Beton zemini, gri cüruf kaplı duvarları ve iki ucunda birer çı-
kış kapısı bulunan alan iki kat yüksekliğindeydi. Benim girdiğim
yerin yakımda çevresi bir dizi bankla sarılı birkaç küçük sahne
vardı. İlerisinde koltuklar ve sehpa ile dolu oturma alanı, onun
da ardında uzun ve yüksek bir sahne bulunuyordu.

Geniş mekânı süzerek Howie'yi ya da herhangi birini aradım.
Ama kimse yoktu. Sonra oturma alanındaki bir sehpa da tek başı-
na duran şat bardağı gözüme ilişti. Çoktan içilmiş olan parıltının
kalıntılarıyla hafifçe kırmızı parıldıyordu.

Bardağı elime aldığımda tamamen siyahlara bürünmüş genç
bir kadın, gösteri alanına çıkan koridorlardan birinden bana
doğru yaklaştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi salonun birkaç metre ötede-
ki girişinde duraksayarak.

Onu şöyle bir inceledim. Kuzgun karası saçları şu aralar tüm
hatunların tercih ettiği kulak altı kesime feda edilmemiş, uzun
bükleler halinde omuzlarına dökülüyordu. İncecik çehresi, ba-
dem şeklindeki gözleri elimdeki boş parıltı bardağına odaklan-
mıştı. Beline dayadığı büyük bir sepet taşıyordu.

"Bir arkadaşımı arıyorum, Howie Matthews. Burada olduğu
söylendi." Bardağı kanıt gösterircesine kaldırdım. "Bunun ona
ait olduğunu düşünüyorum, haksız mıyım?"

"Haklısın." Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Tuvalette, parıltı-
nın etkisiyle duvara hayat hakkında bir vaaz veriyor. Eğer öneri-
ye ihtiyacın varsa, sesi koridora kadar geliyor."

"Lanet olsun." Howie'nin boş parıltı bardağını elimde çevir-

dim. Kuzeniyle tanıştığım gece Howie'nin kafasının güzel olacağını planlamamıştım. Bu halde Win Matthews'ın beni sevmesine yardımcı olamazdı. "Bunu içeli ne kadar zaman geçtiğini biliyor musun?"

Omuzlarını silkti. "Yirmi dakika kadar." Onu incelediğim gibi beni inceledi. "Bir şat parıltı ister misiniz, efendim? Shawlar ve konukları için bir önceki gecenin gösterisinden birkaç litre saklamaya çalışıyoruz. Biliyorsunuzdur parıltı sadece bir gün dayanıyor..."

"Almayayım teşekkürler, ben iyiyim." Kibar olmam gerektiğini hatırlayarak bardağı masaya bıraktım ve hızla ona doğru ilerledim. "Özür dilerim, sana yardımcı olayım..."

"Sorun değil, bu benim işim." Sesinde bir gurur tınısıyla beni geçiştirdi. "Ayrıca bir tüy kadar hafif." Kanıtlamak istercesine sepeti bana doğru itti. İçinde yüzlerce beyaz tüy vardı. "Gerçekten."

Gülümsedim. Sanırım bir tür sahne görevlisiydi. "Yani burada mı çalışıyorsun?"

"Yoo, sadece bazen buralarda dolanırım. Elime geçen ıvır zıvırları çalarım."

Kahkaha attım. Hoş olduğu kadar zekiydi de. Ayrıca onu tekrar incelediğimde hoş demenin yetersiz kalacağını fark etmiştim. Nefes kesici derecede güzeldi. Bir anlığına yüzümün kızardığını ve kızlara kur yapma yeteneklerimin beni terk ettiğini hissettim. Uzun zaman olmuştu. "Peki, nasıl gidiyor?" diyerek toparlanmaya çalıştım. "Büyücülere numara yapmak?"

"Fena değil."

"Belki de öyle düşünmen için seni kandırıyorlardır."

O kahkaha atarken kapıya kaçamak bir bakış atıp Win'in ne zaman geleceğini merak ettim. *Howie'yi bulmam ve onu soğuk suyun altına sokarak ayıltmam gerekiyor.* "Adın ne?"

Gösteri alanının arka tarafından bir takırtı geldi. Orta yaşlı iki adam, arka duvarının tamamını kaplayan cam şişelerle dolu bir arabayı arka sahnenin altına doğru itti. "Hey Joan, Grace seni arıyor. Doğru elbiseyi bulduğu hakkında bir şeyler geveliyordu."

"Geliyorum!" diye cevap verdi kız ve ardından kendi kendine, "Tanrım, bu kadın kafayı detaylara takmış durumda," diye mırıldandı.

"Joan," diye tekrarladım yüzümde bir gülümsemeyle.

"Bak bak, mantıklı sonuçlara da varabiliyormuşsun." Joan yine alaycı bir gülümsemeyle yanımdan geçti ve tüy dolu sepetini ön taraftaki küçük sahnelerin tam ortasına bıraktı. Sonra tekrar yanımdan geçerek sahne arkasına yöneldi. "Arkadaşın konusunda iyi şanslar Alex Danfrey."

Sadece birkaç duvar lambasıyla aydınlanan penceresiz kordorda hızla ilerledim ve üzerinde BAY yazan kapının önünde durup içeriye girdim. Aynı Joan'ın dediği gibi Howie lavabonun başında kollarını iki yana açmış şekilde duruyordu. Göz bebekleri iğne ucu kadardı ve yüzündeki gülümseme Potomac Nehri kadar genişti. Aynadaki yansımanı gördüğünde gülümsemesi daha da genişledi. Abartılı hareketlerle arkasını döndü.

Yüksek sesle, "Alex Danfrey!" dedi ve sesi tuvalet kabinlerinde yankılandı. "Gel buraya." Howie beni sıkıca kollarına alıp gereğinden bir, iki, üç saniye daha uzun süreliğine kucakladı.

"Parlıtından kafan güzel, öyle mi?" Geriye çekildim ve yüzüm sahte bir gülücük yerleştirdim.

"Yepyeni bir bozukluk gibi parlıdıyorum dostum," diye fırladı.

"Peki, tam Win'le tanışıp işe başlayacağımız zaman kafanın güzel olması akıllıca mı?" Sahte gülümsemeyi yüzümde tutarak elimi omzuna attım.

"Eğlence hep akıllıcadır." Gözlerini kapattı. "Çok çalışıp çok eğleneceğiz. Her gece Danfrey, her gece sabaha kadar parti yapacağız."

Derin bir nefes aldım. *Bu işe yarayacak. Howie yakında kendisine gelir, parlıtının etkisi bir saatten fazla sürmez.* "Neden Win'i dışarıda beklemiyoruz? Kuzeninin bizimle tuvalette buluşmak isteyeceğini sanmıyorum."

Ben Howie'yi kapının dışına iterken o da, "Yemin ederim kar-

deşim, bu parıltısı *bir an önce* denemelisin. Gözlerin... resmen ışıık saçıyor," diye geveledi.

Onu koridora yönlendirdim. "Bence parıltılıdan da ötesin How."

"*Sensin parıltılı. şu an o kadar ışııldyorsun ki gözlerim kamaşıyor ki. Tanrım, çok güzelsin.*" Ana gösteri salonuna girerken ellerini yüzüme götürdü. Ellerini kibarca tutarak yanına indirdim. Joan ve diğeri sahne görevlileri gitmişti. "Sadece bir yere otur, tamam mı?" *Win geç kalsa iyi olur.*

Eşek şakası misali geniş odanın diğeri ucundaki çift kapı hızla açıldı ve içeriye dev bir adam girdi. Koca kolları ve geniş bir göğsü olan uzun boylu, yapılı bir adamdı. Alnına yapışmış gür saçları yüzünden, başına saçma bir parti şapkası takmış gibi görüyordu ama bu adamı aptal sanmak yanlış olurdu. Tanışmak istemeyeceğini, arkana bakmadan kaçman gereken biri gibi.

"Kuzen!" diye seslendi Howie neşeli bir şekilde. Onu oturtmayı başardığım koltuktan kalktı ve bu dev yarattığı kucaklamak için kollarını açtı. Ama Win kucaklamasına karşılık vermedi. Gözleri, bakışları, duruşu buz gibiydi. "Kafan güzel," dedi Win Howie'ye ama gözleri bana takılmıştı.

"Sorun yok Win, kendime gelmek üzereyim." Howie tuhaf bir kahkaha attı. Elini sırtıma koyup beni ileriye itti. "Bu Alex Danfrey. Sana bahsettiğim çocuk, Lorton'daki hücre arkadaşım." Howie kuzeninin sırtına vurmaya elini uzattı ama ıskaladı. "Otur hadi, konuşmamız gereken çok şey var. Eminim yola çıkmadan önce bir şat daha parıltı içmeye vaktimiz vardır."

"Yok." Win kıpırdandı. "Ayrıca yola sadece sen ve ben çıkacağız."

Midem bulanmaya başlamıştı; Howie bana anlamlı bir bakış atarken batmaya başladığımı hissettim. "Anlamıyorum. Sokaktaki işler için yeni adamlara ihtiyaç duyduğunu sanıyordum..."

"Küçük Danfrey'nin sorumluluğunu almak istemiyorum." Win başını iki yana salladı ama o tuhaf saçları kıpırdamadı bile. "D Sokağ'yla daha da zıtlaşmanın zamanı değil... Kaybedecek

çok şeyimiz var.” Win’in D Sokağı’ndan bahsetmesi dahi içimdeki öfkeli açlığın uyanmasına yetti ama ağzımı açmamam gerektiğini biliyordum. Beni baştan aşağıya süzdü ve ekledi, “Ayrıca görünüşünü beğenmedim.”

Howie bana tekrar baktı; gerginliği ayılmasına neden oluyordu. Ama onun yaşadığı gerginlik benimkinin yanına bir hiçti. *Eğer Win hayır derse işim bitti. Hem de daha başlamadan.* “Win sana yemin ederim ki çocuk sağlam... içerideyken bir sürü serserinin karşısına dikildi. Gözlerimle gördüm... Onu ben kurtardım. Lorton’da ikimiz bir fırtına gibiydik. O olaydan sonra kimse bize bulaşmadı.”

Win etkilenmiş gibi görünmüyordu.

“Ayrıca büyücülük yeteneği de var... Numaralarını gördüm... ve arka sokaklarda işin nasıl döndüğünü biliyor. Lorton’a düşmeden önce kendi başına bir şeyler yürütmeye çalışıyormuş.”

“Yetenek,” diye tekrarladı Win şüphe içinde. Gözleri tekrar bana takıldı, âdeta sahip olmadığımı emin olduğu bir şeyi görmeye çalışıyordu. *Dürüstlük mü? Duruş mu? Sadakat mi?* Gözlerimi Win’inkilere kenetlenmiş halde tuttum ve görmeye çalıştığı şey her neyse ona sahipmişim gibi davranmaya çalıştım.

“Senden bir iyilik istiyorum Win,” diye onu ikna etmeye çalıştı Howie, daha yumuşak ve çekingen bir tonda. Bu, sadece geceleri hücremizin karanlığında birbirimize korkularımızı fısıldarken kullandığı ses tonuydu. Howie’nin son silahını kullanmıştı; zayıf yarlarını kimseye göstermekten hoşlanmadığını biliyordum. Bu davranışı bana dokundu. “Danfrey ve ben birbirimizin arkasını kolladık. Dışarı çıktığımızda da onun arkasını kollayacağıma söz verdim.”

Win iç çekti. “How...”

“*Hadi ama kuzen,*” diye mırıldadı Howie. “Beni yalancı çıkarma.”

İçimdeki öfke çirkin bir suçluluk duygusuna dönüştü. Kendi kendime Howie’nin sadece küçük lokma bir serseri olduğunu ve bana arka çıkmasının tek nedeninin gelecekte yaralı olacağıma

inanması olduğunu hatırlattım. Sadece kendini menfaatini dü-şündüğü için bana sahip çıktığını. Ama şu an, Howie'yi köpek isteyen sekiz yaşındaki bir çocuk gibi kuzenine yalvarırken bunu hatırlamak zordu.

Ayrıca itiraf etmek istemesem de bu şerefsizden hoşlanmaya başlamıştım.

Win parmaklarını saçlarında dolaştırdı ve Howie'yle beni son kararın ne olduğunu bilmez şekilde bırakarak uzaklaştı. "Bu ko-nuyu enine boyuna tartışacak vaktimiz yok," diye seslendi Win arkasına.

Howie umut dolu gözlerle bana baktı.

"Hadi," diye ekledi Win. "Kız arkadaşını da getirebilirsin."

Howie heyecanlı bir şekilde omzuma vurdu ve birlikte kuzeni takip ettik.

"Sana borçlandım," dedim kısık sesle.

"O kesin." Howie bir kahkaha patlattı ve çift kapıya doğru ilerlerken kolunu omzuma attı. "Aynısını sen de benim için yapardın. Dediğin gibi, sen ve ben birlikte dünyayı göğüsleyeceğiz," dedi. "Win yapabildiklerini görene kadar bekle. Yukarı, daha yukarı, en yukarı tırmanacağız dostum. Birlikte."

Win'in eski Model T'sine yerleştik; Howie önde, ben ise arkadaydım. Kızıl Mahzen'in park yerinden çıkıp şehre doğru ilerledik. Tanıştığımızdan beri Win Matthews'a tek kelime etmemiştim, gerçi bunun dikkat çektiğini zannetmiyordum. Howie hepimize yetecek kadar çok konuşuyor, çenesi motor gibi aralıksız çalışıyordu. Hapishanede öğrendiklerini, dışarıdaki planlarını ve Patron McEvoy'la tanışmayı ne kadar istediğini anlatıp duruyordu. Hâlâ parıltının etkisinde olduğundan dünyayı büyü kaplı gözlerle görüyordu. Er ya da geç ayılacak ve kendisini tükenmiş hissedecekti. Bomboş ve daha fazlası için aç.

"Buluşma noktasına vardığımızda o çene kapanmak zorunda," dedi Win sonunda. Sağa döndü ve kalabalık caddeleri geride bırakıp şehirden çıkmak için Otoyol Köprüsü'ne girdik.

“Evet, elbette,” dedi Howie yolcu penceresinden dışarı bakarak.

“Ciddiyim. Burada olmanın tek sebebi kilise fareleri kadar sessizce durmak. Bu kolay bir iş. Bir çeşit ödeme yaptık bile... Tek yapmamız gereken şey Baltimoreluların kuzeydeki bir adamlarından aldığı yetmiş litre şifa büyüsunü parıltı damıtma tesisimize götürmek.”

Federaller kokusunu alıp yakalamadan önce babamın yaptığı alım satım işlerinin aynısıydı bu; yasal şifa büyülerini eczanelerin raflarından çalıp onları parıltıya benzetmek için damıttıktan sonra sahte ürünü parıltı salonlarına ve şehirdeki torbacılara dağıtıyorlardı. Bunu Ajan Frain’e bildirecektim. Görünen o ki babamın Danfrey İlaç Şirketi şifa büyüsu piyasasından çıkınca oyuna şehirdışındaki kaynaklar dahil olmuştu.

Win bir sonraki çıkışa saptı ve tekrar sağa döndü. Tekerlerimizin altındaki pürüzsüz zemin tamamen gerimizde kaldı, artık taşların üzerinde zıplaya zıplaya ormana doğru ilerliyorduk.

“Teslim noktası neresi?” diye sordu Howie.

“Depolarımızdan biri,” diye cevap verdi Win kısık sesle.

Renksiz binayı çevreleyen çakıl taşlarıyla kaplı otoparka girip arabadan indik. Kasım başının soğuğu beni şoka soktu ve soluklarımın kesik kesik çıkmasına neden oldu. Win deponun kapısı açtı ve karanlığa doğru onu takip ettik. Burada farklı, yoğun bir hava vardı... Ağır, küflü hava âdeta burada mahsur kalmıştı.

Hızla çevremi inceledim... Mekânın içi kutular ve bidonlarla tıkabasa doluydu; bir köşede üst üste yığılmış incecik döşekler vardı. Odanın diğer yanındaki duvarın üst tarafına dizili ince pencereler sayesinde buluşacağımız kişinin çoktan geldiğini görebiliyordum. Ay ışığının kirliliği beton zemine vurduğu çizginin gerisinde, gölgeler içinde duran üç adam vardı.

“Ben Win Matthews,” diye seslendi Win. “Bobby Hun’ı görmeye geldim.”

Yirmili yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bir genç ışığa doğru adım attı.

“Dün gece her şeyin yolunda gitmiş gibi görünüyor,” dedi Win yavaşça. “Teşekkürümüz nerede?”

Admin Bobby olduğunu tahmin ettiğim genç Baltimore ser-serisi bir anlığına sessiz kaldı. Sonra yalakalarına dönerek iç çekti. “Şişeleri getirin.”

Bobby’nin iş arkadaşlarından biri gölgelerin içine girdi. Zorlanmaktan kaynaklına homurtular ve inlemeler duyuldu. Depoda birbirine çarpan camların şangırtısı yankılandı, ardından kocaman karton bir kutu ay ışığıyla aydınlanan betona doğru itildi.

Win bir adım çıkıp öne eğildi ve kutuyu açtı. İçindeki pembe sıvıyla dolu şişelerden birini çıkardı. Bir şifa büyüsü: bir grip aşısı ya da uyku hastalığı için yapılan deneysel büyülerden biri olabilir. Dünyaya ulaşmadan, gerçeklerden uzaklaşmaya aç kişilerin ilaçları kafa bulması için tekrar paketlenmek üzere raflardan alınmıştı. İçimde bir utanç çiçeklendi. Babam da tam olarak aynı şeyi yapıyordu. *Aynı şeyi yapması için ben de ona yardım ediyordum.*

Win kapağı açıp serçe parmağını içine soktukten sonra dudaklarına götürdü. Kapağı kapatıp kutunun içindekileri inceledi. “Geri kaları nerede?”

“Hepsi bu kadar.”

Win havlarcasma kahkaha attı. “Bu bir şaka, değil mi?” Patron McEvoy ve patronun bir anlaşma yaptı,” dedi. “Adamımız Kerrigan, Baltimore Eşitlik Bankası işi için çetenize yirmi adam ödünç verdi ve bu borcun tam olarak ödenmesini bekliyoruz. Anlaşmamız yetmiş litreydi.” Win başını salladı. “Otuz beş değil.”

Bobby kollarını göğsünde kavuşturup iş arkadaşlarından birine fısıldarken parçaları birleştirmeye çalıştım. *Adamımız Kerrigan... Çetenize yirmi adam ödünç verdi...* Kerrigan adını Birim için eğitildiğim dönemden hatırlıyordum. McEvoy’un haraç kesen yardımcı patronlarından birisiydi, yerel işletmeleri “korumak” ile görevli (işletmeler bu “koruma” için para ödemek zorundaydı), kas ve büyüyle donanmış Shaw serserilerinden oluşan bir ordunun başındaydı. Görünüşe göre Kerrigan, Shaw’un adam

gücünün bir kısmını kuzeydeki bir banka baskını için Baltimore Çetesi'ne ödünç vermişti.

"Dün gece neler olduğunu gerçekten bilmiyor musun Matthews?" diyerek düşüncelerimi böldü Bobby ve zorlama bir kahkaha attı. "Kerrigan'ın adamlarının yarısı gelmedi. Ve gelenler? Hepsinin kafası güzeldi. İçlerinden biri kaçış için yarattığımız bağırlı kapı numarasını bozdu. Her şey karman çorman oldu; adamlarımız zar zor parayı çıkarabildi." Bobby Win'e doğru bir adım daha attı. "Bunun Shawların söz verdiği hizmetle ilgisi yoktu."

Olduğum yerden Win'in yutkunduğunu duyabiliyordum ama yüzü bir taş gibi ifadesiz kaldı. "Bence sonu güzel olan her şey güzeldir," dedi yavaşça. "Adamlarınız dışarı çıktı, parayı aldınız." Win başıyla karanlığı işaret etti. "Şimdi dalga geçmeyi kesin de diğer şişeleri getirin."

Bobby olduğu yerde kıpırdanarak ellerini cebine soktu ama sessiz kaldı.

"Sağır mısın?" diye bağırdı Win.

"Otuz beş litre," diye cevap verdi Bobby. "Ders olsun."

Win'den buhar misali yükselen öfkeyi neredeyse görebiliyordum. "Ders mi olsun?"

"Eğer McEvoy yarım hizmet verirse ödemesi de yarım olur. Patronuna bize bulaşmamasını söyle Matthews. Baltimore Shawlardan korkmuyor. Dostunuz olmamızı düşmanımız olmamıza yeğlersiniz."

Win ay ışığının altında, saldırıya hazır bir canavarı andırıyordu. Ve bir anlığına karşısında değil de yanında durduğuma şükrettim. "Ne başlattığını bilmiyorsun. McEvoy'un yanına otuz beş litreyle dönemem..."

"O zaman her şeyi unutalım." Bobby ruhsuz ve yamuk bir şekilde gülümsedi.

Uzun bir süre kimse çıt çıkarmadı, nefes bile alınmadı. Olanları izleyerek beklerken kalbim boğazımda atıyordu. Eğer kaçabilecek olsam kaçardım. Tanrı aşkına, ortadan kaybolmayı denemek üzerydim.

Gerginlik deponun patlamasına neden olabileceğini düşündüğüm kadar yoğunlaştığında Bobby cebindeki silaha uzandı. Ama Win hızlı davranarak kendi tabancasını çekti.

Her şey çok hızlı geliyordu, kafam yere çarpana kadar neler olduğunu anlayamadım bile.

Bidonların arkasından çıkan iki Baltimore serserisi üzerime atlayarak beni yere devirdi. Win içgüdüsel olarak döndüğünde Bobby ay ışığının altında gümüş rengi görünen betonu aşır Win'e tabancasını düşürdü. Howie tabancaya uzanmak için eğilse de üzerimdeki serserilerden biri dönüp onun karnına bir yumruk indirdi.

"Çok değil, sadece mesaj verecek kadar," diye bağırdı Bobby.

Biri kaburgalarım ve gözüme yumruk attı. Howie acıyla inerken yere kıvrıldım. Bir uyarı kurşunu deponun camını deldi. *Bunu durdurmalıydım, bir şey yapmalıydım, herhangi bir şey...*

Refleks olarak birkaç metre ötemdeki kutudan bir şişe çıkardım ve baldırıma saldıran serserinin kafasına indirdim. Bir torba dolusu tuğlayı andırır şekilde sertçe yere yığıldı ama şimdi arkadaşlarından ikisi üzerime geliyordu. Yine de dönerek ayağa kalkmayı başarıp, *"Serbest kal ve uç,"* sözcüklerini söyledim. Ellerimi uzattım...

Silahlar bir çift trapez göstericisi gibi gangsterlerin ellerinden uçup benimkilere kondu. Sonra bakışlarımı Bobby'ye çevirdim.

Zeminden bir gümbürtü geldi. Kalm taş levhalardan oluşan dört duvar zeminden fışkırdı ve iki metre yükselerek Bobby'yi içlerinde hapsetti. "Neler oluyor?" diye bağırdı ama sesi boğuktu. "Beni buradan çıkarın!"

Win bir an için neler olduğunu anlamadı; ardından tekrar nefes almaya başlaması bir süre daha aldı. Bana bir bakış atıp neler olduğunu anladığında bir saniyeliğine donakaldı. Ardından çalıntı silahlarımdan birini elimden aldı. Ben elimde kalan silahı iki adama doğrultmuş haldeyken o da hayret içinde diğer iki Baltimore adamına döndü ve "Kıpırdamayın," dedi.

Baltimore serserilerinin ikisi yavaşça ellerini havaya kaldırır-

ken Howie eğilip kollarıyla şifa büyülerıyla dolu kutuyu kavradı ve oflayarak onu kaldırdı.

“Tek bir hareket dahi olursa yemin ederim siz Baltimore çöplerinin işini bitiririm,” dedi Win.

“Matthews, eğer beni burada bırakırsan acı olur!” diye bağırdı Bobby, taştan kafesinin ardından.

Ama Win cevap vermedi. O, Howie ve ben büyülü bir yılın misali yavaşça kapıya doğru ilerledik. Otoparka vardığımız anda arabaya koşmaya başladık.

“*Hay lanet.*” Win boş otoparkı aşarak ormanın içindeki bozuk yola ilerledi. Otoparktaki taş ve çakıllar fırlayarak sabırsızca kapılara çarptı.

Hem kalbim hem de zihnim başarmın keyfi, korku ve gururla dolmuştu, içimde âdeta kısa devre yapan bir kablo tomarı vardı.

“Orada ölecek mi?” Win geriye dönüp bana bakarak bu soruyu sorduğunda arabası hafifçe yana kaydı. “Buradaki hasar boyutunu öğrenmem gerek.”

Başımı iki yana salladım. “Taş duvarlar yarma yok olur. Gerçek ama kalıcı değiller,” diye cevapladım. “Tüm saf büyüler gibi.”

Win tekrar önüne döndü. “Tanrı aşkına, Kerrigan adamlarına sahip çıkamıyor mu? Patron McEvoy olanları öğrendiğinde deliye dönecek. Hem o numarayı yapmayı nereden öğrendin, ha? Babandan mı?” Win dikiz aynasından bana baktı. Bakışlarında yeni bir şey vardı. Saf ve çığ bir dehşet.

Sessiz kalarak sadece görebileceği şekilde başımla onaylamakla yetindim. Hiç kimsenin babamın bir tuğladan daha fazla büyü yeteneğine sahip olmadığını bilmesine gerek yoktu. Hiç kimsenin tüm büyü işlerini benim yürüttüğümü bilmesi gerekmiyordu.

Uğursuz orman sonunda dört şeritli otobana dönüştü ve yolun devamında sessiz kaldık. Bu süreyi öğrendiklerimi değerlendiren bilgi kırıntıları arasında bağlantı kurmaya çalışarak geçirdim. *Shaw yardımcı patronu George Kerrigan, McEvoy’un Baltimore’a söz verdiği desteği sağlamayı becerememişti ve bu neredeyse kuzeyle bir kavgaya dönüşecekti...*

Win adresimi sordu ve birkaç dakika sonra evimin önüne yanaştı.

Eve gitmeye, uyumaya hazır bir halde kapının kolunu tuttum. Canım çıkmıştı ve sinirlerim altüst olmuştu. Ama asıl amacımı hatırlamalıyım. Tırmanmaya devam etmeli ve bir sonraki basamağa çıkmalıyım. “Şimdi ne olacak efendim?” diye sordum dışarıya adım atmadan önce.

“Şimdi nerede yaşadığını biliyorum.” Win başıyla beni işaret etti. “Sana haber vereceğiz.”

YERLEŞMİŞ

JOAN

Gündüz provalardan ve geceleri Kızıl Mahzen'deki gösteriler yüzünden yedi kişilik ekibin dinlenmeye çok şansı olmuyordu ama sabahın erken saatlerinde kendimize zaman ayırma fırsatımız vardı. Bu zamanı yatağa uzanmış şekilde Mahzen'in üst katındaki yatak odamın penceresinden M Sokağı'ndan gelip geçen yepyeni parlak Buickleri izleyerek ve Ruby'yle Ben'in evde neler yaptığını düşünerek geçiriyordum. Bazen de Grace'in kapısını çalıyordum ve ikimiz birlikte köşedeki Moby'nin Lokantası'nda kaçıp maaşlarımızı sütlü kahveyle un kurabiyelerine yatırıyorduk. Ardmdan benim odamın yangın çıkışma oturup gelecekle ilgili hayallerimizden ve gösteri ardına gösteri yaparak nasıl bu şehri ele geçireceğimizden bahsediyorduk.

O yüzden yatağıma uzanmış sabah keyfimi yaparken kapım yumruklanınca şaşırdım. Yatağımdan kalkıp kapımı açtığımda karşımda Harrison Gunn'ı görmek daha da şaşırdım.

Sabahın bu saatinde, gıcır gıcır giyinmiş halde önümde dikiliyordu: ince çizgili, ütülü bir pantolon; jilet gibi bir gömlekle daracak bir yelek. Kollarından birini kaldırmış ve kapımın çerçevesine dayamıştı. "İçeri girebilir miyim?"

Onu her gördüğümde hissettiğim karmaşık duygular yine içimde bir savaşa başladı. *Ne istiyor? Bana baktığında ne görüyor? Gösterilerde yeterince başarılı mıyım?* Bu sessiz savaşı durdurmak için başımı iki yana sallamak zorunda kaldım. "Elbette efendim."

Gunn yatağın diğer ucuna yerleşirken ben de yastığımın tam üzerine oturdum. Aramızda koca bir yatak olmasına rağmen kendimi ona çok yakın hissediyordum. Gunn Kızıl Mahzen'in

eski elemanlarını gönderip bizim büyücü ekibimizi buraya getirdiğinden beri birkaç kez benimle baş başa konuşmuştu. Bazı geceler gösterinin hemen ardından beni ofisine çağırır ve yeterince risk alıp almadığımız konusundaki görüşlerimi sorardı. Ayrıca prova ve gerçek gösteri arasındaki kısa zaman dilimlerinden bir ya da ikisinde odama uğrayıp gösterinin sonunu süsleyecek son dakika önerilerinde bulunmuştu ama asla eşiği geçmemişti.

Şimdi yatağında otururken diğer büyücülerle de bu şekilde baş başa sohbet edip etmediğini merak ettim. Yoksa bir şekilde ekibin yüzü haline mi gelmiştim? Bunu Grace'e sormak birkaç kez aklımdan geçmişse de hangi cevabı tercih edeceğimi bilmiyordum.

Ayrıca bunu Gunn'a sormayacağımdan adım gibi emindim.

"Dün geceki küçük salon numaranın iş arkadaşlarım takdirini kazandığını bilmeni istedim," dedi Gunn. "Yardımcı patronlar Kerrigan ve Sullivan VIP salonunda ondan bahsedip duruyorlardı. Eski şapkadan tavşan çıkarma numarasını alıp yeni bir boyuta taşıdığını söylediler."

Bu beklenmedik iltifat yanaklarıma ateş basmasına neden oldu. Bahsettiği salon numarasını, gangsterlerin mendillerini, tavana doğru uçuşan bir çift kumruya çevirişimi düşündüm. Her gösteride, ilk bir saat herkes bireysel bir performans yapıyor, ardından bir mola verip etkileyici bir toplu gösteri sergiliyorduk. O aradaki yirmi dakika kadar süren molada bizden mekânın içinde dolaşp seyircileri final gösterisi için daha da heyecanlandırma-mız bekleniyordu. Bu mola "doğaçlama" olarak faturalandırılı-yordu ama küçük ekibimiz kimlere odaklanmamız gerektiğini kısa sürede çözmüştü: Varlıklı müdavimlere. Zengin parıltı ba-ğımllılarına. Ve elbette, Gunn'ın yenilenmiş kulübünün neden bu kadar ses getirdiğini görmeye geldikleri gecelerde, yüksek rüt-beli Shaw adamlarına. "Bunu duyduğuma sevindim efendim," dedim sonunda. "İş arkadaşlarınızın gösterimi beğenmesi beni mutlu etti."

“Bu mekânın içindeki gerçek büyüyü anlamaları çok önemli. Ve anlayacaklarını biliyorum. Tüm taşlar yerine oturmaya başladı.”

Gunn, aramızdaki sessizlik boğucu bir hale gelene, neredeyse *Burada olmanızın asıl sebebi ne, asıl istediğiniz şey ne?* diye çılgık atmama neden olacak kadar uzun bir süre boyunca konuşmadı.

“Ekibiniz beklentilerimin üzerine çıkmaya devam ediyor,” dedi sonunda. “İnsanların bir geceliğine kendilerini gerçek anlamda büyüünün içinde kaybettikleri çok boyutlu bir gösteri. Yüz elli kişilik kapasite, haftada altı gün, bilet başına on beş dolar-dan yok satıyor. McEvoy Mahzen’i geliştirme fikrime gülmüştü. Bunu başarabileceğime inanmamıştı. *Kimse* bunu başarabileceğime inanmamıştı.” Gunn birden bire beklentiyle bana baktı.

Sertçe yutkundum. “Hata yaptıkları çok açık efendim.”

Ve o gizemli gülümsemelerinden biri belirdi; gözlerinde başlayan ve hafifçe dudaklarına dokunsa da asla tam belirmeyen o gülümsemesi. “Ama grubunuz çok etkileyici olsa da, kusursuz bir uyum içinde olsanız da gösterinin bir yıldızı olduğunu kimse inkâr edemez Joan.” Gunn o uçuk mavi gözleriyle beni inceledi; bakışları ve sözleri beni şaşkına çevirmiş, dilimin tutulmasına neden olmuştu. *Şüphesiz benden bahsediyor.*

“Biz, yani sen ve ben birbirimizden çok da farklı değiliz,” diye ekledi yavaşça. “Aslına bakarsan bence bu sebepten birlikte çok iyi çalışıyoruz. Seni geceler boyu izledim, deponun yanındaki açıklıkta da burada da. Kendini sürekli zorluyorsun. Kazanana ya da yere yığılana kadar koşuyorsun. Gereken neyse yapıyorsun. Buna saygı duyuyorum.”

Son bir dakikadır nefes aldığımı sanmıyordum. Yine bir şekilde, “Teşekkürler efendim,” demeyi başardım.

Gunn kollarını bacaklarına dayayarak öne doğru eğildi ve köşede duran çalışma masama bakarak konuştu. “Küçük bir çocukken Joan, hayatımın çok daha farklı olacağını düşünürdüm. Ama başıma gelen felaket sonucu, cebimde olduğunu sandığım krallık anahtarının başka birine ait olduğunu öğrendim.” Bana

bir bakış attı. “Becerikli ve sabırlı olmayı öğrendim, istediğim şeyi elde edene kadar çalışmayı. Aslma bakarsan Kızıl Mahzen’i geliştirme fikri uzun süredir aklımdaydı.”

Sigara paketini bulmak için ceplerini karıştırdıktan sonra iki sigara yakıp birini bana uzattı. Kibriti, alevler yenik düşüp yerini beyaz dumana bırakana kadar salladı.

“Geldiğin yeri gördüm. Çıkarım yapmak zor değil,” dedi ya-vaşça. “Senin hayatının da beklediğin gibi olmadığı açık. Ailen için doğru olanı yapmak istiyorsun, bunu anlıyorum, aynen benim kendi ailem için doğru olanı yapmak istemem gibi.”

Gunn daha önce hiç ailesinden, geçmişinden, aslında kendisi hakkında herhangi bir şeyden bahsetmemişti. Âdeta tuhaf ve rahatsız verici bir bölgeye adım atmıştık. Gunn’a kişisel hiçbir şeyden bahsedilmez, kimse kendini onun yanında rahat hissetmezdi ve bunun yarattığı bir huzur vardı. “Ekibiniz, bu gösteriler, yedinin gücü... bu kendini gerçekten olağanüstü bir şeye dönüştürmek için bir *fırsat* Joan. Aynı benim için olduğu gibi.” Sigaraların dumanı aramızda kıvrılırken bana baktı. “Ve bunu biliyorum, bunu hissediyorum. Yapmamız gereken daha çok şey var, aslma bakarsan bence bu çatının altındaki büyüünün henüz sadece yüzeyini görüyoruz.”

Bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim ama benim konuşmak istemediğim konulara yöneldiğinin farkındaydım. Gunn’ı, şu an benden *daha fazlasını* istediğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Uyanık geçirdiğim zamanın neredeyse tamamında Mahzen’deydim ve finalde üzerime düşen görevi layıkıyla yerine getirmediğimi düşündüğüm gösterilerin ardından, sahne görevlileri mekânı temizledikten sonra tek başıma çalışmaya devam etme alışkanlığımdan vazgeçmiyordum. Gunn’ın sözünü tutmadığını söyleyemezdim; bize iyi para ödüyordu: haftalık altmış dolar ve eğer hafta boyunca mekânı doldurmayı başarır-sak beş dolar ikramiye, ki açıldığından beri bunu başarmıştık. Eve, annem ve Jed’in en iyi dönemlerinde kazandıkları paranın iki katını yolluyordum. Kazandığım paranın her kuruşunu da

hak ediyordum. Yorucu günlerle, çılgın gecelerle ve durmadan büyü yaparak. Verebileceğim başka bir şey kalmamıştı.

“Bu mektup bugün geldi,” diyerek düşüncelerimi böldü Gunn ve cebinden buruşmuş bir zarf çıkardı. Bana uzattığında diğer her şeyi unutup açgözlü bir şekilde titreyen parmaklarla ona uzandım. Kâğıdın kenarındaki işleri, solgun kahverengini ve arkasma bastırılmış kırmızı mührü tanıyordum. Yine de önünü çevirdiğimde nefesim kesildi. Ön tarafı kuzenim Ben’in rezil el yazısıyla kaplıydı:

*Joan Kendrick, Bay Harrison Gunn’ın vasıtasıyla
Kızıl Mahzen...*

Ben’le konuşmalıyız öyle uzun zaman olmuştu ki gözlerim bir anda yaşarak mürekkebin bulanık görünmesine neden oldu.

“Sen buraya, Mahzen’e geldikten bir hafta sonra fazladan bir haftalık maaşını doğrudan Drummond Tasarruf ve Kredi kurumuna gönderme cüretinde bulundum. Kuzenin ile senin eylül ayında söylediklerinizden anlayabildiğim kadarıyla amcanın borçlarını bir an önce kapatmanız gerekiyor.” Ben taş kesilmiş halde otururken Gunn zarfı açarak içindeki notu çıkardı. “Sanırım Ben’den haber var.”

Sonunda kendime geldim. “Teşekkürler Bay Gunn. Bu çok nazik bir davranış, bizi haftalarca gecikmekten kurtardınız. Gelecek hafta maaş almayı beklemeyeceğim...”

Ama Gunn elini sallayarak cevabımı geçiştirdi. “Bunu gösterdiğin üstün çabanın karşılığında verilen özel bir ikramiye olarak düşünebilirsin.”

Özel bir ikramiye. Ne demek istediğine kafa yormayı istemiyordum, henüz bunun sırası değildi. Tek istediğim şey Ben’in mektubunun içine düşmekti:

Joan, Bugün Drummond T&K’ya uğradım. Parayı almışlar ki bu bizi gerçek anlamda kurtardı. Harrison Gunn tarafından

gönderildiğini söylediler; büyük şehirde başarıya ulaşmışsın gibi görünüyor. Bay Gunn'ın adresini aldım ve kendimi sana yazmak zorunda hissettim.

Ruby selamlarını ve seni sevdiğini iletmemi istiyor. Sana içindeki hastalığı yeneceğine dair söz vermiş; gerçekten de her geçen gün ayakta biraz daha uzun süre geçiriyor. Lanet olsun, bu sabah bana mutfakta yardım bile etti, hatta kendi mekânın-daymış gibi bana emirler yağdırdı. Daha sağlıklı görünüyor Joan; kilo da aldı.

İkimiz de sizinle çok gurur duyuyoruz. Teşekkürler.

Sevgiler, Ben

İçimdeki rahatlama ve mutluluk o kadar büyüktü ki bir anlığına alev alacağımı sandım.

"Bu ikramiye tek seferlik olmak zorunda değil." Gunn daha önce neredeyse hiç duymadığım bir ses tonu kullanıyordu: ipek ya da yılan misali pürüzsüz ve kaygan. "Ödemeleri göndermeye devam edebilir, gecikmiş borçları kapatabilirim. Maaşını kendin için harcamaya ya da ailene yeni bir yer satın almak için biriktirmeye başlayabilirsin. Mesela bir malikâne."

Malikâne sözcüğü yavaşça zihnimde dolaşıp içimi arzuya la kaplasa da bunu görmezden geldim çünkü enayi değildim. Gunn karşılıksız hiçbir şey vermezdi. "Efendim, benden daha ne istediğinizi, daha fazlasını hak etmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum... Varımı yoğumu ekibinize ve gösteriye veriyorum, sizin de söylediğiniz gibi..."

"Şu var ki Joan, bir şey hatırlıyorum." Duraksayıp sigarasının karyolamın direğine söndürdükten sonra izmariti cebine attı. "Tanıştığımızdan beri aklımdan çıkarmayı başaramadığım bir şey. İtiraf etmem gerekirse bu şey beni geceleri uyanık tutup sürekli düşünmeme, yaşananları tekrar tekrar zihnimde canlandırmama neden oluyor." Bana bir bakış attı ama gözlerindeki yumuşak ifade artık kaybolmuştu. "Parsonage'a geldiğim gece. Bana cehenne me gidip geri dönmüş gibi görünen bir şişe parlı getirdin."

Kalbim tekledi. *Annemin büyüğü, kan büyüğü.* "Şey efendim, ben..."

"Karanlıktı. Yine de şişenin üst kısmındaki kan izlerini fark ettim ve parıltıda tuhaf, neredeyse paslı denebilecek koku vardı. Şişedeki parıltı eskiydi Joan, sen aksini iddia etsen de," dedi. "Büyüden anlıyorum. Bana o şişedeki parıltısı o sabah mayaladığını tekrarlama."

Gunn ani, tek bir hareketle bana daha da yaklaşıp gözlerimi ondan kaçırmama izin vermedi. "Benden bir şeyler sakladığını biliyorum. Ne sakladığını bilmesem de sakladığını biliyorum. Tekrarlıyorum: hem senin hem de benim hayatlarımızı olması gerektiği hale dönüştürme şansımız var." Kafasını yavaş ve belirgin bir edayla iki yana salladı. "Ama benden bir şeyler gizlemeye devam edersen bunu başaramayız."

Artık kalbim boğazımda atıyordu. *Yalan söyleyebilir miyim? Soruyu geçiştirebilir ya da hayır diyebilir miyim?* "Tam... tam olarak ne öğrenmek istiyorsunuz Bay Gunn?"

"Her şeyi," dedi doğrudan. "Yapabildiğin her şeyi bilmek istiyorum."

Her şey. Korkumu ve paniğimi yutmak istercesine yutkundum. *Ama sırlarımın bazıları sadece bana ait değil.*

Kan büyüleri nesillerdir annemin ailesindeki kadımlara ait bir yetenektir. Onun ayırma büyüleri, takip büyüleri, kafes büyüleri: onun büyüğü kişisel, tam anlamıyla kanunda saklıydı, *hâlâ da öyle.* Geçmişteki yanlışlarımı düzeltmek uğruna kendimi büyüye adanmıştım. Dürüst olmam gerekirse bazı geceler yaptığın şeyin *doğruluğunu* belirgin bir biçimde hissedebiliyordum, âdeta büyü gösterisi yapmak için doğmuştum. Ama annemin sırlarını ifşa etmek tamamen farklı bir histi. Varlığımın en eski ve en gerçek özüne inip hepsini Gunn'a satmak gibiydi. *Gunn kan büyüğünden neden istiyor ki?*

Sıkıca kavradığımdan kenarları buruşan mektuba baktım. Eğer bunu Ruby ve Ben için, sadece onlar uğruna yapacaksam, bunun bir önemi var mıydı? İşleri onlar için yoluna koyabilmek,

hatamı telafi etmek adına sahip olduğum her şeyi vermeye devam etmeli miydim? Ayrıca Gunn sırrımın kokusunu almıştı, onu daha ne kadar oyalayabilirdim ki? *Onun gibi bir adama hayır dersem başıma ne gelir?*

“Joan.” Gunn yatağımda kıpırdandı ve benim o âna, o mekâna dönmemi sağladı. “Aynı şeyi iki kez sormak gibi bir huyum yoktur.” O soğuk, sert, neredeyse tüyler ürpertici bakışlarını bana dikti. “Aslına bakarsan normalde hiç sormam.”

Kalbim göğsüme bir çekiç misali vuruyordu. O anıların zihnime musallat olmayacağına yemin etmişsem de deponun yanındaki açıklıkta olanları düşünmeden edemedim: Gunn’ın birbirlerine karşı savaştırdığı o iki büyücüyü, küçük “deney”i sırasındaki kayıpları, son sınavımızda bize Carolina Oğlanları’nın “işini bitirtmesi”. *Bu adam tehlikeli. Bu adam ailemin nerede yaşadığını biliyor. Gunn istediğini elde etmek uğruna her şeyi yapar.*

Bu durumu annem bile anlayışla karşılayabilirdi. Lanet olsun, benim yerimde olsa, Ruby ve Ben’in hayatları tehlikede olsa, o da aynı şeyi yapardı.

“Eğer kulübemizin borçlarını kapatmaya söz verirsiniz,” dedim yumuşak bir ses ve çekingen bir tavırla, “size gösterebileceğim şeyler var, hiç kimseye göstermediğim şeyler.”

Parıldamaya başlayan gözlerine aç bir bakış yerleşti. “Ama bana göstereceksin.”

Bir anlığına dünyanın cehenneme dönüştüğünü ve yatakta şeytanla oturduğumu hissettim. Gerekçelerim mantıklı olsa da tuhaf bir şekilde, aileme ihanet ettiğimi hissetmeden evet demeye ya da herhangi bir şey söylemeye kendimi ikna edemedim.

O yüzden başımı sallayarak onayladım. Sadece tek bir kez.

“Provadan sonra ofisimde.” Gunn parmaklarını yatağın üzerine uzattı ama benimkilere dokunmadı. “Sadece sen ve ben.”

Sonra kapıya gitti ve onu arkasından kapattı.

Dışarıya çıkar çıkmaz Gunn’ı zihnimden kovalamaya ve Ben’in mektubuna odaklanmaya çalıştım. Dünyanın onun adımı karalamasıyla başlayıp imzasıyla son bulan bir yere dönüş-

mesine izin verdim. Yine de az önce yapmaya söz verdiğim şey, Gunn'la paylaşacağım bilgiler, alay edencesine içimi kemiriyordu. *Başka şansın yok, dedi ta derinlerden gelen bir ses. Bu dünyada olma sebebin sahip olduğun her şeyi kullanarak Ruby ve Ben uğruna savaşmak. Gunn'ın dediği gibi, kazanana ya da yere yığılana kadar.*

Gunn gittiğinde çalışma zamanı gelmişti, o yüzden Ben'in mektubunu çalışma masamın çekmecesine kaldırdım. Shawlar haftalık maaşımızın yanı sıra kalacak yer de sağlıyorlardı. Tüm ekip Kızıl Mahzen'in ikinci katında kalıyordu; böylece provalara ya da gösteriye gecikmek için hiçbir bahanemiz olamıyordu. Grace'in, koridorun karşısındaki Ral ve Billy'nin, biraz daha ilerideki Stock ve Tommy ile Rose'un odalarının önünden geçerek arka merdivenlere ulaştım ve üç kat aşağıdaki bodruma indim. Lambalarla aydınlatılmış geniş koridordaki Gunn'ın ofisini geçerek Mahzen'in yani iki kat yüksekliğindeki zemini beton, duvarları gri cüruf kaplı, köşemizi içine alacak büyüklükteki ana gösteri alanına girdim.

Provalara her gün tek ya da iki kişilik numaralarla başlıyorduk; bunlar Mahzen'in sekizdeki açılışından yaklaşık saat dokuza kadar tekrar tekrar sergilediğimiz beş ila on dakikalık numaralardı. Bu "ısınma" turları, gösteri alanının ön tarafındaki küçük yuvarlak sahnelerde sergileniyordu. Gunn seyircilerin içeriye girip içkilerini aldıktan sonra sahnelerimizin arasında dolaşarak istedikleri numaranın tadını çıkararak asıl gösteriye hazırlanabileceklerini düşünmüştü. O yüzden sabah provası sırasında bu numaralara yeni tatlar katmaya çalışıyor ya da gösterimizi ekibin kalanına sergileyip onların görüş ve önerilerini alıyorduk.

Öğle yemeği arasından sonra Gunn gelip o geceki "çok boyutlu final" hakkında yeni fikirlerini paylaşıyordu. Final gösterisi bazen Gunn'ın aklıma gelen yepyeni bir fikir, bazense daha önce kullandığımız bir temanın yenilenmiş ya da değiştirilmiş bir hali oluyordu. Finali ne şekilde sergileyeceğimiz hakkında

tartışıp üzerinde çalışıyor ve ardından Gunn için giysili bir prova sergileyip akşamüstü beş ya da altı gibi asıl gösteriye hazırlanmak üzere yaklaşık bir saatliğine mola veriyorduk. Pazar hariç haftanın her gününü bu şekilde geçiriyor, sabahdan gece yarısına kadar yüksek meblağlar ödemeye gönüllü müşteriler için büyücülük yapıyorduk. Gunn'a göre yoğun geçirdiğimiz günlerin bir amaca daha hizmet ediyordu: büyülerimizin, aralarındaki bağ çelik kadar sağlam hale gelene kadar güçlenmesi. Elbette bu günlerin yorucu geçmesine neden oluyordu. Ama ortaya iyi bir iş çıkıyordu, kendimi verip her şeyi unutabileceğim bir iş. Hepimizin gurur duyduğu bir iş.

"Sonunda gelebildin Kendrick," diye seslendi Billy gösteri alanının ucundan. Ön tarafın sağ köşesindeki Ral'le paylaştığı sahnenin ortasında dikiliyordu. Aceleyle ekibimin yanına gittim. Billy'nin öne uzattığı elinin on beş santim üzerinde uçuşan yaklaşık on tane iskambil kâğıdı vardı. Yanındaki Ral ön yüzleri bize bakan iskambil kağıtlarını ince bir duvar misali kafasının üzerine kare halinde dizmekteydi.

Sahnelerini çevreleyen banklara ulaştığımda gidip Grace'in yanına oturdum. "Özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Grace sigara paketini bacağına çarpıp bana bir sigara teklif etti. Sesini alçalttı. "Bir şey kaçırmadın."

Ben ona hafifçe gülümserken Ral ekledi: "Kraliyet sarayı kart numaralarımız hakkında herkesin görüşünü almak istiyoruz." İskambil kağıtlarından oluşan duvarı işaret etti. "Billy bayatlamaya başladığını düşünüyor."

"Üç gün önce bayatlamıştı," diye mırıldandı Billy. "Artık küflendi."

Yuvarlağın diğer tarafındaki banka, Stock, Tommy ve Rose'un oturdukları yere baktım. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"İskambil kâğıdının türüne göre bir ev yapmak mı?" diye cevapladı omuz silkerek. "Gereksiz ve sıkıcı. Müşteri olsam izlemezdim."

“Uyanık bir şekilde koyun saymayı andırıyor,” diye ekledi Rose ve Tommy güldü.

“Anlaşmamızı biliyorsunuz,” dedi Ral tek düze bir ses tonuyla. “Lütfen sadece yapıcı eleştiriler.”

“Yapıcı eleştiri,” diye tekrarladı Stock. Tommy’nin omzuna yaslandı. “Peki, siz iki işe yaramazın kafalarının üzerine kart dizmesini izlemektense boyanın kurumasını izlemeyi yeğlerim. Yeterince yapıcı oldu mu?”

Billy bir hakaret mırıldanarak öne doğru bir adım attı ama Ral onu tutarak sahnenin sınırları içinde kalmasını sağladı.

Bazı sabahlar böyle oluyordu. Birlikte çalışan yedi büyücüden oluşan bir halka, birbirimizi daha ileriye taşıyan tek bir ekip-tik ama Stock, Tommy ve Rose’la Ral, Billy ve Grace ile benden oluşan iki ekibi birleştirmenin yaraları hâlâ tamamen iyileşmemiştir. Çoğu zaman iyileşmiş gibi davranmayı başarabiliyorduk. Yaraları görmezden geliyorduk. Ama bazı günler içimizden biri, bu kişi neredeyse hep Stock oluyordu, ya parıltı yoksunluğu çektiğinden ya da o gün bir önceki günden daha aşağılık olduğundan, o yaraları kaşımaya başlıyordu.

“Sahnenizin çevresinde her gece insan oluyor,” dedim Ral’le Billy’ye, sesimi sıcak ve cesaret verici bir tonda tutmaya çalışarak. “Sadece kendi numaranızdan sıkılmışsınız. Lanet olsun, ben de benimkinden sıkıldım. Rüyalarım da bile tüy görmeye başladım.”

“Rüyalarında gördüğün şeyin bu olduğuna emin misin Kendrick?” diye araya girdi Stock.

“Ne demek istiyorsun?”

“Aşağıya indiğinden beri götlük yapıyor, sanırım parıltı yoksunluğu çekiyor,” diye fısıldadı Grace yanımda. “Bize bir iyilik yap da görmezden gel.”

Ama Stock ısrarcıydı. “Bu sabah odandan *rüya* gibi birinin çıktığına yemin edebilirim.” Bana fareyi andırır bir şekilde sırtarak şapşal şapşal kaşlarını oynattı. Karnına büyü bir yıldırım göndermek istesem de dikkatimi elimdeki sigaraya vermeyi ba-

şardım. Gunn'ın bu sabah odana geldiğini unutman gerek, ona sözünü verdiğin şeyi unutup kendini büyüne vermelisin.

Neyse ki Billy ve Ral konuyu tekrar numaralarına çevirdi. Grace ile ben nazikçe seyircileri gösteriye katabilecekleri birkaç yöntem önerdikten sonra yeterince tatmin oldular ve hepimiz kendi numaralarımızın üzerine çalışmak üzere sahnelerimize dağıldık.

Öğleye doğru yemek molası verdik. Ral, Billy ve Grace'le birlikte bir şeyler atıştırmak için Moby'nin Lokantası'na gittik ve Tommy iki dilim turta ısmarlayıp her ikisinden sadece birer çatal aldı "çünkü parası yetiyordu". Hepimiz yeni hayat tarzımıza farklı tepki vermiştik, zira hepimiz farklı sebeplerden buradaydık. Grace yeni bir başlangıç istiyordu ve doğasmda temkinli davranmak olduğu için parasını biriktiriyordu. Ral ve ben paramızı ailelerimize gönderiyorduk. Ama Billy'nin kimi kimsesi yoktu ve eline harcayabileceğinden fazlası geçiyordu. O yüzden parasını gösterişli kol düğmeleri ya da Gunn gösteri sırasında çok dikkat çektiğini söylediği için asla takamayacağı kocaman yüzük gibi aptalca şeylere saçıp duruyordu.

Yemeğimizi hızla bitirip Mahzen'e döndük ve saat biri biraz geçte Gunn yanımıza geldi.

"Bu gecenin gösterisini Gece Göğü olarak tanıtacağım. Dawson biletleri basmaya başladı bile," dedi Gunn, yedimiz gösteri salonun ortasındaki rahat koltuklarla kaplı oturma alanına doğru ilerlerken. Bu alana "parıltı bölümü" diyorduk çünkü müşterilerimizin çoğu finalden sonra büyücü parıltısı içmek için buraya geliyordu. Ya buraya ya da Gunn'ın Shaw adamlarını eğlendirmek için kullanmadığı zamanlarda, kodaman müşterilere kiralanan VIP salonuna.

"Aklıma yeni bir fikir geldi. Bu geceki gösteri her zaman sergilediklerimizin arasına eklenmeye değer olacak." Gunn tek kişilik yeşil koltuklardan birine yerleşti. "Kocaman bir ay ve gezegenler hayal ediyorum. Sisin içinde kayan kuyruklu yıldızlar. Aynı anda hem ürkütücü hem de çok güzel olmalı."

Her ne kadar soğuk ve hesapçı biri olsa da Gunn'ın sanatçı bir tarafı vardı ve büyüü gerçek anlamda kavrayabiliyordu. Fimal hakkındaki fikirleri hep bu anlattığı gibi ayrıntılı ve resmin bütününü betimleyen şekilde oluyordu; ayrıca ekibimizin neler yapabileceğini biliyordu ve biz de her gece bunu ona kanutlıyorduk. "Ral, büyük ölçekli göz yanılmasını senin yapabileceğini düşündüm, o yüzden arka plana odaklan. Belki ürpertici olması için yerin yavaşça dönmesini de sağlayabilirsin. Billy, senin her zamanki gibi onun görselini tamamlaman gerek: gece sisi, hafif bir rüzgâr," dedi. "Grace, ayrıntıları sevdiğini biliyorum. Sen yıldızları yap."

"Anlaşıldı efendim," diye yanıtladı Grace.

"Tommy ve Rose." Gunn koyu saçlı ikiliye baktı. "Sizin bir ay yaratmanızı istiyorum. Yaratıcılığınızı kullanın. Görsel büyü yeteneğinizden yararlanarak ayın evrelerini yavaşça geçin. Dolunaydan başlayıp yeniaya kadar taşıyıp sonunda görünmez hale getirin."

Tommy başıyla onaylayarak Rose'a döndü ve ikisi anında fııldayarak birbirlerine fikir vermeye başladılar.

Gunn yüksek tavana baktı. "Ve Stock, sen hareket uzmanı mızsın, yavaşça yörüngede dönen gezegenlere ihtiyacım var. Bir kat yüksekliğinde dönsünler ki herkes onları görebilsin."

Stock bana rahatsız edici bir bakış atarak sordu: "Peki ya, Joan ne yapacak efendim?"

Gunn bakışlarını tavandan ayırmadı. "Joan, kuyruklu yıldız."

Stock gözlerini devirip sadece dudaklarını oynatarak, "*Rüya gibi*," derken bir utanç dalgasına kapıldım. Ama Gunn koltuğuna yaslanınca Stock bir yorumda daha bulunmadı.

"Finalden sonra seyircilerinizi sahneye doğru yönlendirin." Gunn salonun arka tarafındaki yüksek sahneyi işaret etti. Orada sahne görevlileri kalabalığa dağıtmadan önce parıltılarımızı hep beraber mayalıyorduk.

"Tamam." Gunn gitmek için ayağa kalktı. "Ortaya neler çıkardığınıza bakmak için döneceğim."

Bunun üzerine hepimiz gösteri salonun çevresindeki en sevdiğimiz yere geçip çalışmaya başladık ve hepimizin memnun olacağı bir final ortaya çıkana kadar doğaçlama yaptık. Ral'in zeminini yavaşça döndürmesini, diğerlerinin yıldızları ve gezegenleri yerleştirip ortama puslu bir gece dokusu vermesini bekledim. Ardından bu insan yapımı, olanaklara açık gökyüzüne çift kapıdan başlayarak arkadaki sahneye doğru uzanan parıl parıl, elektrik turuncusu bir kuyruklu yıldız fırlattım.

Ama dikkatim bunun tadını çıkaramayacak kadar dağınıktı; her şeyi yok sayıp numaranın keyfini süremiyordum. Gunn'ın sabahki ziyareti, *kazanana ya da yere yığılana kadar koşuyorsun*, deyişi hem kafama takılıyor, hem beni rahatsız ediyor hem de gururumu okşamayı başarıyordu. Ben'in mektubu, annemin kan büyüsünü paylaşmaya söz vermem, Stock'un alayları hepsi kafamda dolaşüyor, çevremi sarıyordu.

Joan kuyruklu yıldız.

Kırk beş dakikalık yeni final gösterimizi Gunn'a sunduktan sonra, onun fikirlerini duymak için arkadaki sahnenin altında toplandık. Tam o sırada çift kapı savularak açıldı ve içeriye Shaw'un genç serserilerinden oluşan bir ekip girdi.

Shaw Çetesi'nin sokak çocukları gösterilerimize çok ender katılırdı ama bir gece önceki gösteride mayaladığımız parıltıdan arta kalanları tüketme fırsatını sonuna kadar kullanırlardı. Ve provamızın bitişiyle saat sekiz arasındaki kısa zaman diliminde Kızıl Mahzen, gece işe çıkmadan önce büyümlü bir yolculuk yapmak isteyen genç torbacılar ve kaçakçılarla dolardı. Anladığım kadarıyla Shawların kaçakçılık işlerini yürüten yardımcı patronu ve çete liderleri Win Matthews gösteri alanın diğer ucundan Gunn'ı gördü ve elini sallayarak yanma çağırırdı.

"Yedi buçukta aşağıda olun," dedi Gunn gitmemiz izin vererek. "Her zamanki giysilerinizi giyin, elbiseleri ve smokinleri," diye ekledi yeni Kızıl Mahzen'in kapıları açıldığı anda hepimize verilen giysilerden bahsederek. Başıyla beni işaret etti. "Bana on beş dakika ver Joan. Ofisimde olacağım."

Ekipteki tüm gözlerin bana çevrildiğini hissettim ve tenimin altında duygular yine birbirleriyle savaşmaya başladı. Yutkunup başımla onayladım. "Elbette efendim."

Gunn, Win'i sağ taraftaki koridorda bulunan ofisine doğru yönlendirirken Stock bana kaşlarını kaldırdı. Ekibimiz arasındaki gerginlik artık gözle görülür bir hal almıştı; o kadar yoğun ve acıydı ki neredeyse tadını alabiliyordum. "Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye Stock'a çattım.

Ama cevap veren Ral'di. "Hepimiz yetişkiniz," dedi yavaşça. "Hepimiz bir iş için buradayız. Pişman olacağımız bir şey yapmadan ya da söylemeden önce üst kata çıkıp hazırlanmayı öneriyorum."

"İyi, peki," dedi Stock ama bakışları hâlâ beni üzerimdedi. "Kısa süre sonra burada görüşürüz," dedi ama giderken de "*Kuyruklu yıldız*," diye eklemeyi ihmal etmedi.

Hep birlikte odalarımıza çıkan koridora doğru ilerlerken öfkemi dindirmeye ve Grace'in delici bakışlarından kaçınmaya çalıştım. Yukarı çıkar çıkmaz Gunn'ın neden görüşmek istediğine dair beni sorguya çekeceğine emindim ve bu konuda hevesli değildim.

Koridora girmek üzereyken Win Matthews'ın birkaç gece önce tanıştığım yeni oğlanının, kösedeki içki barının etrafında dolaştığını gördüm. Adı Alex Danfrey'di ve arkadaşı parıltı kafası yaşarken benimle sohbet etmişti. Şimdi Howie ve Shaw'un genç silahlarından üçüyle birlikte oturuyordu. Âdeta bakışlarımı hissetmişçesine kafasını kaldırdı ve göz göze geldik.

Mahzen'de bir sürü yüzle karşılaşıyordum ama ilk görüşte birinin çekici olup olmadığını söylemek benim için zordu; böyle bir karara varmak için değerlendirmem gereken çok fazla şey vardı. Tamam mı devam mı olduğuna ancak ikinci görüşümde kadar verirdim.

Ve bu ikinci bakışta Alex'in neredeyse mükemmel bir yüzü olduğunu fark ettim. Kocaman gözleri buradan bile görünebilen bir maviydi; sarı saçları buraya gelen çoğu gangster gibi kask

misali kaskatı arkaya yatılmış değil, yumuşacıktı. Düz bir burnu ve düzgün açılı bir çenesi vardı. Vücudunun da güzel olduğunu fark ettim; ne çok yapılı ne de çok zayıftı; uzun bacaklarını barın altına uzatmış belini köşesine yaslamıştı.

Git Joan. Hareket et.

Kafanı indir. Şu an dikkatini dağıtmanın sırası değil.

Ona gülümsedim ve kendimi zorlayarak koridorda yürümeye devam ettim.

Ama koridorun ortalarına varmışken arkamdan çekingен bir ses geldi: "Adın Joan'dı, değil mi?"

Arkamı döndüm. İşte Alex âdeta onu büyüyle ben yaratmışım gibi karşımdaydı; aramızda üç metre mesafe bile yoktu. Hiçbir şey söylemedim ama yakınıma gelince midemde kıpır kıpır, neredeyse bulantıyı andıran bir his oluştu.

"Sadece lavaboya gidiyordum." Benden cevap gelmeyince Alex derin bir nefes verdi. "Aslına bakarsan lavaboya gitmeme gerek yok. Sadece... merhaba demek istedim."

Ama zihnim bomboştu ve salak salak hoş suratına bakmaya devam ediyordum.

"Her neyse, sanırım gitsem iyi olur," dedi, gerçi koridorda tuhaf bir dilsiz bulduğundan onu bu konuda suçlayamıyordum. Yüzünü ana salona doğru döndü.

O anda cesaretimi ve büyümü toplayıp koridorun girişine çift taraflı bir koruma duvarı yarattım; gösteri alanından bakıldığında koridor boş görünüyordu ama biz incecik bir cama bakıyorduk, yani salondakiler bizi göremese de biz onları görebiliyorduk.

Alex gözlerinde bir parıltıyla tekrar bana döndü. "Dur bir dakika... bunu sen mi yaptın?"

"Burada ağzından çıkanlara dikkat etmen gerek." Gülümseyerek toparladım. "Biraz mahremiyet edindiğimizden artık daha rahat konuşabilirim."

"Yani sen bir büyücü müsün?"

Hafifçe reverans yaptım.

Gülümsedi. "Senin sahne görevlisi olduğunu sanmıştım."

"Hayır, benim sahne görevlisi olduğumu varsaydın."

Yeni duvara dönüp dokunmak için elini uzatırken gülümsemesi daha da genişledi. "Diğer taraftan ne görüyorlar?"

"Boş bir koridor."

Benimle göz göze gelmek yerine yarattığım duvara bakmaya devam etti. "Çift taraflı bir numara. Etkileyici."

"Buna şaşırdım mı?"

"Hiç şaşırmadım." Döndü ve bana baktı. "Dürüst olmam gerekirse büyümlü bir yanm olduğunı düşünmüştüm."

İltifatı yanaklarıma bir şeyler olmasma neden oldu; ben engel olamadan ısındılar. "Çift taraflı numaranın ne olduğunı biliyorsun," dedim. "Sokaklarda çalışan bir adam için bu da etkileyici."

Gülümsemesi biraz ciddi bir hal aldı. "Soyadımı biliyorsun. Eminim bu her şeyi açıklıyordur."

Alex Danfrey. Gecen gece parıltıcı Howie ondan bahsedip dururken adı bir yerlerden tamdik gelmişti ama nereden olduğunı çözemiyordum. "Üzgünüm ama bunun benim için ne anlama gelmesi gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

Yalanımı yakalamaya çalışıyormuşçasına yüzümü inceledi. "Şaka yapıyor olmalısın." Boğazını temizledi. "Hiç haber okumaz mısın?"

Omuzlarımı silkdim. "Geldiğim yerde gazeteler bir ihtiyaç sayılmıyor."

"Peki, sanırım bu hoş bir değişiklik." Hafifçe kıpırdanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve tuhaf bir güven oyunu oynarcasına büyümlü duvarıma yaslandı. "Şu kadarını söyleyeyim, ailemin başı kanunla belaya girdi ve bu durum oldukça gözler önündeydi."

"O yüzden mi buradasın ve bu adamlarla çalışıyorsun?" Başımınla arka taraftaki arkadaşlarının muhtemelen kafaları bir dünya şekilde oturdukları gösteri salonunu işaret ettim. "Kim olacağını seçme şansının olmadığı bir durum mu?"

Alex başıyla onayladı. "Sanırım öyle denebilir."

"Dürüst olmam gerek," dedim onu incelerken, "kaçakçılıkla uğraşacak biri gibi görünmüyorsun."

“Nedenmiş o?” Alaycı bir şekilde gülümseyerek yumuşak sarı saçlarını karıştırdı. “Yeterince düzgün olmadığımın mı?”

Gülümsemesine karşılık vermeden edemedim.

“Fötr şapka takmadığımın mı?” dedi ve kakhaha attım. “Merak etme, Sears’ın’ Erkeğin Seçimi kataloğundan bir tane aldım bile. Yakında gelir.”

Alex benimle birlikte kakhaha atıp kafasını eğerek ellerine baktı. “Bunu sana ilk söyleyen olmak istemem ama sen de göze batıyorsun. İyi anlamda.”

Yüzümdeki sırıtsı daha da yayıldı. “Şu büyücülük işlerini saymasak kendimi oldukça sıradan görüyorum.” Tanrım, onunla flört ediyor ve kendime engel olamıyordum.

“Ah, hiç de sıradan değilsin.” Bana doğru bir adım attığında hareketi beni hazırlıksız yakaladı ve içime tekrar mide bulandırıcı, baş döndürücü o mükemmel duygunun yayılmasına neden oldu. “Ama bence sıradışı olmak iyi bir şey.”

Ardından bana baktı ama gözlerime değil, sol kulağımın hemen üstüne. Fısıldadığı sözcüklerini duyamasam da az sonra bir şeyin hafifçe şakağıma dokunduğunu hissettim ve burnuma baş döndürücü, yabancı, yeni bir koku geldi.

Uzanıp kulağımın arkasında duran ipeksi çiçeği aldım. Bir insanın karanlık rüyasından çıkma, bir çiçekle ejdarhanm birleşimi, kırmızı dilli, parlak siyah bir orkideydi. Bu âna kadar sadece Alex’in zihninde yaşadığına neredeyse emindim.

“Sen de büyü yapabiliyorsun.”

Alex hafifçe eğilerek reverans yaptı. “Bana sokakta lazım olan numaraları yaptırıyorlar: koruma duvarları, sahil muhafızlarının dikkatini dağıtacak oyunlar, polis telsizlerini bozmak gibi şeyler.” Salonu gösterircesine elini kaldırdı. “Sizin burada yaptığınız gösteri gibi karmaşık ve özel şeyler değil.” Omuzunun üzerinden geriye baktı. “Konusu açılmışken, az sonra bir kaçakçılık işine çıkacağız. Yani zamanı durdurmanın bir yolunu bulamadıysan gitsem iyi olur.”

* Amerikan mağaza zinciri. -çn

Ama kalmasını istiyordum. Alex'teki bir şey âdeta bir miknatis gibi beni ona çekiyor, onunla şakalaşmaya ve onu konuşturmaya devam etmeyi istememe neden oluyordu.

Arkasındaki duvara odaklanıp kendimi, "Serbest bırak," demeye zorladım. Başımla işaret ettim. "Hadi, artık geçebilirsin."

Alex parmaklarını kaşlarının birkaç santim üzerinde birleştirdiğinde yoktan siyah bir fötr şapka belirdi. Siperliği tam parmaklarının arasındaydı. Alex sırtarak yeni şapkasını çıkarıp bana selam verdi ve sonra kolunu uzatmasıyla şapka yok oldu. "Tekrar görüşmek üzere Joan."

Ardından dönüp Kızıl Mahzen'in diğer ucundaki arkadaşlarının yanma gitti.

Yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemez şekilde arkamı döndüm. Merdivenlere doğru ilerlerken resmen zıplıyordum. Uzun zamandır kendimi bu kadar rahat, hafif ve özgür hissetmemi sağlayacak hiçbir şey olmamıştı.

Ardından ofisinin kapısında dikilen Gunn'ı gördüm. *Gunn ne zamandır orada durmuş bizi izliyor? Beni izliyor?*

"Toplantımız efendim," dedim yüksek sesle. Alex'in bir yaz meltemi gibi getirdiği özgürlük hissi paylaşacaklarımı hatırlayınca bir anda sönüverdi: *Annemin sırları, benim sırlarım, annemin satmak bir yana fısıldamamı bile istemediği kara büyü...*

"Doğru. Gelebilirsin," dedi Gunn, Win Matthews ofisinden çıkarken. Ama onun uzaklaşmasını izlemedi ve kapıdan çekilmedi. Kulağımın arkasına takılmış orkideye dikmişti gözlerini.

Âdeta refleks olarak saçlarıma uzanıp çiçeği buldum ve onu havadan yapılmışçasına yok edip Gunn'ı takip ederek ofisine girdim.

Alex'in çiçeği sadece bir numaraydı. Benim gözümü bile kırpmadan binlerce defa yapabileceğim kolay bir numara. Yine de onu yok etmek canımı yaktı.

BÜYÜK BALIK

ALEX

“Parıltı için ölüyorum,” dedi Howie yanımdan. “Çok kötüyüm. Ellerime baksana.”

Howie’nin titrek ve çatlamış parmaklarma baktım. “Sadece yoksunluk çekiyorsun,” dedim ve yüzümü tekrar suya döndüm. Alçak ve parlak ay, saatte 70 km hızla ilerleyen, bir uçağmki kadar büyük motora sahip çıplak tekнемizle yararlanarak geçtiğimiz karanlık okyanusun üzerine gümüş rengi bir kurdele misali yansıyordu. Çok güzel, âdeta öte dünyaya ait görünen bir geceydi; yıldızlarla kaplı engin göğü izlerken yanımda Joan gibi bir hatunun olmasını isterdim. Howie’nin değil. “Eğer dişini sıkmayı başarırsan yarma iyi olursun.”

“Belki de iyi olmak istemiyorumdur. Belki elektrikle dolu olmak istiyorumdur.”

“Biraz ara ver, tamam mı How? Tüm hafta parıltının bokunu çıkardın. Rahatla.”

Howie paltosuna daha da sarındı. “Sen kimsin ki, annem mi?”

Karanlık olmasına rağmen Howie’nin elmacık kemiklerindeki griliği ve gözlerindeki donukluğu görebiliyordum. Birim eğitiminde bize parıltı içmenin uzun vadedeki etkileri öğretilmişti: o şeyin er ya da geç hayatın rengini nasıl çaldığını ve parıltı cılası olmadan yaşanmaz hale getirene kadar yaşamı soluklaştırdığını. Ama Howie’nin yanında dolaşmaya başlamadan önce bunu tam olarak anlayamamıştım. Lorton’dan çıktığımızdan beri sadece kafası güzelken mutluydu. Aradaki zamanı öfkeli ve huzursuzca, yine solup gidecek o dünyaya tekrar bakış atma şansını elde edeceği âni iple çeker halde geçiriyordu.

Ona daha önce parıltı yoksunluğundan kurtulmayı başardığını ve kendisini düzeltmezse içi boş bir kabuğa dönüşeceğini anlatmayı deniyordum ama hiçbir şekilde ikna olmuyordu. Birçok denemeden sonra parıltı karşıtı konuşmanın gizli görevimi tehlikeye atacağından endişelenmeye başladım. O yüzden bu gece sessiz kalıp mürekkep rengi dümen suyunu izledim.

Kıydan birkaç kilometre uzaklaşmış, Atlantik sularına doğru yol alıyorduk. Win kaptan olarak öndeydi; Howie'yle bense arkadaki bankta titriyorduk. Kasım sonu rüzgârı nefes kesici derecede acımasız olduğundan ısınmak için istemeye istemeye birbirimize sokulmuştuk.

"Bir sigaranın bile yardımı olur," diye homurdandı Howie.

"Tanrı aşkına How, neden yola çıkmadan önce yeni bir paket almadın?"

Howie omuzlarını silkti. "Çünkü genelde sen ikimize de yetecek kadar getirirsin."

Genelde böyle küçük ayrıntıları düşünürdüm ama şu aralar çok çalıştığımın yorgun düşmüştüm. Howie'nin de yorgun olduğu belliydi. Ama ebeveynlerinin ilgisini çekmeye çalışan kardeşler gibi birbirimize sataşmamızın tek sebebi bu değildi. Aramıza benim yok etmeyi başaramadığım, yoğun ve sürekli bir gerginlik girmişti.

"Cidden, bu konu hakkında bir şey yapamaz mısın?" Howie soğuk havadan bahsettiğini göstererek elini salladı.

"Hareket ederken daha zor oluyor ama deneyeyim." Odaklanıp gözlerimi kapattım. Sıcak yumuşak bir hava baloncğunun bir havlu gibi çevremizi sardığını hayal edip buyurdum: "Sar."

Bir dakika sonra Howie yanımda titremeyi bıraktı.

Howie'nin Lorton'dan çıkarken öngördüğü gibi "sabahlara kadar parti" yapmadığımızı söylemeye gerek yoktur. Eğer doğru hesaplıyorsam, izin günü ya da ara olmaksızın Win'le birlikte işe çıktığımız on ikinci geceydi. Baltimorelarla işlerin sarpa sardığı depodaki ilk geceden beri her akşamüstü alım satım yapmak, yeniden damıtma tesisine mal götürmek ya da Shaw Çetesi'nin

diğer ayak işlerini halletmek için yola çıkıyorduk. Bazen gün doğana kadar eve dönmüyordum; Win'i beklerken Howie'yle Kızıl Mahzen'de oyalandığımız birkaç sefer hariç ya yoldaydık ya da uyuyorduk. Öyle ki Ajan Frain'le ancak kaçakçılık dünyasının geri kalanının uykuda olduğunu bildiğim öğle saatlerinde kaçmak birkaç telefon görüşmesi yapabilmıştim.

Howie'nin dediğı gibi *başımızı eğiyor*, soru sormuyor, görevlerimizi yerine getirmeye hazır olduğumuzu gösteriyor, yıkılıp becerikli ve ölümcül Shaw oğlanları olarak tekrar ayağa kalmak için çabalıyorduk. *Ve karşılığında Patron McEvoy'a yakınlaşıyordum.* Ama Shawların en büyük balığı şu âna kadar benden kaçmıştı.

Win arkaya doğru, "Geldik," diye seslenerek düşüncelerimi böldü. Motoru durdurduğunda teknemiz hafifçe sıçrayıp inledi ve karanlık sularda birkaç metre daha süzüldü.

Uzun bir sıra halinde dizilmiş gemiler, tekneler, kruvazörler ve feribotlar karşımızdaki karanlık okyanusta yıldızlar gibi parlıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı Howie, "burası küçük bir şehir gibi."

Sahil muhafızlarının görev bölgesinin hemen dışındaki "Büyülü Sıra" denilen, yurtdışından ve adalardaki toz süpürücülerle obi kaçakçılarının gelip yasadışı büyü mallarını, bizim gibi onları sahile götürecek sokak serserilerine satmak için bekledikleri güvenli sulara ulaşmıştık. Bu gece peri tozu peşindeydik, İrlandalıların farklı bir gerçeklikten çaldıklarını iddia ettikleri, bağımlılık yapıcı, paranoya tetikleyici, büyülü mavi tozun. Hiç kimse bu malın gerçekte ne olduğunu ve nereden geldiğini bilmiyordu ama toz saykodelik bir kafa yapıyor ve parıltının aksine nakliye edilebiliyordu. Dayanıklı büyüünün her daim pazarı vardı, belli ki etkisi kafayı yemenize neden olsa bile. Bu kaçakçılık işinde benim görevim kıyı boyunca yardım çağrılarını göndermek ve sahil muhafızlarına kovalayacak başka şeyler vererek teknemizin onlardan kaçınmasını sağlamaktı.

Win teknenin motorunu düşük viteste tekrar çalıştırdı ve ya-

vaşça dalgaları aşarak üzerinde ZÜMRÜT JANE yazan çift katlı bir gemiye yaklaştık. Win dümeni sağa, sola ve sonra tekrar sağa çevirerek geniş geminin yanına bir motosiklet sepeti gibi yerleşmemizi sağladı.

Güvertenin üzerindeki adam, ahenkli bir İrlanda aksanıyla, "HOP! Burada ne arıyorsunuz?" diye bize seslendi.

"Ben Shawlardan Win Matthews," diye yukarıya seslendi Win. "Toz için geldik."

Bir duraksamanın ardından gemideki adam bastırılmış homurtularla ahbablarına danıştı. "Tamam, gemiye çıkın."

Howie'yle ben sessizce geminin yanındaki ip merdivene tırmanan Win'i takip ettik. Güverteye varır varmaz hepsi kat kat tuz ve kir kaplı beş adamdan oluşan mürettebat çevremizi sardı. Haftalarca denizde kalmanın yarattığı pis koku etrafımızı kaplamış, bizi boğuyordu.

Win düşüncelerimi dile getirircesine, "Uzun süredir denizde misiniz?" diye sordu.

"Neredeyse bir aydır," dedi ahenkli aksanla konuşan adam. "Uzun bir yolculuk oldu. İnandır mısınız Maine'den yola çıktık. Yarın da oradaki alıcılarla konuşmak için Virginia Beach'e gideceğiz."

İçimden, ZÜMRÜT JANE gemisi Batı Sahili boyunca dolaşarak toz satıyor, diye tekrarlayarak hafızama kaydettim. Kâğıt kalem olmaksızın not tutmak, küçük detayları hatırlamak konusunda uzmanlaşmıştım. Her şey, yanı yakalamayı hedeflediğimiz büyük balığı oltaya getirmek için kullanabileceğimiz her yöntem, Ajan Frain'le konuşma fırsatı bulacağım âna dek zihnimde kaydedilip saklanıyordu.

"Domuzlarla sorun yaşadınız mı?" diye ekledi adam. Ekibinin geri kalanı üzerimizi arayıp silahlarımızı aldı ve onları saklamak için geminin diğer ucundaki bir kutuya koydu.

"Hayır, sorunsuz bir yolculuktu. Sokak büyücümüzü de getirdik. Başarısızlık nedir bilmez." Win başıyla beni işaret ederken Howie bu iltifat karşısında rahatsız şekilde kıpırdandı. "Toz burada mı?"

“Söz verdiğimiz gibi tam üç kilo. Para burada mı?”

“Bin dolar.”

Kaçakçı başıyla onaylayıp suyu inceledi. “Denizin gözleri ve kulakları var. Gelin, değış tokuşu aşağıda yapalım.”

Yemin ederim, az kalsın onları takip ederek kendimi bu geminin göbeğine davet ettirecektim. Bu yeraltı dünyasının atan kalbini bulup onu avuçlarıma alarak yok etme arzum *benim için* bir bağımlılık haline gelmişti. Elbette önceliğim ailemi parçalayan adamları indirmekti. Ama artık bundan daha fazlası da olduğunu inkâr edemezdim: çok az kişinin yapabildiğı bir şeyde başarılı olmanın getirdiğı tahmin ve gerçek, bir gün geriye baktığımda gurur duyabileceğim bir şeye kendimi adamak.

Win, Howie ile bana, “Siz ikiniz burada kalm,” dedi ve gece yarısının buz gibi soğuşunda nöbet tutmak üzere bizi bırakarak gitti.

Mürettebatın geri kalanı gecelik işlerine döndüler; miçoların bir kısmı güverteyi silmeyi bitirirken birkaç tanesi geminin yanına kalın halatlar bağılıyordu.

“Yorgun görünüyorsun Danfrey,” diye fısıldadı Howie yanımnda.

Sahte bir kahkaha attım. “Çünkü yorgunum.” Duraksadım. “Sen değıl misin ki?”

“Yoo, bu işler içimdeki ateş i alevlendiriyor. Çünkü çok istiyorum Danfrey, her şeyden çok.” Dönüp beni inceledi. “Senin hakkında düşünüyordum. Senin hakkmda, bunun hakkında.”

“Öyle mi?”

Howie geminin içine kırk beş derecelik kusursuz bir bakış açısına sahip olacağı şekilde yanıma oturup sırtını tekneye dayadı, sonra da bacaklarını uzattı. “Dürüst olmam gerekirse kardeşim, bu sokak işlerinin sana göre olmadığıma karar verdim. Seni çok yıpratıyor.”

Cevap vermedim.

“Bundan utanmana gerek yok, biliyorsun değıl mi? McEvoy’un sokak çetesi adına büyük adamlarla iş yapmak için yete-

rince sert olmadığını itiraf etmekten. Çünkü Danfrey, senin gibi bir adam geleceğini birçok farklı şekilde kurabilir. Lanet olsun, yenilenmiş Kızıl Mahzen'deki, her gece sürüyle insanın izlemek için gittiği büyücülerden biri bile olabilirsin." Kahkaha attı. "Biliyor musun, bu aklıma şimdi geldi ama çok iyi bir fikir. Gunn'ın orayı işletmek için çok para harcadığını duydum. Yaşamım rahatça sürdürürsün. Hem de çok daha güvenli bir şekilde."

Howie bu düşüncenin zihnime yerleşmesini bekliyormuşçasma duraksadı ama ben elbette, bu "doğaçlama" yapılan teklinin asıl sebebini biliyordum. Geçtiğimiz haftalarda Win git gide bana daha çok, Howie'ye ise daha az güvenmeye başlamıştı ki bunun Howie'nin hoşuna gitmediği açıktı. Howie büyük laflar ediyor olsa da sonuçta ortaya uyduruk bir iş çıkarıyor, işe geldiğinde ya parıltı kafasında ya da kafası düşüşe yoksunluk çekiyor oluyordu. Ayrıca bir şeyleri unutup duruyordu. Örneğin geçen hafta bir torbacının evindeyken tüm odaları kontrol etmeyi unutmıştı ve yaşadığı kafadan memnun olmayan bir toz topağı elinde dolu silahla odaya dalmıştı. Bir keresinde de yerel yeniden damıtma tesislerinin adreslerini karıştırdığından doğru yeri bulmak için Cehennem Dibi'nde yarım saat boyunca dolaşıp durmamız gerekmişti, hem de bagajda yeni kaldırdığımız kırk litre şifa büyüyle.

"Ayrıca," Howie beni dirseğiyle dürttü, "o işin başka avantajları da olur."

Isınmak için ellerime üfledim. "Neden bahsediyorsun?"

"Sen neden bahsettiğimi biliyorsun." Tek kaşını kaldırarak pis pis sırtıttığında aramızdaki gerginliğe rağmen kahkahalarım engel olamadım. "Orada çalışan koyu saçlı, ateşli hatuna nasıl baktığını gördüm."

"Kime?"

"Kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

Joan'dan bahsettiği belliydi; onun beni, daha doğrusu bizi izlediğinin farkma varmadığım için kızardım. Elbette Howie haklıydı; oraya her gidişimizde Howie'yle benim kapıdan çıkma,

Joan'ın gösteri için hazırlanma vakti gelmeden önce onu yakalamaya çalışıyordum. Asla kısa bir flörtleşmenin ötesine geçmiyorduk ama bunlar zaman zaman onu düşünmeme neden oluyordu. Joan sıcaktı; bir şeyler üzerinde kafa yormak istemediğimde dikkatimi zararsız ve heyecan verici bir biçimde dağıtmamı sağlıyordu. Kendi kendime güldüm. "O kadar belli mi?"

Howie tüm içtenliğiyle bana gülümsedi. "Bir büyücü olabilirsin Alex Danfrey ama numaraların bana sökmez."

Win gemiden çıkıp eliyle bizi çağırdı. "Howie, gel ve şu kutyu al," diye seslendi güverteden. "Alex'in bizi eve sağ salım ulaştırmaya odaklanması gerek."

Ona ayak işlerinin emredilmesi üzerine Howie'nin yüz ifadesi anında değişti. Aramızda soğuk ve donuk havadan başka bir şey kalmaymcaya dek çakan kıvılcımları âdeta görebiliyordum. Howie'ye malları taşımak konusunda yardım teklif etmiş olsam da o bunun yaranın üzerine tuz basmak olarak aldı.

Geceyi kıyının yakınlarındaki kaçakçılara kerhane ve kahvaltı hizmeti veren, yan odalardan gelen yatak başlıklarının duvara çarpma sesleri ve parıltı etkisiyle söylenen şarkılar yüzünden uyuyamadığım için, odamı bir güç alanıyla çevirmem gereken bir yerde geçirdik. Ertesi günün tamamında yoldaydık. Kaldırdığımız tozu Win'in tüm DC'ye dağılmış torbacılarına teslim ettikten sonra onun Gunn'la bir şeyler içebilmesi için Kızıl Mahzen'e uğradık. Howie bu fırsatı tuvalette parıltılanmak için kullanırken ben de gösteri alanın barında Joan'la birkaç dakika geçirme şansına eriştim. Onun büyüyle yarattığı tahtada dama oynarken o bir önceki günün giysilerini giydiğim ve bir denizci gibi koktuğum için benimle alay etti.

Joan'ın bakmadığı bir anda bir denizyıldızı yaratarak ona hediye bıraktım.

Win bizi eve götürürken o kadar yorgundum ki doğru dürüst göremiyordum bile. Yine de Win'in evime doğru gitmek için 14. Sokak'tan sola dönmek yerine sağa döndüğünü fark edecek ka-

dar ayıktım. F Sokağı'na dönüp daha önce hiç görmediğim, kırık camların kaldırımlarda pırlanta gibi parıldadığı, zavallı sıra evlerin gecenin sonundaki keş parıltıcılar gibi birbirlerine yaslandığı bir mahalleden geçerken dikleştım. Belirleyici bir özelliğı bulunmayan, tuğla ve betonları dökülmüş üç katlı bir binanın önünde durduk.

Ben neler olduğunu anlayamadan Win Howie'ye, "Yarın uğrarım," diye homurdandı.

Bu durumun önemi karşısında ürperdim. Win, Howie'ye arabadan inmesini emrediyordu. Demek oluyordu ki ben bir sebepten ötürü kalıyordum.

Howie arkasını dönerek bana kaçamak bir bakış attıktan sonra gözlerini kuzenine dikti. Sert ve gevrek bir kahkaha attı. "Siz ikiniz arkamdan bir işler mi çeviriyorsunuz?"

"Senin oğlana biraz ihtiyacım var o kadar," dedi Win. "Tek başına. Kişisel bir şey değil."

"Kişisel bir şey değil," diye tekrarladı Howie. Kafalığının arkasını tutarak döndü ve gözlerimin içine baktı. "Bunun için büyü yapıp durdun, değil mi Danfrey? Benimle birlikte çalışmanın tek nedeni kuzenime ulaşmaktı ve şimdi öne geçebilmek için beni dışlıyorsun, öyle mi?"

"Sakin ol Howie, karı gibi davranma..." diye mırıldandı Win yanından.

Howie onun sözünü keserek bana, "Bensiz sen bir hiçsin, biliyorsun değil mi?" diye çıkıştı.

"Hadi ama Howie." Onu sakinleştirmeye çalıştım ama o, "Unut gitsin. Siz Danfreyler, hepiniz hainsiniz," diyerek bana saldırmaya devam etti.

"Hain" kelimesi beni babamın yargılandığı zamana götürünce tenimi ateş bastı, kan beynime sıçradı. *Kürsüdeki o D Sokağı sıçanları, kelepçeler takılmış haldeki babam, adliye binasının merdivenlerini dolduran gazetecilerin attıkları İLAÇ İMPARATORU DAVASINA İHANET ETTİ manşeti...* "Bu söylediğın çok boktan bir şey."

"Ama hak ettin."

Dayanamayarak patladım: “Tanrı aşkına How, ailenin yüz karası olman benim suçum değil.”

Howie hareketsiz kaldı; kahretsin, nefes almayı dahi kesmişti sanki.

Hay lanet. Sözcükler ağzımdan dökülüvermişti.

Howie iki koltuk arasından üzerime atılarak kulağımı tutmayı başardı. Canım yanmıyordu ama hamlesi gereken etkiyi yaratmıştı; şimdi *ben de* öfkelenmişim. Aynı şekilde ben de uzanıp onu kavradım. Bununla birlikte eldiven yere fırlatılmıştı; ön koltuğun tepesine tırmanarak üzerime atlamaya yeltendi.

“İkinize de lanet olsun!” Win kalın avuçlarıyla kafalarımızı ayırarak beni arka koltuğa Howie’yi ise yolcu tarafındaki cama yapıştırdı. Win iç çekti. “Howie ciddiym, aşağıya.”

Ben kendimi toparlarken Howie üfleye püfleye oturdu. Dönüp ona bakmadım. Howie’yle yaklaşıp elbette amaçlarım doğrultusunda ama bu, onun için hissettiğim şeylerin gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. Ne kadar itiraf etmek istemesem de Howie’nin tek başına tüm sosyal hayatım olduğu gerçeğinizi değiştirmezdi.

Sonunda Howie Win’in Model T’sinin kapısını tekmeleyerek açtı. “Gidin birbirinizi becerin.” Yere tükürüp kapıyı *bam* diye çarptı.

Onun arkasından gitmek ve belki de ondan özür dilemek istedim. Bir şekilde bu dünyanın ona ait olduğunu, orada bulunma sebepimin bu dünyayı altüst edip, onu yok etmek olduğunu söylemek istedim.

Ama Howie arkasına dönüp bakmadı ve ben ona seslenmenin çocukça olup olmayacağına kadar vermeden Win arabasını tekrar hareket ettirdi.

İçimi kaplayan suçluluk duygusu yavaş ve emin adımlarla yerini başka bir şeye bıraktı.

Sonunda sormak zorunda kaldım: “Nereye gidiyoruz?”

“Patron senin hakkında bir şeyler duymuş,” dedi yavaşça Win, gözlerini yoldan ayırmadan. “Etkilenmiş. Seni görmek is-

tiyor.” Cebinden buruşuk bir sigara paketi çıkardı ve içinden iki sigara alıp birini yakarak bana uzattı. Araba anında yoğun ve zehirli havayla doldu. Dumanların arasından tehlikeli şeyler fırlayabilirmiş gibi görünen ve tek bir kıvılcımla alev alabilecekmış gibi hissettiren bir havayla.

Heyecanımı uygun miktarda göstermeye çalışarak başımla onayladım. Ama içten içe resmen alev almış gibiydim. Tüm o işler, geceler, kaçakçılık gezileri, büyü... hepsi McEvoy’la tanışıp onun günahlarını öğrenmek sonra da o günahları onun yerine itiraf etmek içindi. “Nerede buluşacağız?”

“Güvenli bir yerde.”

Win 13. Sokak’a saparak evler dükkânlarla, dükkânlar da depolara dönüşüp en sonunda çevresinde hiçbir kalmayana kadar yol aldı. Terk edilmiş geniş bir araziye döndü. “McEvoy yakında burada olur.” Motoru durdurdu ve ikimiz de arabadan indik.

Çakıl kaplı arazinin kenarları toz haline gelmiş cam kırıklarıyla doluydu ve ay ışığıyla aydınlanan zayıf çimenlerin arasından renkleri solmuş zavallı bir reklam panosu yükseliyordu. Reklam panosundaki kadının yüzünün olması gereken yerde bir delik vardı. Ortama çok uygun bir manzaraydı.

Çünkü bu arazi, hiç de güvenli sayılmazdı. Burada cinayetler işlenirdi.

Soğukta Win’in arabasına yaslanmış halde bekledik ve pakette kalan son Luckyleri tükettik. McEvoy’la karşılaşmayı bekleyerek geçirdiğim aylardan sonra birkaç dakika daha beklemek beni yıkmamalıydı ama Win’in Jack Dempsey ile yaşanan son kavgadaki gevezeliğine bile odaklanamıyordum.

Sonunda araziye siyah bir araba girdi. McEvoy olduğunu tahmin ettiğim kişi ön koltuktan inip yavaşça bize doğru geldi. Fötr şapkasını burnuna kadar inikti ve gri renkli, pahalı, yün paltosunun yakaları yukarıya kaldırılmıştı. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı ve içime donuk, neredeyse mide bulandıran bir korku yayıldı.

“Patron,” dedi Win, “bu size bahsettiğim çocuk. Alex Danfrey.”

Boğulmadan önce boğazımdaki yumruyu yutkundum. McEvoy'un hissedip hissetmediğini merak ettim... Acaba onun benim için buraya gelmesi gibi benim de onun için burada olduğumun farkında mıydı?

Kâğıt üzerinde görüldüğünden farksızdı; ellilerinin başında, düzgün görünüşlü, göz korkutucu ve bir şekilde, hem tahminimden daha büyük hem de daha küçüktü. "Hakkında çok şey duydum Alex," dedi Patron McEvoy.

"Teşekkür ederim efendim." Derin bir nefes aldım. "Umarım hepsi iyi şeylerdir."

"Öyle olamazsa terfi almazdın," dedi. "Senin gibi birini aradığım ortaya çıktı." Sırttı ve başıyla Win'i işaret etti. "Ama eğer benim sağ kolum, kişisel büyücüm olacaksan tüm ihtiyaçlarımı karşılayabileceğinden emin olmalıyım." *Büyücü sağ kolu. İşte bu. Federallerin gelmemi istediği konum, gizli görevimin asıl amacı bu.* "Hadi Win, bir şişe getir."

Win arabasının arka tarafına giderek bagajdan suyla dolu cam bir şişe bulup çıkardı; tahminimce karaborsada parıltı yapımı için en ideal boyut sayılan otuz mililitrelik bir şişeydi. Daha az su kullanılırsa sonuç çok yoğun oluyor ve büyü zehirlenmesine yol açabiliyordu. Daha fazla su ise en iyi kafayı sağlayamıyordu. Ama bu adamın aktarım yeteneklerimle ilgilenmesi beni şaşırtmıştı. McEvoy sokakların kralıydı; hırsızlıkları ve baskınları gizleyebilecek bir büyücüye ihtiyaç duymalıydı. Hatta cinayetleri.

Win şişeyi McEvoy'a uzattı ve o da bana verdi.

"Benim için parıltı mayala."

Parıltı mayalamayalı çok uzun zaman olmuştu, bunun Patron'a yapacağım ilk parıltı olduğu düşünülürse aşırı fazlaydı. "Paslanmış olabilirim," dedim yumuşak bir sesle McEvoy'a.

"Bahanelerden hoşlanmam."

Başımın hafifçe onayladıktan sonra cam şişeyi iki elimle kavradım.

Parıltı mayalamanın her büyücü için farklı olduğuna eminim ama benim için şöyleydi: içimde bir şeylerin köpürdüğünü hayal

ediyordum. Bu tüm öfkemi, arzularımı, tutkularımı, korkumu ve büyümü ele geçiriyordu ve ardından bunun âdeta gerçek kan gibi damarlarımda dolaştığını hissediyordum. Sonrasında parmaklarımı kestiğimi ve tüm bu şeyin içimden akıp camın içindeki suya geçtiğini düşünüyorum. Aktarımın ardından, en azından bir süreliğine kendimi tamamen arınmış hissediyorum.

Tahmin ettiğim gibi başladı. Cam avuçlarımda içinde ısındı ve su kaynamaya başladı. Şişenin içinde tutsak kalan küçük kıvılcıklar çıkmaya başladı ve suyun kenarlara çarpıp karışarak parlak, koyu ve kırmızı bir şeye dönüşmesini sağladı.

“Ver bakalım,” dedi McEvoy. Büyücü parıltımı inceleyip gülümsedikten sonra onu Win’e uzattı. “Kral adına çeşnici tadma baksın.”

Win aç gözlerle camın ardındaki sıvı yakut denizine baktı. “Şerefe.”

Şişeden bir yudum alırken iki mililitreyi geçmemesine özen gösterdi. Hem McEvoy hem de ben rahatsız şekilde kıpırdanarak büyüün Win’in damarlarında dolaşmaya başlamasını, parıltının onu ele geçirmesini bekledik.

Bir dakika sonra Win’in nefesi kesildi ve “Vay... anasını,” dedi. Tökezleyerek yere oturduktan sonra kendisini geriye savurarak kollarını ve bacaklarını tuhaf bir şekilde açtı. Ardından yedi yaşındaki bir çocuk misali kahkaha atıp çakılın içinde kar melekleri yapmaya başladı. Eğer korkudan aklımı yemek üzere olmasaydım kahkahalarına ben de eşlik ederdim. Bu adamın kontrolünü azıcık dahi kaybettiğine daha önce hiç şahit olmamıştım.

“O kadar parlak ki,” diye fısıldadı Win, arazideki tek sokak lambasına bakarak.

McEvoy yüzünde alaycı bir gülümsemeyle gözlerini bana çevirdi. “Etkileyici.” Ama arkasını dönüp kafese tıklımış bir kaplan misali volta atmaya başladı. “Ama bu dünyada etkileyici birçok insan var,” dedi. “Ve büyücülük yeteneği ender bulunsa da ben seçici olabilirim.”

Hızla bana doğru bir adım attı. Sokak lambası sayesinde yüzünü tüm ayrıntısıyla görebiliyordum: burnunun üzerindeki gözenekleri, gözlerinin etrafındaki kılcal damarları, zaman ve öfkenin yarattığı kırıksıklıkları.

“Çok uzun zamandır bu oyunun içindeyim Alex ve açıkçası bu tam anlamıyla bir güç oyunu. Büyü gibi insanları değiştirebilen, içlerindeki dışarıya çıkaran bir oyun. İnsanların aptalca şeyler yapmalarına sebep olabiliyor, tehlikeli şeyler. Özellikle de peşinde oldukları şey güçse.” Yaşlanan yüzüne rağmen McEvoy’un gözleri net, keskin ve kurdu andırır şekildeydi. Âdeta bir çakaldı. Silah Danny’nin öcünü almak için D Sokağı’ndan on ser-seriyi idam edercesine kurşuna dizen Çakal. Yeni sigara yakarcasına hızla büyücü değiştiren Çakal. Eğer burada olmamın gerçek sebebini öğrenirse canlı canlı derimi yüzecek bir Çakal.

“Shawları yönettiğim süre boyunca bu oyunun kurallarını iyice öğrendim Danfrey. Sadece güç peşinde olan bir adama güvenemezsin.” McEvoy başıyla şoka girmiş halde yerde yatmaya devam eden ve gözlerini âdeta dünyadaki ilk meleği görüyor-muş gibi sokak lambasına dikmiş olan Win’i işaret etti. “Örneğin şuradaki Win. Her şeyden önce ailesi için çalışıyor.” McEvoy dikkatini tekrar bana verdi. “Bu, emin olduğum bir şey. Onu güvenilir bir adam yapıyor.”

Başını hafifçe yan yatırdı. “Peki ya son büyücüm, ancak birkaç hafta dayanabilen?” McEvoy’un yüzü bir anlığına asıldı. “Onun içinden geçenleri görebiliyordum. Küçük şerefsiz kendisini benden daha zeki ve güçlü görüyor, sırlar saklıyordu. Benim bu sırları keşfedemeyeceğim kadar becerikli olduğunu sanmıştı.” Buz gibi delici bakışlarını bana dikti. “Sana söylemek istediğim şeyi anlıyor musun?”

Kalbim göğsümde bir kuş misali kanat çırpıyordu. McEvoy bana o kadar yakındı ki bunun duyabildiğinden emindim. “Evet efendim,” demeyi başardım ruhsuz bir ses tonuyla.

“O yüzden şu an bilmem gerek Alex. Bu oyundan başka neyin peşindesin? Baban sağ olsun, başka seçeneklerin de var.”

Gülümsedi ama bu üzerime atılacak bir kurda daha da çok ben-zemesine neden oldu. "Bu gece neden buradasın?"

O kadar yakımdıydı ki içime uzanıp düşüncelerimi kav-rayabileceğine yemin ederdim. Nefes almayı bırakıp dikleşerek benim onun görmesini istemediğim bir şey görmesine engel ol-maya çalıştım.

"Size hizmet etmek istiyorum." Yağcılık bir refleks gibiydi. "Sizin gibi bir adamdan öğrenebileceğim çok şey olduğunu dü-şünüyorum."

"Yalan," diye parladı McEvoy.

"Hayır efendim, sizin yakınlarınızda olmak istiyorum," diye düzelttim hızla. *Tanrı aşkına, sesimdeki çaresizliği ben bile duyabi-liyorum.* "Güvende olmak istiyorum. Sizin yanınızda parlak bir geleceğim olacağını biliyorum."

"Yine zırvalıyorsun," diye araya girdi, yavaşça çevremde do-laşıp beni değerlendirirken. Gözlerim hâlâ büyümün etkisinde olan Win'e kaydı. McEvoy belinde durduğunu gördüğüm taban-cayı çekip şu an, burada kafama bir kurşun sıkabilirdi. Ve kim-se onu durduramazdı. Lanet olsun, kimse bunu onun yaptığını dahi bilmezdi. Belki tabancayı ya da mermiyi büyüleyebilirdim; böylece kendimi kurtarır onu indirirdim.

Peki ya sonra?

Tüm Shawları da mı indireceğim?

Tüm Federalleri de mi?

"Alex," diyerek McEvoy beni daldığım düşüncelerden çıkar-dı, "benimle taşak geçme. Son kez soruyorum. Neden benim pe-şimdesin?"

Kelime seçimi, *benim peşimdesin* demesi kanımı dondurdu. Ama kastettiği şey bu değildi. Bunu bilemezdi. *Bunu bilmesinin bir yolu yok.*

Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalıştım ama zaman akıp gi-diyor ve korku iliklerime inip nefesimi kesiyor, dilimi donduru-yordu. Bir iç çekiş duydum ve ardından metalin deriye, silahını kınına sürtünme sesini işittim...

Gözlerim bir anda açıldığında McEvoy'un tabancası alnımdan birkaç santim uzaktaydı. Sonra hiç de kaba olmayan, yumuşak bir sesle konuştu, "Maalesef zaman doldu Alex. Yazık."

Bir şey söyle. Kendini kurtar diye haykırdı zihnim. Ama sonunda tepki veren bedenim, büyümdü...

McEvoy'un silah sesiyle aynı anda bir gümbürtü koptu ve tam önümden üç metreye üç metrelik taştan bir duvar fıskırdı; soğuk havada yankılanan aç kurşun sesi duvara çarparak kayboldu.

Duvar, kurşunu tam zamanında durdurarak beni kurtardı...

Olanları tam olarak algılayamadığım kısacık zaman diliminde ilk tepkim hızlı büyü yeteneğimle gurur duymak oldum. Ama sonra olanları tekrar değerlendirdim. *Büyü yeteneğimin bunu yapmak zorunda kalmasının tek nedeni McEvoy'un beni neredeyse öldürecek olması, beni öldürmeyi istiyor...*

"DANFREY!" diye bağırды McEvoy havlarcasına.

Duvarın arkasında, başım döner ve midem bulanır halde yalpalayarak ayağa kalktım. Neredeyse kaçacaktım ama kendime asıl amacımı hatırlatarak odaklanmaya çalıştım. *Hadi devam et, başarabilirsin, olmak üzere...*

Koruyucu duvarımın arkasından çıkıp yavaşça McEvoy'un yanına gittim. Ona doğruyu söylemek zorundaydım; en azından söyleyebileceğim kadarını.

O yüzden gözlerimi park yerini ikiye bölen taştan duvar numarama diktim. Ardından tüm gücümü bir yerleştirme numarasına kullanarak duvarın içine eriştim ve üzerinde iki boyutlu bir adam görüntüsü yarattım. Nefret ettiğim, McEvoy'un da kuzenini soğukkanlılıkla öldürdüğü için nefret ettiğini bildiğim bir adamın, belki de ikimizi her şeye rağmen birbirimize bağlayan tek kişinin.

Gangsteri zihnimden çizebiliyordum. Koyu renk saçları, yapılı vücudu, kırış kırış yüzü...

Ardından McEvoy elinde silahıyla D Sokağı'nın lideri, Patron Colletto'nun kopyasıyla karşı karşıya durmaya başladı. McEvoy içgüdüsel olarak bir nefes alıp silahını doğrulttu.

Yanında durup, "Sizinle çalışmak istememin asıl sebebini mi sormuştunuz?" dedim ve kendimi numarayı bitirmeye zorladım. Taş duvarın üzerinde yarattığım Colletto'ya baktım ve tüm duvarın camdan yapılmış olduğunu hayal ederek zihnimle ona bir çekiş indirdim. Hem kopya hem de duvar gece göğünün altında milyonlarca parçaya bölündü ve sonunda toz haline gelerek dağıldı. "İntikam," dedim duygusuz bir ses tonuyla. "Bu kadar basit."

McEvoy bakışlarını tuzla buz olan numaramdan zorla ayırdı. Az önce şahit oldukları gerçek mi yoksa rüya mı bilemez halde, şaşkın şaşkın yerde yatan Win'e baktı. Ardından Patron McEvoy boş arazinin tamamında yankılanan keskin bir kahkaha patlattı.

"Ah, Danfrey." Omzuma bir kez vurdu, eli sert ve sahipleni-
ciydi. "Birlikte harika işler başaracağız."

BÜYÜLÜ BİR FIRTINA

JOAN

Gunn ekibe bugün provayı erken bitireceğimizi duyurdu. Nedenini açıklamamışsa da ben biliyordum: tüm yardımcı patronlar bu Aralık akşamında Kızıl Mahzen’de buluşacaklardı ama Gunn bir gününü bile annemin karanlık kan büyülerini incelemekten ve tartışmadan geçiremeyeceği için, öncesinde ikimizin toplantı yapması gerekiyordu. Özel bir tür büyü bildiğimi itiraf ettiğim ve prova sonrasındaki bir saat boyunca ofisinde tutsak kalarak, bitip tükenmeyen sorularına elimden geldiğince cevap verdiğim o günden beri haftalardır her akşamüstü Gunn’ın ofisinde plan yapıyorduk.

Gunn’ın Patron McEvoy’a veya diğer yardımcı patronlara gizli toplantılarımızın ne kadarını anlattığını bilmiyordum ama kendi sorumluluğumu biliyordum: tek bir kişiye dahil *söylememek*.

Saat dörde gelmek üzereydi ve bütün öğlenden sonrayı dikatim dağınık halde geçirmiştim. Kendimi gösteri büyüme kap-tırıp her şeyi unutabilmek adına bir kez daha provaya odaklanmayı denedim. Bu gece Gunn’ın final için yeni bir fikri vardı; gösteriyi “Büyülü Bir Fırtına” olarak tanıtıyor ve bizden Beşinci Kategoride gerçek bir hortum yaratmamızı bekliyordu. Görsel uzmanlarımız Tommy’yle Rose şimşekleri oluşturacak, yükselticimiz Grace gök gürültüleriyle ilgilenecekti. Billy ve Ral tavan-dan başlayıp seyircilerin birkaç metre üzerinde son bulan yağış kontrol edecek, Stock ile ben de beraberce çift kapıdan başlayıp sahne arkasına kadar uzanan, seyircilerin tam merkezinde kalacağı hortumu yaratacak rüzgârın üzerinde çalışacaktık.

Ama gösterimizin parçaları hâlâ yerli yerine oturmamıştı.

Şimşekler yanlış, düzensiz ve tehlikeli görünüyordular. Grace'in yükselttiği gök gürültüsünün zamanlaması hatalı gibiydi ve Ral bir kez tekleyip yağmurun yerlere kadar inmesine neden olmuştu. Ben rüzgârları getirirken hareket uzmanımız Stock'un onları yönlendirmesi gerekiyordu ama uyumlu çalışmayı başaramıyorduk ve giysili prova boyunca birbirimize sataşp durduk.

Ekibin her zamanki ezgisinin yerini detone bir mırıltı almış, aramızdaki gerginlik büyümüşe bile yansımıştı. Ve ne kadar inkâr etmek istesem de içgüdülerim bunun benden kaynaklandığını söylüyordu. Gunn'la yaptığımız tuhaf dansa her gün artan miktarda şekildikçe ekibin ritmini bozuyordum.

Saat dört buçuk civarı, ekip pek hazır değilmiş gibi görünse ve hissettirse de Gunn provayı bitirdi. "İyi şanslar," diye mırıltıdanarak tek başına ofisine yöneldi ama ben, kısa süre sonra beni aramak için çıkacağını biliyordum.

"Bu çok kötüydü," diye itiraf etti Billy sahne arkasına yakın duran ekibe. "Eğer gösteri de bu kadar korkunç olacaksa geceyi geçirmek için bir tek parıltı atacağım."

"Tavşan deliğine düşmek yok. Çok fazla içmeyeceğiz, birbirimize söz verdik," diye hafifçe azarladı Ral. "Eğer kutlama yapmak istersen gösteriden sonra içersin, öncesinde değil."

Ral ve Billy'nin gösterilerin ardından git gide daha sık seyircilerle birlikte birer tek parıltı atmaya başladıklarını ve yerlere yığıldıklarını *fark etmiştim*. Billy'nin bunu yapması beni şaşırtmıyordu; parıltı içme fikrinin onu sık sık cezbedtiği depodayken bile belliydi. Ama Ral'ın içmesi şaşırtıyordu. Gerçi tahminimce çok çalışıyordu ve ailesinin özlemini çekmediği anlar yaşamak hoşuna gidiyordu. Ne kadarın çok fazla geleceğini ve ne zaman yavaşlaması gerektiğini bildiğini umuyordum. Sorun şu ki, Gunn'la yürüttüğümüz yan iş yüzünden artık onunla ve ekibin geri kalanıyla çok ender zaman geçirebiliyordum. Şu günlerde benden gelecek bir tavsiyenin hoşlarına gideceğini zannetmiyordum.

Billy omuzlarını silkip ellerini ceplerine soktu. "O zaman biraz kestireceğim."

Grace alaycı bir şekilde gülümsedi. “Ral, onu zamanında uyandırmak senin sorumluluğunda,” dedi. “Bir ejderhayı uyandırmaya çalışmaya hiç niyetim yok.”

Billy ve Ral odalarına dönerlerken kahkaha attım. Tommy, Rose ve Stock gösterimizin öncesine bir film sıkıştırıp sıkıştıramayacaklarını tartışarak çift kapıya doğru ilerlerken Grace yanıma, sahneye zıpladı.

“Biz de biraz hava almalıyız.” Diğerleri çıktığında Grace bana döndü. “Bloğun çevresinde birkaç tur atıp sigara içebiliriz. Uzun zamandır buradan sıvışamadık.”

Haklıydı. Yangın merdiveninde oturup kahve ve sigara içmeyeli bir haftayı geçmişti ve hava almak için dışarıya çıkmam akıllıca olurdu. Provalar, Gunn’la yaptığımız gizli toplantılar ve gösteriler arasında bir şekilde büyüyle ilgilenerek geçirmediğim tek bir an bile sayılırdı.

Ayrıca Gunn’la kan büyüğü hakkında buluşmaya başladığımızdan beri Grace’le aramızdaki bir şeyler... değişmiş gibi hissediyordum. Gunn’la annemin büyülerini onunla ilk paylaştığımdan, ikimiz hariç hiç kimsenin bu büyüler hakkında bir şey öğrenmemesi gerektiğini söylediğinden, artık kendimi biraz daha iyi korumak ve “bazı yeteneklerin girip bir şeyler öğrenememesi için” zihnimi kapatıp düşüncelerimi tarafsız tutmak zorunda olduğumdan bahsettiğinden beri... Elbette bunları ekibimiz, özellikle de Grace’in zihin okuma becerileri hakkında söylemişti; o yüzden şu aralar onun yanındayken zihnimin bir ev olduğunu ve havadar giriş hariç tüm kapılarının kilitli olduğunu hayal ediyordum.

Grace bunu hissetmişti. Aslına bakarsanız onun kilitleri maymuncukla açarak içeriye girmeye çalıştığını, büyüünü bizi tekrar birbirimize bağlamak için kullanmaya çabaladığını hissedebiliyordum.

Ama Gunn’ın uyarıları, kulübe için yaptığı fazladan ödemeler, kan büyüğü onun istediklerini verirse kazanacaklarını ve eğer vermezse kaybedeceklerim, bana Grace’i zihnimin dışında tutmaktan başka çare bırakmıyordu.

Bu, onu özlemediğim anlamına gelmiyordu. "Hadi öyle yapalım." Ona gülümsedim. "Sabahtan beri sigara içmedim."

"Çünkü asla kendine paket almıyorsun." Kahkaha attı ve ben de ona eşlik ettim.

"Çünkü artık bu yerin dışına adım atmıyorum."

"Biliyorum," dedi ve kahkahaları kesildi. "Belki de birileriyle çok fazla zaman geçirdiğindendir."

"Gunn bazen gösterimiz hakkında ikinci bir fikir almak istiyor," dedim yavaşça.

"Sadece bazen mi?" Başını yana doğru eğerek beni inceledi. "Her gün oradasın."

"Beni takip mi ediyorsun, Grace Dune?" Ses tonumu şakacı tutmaya çalışsam da Grace'in yüzündeki ifade bunu yutmadığını söylüyordu.

Ve elbette Gunn tam o anda köpeğini yanma çağıran bir sahip gibi bana seslenmeye karar verdi. "Joan, hadi, tüm gece seni bekleyemem."

Grace'le birbirimize baktık; bir saniyeliğine, bir dakikalığına.

"Özür dilerim. Gitsem... gitsem iyi olur. Ama seninle dışarıya çıkabilmeyi çok isterdim..."

"Umarım dikkatli davranıyorsundur Joan."

"Elbette. Ben hep dikkatliyim." Tanrım, bu benim kulağıma bile savunma gibi gelmişti.

"Stock'un neden seninle sürekli alay ettiğini biliyorum. Sen de bunu biliyor olmalısın." Grace'in gözleri âdeta zihnime başka bir giriş arıyormuşçasına yüzümde dolaştı. "Stock hepimize senin onunla yatarak ekibin lideri olmaya, kendini bir yıldız gibi göstermeye çalıştığını fısıldayıp duruyor."

Yüzüme ateş bastı ve kızardım. Ama elbette bu bilmediğim bir şey değildi; Gunn'ı odama girer ya da çıkarken gördüğü birkaç seferden sonra Stock eline geçen her fırsatta bu konu hakkında yorum yapıyordu. Bir parçam keşke her şey o kadar basit olsa diyordu. "Peki ona inanıyor musun?"

"Elbette hayır." Ama sesi yeterince ikna edici çıkmamıştı.

“Bana güvenmen gerek, tamam mı?” dedim aceleyle, gömleğimin kollarını iyice çekştirip ellerimi dahi saklarken. Giysilerimin kollarımı kan büyüğü için kestiğim yerleri iyi gizlediğinden emindim ama içgüdüsel olarak kumaşı çekştirmekten kendimi alamıyordum. “Öyle bir şey olmadığma yemin ederim. Ne yaptığımı biliyorum.”

“Sadece...” Grace duraksadı ve iç çekti. “*Dikkatli ol Joan.*” Ardından yanımdan ayrılarak çift kapıdan dış dünyada çıktı.

Çaresizce, *Eğer arkasını dönerse*, diye düşündüm bir anlığına, *belki de Gunn’ın uyarılarına rağmen ona her şeyi anlatırım. Sonuçta ona güveniyorum. Hep güvendirim.*

Ama Grace arkasını dönmedi.

Ofisinin kapısından girmek üzereydim ki Gunn, “Kapıya büyü yap,” dedi. “Bu gece yardımcı patronların uğrayacağını biliyor-sun ve onlara herhangi bir şey göstermeye hazır değiliz.”

Tek kelime etmeden istediğini yaptım; koridorun diğer tarafındaki erkekler tuvaletinin kapısına gidip bağ büyüğü için onu kullandım: “*Dış iç olsun.*” Sonra Gunn’ın ofisine dönüp, “*İç dış olsun,*” diyerek bağ tamamladım, böylece içeriye girmek isteyenler kendilerini tuvalette bulacaklardı. Ardından masasının yanındaki sandalyeye yerleştim.

Gunn’la yaptığımız toplantılar haftalardır hep aynı şekilde başlıyordu: masasının altında sakladığı otuz mililitrelik şişeye büyüğü parıltısı mayalıyordum. Ardından tekrar onun karşında, açıklıktaki son sınavımızda Stock’la kendimi cam bir kutuya kapatmak için kullandığım büyüğü, yani annemin kafes büyüğünü yapıyordum; annemin öldüğü gece büyü yeteneğimi hapsedmek için kullandığım büyüğün de bu olduğuna emindim.

Yeni yapılmış parıltımı masasının üzerine bıraktım. Gunn tek kelime etmeden şişenin kapağını kapatıp mektup açacağını bana uzattı. Gömleğimi sağ kolunu, dip dibe duran on kesiği açığa çıkaracak şekilde sıvadım. Kolumu şişenin kapağına doğru uzatarak kendime irkilme fırsatı tanımadan bıçakla bir kez daha kes-

tim. Kesikten dökülen sıcak kan hızla kapağın üzerini kaplarken anlaşılır ve güçlü bir ses tonuyla konuştum: *"Amaç, cesur bir kalp ve bir fedakârlıkla. Kendimden bir parça veriyorum sonsuzluk kafesine. Dileğimi parıltının sonsuza kadar bu kafeste kalması ya da ben serbest bırakana kadar."*

Kırmızıya dönüşen şişe, fokurdayarak dans ettikten sonra bir inlemeyle durdu ve kafes büyüsunün tamamlandığını gösterdi. *Etkili olmuştu.*

Gunn masasının çekmecesinde kilitli tuttuğu deri kaplı not defterini çıkardı. *"Bana tekrar bunun tam olarak nasıl çalıştığını anlat."*

Birkaç hafta önce yatak odamda yaptığımız konuşmanın ve Gunn'ın sakladığım sırları keşfetmesinden sonra, aramızdaki anlaşma gelişmişti. Fazladan emeklerim ve annemin kan büyüsunün sırları karşılığında Gunn söz verdiği gibi Parsonage'daki kulübemiz için her hafta ödeme yapıyordu. Ama artık benim önüme yeni bir ödül daha koymuştu çünkü annemin kafes büyüsunün büyü yasalarma karşı çıkmak, imkânsızı başarmak için anahtar olduğunu düşünüyordu: yani bir gün sonra suya dönüşmeyen, dayanıklı bir büyücü parıltısı yaratabileceğimi. *"Tek yapmam gereken"* büyüsunün sınırlarının çevresinden dolaşmak için bir yol bulmaktı ki bu bahsettiği *sınırların* büyüsunün temel amacı olduğunu da eklemeyen geçemeyeceğim. Bunun karşılığında Gunn, Shawların bu üründen elde edecekleri kazancın yüzde onunun benim olacağına söz vermişti.

Elbette bu kapının ardında yapmaya çalıştıklarımdan ötürü kendimi suçlu, rahatsız, hatta lanet olasıca bir hain gibi hissediyordum. Anneminki gibi güçlü bir büyü asla Gunn gibi bir adamın eline geçmemeliydi. Annemin bana bunu bir sır olarak saklamaya söz verdirmesinin sebebi de tam olarak buydu. Kan büyüsunüne son çare olarak başvurur, sıradışı işler yapmak için ona kendinden bir şey feda ederdin; bir uyuşturucu, insanların zihinleriyle oyun oynayıp ülkeyi altüst etsin diye, onu kullanarak büyü sınırlarını bükmezdin. Eğer Gunn'ın umduğu gibi

büyücü parıltısı saklanabilecek bir şeye dönüşürse ne olurdu? Yasalar onu kontrol edemez hale gelirdi. Parıltı artık az bulunan ve sadece parıltı salonlarında içilebilen bir şey olmaktan çıkar, *ülkedeki herkesin elde edebileceği basit bir şey olurdu*. Parıltının insanlar üzerindeki gücüne birinci elden şahit olmuştum; Jed Amca'nın kendi parıltısında boğulup gerçek dünyadaki renklerin solup gitmesini izlediğini görmüştüm. Er ya da geç umurunda olan tek şeyin parıltı içmek olduğunu. Aynı etkiyi az da olsa Tommy, Stock ve Rose'da, hatta Billy'de de görüyordum; daha huzursuz ve memnuniyetsiz bir halde gelmişlerdi, ta ki gecenin sonunda gösteri sahnesine çöküp kendilerini parıltıda kaybedecekleri saat gelene kadar. Aileler parçalanacaktı. İnsanlar işlerini kaybedeceklerdi. Lanet olsun, suçlar tavan yapacaktı.

Ancak...

Gunn'ın başarısının kendim ve ailemden kalanlar için ne anlama geleceğini de düşünüyordum. Ona bir Six Coupe* alırsam Ben'in nasıl havalara uçacağını, Ruby'nin gerçek bir oyuncak bebek karşısında nasıl delireceğini hayal ediyordum. Ruby'yle perdelerle örtülü pencerelerden süzülen parlak gün ışığıyla dolu, halı kaplı bir zeminde oyun oynadığımızı, Ben ise arkamızda durmuş kaliteli bir puro tüttürdüğünü düşünüyordum. *Asla aç kalmayacaklar, asla karşılanmayan bir istekleri olmayacak*.

Her gün, bu sandalyede her oturduğumda kendimi bu hayallerle sarıp sarmalıyordum. Peki ya, acı gerçeğin son sözü ne olacaktı?

Sözümünden dönmek istesem de artık çok geçti. Adımı kanla Gunn'ınkinin altına yazmıştım. Ve Gunn böyle bir şeyden kaçmama izin verecek bir adam değildi.

"Kafes büyüü annemin kadın atalarının yarattığı bir dizi büyüden biri," diye cevapladım yavaşça. "Bu, karanlık ve güçlü bir yetenek olduğu için kan büyülerini nesillerce herkesten saklamışlar." *Senin gibi bir adamın asla hak etmediği bir yetenek*.

Gözlerimi masa dikip kendimi devam etmeye, hayatta kal-

* Amerikan Nash Motor Company firmasının 1920'lerde ürettiği bir araba. -çn

mam için gereken kadarını paylaşmaya zorladım. *Başka bir seçeneğim yok.* “Büyücü hiçbir pişmanlık ya da çekince olmaksızın, yani cesur bir yürekle amacına odaklanıyor ve bu amaca ulaşmak için kendinden bir şey feda ediyor.”

“Yani kanını sunuyor.” Gunn defterine bir şeyler karaladı.

Başım la onayladım. “Annemin bir sürü kan büyü su vardı. Kan kullanarak nerede olduğumuzu takip eder, bizi tehlikelerden korurdu.” Annemin tuvaletimizde, beni Jed’in kötü niyetli bakışlarından korumak için dudaklarıma ve göz kapaklarıma kan sürdüğü zamanki hali yine gözlerimin önüne gelince kalbim tekledi ve hissettiğim duygunun sesime yansımasını engellemek için yutkundum. “Siz az önce gösterdiğim kafes büyü su, geleneksel olarak kötülüğü şişe ya da kavanoz gibi sembolik bir aracın içine hapsedip kendinizi güvende tutmanız için kullanılıyor.”

Ama büyü nün geleneksel olarak ne için kullanıldığı Gunn’ın umurunda değildi. Sadece şu an onu kendi çıkarları için nasıl kullanabileceğiyle ilgiliniyordu. “Yani bu kafes büyü su öğretilebilen bir şey mi?”

“Evet. Annem bana öğretti.”

Uzanıp mühürlenmiş parıltı şişemi alarak inceledi.

“Parıltı şimdi kafes büyü suyla hapsedilmiş durumda,” diye ekledim. “Artık saf büyü nün sınırlarına tabi değ il. Orada sonsuza ya da beni onu serbest bırakana kadar korunacak.”

“Sen onu bırakana kadar.” Gunn gözlerime baktı. “Bu demek oluyor ki bu şişeyi başka hiç kimse açamaz.” Elbette bu, her gün ulaştığımız çıkmazdı. Gunn’ın bir şeyler yakaladığını inkâr edemezdim: annemin kafes büyü su parıltının raf ömrünü uzatıyordu. Kötülüğü sonsuza kadar şişeye hapsedmek için kullanıldığında parıltı etkisinin geçmesini engelliyordu. Ama dediğim gibi Gunn’ın istediği şeyi yapmak, yani parıltısı taşınabilecek bir mal haline getirmek imkânsızdı. Kendi kanımla parıltı şişesini mühürlediğim de benden başka kimse onu açamazdı.

Elbette Gunn bunu kabul etmiyordu.

Dirseklerini masaya koyup alnını ellerine dayadı. "Bunun çevresinden dolaşmanın bir yolunu bulmalıyız, anlıyor musun? Planladığım, uğruna çaba sarf ettiğim her şey sonunda bir araya geliyor... ama hataya yer yok, yavaşlamanın zamanı değil." Bana dik dik baktı. "Bu son parça. Ama tüm resmin ortaya çıkması için bu parçanın yerine oturması gerek."

Gunn'dan öğrenebildiğim tek şey buydu. *Parçalar*. Hakkmda neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir planın parçaları. Bana tedbirli bir şekilde işin ucunda tahminden fazlası olduğunu hatırlatan ama asla ona ihanet etmek için kullanamayacağım parçalar.

"Bunu bir an önce çözmen gerek Joan."

İmkânsız yapılabilecek hale getir.

Yine de her zaman ki gibi bu günü atlatmak için söylemem gerekenleri söyledim. "Biliyorum efendim." Başımla onayladım. "Çözeceğim."

Gunn'ın ofisinin dışında kapı kolunun çevrildiğini duyduk ama bağ büyüm sayesinde kapı açılmadı. Ardından başka bir kapı çarptı. Bastırılmış bir küfür işittikten sonra bir tane daha.

"Koridorda biri var." Gunn hızla mühürlenmiş parıltı şişemi en alt çekmeceye koyup kilitledi. "Dışarda kim olduğunu öğren."

Kulağımı kapıya yaslayıp fısıldadım, "Yükselt." Daha fazla küfür, söylenme ve kısık, *Emin değilim patron...* sözlerini işittim.

"Tahmin yürütmem gerekirse Patron McEvoy."

"Hay lanet, o burada ne anyor?" Gunn'ın rengi attı, gerçi onun McEvoy'un yardımcı patronlarıyla bir toplantı yapacağını söylediğine emindim. "Bu kapıyı nereye bağladın?"

"Tuvalete."

Gunn ayağa kalktı. "Hadi çabuk, kapıyı aç."

Gunn'ın kapısını açtığımızda tuvaletten çıkan kızmış bir Patron McEvoy'la karşılaştık. Onu sadece görmek bile nabzımı hızlandırdı. Takma adı Çakal olan, Shaw oğlanlarının anı olsun diye diş ve tırnak biriktiğini fısıldadıkları bir adamdı; ona numara yapmak istemezsiniz.

McEvoy tükürürcesine bana, "Bu lanet olasıca Mahzen'deki tüm kapılar mı büyüdü?" dedi ve Gunn'ın ofisine baktı.

Boğazım düğümlemişti ki Gunn, "Bana finalimiz için yeni bir bağ numarası gösteriyordu. Özür dilerim efendim, uğrayacağınızı bilmiyordum," diyerek beni kurtardı.

"İmparatorluğumun en uzak topraklarına dahi hep uğrırım," diye belirtti McEvoy. Gunn'ın ofise girerken bana bir omuz atınca koridora doğru sendeledim. "Ayrıca seninle Sullivan hakkında konuşmam gerek."

"Hipodromda bir şey mi oldu efendim?" diye sordu Gunn.

McEvoy Gunn'a, *Bir dakika bekle*, demek için elini kaldırdı. Koridora seslendi, "Alex, kapıyı koru, olur mu?"

Alex mi? Arkama döndüm. Ve işte oradaydı. Tuvaletin önünde duruyordu. Sıcak, yakıcı bir duygu bir anlığına beni esir aldı. Ancak Alex'in gözleri McEvoy'daydı. *Patron McEvoy'la birlikte ne yapıyor?* "Emredersiniz efendim," dedi Alex.

Gunn ofisinin kapısını kapadıktan sonra Alex elini salladı ve kapının önünde mükemmel bir kopya belirdi. Tek fark onun yarattığı kapıda kol olmamasıydı; yani içine girilemezdi.

"Akıllıca." Sonunda sesim çıkabilecek hale gelmişti.

Alex gülümsedi. "Shawların patronunu tuvalete atıp duran bir bağ numarası kadar olmasa da iş görür."

Yutkundum. "Tanrım, umarım McEvoy kin tutmuyordur."

Alex'in gülümsemesi genişledi. "Sen kolayca unutulabilecek biri değilsin Joan ama şanslısın çünkü bence Patron'un aklında başka şeyler var."

Bugün Alex'i görmeyi beklemiyordum ama gördüğüm için damarlarımda dolaşan adrenalini neredeyse beni sarhoş etmişti. Zamanı durdurup sonsuza kadar bu anda kalmak istiyordum. McEvoy ve Gunn kapalı kapılar ardında kaldığı sürece Alex'le olmak sürpriz bir hediye idi.

Alex ana gösteri alanına doğru yürüyüp eliyle beni çağırdı.

"Yani artık *Patron McEvoy*'la mı takılıyorsun?" Ona yetişmek için koştum.

Alex başıyla onayladıktan sonra etrafını kolaçan edip fısıldadı: "Artık onun büyücü sağ koluyum."

Büyücü sağ kolu mu? Alex'in yüzünü inceleyerek aklımdan geçenleri okumaya çalıştım çünkü söyledikleri hiç inandırıcı gelmemişti. Alex, McEvoy için yeterince sert görünmüyordu; o Çakal diye anılan bir adamın yanında dolaşacak büyücülerden değildi. Patron hakkında duyduğum söylentilerden ne kadarı doğrudu bilmiyordum ama yarısı bile onun adına dehşete düşmem için yeterliydi.

"Karşıma bir fırsat çıktı," diye ekledi Alex yavaşça. "Elbette bu Win'le kaçakçılık yapmakla kıyaslandığında daha yüksek bir mevki. Ayrıca McEvoy cevap olarak hayır kabul eden bir adam değil."

İşte bunu anlayabiliyordum. "Eğer McEvoy'un ilgisini çekebildiysen yetenekli olmalısın." Ona iltifat ettiğim için kızardığımı hissettim. "Yeni iş nasıl gidiyor?"

Alex kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçeği mi bilmek istiyorsun?" Sesini alçalttı. "Birçok parmak kırma büyüsü. Birçok uykusuz gece. McEvoy'u, beni yanında tutmak isteyeceği biri olduğuma ikna etmek için birçok numara."

Nasıl cevap vereceğimi bilmez halde başımı iki yana salladım.

"Şaka yaptığımı düşünüyorsun." Gülümsemeye çalıştı. "Yapmıyorum. Başkalarını senin kabiliyetli olduğuna ikna etmenin sağlayacak büyüleri yapmak zor." Alex'in mutsuzluğu o kadar gerçektir ki gülümsemesine rağmen âdeta ince bir toz tabakasının ardında gizliymiş gibi görebiliyorum bunu. Bu durum aramızda geçen düzenli sohbetlerden daha fazlasını istememe neden oluyordu. Tüm hikâyesini dinlemek, gülümsemesinin altındaki hüznün sebebini anlamak, günlerini nasıl geçirdiğini, onu Mahzen'de gördüğüm zamanlar dışında neler yaptığını bilmek istiyordum. Gerçekten güvende miydi? Bunun altından kalkabilecek miydi?

"Üstesinden gelebilir misin?" diye sormayı başardım. "Bura-ya gelen adamların yanında birkaç dakikadan fazla geçirmemiş

olsam da McEvoy'un baş etmesi imkânsız bir adam olduğunu duydum."

Alex hafifçe omuz silkti. "Daha zor şeylerin üstesinden geldim. Serî öldürmeyen şey güçlendirir, değil mi?" Sonra bana doğru eğildi. "Bunu sana söyleyen kişi olmak istemezdim ama Gunn da çok yumuşak biri gibi görünmüyor."

Yutkundum. Gunn'ın adı koridordaki küçük kozamızı delivermişti. "Biliyorum."

Alex yüzümde bir şey görmüş olmalı ki onun da ifadesi değişti ve bana, benim ona baktığım gibi, içimde gizli şeyleri görmek istemişçesine bakmaya başladı. "Cidden, senin gibi bir kızın bu yerde ne işi var?"

Yalan söylemeyi, her şeyi kalbimde gizli tutmayı düşünsem de gerçeği paylaşmak istediğimi fark ettim. "Ailem," dedim kısık sesle. "Kız kardeşim ve kuzenim. Onlar için doğru olan şeyi yapmak istediğimden burada çalışıyorum." Ona doğru bir adım daha atmaya cesaret edebildim ve şimdi fısıldaşabilecek kadar yakındık. "Senin gibi bir adamın Shawlarm yanında ne işi var?"

Alex hafif bir kahkaha atarak ayaklarına baktı. "Ben de kendi kendime bu soruyu sorup duruyorum. Benim için de her şey ailem uğruna başladı, öğ almak için bir yol olarak..." Bana baktı. "Hiç tek bir amaç uğruna yola çıktığın ve o amacı sana yol göstermesi için bir pusula gibi kullandığın oldu mu?" Elini kanıt gösterircesine öne doğru uzattı ve avcunun üzerinde küçük, pirinç bir pusula uçmaya başladı. "Hani zaman geçtikçe, amacına ulaşmak için ilerledikçe her şeyin daha da altüst olduğunu fark ettiğin?" Tekrar Gunn'ın ofisinin kapısına baktı ve sonra avcundaki pirinç pusulaya döndü. Pusulanın içindeki küçük ok önce yavaş yavaş, ardından git gide hızlanarak dönmeye başladı; *kuzeyi* geçti, *batıyı*, *güneyi* ve *doğuyu* da... "Kısa süre sonra pusulanın bozuk ya da hatalı olduğunu düşünmeye başlıyorsun." Tekrar kafasını kaldırarak bana baktı ve pusula yok oldu. "Ama o lanet olasıca pusula olmadığında yolunu kaybedersin. İşte bu kadar basit ve net."

Sözleri beni can evimden vurarak derinden etkiledi. Ruby ve Ben, benim pusulalarımıydı. Onlar sayesinde her sabah uyanıyor, onlar yüzünden Gunn'ın yasadışı kulübünde yasadışı büyüler yapıyordum; bu deli gangstere yeraltı dünyasının işleyişini değiştirecek karalık, tehlikeli büyüler konusunda yardımcı olurken onları bahane ediyordum. Bu pusulalar benim kişiliğimi belirliyordu: kendini kardeşine adanmış bir abla, geçmişteki yanlışlarını düzeltmeye çalışan bir evlat, saygıdeğer bir hanımefendi. Alex haklıydı, onlarsız olmazdı. Yolumu kaybederdim. İşte bu kadar basit ve netti. Bu günlerde onlara daha da sıkı sarılmıştım, zira neredeyse Mahzen'in dışına adım atmaya dahi fırsat bulamıyordum. Gunn'la saplantı haline getirdiğimiz kan büyülerinden, gece gündüz mükemmelleştirmeye uğraştığım gösterilere geçiyordum. Büyünün rüyalarımın bile girmeye başladığına yemin edebilirdim. Hatta bazen uyanırken bile büyü'nün her şeyden daha gerçek ve daha güçlü olduğunu hissediyordum.

"Sen ve ben birbirimizden çok farklı değiliz." Tekrar Gunn'ın ofisinin kapısına baktım. "Bazı günler önümde olan şeye odaklanmak daha kolay oluyor, sadece bir ayağımı diğerinin önüne atmak. Kendimi gösterime, büyüye kapırtıp yapmak için bu dünyaya geldiğim şeyi yapmak. Ve sanırım bunda gerçekten de iyi olabilirim."

"İyi olduğunu biliyorsun." Alex gülümsedi.

"Sanırım öyle." Gözlerimi yere indirip iltifatını geçiştirdim. "Ama diğer günlerde... kat ettiğim yola baktığımda, inşasına yardımcı olduğum şeyi ve buranın nasıl bir yer olduğunu düşündüğümde... Demek istediğim, büyü'nün yasadışı olmasının bir sebebi var, değil mi? Bu sığınak, insanları kandırdığımız, onlara uyuşturucu verdiğimiz, kafalarının hayatlarını bir yalanın içinde geçirmek isteyecekleri kadar güzel olmasını sağladığımız bir yer." Başımı iki yana salladım. "Bazen işin ne kadar içinde olduğumu unutuyorum." Parmaklarımla şakaklarımda küçük daireler çizdim. "Tanrım, günlerdir bu yerin dışına adım attığımı dahi sanmıyorum."

“Sen ciddi misin?” diye sordu Alex.

“Çok acması, değil mi? Ama evet, ciddiyim.” Kızıl Mahzen’i göstermek için kollarımı kaldırdım. “Her gün, gecemi gündüzümü burada geçiriyorum.”

Alex’in alaycı gülümseyişi geri dönmüştü. “Yine bir süre önce yaptığın o numarayı yapabilir misin?” Koridorun gösteri alanıyla birleştiği yeri işaret etti. “Hani koridoru yansıtmıştın ya, onu?”

Meraklı gözlerle ona baktım. “Neden ki? Orada birinin olduğunu sanmıyorum?”

Bana doğru bir adım daha attı. “Ne olur ne olmaz. Sebebi sürpriz. Hadi ama, söz veriyorum buna geçecek.”

Meraklı gözlere bakmaya devam ettikten sonra koridorun ağzına döndüm. Güç sözcüklerimi fısıldayıp elimi önünde salladım ve koridorun girişinde çift taraflı bir koruma duvarı belirdi.

“Yaklaş,” diye fısıldadı Alex, eliyle gelmemi işaret ederek. Arından gözlerini kapattı.

“Ne yapıyorsun?”

Beni gözetlemek için tek gözünü açtığında kaşı âdeta filmlerdeki kötü kahramanlar gibi, neredeyse fazla mükemmel bir şekilde kaldı. “Sürprizlerden *hoşlanmaz* mısınız?”

Gözlerimi devirdim. “Peki.” Öne doğru çekingen bir adım attım. Alex artık o kadar yakımdaydı ki onun yumuşak, sabun ve parfüm karışımından oluşan kokusunu alabiliyordum. Ona doğru hafifçe eğilsem kafamı tüvit yelekle kaplı göğsüne yaslayabilirdim.

Dur. Onun göğsünü düşünmeyi bırak.

“Gözlerini kapat,” dedi.

Yerime yerleşip gözlerimi kapattım ve hafif fısıltılarını dinledim.

Kısa bir süre sonra, “Tamam, artık aç,” dedi.

Nefesim kesildi. Alex etrafımıza yemyeşil sarmaşıklarla kaplı, çatısı bir katedral gibi kubbeli, küçük bir çardak inşa edilmişti. Çardağın açıklıklarından bir sürü vahşi çiçek çıkıyordu ve başı-

mı birkaç santimi yukarı kaldırırsam çardağı bir battaniye gibi saran, neredeyse elektrik mavisi mükemmel gökyüzünü görebiliyordum. Beyaz ahşap çerçevenin üzerinde çiçek çalılarının büyülü hafif bir esintiyile salman gölgeleri dans ediyordu. Alex'in yeteneği sıradışıydı. Bu kadar karmaşık bir numarayı ancak ben yapabilirdim, belki bir de Billy'in yardımıyla Ral.

"Bu... nefes kesici," dedim sonunda. Onun kolunu tutmakta olduğumun farkına vardım ve kendimi toparlayıp kolunu bıraktım. "Ayrıntılar inanılmaz. Alex, sen bir serseriden çok daha fazlasım."

Gözleri memnuniyetle parıldadı. "Eğer sen dışarıya çıkamıyorsan, ben dışarıyı sana getirebilirim diye düşündüm," dedi. "Ayrıca, bazen büyü gerçeğinden çok daha güzel oluyor. Şu an soğuk, çirkin ve gri bir Aralık akşamı kaçıyorsun."

Bir kez daha gözlerimi kapattım ve Alex'in büyüünü soludum. Koku bile mükemmeldi: çok hafif bir gül, toprağın o zengin ve ağır kokusuyla birleşmişti.

"Kuş ister misin?" diye fısıldadı Alex. "Çünkü kuş da ekleyebilirim."

Kahkaha attım. "Kuşsuz da idare ederim." Ama ardından arka planda öten serçeleri duydum. Parsonage'daki bir sabahı andırıyordu, bahar kulübemizin pencerelerinden içeriye gözetlerken dönüp kolumu Ruby'nin omzuna attığım sabahlardan birini.

"Hepimiz ara sıra temiz havaya ihtiyaç duyarız," diye ekledi Alex. "Bunu unutma."

Bir sebepten ötürü gözlerim yaşardı; belki aklıma evim gelmesi, bu gangsterin şu an beni ekibimdeki herkesten daha iyi anlaması ya da temiz havaya tahminimden daha çok ihtiyaç duymam olabilirdi.

Alex bunu fark etti. "Hay lanet, yanlış bir şey mi yaptım? Her şey yolunda mı?"

"Her şey mükemmel." Alex'in yarattığı duygu, kendimi sıca-cık, sarhoş ve vücudum karıncalandıran his yine beni ele geçirdi.

Ama bu sefer içinde hafif bir suçluluk duygusu da vardı. Alex'in, burada olma nedenimle ya da yapmam gerekenlerle hiç ilgisi olmadığını fark ettim. O sadece bana özeldi. Ve uzun süre önce bana özel bir şeye sahip olmayı hak etmediğime karar vermiştim.

İkimiz de kapının tıkırdadığını ve aralıktan bastırılmış sesler geldiğini duyduk. Alex hızla elini kaldırdığında tüm bahçe dönmeye başlayarak toz halini aldı ve uçuşarak yok oldu.

Ardından ikimiz boş koridorun ortasında, aramızda yarım metre mesafeyle duruyorduk.

"Bundan kimse bahsetmek yok," diye gürledi Patron McEvoy, Gunn'ın ofisinin kapısını açıp hızla koridora çıkarken.

"Elbette," diye cevapladı Gunn arkasından.

McEvoy yaklaşırken içgüdüsel olarak geriye kaçtım. Ama o durmadı bile, Alex'in omzunu kavrayarak onu bir at gibi içeriye doğru yönlendirdi. Onlar koridorun ağzına ulaşmadan büyüğü duvarımı kaldırmayı hatırladım. McEvoy onu gösteri alanından geçirip çift kapıdan çıkarırken Alex dönüp bir kez arkasına baktı.

Gunn'ın gösteri zamanından önce verdiği küçük ara geri tepmişti. Ekip dinlenmiş ve geceye hazır görünmek yerine provada olduğumuzdan bile kötü durumdaydı. Ral ve Billy ancak seki-ze birkaç dakika kala aşağıya indiler. Tommy'yle Rose ise geç kalmışlardı ve parıltılanmış olduklarına bahse girerdim. Göz-bebekleri iğne ucu gibiydi ve suratlarında salak bir sırıtış vardı. Gerçi Gunn mekânda olmadığından bunun için azar işitmediler; yardımcı patronlarla yaptığı toplantı mı devam ediyordu yoksa gizli planının diğer "parçalarını" yerine oturtmak için bir yerlere mi gitmişti, emin değildim. Sahne görevlileri caz müziği açıp en sık kıyafetleri içindeki müşteriler çift kapıdan girerek gösteri yaptığımız sahnelerin önünde toplanmaya başladığında, kendimi ilk defa bir gösteri için bu kadar hazırlıksız hissediyordum.

Sakinleşip bireysel performansına odaklanmaya çalıştım. Büyü numaram bir sepet dolusu tüyle başlıyordu. İçlerinden bir avuç dolusu alıp onları sahnemin çevresinde bir halka oluştura-

cak şekilde havaya atıyordum. Ardından tüyleri bir orkestra Şefi gibi yönlendirip döndürüyor, bir sıvının akışını andırır Şekilde bir araya getiriyordum ve en sonunda büyünün beyaz bulanıklı- ğının i inden bir kumru  ıkarıyordum. Bazen insanlar banklarda kalıp ikram edilen viskilerini yudumlayarak gösteriyi ikinci kez sergilememi izliyorlardı.

Ama bu gece bundan bile zevk alamıyordum. Aklım hep başka yerlerdeydi ve sadece hareketleri yapıyordum. Zihnim Grace'ın, Stock'un hakkımda dedikodular yaydığını konusunda söylediklerinden Alex'e kayıyor, oradan kan büyüsü ve Gunn hakkındaki endişelerim gün yüzüne çıkıyor ve ardından bıkkın- lıkla endişe diĒer tüm düşüncelerimi bastırıyordu.

Final gösterisi Büyülü Fırtına'nın başlama vakti geldiĒinde sıkkın ve gergindim. Keşke dışarıya çıkmış olsaydım. Keşke bi- raz ara istemiş olsaydım. Bu yüksek tavanlı gösteri alanı k   l - yormuŐ, büyüm bir Şekilde *beni* tuzaĒa düŐürüp kafese koyuyor- muş gibi hissediyordum. Gelecek saati Stock'un yanında çalıŐa- rak geçirmek zorunda olmam durumu daha da k t leŐtiriyordu.

Artık gösteri alanın saĒ tarafındaki girintide birbirimizden sadece birkaç santim uzaklıktaydık. Solumuzda kafalarını kal- dırmıŐ, aĒızları bir karıŐ açık Şekilde ekibimin tepelerinde yarat- maya başladığı büyülü fırtınayı izleyen kalabalık seyirci grubu vardı. Tommy ve Rose alanın diĒer tarafından seyircilerin üzeri- ne parlak ve beyaz Şimşekler d Ő r yorlardı. Ama ikilinin parlıtı etkisinde olduĒu belliydi, zira hareketleri riskli ve  zensizdi. Ne zaman yıldışımlardan biri onlara biraz yaklaŐsa seyirciler âdeta bu gösterinin bir parçasıymıŐ gibi keyifle nefeslerini tutuyorlardı.

Bunun aslında gösterinin bir parçası olmadığını sadece biz biliyorduk.

Ral ve Billy birlikte çalışarak büyünün genel görünümünü başarılı bir biçimde oluŐturmuŐlardı: tavandan düzenli yaĒ- mur damlaları iniyordu ve gösteri alanını baharı andıran tatlı bir koku sarmıŐtı. Seyircilerden bazıları havada oluşan g letle- re doĒru neŐeyle ellerini uzatıyorlardı. Bu sıranın bize geldiğini

gösteriyordu; biri çift kapıdan gelerek arkadaki sahneye doğru esen, diğeri de onun tam tersi yöne vuran iki güçlü rüzgâr yaratmalıydım. Alana odaklanarak yoğun bir rüzgâr hayal ettim ve güç sözcüklerimi söyledim. Ral ve Billy'nin yağmuru çiselemeye başladığında benim kuvvetli rüzgârlarımdan ilki müşterilerin tepesinde uğulduyordu.

Yanımdaki Stock, "Bugün Gunn'ı etrafta dolaşırken görmedim," dedi. "Nerede?"

Gözlerimi seyircilerin hemen üzerinde tutarak ikinci rüzgârı yaratmaya hazırlandım. "Ben nereden bileyim?"

Stock güldü. "Bu soruyu cevaplamamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Şimdi bunun sırası değil, tamam mı?" Gözlerimi kapatıp kendimi topladım. *Sadece rüzgâr odaklan. Sadece büyüye odaklan.*

"Yani seninle işi bitti, öyle mi?" diye fısıldadı Stock. "Bir kadının küçümsendiğinde nasıl görünür bilirim." Kendi kendine güldü. "Bunun an meselesi olduğunu bilmen gerekiyordu."

"Son kez söylüyorum Stock, ben Gunn'la birlikte değilim, hiç onunla birlikte olmadım. Hakkımda yalanlar yaymaktan vazgeç."

Bunun söyler söylemez Stock'un yüzüne bir gülümseme yayıldı ve ben onu eğlendirdiğim için kendi kendime kızdım.

İç çekerek döndüm. "Başlaman gereken zamanı kaçıırıyorsun, seni moron."

"Bir vizyonu olan tek kişi sen değilsin Joan. Doğru zaman geldiğinde anlarım." Ardından sırtını cüruf duvara yaslayarak kollarını kavuşturdu.

Tanrım, tam bir çocuktü. "Stock, yemin ediyorum şimdi yap yoksa..."

"Yoksa ne?" Parlak bir yıldırım birkaç metre ötemize düşüp tüm seyircilerin şaşkınlıkla nefeslerini tutmalarına neden olurken bana doğru eğildi. "Yine beni o kâbus kutuna koyup mühürler misin?" İğrendiğini gösteren bir kahkaha attı. "Hepimizden üstün olduğunu sanıyorsun, değil mi? Ulu Joan Kendrick. Tek elle sayılabilecek birkaç numarayla boğulmak üzere olan bir sı-

an misali o depoya geldiğinden beri kendini bizden üstün görüyorsun.”

Buz gibi gözlerle ona baktım. “Cidden Stock, *yeter*. İş için bu-
radayız. Kendine gel.”

“Hayır, sen kendine gel.” Bana doğru bir adım attığında i-
güdüsel olarak geriye kaçtım. “Eğer Gunn’la o şekilde birlikte
değilsen onunla başka bir iş çeviriyorsun demektir. Bunu belli
edecek yeterince işaret gördüm. Sanki onun büyücü sağ koluy-
muşçasına gizli işler çevirip duruyorsun.”

“Sen kendi işine bak,” dedim dişlerimi arasından.

“Bak sorun bu işte, bu *benim* işim.” Stock bir kahkaha patlattı.
“Bu hepimizin işi; istesek de ayrılamayacağımız şekilde birbirine
bağlı *yedi* kişilik bir ekibiz Kendrick. O yüzden senin yaptıkların
hepimizi etkiliyor. Sadece ekibi değıl, büyüyü de etkiliyor. Bizi
zehirliyorsun.”

Ona cevap vermedim. Ama onu gıcık etmek adına, *onun beni*
ne kadar az etkilediğini kanıtlamak için dönüp hâlâ sert ve hızlı
şekilde esmekte olan rzgrlarıma baktım ve onları kendim dn-
drmeye başladım.

“Hey,” dedi Stock kafasını kaldırıp onun eseri olacak hareke-
tin alındığını görerek. “HEY!” dedi tekrar Grace’in gök grl-
ts tepesinde inlerken.

Kollarımı tutup aşağıya indirdi ve ellerini uzaklaştırmayı ba-
şardığında beni itti. fkemle bıkkınlığım son raddesine erişti ve
kendime engel olamadan, ne yaptığımı düşünme fırsatı bulama-
dan onu duvara itmeye çalıştım ama beni hızlı tek bir hamleyle
yakalayarak yere yapıştırdı.

Müşterilerin bir bölümü olduğumuz yöne bakarak bizi işaret
etmeye ve fısıldaşmaya başladılar.

Hızla ayağı fırladığımda fkem başka bir şey dönüştü ve ak-
makta ısrarcı gzyaşlarıma hâkim olamadım. Oradan çıkmak,
ihtiyacım olan temiz havayı almak, tepemizde dönüp duran fır-
tınaya rağmen sadece bir dakikalığına da olsa kaçmak için dn-
dm ve koridora doğru koşmaya başladım.

“Gidemezsin. İşimiz bitmedi Kendrick...” Stock’un bana uzanan parmaklarının hafifçe koluma sşrtşndşğşnş hissettim ama kaçmayı başardım.

“Bırak beni!”

Peşimden koştu. “Eğeri Gunn’a sşylesen *yemin ederim...*”

Ama cşmlesini bitiremedi.

Çşnkş Tommy ile Rose’un kşr edici şimşeklerinden biri işinden geçti.

SAĞ KOL

ALEX

Dikkatimi McEvoy'un, Jefferson Davis Otobanı'nın kenarına diz çökmüş serseriye doğrulttuğu tabancasına veremeliydim ama Joan'ı düşünmeyi bırakamıyordum. Dün akşamüstü ikimizin Mahzen'de, büyüyle çevrelenmiş ve çardağın altında gizlenerek dünyanın geri kalanını umursamadan geçirdiğimiz anları zihnimde döndürüp duruyordum. Ötüşen kuşları, kuzgun karası saçlarına yansıyan büyülu güneş ışığını, onun kahkahalarını ve ortaya çıkmasına yardımcı olduğum rahatlamayı. Siyah beyaz bir filmde olduğumuzu hayal ediyordum. Filmi zihnimde bir kez oynatıyordum ve sonra tekrar renkli olarak.

Onu arzuluyordum. Bu daha önce sahip olduğumu bildiğim kadımlara duyduğum, gözlerinde bana ilgi duyduklarını gördüğümde belli belirsiz bir tatmin yaşadığım, arımdan ondan etkileniş bir açlık hissettiğim "arzu" gibi değildi. Joan farklıydı. Her açıdan hem kolay hem de zordu. Zekiydi. Güzeldi.

Tuhaf bir şekilde onu görme ihtiyacı hissettim. Sanırım sadece onu görmeyi de değil, *kendimi* onun gözleriyle görmeyi istedim; tanınması gereken ve belki de güvenilebilecek bir olarak. Howie'yle atışmamızdan sonra tüm zamanımı McEvoy'un yanında geçirmek kendimi bazen insandan daha aşağılık bir varlık gibi hissetmeme neden oluyordu. Kendimi uydurma gangster Alex Danfrey rolüne öyle kaptırmıştım ki bizzat bir büyü numarası olduğumu düşünmeye başlamıştım.

"Alex," diye azarladı McEvoy. "Aklın nerelerde?"

"Burada efendim." Hayallerimi ve Joan'ın üzerimdeki büyü-

sünü kovalayarak McEvoy'un tetiğinin ucundaki, yol kenarına diz çökmüş zavallı serseriye odaklandım.

"Anlattığın hikâye akla yatkın değil, dostum." McEvoy öfkesinin en son hedefi, Shawlarm düşük rütbeli bir bahisçisi olan John'la göz göze gelebilmek için eğildi. "Eğer Sullivan bağlantılarına kazanan ismini yanlış vermen için sana baskı yaptıysa, Sullivan bana yalan söylüyor demektir." McEvoy'un yüzündeki gülümseme genişledi. "Yardımcı patronumun bana yalan söyleyeceğini mi düşünüyorsun John?"

Gözlerimi titreyen ve kıvranan John'dan kaçırmak zorunda kaldım. Trafik iki yanımızdan da hızla akıp gidiyordu; Jefferson Davis Otobanı'nda şehre gelip gidenlerin yarattığı olağan hafta içi trafiği vardı ama bizi kimse göremezdi. Yarattığım büyülu duvarlarla yolun iki tarafından da korunuyorduk. Geçen arabalar seyrek bir çimen parçasından başka hiçbir şey göremiyordu.

"Tüm gün seni bekleyemem John..."

"Hayır efemim, yani demek istiyorum ki bilmiyorum efendim." John kesik bir soluk almaya çabaladı. "Bay Sullivan bana ne derse onu yapıyorum. Büyücülerin atlarla ilgili öngörüsünü duyan tek kişi o; ben söylediklerini Shaw müşterilerine ilettim."

McEvoy başıyla beni işaret ederek zamanımın geldiğini söyledi ve bakışlarımı John'un yalvaran gözlerinden kaçırdım. Böyle günlerden nefret ediyordum. Böyle günler kâbuslarıma giriyordu. Böyle günlerde keşke büyüyu tamamen yeryüzünden silecek bir yöntem olsa diye düşünüyordum.

Fısıldadım, "*Bıçak kessin,*" ve John'un sağ elinin üzerinde çakıdan daha büyük olmayan bir bıçak belirip parmak eklemelerinin üzerini yakıcı tek bir hamleyle yarıdıktan sonra kayboldu.

"Ne oluyor, AHHHHH!" John elini tuttu.

McEvoy bana onayladığını gösterir bir bakış attıktan sonra rehinemizin etrafında döndü.

"O zaman ciddi bir problemimiz var John. Ben bağlantılarına kesin sonucu söyleyeceğime söz verdim. Sen o bağlantılara kazananın Maisy-Grey olacağını söyledin. Ama yarıştan bir gün

sonra buradayız ve benim önemli insanlardan oluşan listem dün Royal Flush'ın tacı kapmasını izledi." McEvoy tabancasını bir kez daha John'un şakağına doğrulttu. "Şimdi görebildiğim kadarıyla suç ya büyücüde ki kendisi lanet olasıncı bir *büyücü* olduğu için suçun onda olabileceğini sanmıyorum, ya bana ihanet etmeye kalkarsa onun içini dışına çıkaracağımı bilen yardımcı patronumda..." McEvoy eğilerek tabancasını John'un burnuna dayadı. "Ya da sende."

Ajan Frain'le bir sonraki konuşmamda ona aktarmak için olaylar arasındaki bağlantıları kurmaya çalışırken yüzümü ifadesiz tuttum. Halihazırda McEvoy'un suçlarından ve düşüncesiz davranışlarından, yol kenarında parmaklarını kırdığı, *kırdığım*, birçok adamdan oluşan upuzun bir liste hazırlamıştım. Ama bu olanlar, içinde McEvoy'un parmağı olmayan bir şeye benziyordu. McEvoy'un kumar işlerine yardım eden yardımcı patron Sam Sullivan'ın bazı işler çeviriyor olmalıydı. Çözebildiğim kadarıyla hipodromda bir dalavere çevrilmişti ve bir büyücünün yarış sonucuyla ilgili hatalı öngörüsü, McEvoy'un kesin kazanacağını söylediği ata bahis yatıran müşterilerin elini boş bırakmıştı.

McEvoy'un haklı olduğu bir konu vardı. Doğru konusunda öngörülerini olan büyücüler, yani doğal dünyayla iletişim kurmayı öğrenmiş, en hızlı ve güçlü hayvanları *görebilenler*, rüzgârın esişinden fırtınanın kopacağı saati söyleyebilenler ender bulunurdu. Uyanık ve akıllı olurlardı. Hayvanları, durumu ve yarış pistini değerlendirip kazanacak atı kesin olarak öngörebilecek yeteneğe sahip olmayanlar, saklanma yerlerinden çıkıp bilgilerini mafyaya satmazdı.

Bu da elbette şüpheleri McEvoy'un aracısına çekiyordu.

McEvoy düşüncelerimi sezermişçesine gözlerime baktı ve başıyla John'u işaret etti. Bu sefer bıçağımlı adamın sağ omzunun üzerinde ortaya çıkardım ve ince çizgili takım elbisenin üzerine bir kesik attım. Akan kan kumaşı lekelemeye başladı. John omzunu tutmak için elini uzattığında, bıçağı yok ederek onun diğer tarafını kesmek için sol omzunun üzerinde belirmesini sağladım.

John, "AHHHHH! Sizi kaçık İrlandalı pislikler!" diye haykırdı. Ancak McEvoy başka bir söz söylemesini fırsat tanımadan tabancasını doğrulttu ve yüksek, açgözlü bir BAM sesiyle işini bitirdi.

Bahisçi bir top halinde çimlerin üzerine yığıldı.

McEvoy tabancasını kınına koyup kravatını gevşetti. "İrkçi." İç çekerek çimenleri kaplayan kan gölüne baktı. "Şunu temizler misin?"

Ellerim titriyordu ve kalp atışlarım hızlanmıştı ama yutkunarak tüm bunları bastırmaya çalıştım. *Bunu neden yaptığımı hatırla, asıl amacımı hatırla...* "Elbette efendim."

Cesedin altındaki toprağa odaklanarak oranın ortadan ayrıldığını ve bir çukur oluşturduğunu hayal ettim. Toprak yavaşça yarılıp dar bir vadiyi andırır hale geldiğinde bahisçinin cesedi içine düştü. Yeryüzü birleşerek onu bütün halinde yuttu.

"Sullivan'ı tekrar ziyaret etmemi hatırlat," diye mırıldandı McEvoy biz arabasma doğru giderken. Duesenberg'inin kaportasına yaslandı. "Tanrım, bir tek atmam gerek."

Bu da rutinimizin bir parçasıydı, zaten berbat olan bir ritmin rutin bir parçası. "Neden yolcu koltuğuna geçmiyorsunuz efendim? Daha güvenli olur."

Bunun üzerine parlıtımdan kafası güzel halde onu şehre götürürebilmem için McEvoy ile yer değiştirdik. Oturduk. McEvoy böyle zamanlar için arka koltukta sakladığı sandıktan bir su şişesi çıkardı.

Onu elime alıp gözlerimi kapatarak odaklandım ve gücümün benden akıp şişeye geçmesine izin verdim...

McEvoy şişeyi kaptığında parıltı soğumamıştı bile. Şişeyi kafasına dikerek iç çekti. Bir dakika boyunca, büyü onu ele geçirene, tenindeki gri ton silinene ve gözleri öte dünyadan gelme parıltılara sahip iğne uçlarını andırana kadar hiçbir şey söylemedi. "Aman Tanrım Alex, bu cennetten çıkma gibi." Kafasını deri yolcu koltuğuna yaslayıp gözlerini kapattı. "Buna ihtiyacım vardı."

Trafikte bir boşluk olana kadar bekledikten sonra koruma

* 1900'lü yılların başında lüks araba üreten bir Amerikan firması. -çn

duvarlarımı kaldırıp arabayı otoyolun şehre dönen yönüne doğru sürdüm.

Haftalar önce o park yerinde sadakatimi kanıtladığımdan beri her günü, her işi, her buluşmayı bu şekilde tamamlıyorduk. McEvoy'un bir parıltı bağımlısı olduğundan habersizdim. Bu alışkanlığı bizi birbirimize daha da bağlıyor, kaderimin onun-kiyle daha da düğümlenmesine sebep oluyordu. Ayrıca ona duyduğum nefreti de artırıyordu çünkü bana her konuda tam anlamıyla sahip olduğunu hissediyordum. Üstelik McEvoy'un her gece kendini uyuşukluğun kollarına bırakması bu şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu, bu alışkanlığın nasıl kolayca takıntıya dönebileceğini görmemi ve Birim'in neden parıltının kökünü kurutması gerektiğini anlamamı sağlıyordu. McEvoy'un kişisel parıltı kaynağı olmanın tek bir güzel yanı vardı. Her gün zayıf anından yararlanıp ondan daha fazla bilgi alarak geçirebileceğim bir zaman dilimi veriyordu.

O yüzden Otoyol Köprüsü'ne doğru ilerlerken, "Sizce bunu neden yaptı?" diye sordum yumuşak bir sesle.

McEvoy gözleri kapalı bir şekilde olduğu yerde kıpırdandı ve ağzında hafifçe yuvarlayarak cevap verdi, "Hiçbir fikrim yok. İnsanlar mantıksız bir sürü şey yapıyorlar." Dilini saklatıp yüzünü cama döndü. "Bunun büyücünün suçu olduğuna iddiaya varım... John senelerdir bizimle çalışıyor... ama Sullivan ve Gunn büyücünün asla yanılmadığını söylüyorlar."

Gunn mı? Kızıl Mahzen'i yöneten yardımcı patron Harrison Gunn'ın bu işte parmağının ne olduğunu bilmiyordum. Ardından McEvoy'un dün akşamüstü Gunn'ı ziyaret edip Mahzen'in koridorunda Sullivan'dan bahsettiğini hatırladım.

Ne kadar tehlikeli bir adam olursa olsun McEvoy'un şu an büyümden oluşan bir kozada olduğunu hatırlayarak irademi güçlendirdim. Çenemi kapalı tutup Joan gibi hoş ve sıcak bir şeye odaklanmayı arzulasam da elime geçen her fırsatı değerlendirmek zorundaydım. "Efendim, Gunn'ın hipodromda olanlarla bir ilgisi var mı?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Ama Gunn, Sullivan'ın öngöründe bulanık büyücüyü seçmesine yardımcı oldu. Gunn'ın büyü hakkındaki bilgisi hepimizden fazla olduğu için Sullivan kimi alacağı konusunda ona danıştı. Zamanın yarısını lanet olası gizemden söz ederek geçiriyor; sanırım hep birkaç tahtası eksikti, aynı babası Danny gibi," diye mırıldandı. "Ayrıca, eğer usta bir öngörü büyücüsünün bu durumdaki gibi yanlış at adı verdiği duyulmuş şey olsaydı, bu önce Gunn'ın kulağına giderdi." Kısa bir an bekledi ve şişenin içine nefes verdi. "Yine de yanlış bir şeyler var. Bu bahisçinin suçu değil."

"O zaman kimin suçu sizce?"

Ama McEvoy dalıp gitmişti. Hafifçe hırıldamaya başladı.

14. Sokak'tan çıkarken tüm olanları düşündüm: *bir şekilde kazananın belli olması gereken yarışın içine edilmmişti, tahmin Sullivan'ın büyücülerinden biri tarafından yapılmıştı, Gunn'ın önerdiği bir büyücü... Suç bahisçi John'un üstüne kalmıştı. Ama McEvoy suçlunun John olduğunu düşünmüyor gibiydi, her ne kadar kafasına kurşun sıkılmışsa da.*

Neden?

Massachusetts'e yanaşırken düşünceleri şimdilik zihnimden uzaklaştırdım. McEvoy'un, Dupont Göbeği'nin kalbindeki gösterişli, üç katlı Kraliçe Anne tarzı malikanesi 21. Sokak'm köşesindeydi. Evin yemyeşil ormanı andıran bahçesinin önüne paralel şekilde park ettim. Motoru durdurduğumda McEvoy ön koltukta horluyordu. Onu hiç uyandırmazdım. McEvoy'u Parlak Duesenberg'inin içinde bırakarak anahtarlarını hep yaptığım gibi kucağına koydum ve evime giden uzun yolu yürümeye başladım.

Ertesi sabah McEvoy beni aramaya gelmeden ve son olanları anlatmak için Frain'i aramadan önce günün bir kısmını kendi istediğim gibi geçirebilmek adına erkenden sokağa çıktım. Paltomu giyip atkımla şapkamı taktıktan sonra köşedeki dükkâna gidip

* Asimetrik görüntüsü ve ön tarafa eğimli çatı yapısıyla bilinen, 1900'lü yılların başlarında Amerika'da yaygın olan bir mimari tarzı. -çn

bir gazete ve kahve aldım. Etraf o kadar sessizdi ki asfalt yolda sürüklenen bir teneke kutunun tıkırtısını duyabiliyordum.

Vermont Caddesi'yle R Sokağı'nın arasındaki ara yola girerken bir araba yanıma geldi ve acı bir fren sesiyle durdu. Kaçmaya, hatta düşünmeye dahi fırsat bulamadan kapı birkaç santim açıldı. Ajan Frain ön koltuk boyunca uzanmış halde bir eliyle kapıyı tutuyordu. Motoru durdurmadı.

"Bin."

Arabanın içindekinin o olduğunu gördüğümde rahatladım ama kalbim hâlâ korkunun etkisiyle güm güm atıyordu. Hızla yanına yerleşip yolcu tarafının kapısını bir *pat* sesiyle kapattım.

"Beni sokaktan almamalısınız. Anlaşmamıza ben sizinle iletişime geçeceğim," dedim. "Burası Shawların bölgesine sadece birkaç blok uzaklıkta. Bir dahaki sefere bir not bırakıp buluşma yerini söyleyin... Ormanın içinde falan buluşalım. Birileri kolayca beni görebilirdi."

"Endişelenme, saat daha erken... ve elbette çevreyi kolaçan ettim," dedi Frain. "Her şey yolunda. Yakında şehirden çıkacağız." Arabasını tekrar Vermont Caddesi'ne sürdü. "Seni bekliyordum."

Eğilerek kafamı çatlak derili yolcu koltuğuna dayadım. 14. Sokak'tan sola dönüp Otoyol Köprüsü'nü geçerek şehirden çıktık.

"Burada bir şey olmaz." Frain arabasını bir sonraki çıkışa yönlendirip yolu birkaç çiftliğin olduğu yere kadar takip etti. Sonunda arabayı saman rengi çimenlerle kaplı alana çekerek motoru durdurdu ve bana baktı. "Sen iyi misin?"

Bu kolay bir soruydu ama cevabı karmaşıktı. Şüphesiz çok yorgundum ve çoğu zaman kendimi şeytana ait hissediyordum. Yine de yeraltı dünyasını gördükçe doğru şeyi yaptığımı dair güvenim artıyordu, bu karanlık dünyamın yerle bir olması gerektiğine dair inancım da. "Son birkaç ay zorlu geçti efendim."

"Ama iyi iş çıkarıyorsun. Hatta çok iyi," dedi Frain. "Bu arada, o bize ihbar ettiğin gemi vardı ya, *Zümrüt Jane*? Sahil Muhafızları onu takibe aldı. O sayede sahil boyunca peri tozu kaçak-

çılığı yapan iki düzine kişinin kimliğini öğrendik. Cidden Alex, şu son birkaç ayda bazı Birim ekiplerimizin toplamından daha iyi iş çıkardı.”

Sözleri içimi ısıttı ve katlandığım her şeyi meşru kılarak bir pusula gibi beni ileriye yönlendirdi. *Sadece bunu neden yaptığımıza ve bu konuda iyi olmanın yarattığı heyecana odaklan. McEvoy’un karınlığını bir süreliğine ardında bırak.*

“Dahası var,” dedim ona doğru eğilirken. “Görünen o ki hipodromda bir karışıklık olmuş. Shaw’un büyücülerinden birisinin tahmini tutmamış ya da bu bilgi iletilirken bir sorun çıkmış. McEvoy’un kodamanlardan oluşan bağlantıları o ata çok para yatırmış ve şu an her şey karman çorman. Hem büyücü hem de Shaw’un bahislerle ilgilenen yardımcı patronu Sam Sullivan bahişçiye suçladı... ama bahişçi bir hatası olmadığına, sadece emirleri uyguladığına yemin etti.”

“Yine bir hata,” dedi Frain yavaşça.

Başımla onayladım. “Baltimorelarla yaşanan karmaşa da benzer bir şeydi; Patron McEvoy’un yardım söz verdiği adam, eksik güçle işe girdi ve Patron sonrasında olanlarla baş etmek zorunda kaldı.” Başımı iki yana salladım. “Kerrigan’ın, yani bu işten sorumlu yardımcı patronun bu yüzden başına bir şey geldiğine şahit olmadım. McEvoy’un hipodromdaki sorun yüzden Sullivan’a yükleneceğini de sanmıyorum... Onunla uğraşmak yerine bahişçiye indirdi.”

“Hem Kerrigan hem de Sullivan yardımcı patron Alex,” dedi duygusuzca. “Yüksek rütbeli adamlar. McEvoy onları indirirse cevap vermesi gereken çok kişi olur.”

“Başka şekilde cezalandırabilir,” diye ısrar ettim, “bölgesini işaretlemek, Shawlara onları katı bir şekilde yönettiğini ve böyle hataların kabul edilmeyeceğini gösterecek bir şeyler yapabilir.” Ardından McEvoy’un arabada yanlış bir şeyler olduğuna dair mırıldandığı aklıma geldi ve Frain’in bakışlarını üzerimde hissettim.

Ve sonra zihnimde bir ihtimal belirmeye başladı. “Tabii eğer McEvoy katı yönetimini kaybetmiyorsa,” diyerek tamamladım.

Ajan Frain başını hafifçe sallayarak onayladı ve koltuğunda kıpırdandı. Yüzü her şeyi anlatıyordu.

“Gerçekten bir tür... yerinden etme, doğal Shaw düzeninde bir değişim olabileceğini düşünüyor musunuz?” Buna inanamıyordum. Birileri Patron McEvoy’a, kâbusları andıran, kanla yıkanan o adama *meydan okumaya cesaret edebilir miydi?*

“Bu sonuca varmaya başladım,” diyerek nefes verdi. “Shawların, haraç işlerinin dışında tuttuğu bir adamı var. Yaşlıca, kaba bir adam, yükselmeyi hiç hedeflemediğinden Birim’e muhbirlik yapıyor. Baltimorelarla yaşanan yanlış anlaşılma vardı ya? Anlaşılan o hata kasıtlıymış, en azından o öyle olduğuna yemin ediyor. Kerrigan’ın yirmi adam sözü verdiğini ama Kızıl Mahzen’de diğer yardımcı patronlardan bazılarıyla buluştuktan sonra sadece yarısını gönderdiğini söylüyor.”

Yani McEvoy’un yardımcı patronlarından biri kasıtlı olarak Baltimorelarla yapılan anlaşmayı sabote mi etmiş? “Ama... neden?”

“Ben de senden bunu öğrenmeni istiyorum.” Frain dönüp pencereden bakarak kendi kendine düşündü. “Şu Kızıl Mahzen’de ne kadar zaman geçiriyorsun?”

Zihnim Joan’ın görüntüleriyle doldu: koridorda kulağının arkasına sıkıştırdığım büyüülü çiçek, gösterisini yaparken çevresine halka şekilde attığı tüyler, büyüülü çardağımın içindeyken ona öpebilecek kadar yakın olmam. “İstediğim kadar çok değil efendim.”

“Duyduğum kadarıyla mekân yenilenmiş. Sadece her gece düzenlenen büyü gösterisi anlamında da değil, Shawların buluşma yeri halini almış. Orada gösteri sırasında, kapalı kapılar ardında birçok işin döndüğü bir oda varmış.”

Omuz silktim. “Neredeyse sürekli yollardayım Ajan Frain. Görevim McEvoy’u oyuna getirmek.”

“Biliyorum,” dedi Frain. “Ama görev değişmiş olabilir.” Tekrar bana baktı. “McEvoy sana birkaç gece önce Mahzen’de olanlardan bahsetti mi Alex?”

Bu gizemli ve bir yere varmayı hedefleyen sorusu karşısında

bedenim tuhaf bir şekilde uyuşmaya başladı. “Bahsetmedi efendim.”

“Çok boyutlu büyü gösterisi yapan büyücülerden biri numarası sırasında ölmüş.” Kalbim sıkıştı ve *Lütfen Joan olmasın*, diye fısıldadı. “Anlaşılan bir yıldırım oğlanın içinden geçip gitmiş.” *Şükürler olsun, oğlanmış.* “Seyirciler dehşete düşmüş. Mekânı birkaç geceliğine kapatmışlar, sanırım şimdi ne yapacaklarını çöze ne kadar kapalı tutacaklar.”

“Büyücünün adı neydi?”

“Stockard Harding. Ekim ayında, kulüp yenilenirken Appalachian’dan getirdikleri bir oğlan.” Frain duraksadı. “Alex, bu gerçek bir fırsat olabilir, küçük operasyonumuzun odağını değiştirmek için bir şans.”

Bakışlarımı kaldırarak gözleriyle buluştum. “Görev değişmiş olabilir’ derken ne kastettiniz?”

“Sen de söyledin. Shawlarm içinde bir şeyler oluyor, bir tür güç değişimi olacak. Eğer haklıysak, eğer birileri gerçekten Shawlarm haraç işlerini sabote edip bahis imparatorluğuna darbe indirdiyse bunun arkasında büyük bir amaç olmalı, uzun zamandır beklediğimiz türden bir hesaplaşma. Yeraltı dünyasının kapılarını açıp bizim içeriye girmemizi ve bu serserilerin çoğunu yakalamamızı sağlayacak türden. Sana gözlerini ve kulaklarını birçok kişinin üzerinde tutabileceğin bir yerde ihtiyacım var, kendisinden bir şeyler gizlenen bir adamın yanı başında değil.”

Sonunda teklifinin parçalarını birleştirdim ve bir kahkaha patlattım. “Bir şekilde Stockhard’ın... yerini almamı mı ima ediyorsunuz? Çünkü bu bir şaka olmalı. Ben McEvoy’a aittim. Sabahın köründen gecenin körüne kadar âdeta ona yapışık haldeyim...”

“Ve bence bunu düzeltmenin zamanı geldi.”

Frain’in teklifi ne kadar delice olsa da bu sözleri içimde bir umut penceresinin aralanmasını sağladı. McEvoy’un karanlık gölgesinden kurtulmak için bir yöntem olacaktı. Şiddetten kaçma şansı. *Joan’la daha fazla zaman geçirme şansı.* Ve onun kolayca

kaynağım haline gelebileceğine dair şüphem yoktu. Ona önem verdiğime dair numara yapmak zorunda kalmayacağım, mekân-da işlerin nasıl yürüdüğünü bildiği belli olan, orayı yöneten yardımcı patron Harrison Gunn'la yakinen çalışan ve beni Mahzen'in kapalı kapıların ardında kimlerin kimlerle buluştuğuna dair bilgilendirebilecek biriydi.

Elbette tek sorun McEvoy'un yanından ayrılmama izin vermektense beni öldürecek olmasıydı.

"Peki bunu nasıl 'düzeltmeyi' öneriyorsunuz, ha?" Derin bir nefes verip koltuğuma yaslandım. "McEvoy'a gidip fırsat için teşekkürler ama ben büyü sığınağınızda ki oranın bir sirk gösterisi olduğunu düşünüyor, gösteri yapmayı tercih ederim mi diyeyim?"

"Yorgun olduğunu biliyorum Alex." Frain sesini sinir bozucu derecede duygusuz ve temkinli tutmuştu. "Bıkkınsın, bunu anlayabiliyorum. Ama bir saniye durup şu âna kadar başardıklarını düşünmeni istiyorum..."

"Bu farklı," diyerek sözünü kestim, artık kalbim göğsümden çıkacakmışçasına atıyordu. "Bundan önce hep karşıma bir fırsat, Shawların yarattığı bir şans çıktı ve bunu kullandım." Sesimi titrediğini duyabiliyordum. "Howie'nin bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve o arkadaş ben oldum. Win'in bir kaçakçıya ihtiyacı vardı, kaçakçılık yaptım. McEvoy, sokaklarda büyücü bir sağ kola ihtiyaç duydu ve puf, işte oradaydım, olgunlaşmış ve sadakatimi kanıtlamış şekilde. Benden ne yapmamı istiyorsunuz? Patronuma, bu şehirdeki en tehlikeli kişiye, beni kişisel parıltı kaynağından farklı bir şey olarak görmeyen adama, gidip beni bırakmasını mı söyleyeyim? Efendim, bu mümkün değil."

Frain konuşmaya niyetlendi ama ben devam ettim. "Benden istediğiniz her şeyi, her birini yaptım," dedim gözlerimi kapatırken. "Gurur duymadığım şeyler yaptım. Geriye almak istediğim şeyler. Ama kafamı eğdim ve odaklanmaya devam ettim. Ana amacımız için ne gerekiyorsa yaptım. Bu hamle çok tehlikeli. Hayır deme hakkım olmalı, bu hakkı kazandım. Bu çizgiyi aşıyor."

“Alex, bu da diğer seferler gibi. Bunu anlamam gerek.” Frain elini omzuma koydu. “Ulaşmam gereken bir yer var ve McEvoy sana şu an kendisinin tahmin ettiğinden de çok ihtiyaç duyuyor. Sadece onu, ihtiyacı olan şeyin bu olduğuna ikna etmen gerek.”

Bocaladım. “Anlamıyorum.”

“Kendin söyledin, içten içe McEvoy yanlış giden bir şeyler olduğundan şüpheleniyor. Bu onun elini kolunu bağlıyor, yoksa çoktan bu hataların bedellerini ödetirdi, hem de hiç tereddüt etmeden ve acımadan.” Yumuşak bir sesle ekledi, “Yani bu güvensizliğini ona karşı kullanmalısın. İçindeki şüphe tohumlarını alıp büyüterek McEvoy’a onlardan senin sayende kurtulabileceğini göstermelisin.”

Sanırım artık *anlıyordum*. Ama anladığım şey hissizleşmeme neden olmuştu. “Yani... benim McEvoy için de köstebeklik yapmamı istiyorsunuz.”

“Farkında değil misin?” dedi Frain yavaşça. “Bu mükemmel bir plan. Kulaklarını hem onun için hem de bizim için açık tutabilirsin ve ona sadece bizim bilmesini istediklerimizi iletebilirsin.”

Sessiz kaldım ama kalbim deliler gibi atıyor, HAYIR diye haykırırcasına kendisini göğüs kafesime çarpıyordu.

“Bu kaçıramayacağımız kadar iyi bir fırsat Alex. Üstelik edindiğin bilgilerden pişen her ne ise kaynama noktasma gelmek üzere olduğu anlaşılıyor.”

“Diyelim ki onu ikna ettim,” dedim yavaşça ve yumuşak bir sesle. “McEvoy bir *bağımlı*, bunu anlıyorsunuz, değil mi? Diyelim ki beni bir büyücü olarak Mahzen’e yerleştirmeye karar verdi. Bunun mantıksız olduğunu bilse de her gün parlıltı için gelip operasyonu riske atar.”

Bunu üzerine Frain yüzünü ön cama çevirdi. “O kısmı bana bırak,” dedi sessizce. “Elimde bir hafta önceki baskından kalma bir sürü peri tozu var. Onun farklı bir kafası olduğunu biliyorum, daha çok heyecanlı bir paranoya. Halüsinasyonlar, gerginlik, kafa karışıklığı falan. Ama kolayca bağımlılık yapıyor. Sana bir torba gönderirim, elbette güvenli bir kanaldan. Bu öğleden

sonra elinde olur. McEvoy'un birkaç kere kullanmasını sağla ki ona düşkün hale gelsin. Gerisini toz kendi büyüyle halleder."

Frain'e baktım ama o bakışlarını karşıda tutmaya devam etti.

Ve o anda artık bu oyunda herhangi bir sınır olmadığı ka-fama dank etti. Onunla da McEvoy'la olduğum kadar işin içine batmıştım. Ne kadar istesem de her şey bitene kadar hiçbir yere gidemezdim.

Frain sonunda bana baktığında ona verdiğim tek cevap ses-sizlikti ama bu onun için yeterliydi. "Şu andan itibaren irtibatı-mızı asgaride tutmalıyız. Eğer bu başarabilirsen birçok kişinin gözü üzerinde olacak. Eğer bana ihtiyacın olursa ev numaram-dan ara ama sadece çok acil durumlarda."

Korku beni ele geçirmiş ve boğazıma sarılmış halde olduğun-dan sessizliğimi koruduğumda Frain motoru çalıştırdı ve tekrar yola döndü. "Patron McEvoy'un o yere güvendiği birini koyma-sı mantıklı. Sen başarısın Alex, hep başarıyorsun. Sadece elini biraz çabuk tut."

Öğleden sonranın neredeyse tamamını korkudan donakalmış halde zihnimin altını üstüne getirip yapacaklarımı her açıdan değerlendirmeye çalışarak geçirdim. *McEvoy'un bana Mahzen'in içinde ihtiyacı olduğuna, onun için farklı bir şekilde çalışmam gerek-tiğine ikna ettiğim gece bu gece mi olmalı?* Kendi dünyama o kadar kapılmıştım ki Ajan Frain'in söz verdiği peri tozunu kapıma ge-tiren torbacıya doğru dürüst merhaba bile demedim. Saat yedide McEvoy'un arabası yanaşırken aklım başımdan gitmek üzereydi.

Duesenberg'inin yeni, neredeyse tatlı bir kokuya sahip olan deri koltuğuna yerleştim. Acaba McEvoy yapmayı deneyeceğim şeyi hisseder miydi? Gerginliğin içimde bir zehir misali dolaştı-ğını.

"Sakin ol Danfrey," dedi. "Yolumuz biraz uzun."

McEvoy Iowa Göbeği'nden sola döndü.

"Nereye gidiyoruz efendim?"

"Vudu Kraliçeleri'yle buluşmaya."

Vudu Kraliçeleri Bahamalar'daki en güçlü çetelerden biriydi; büyük ihtimalle dünyadaki en zengin ve en tehlikeli kadın kaçakçı olan Satra James tarafından yönetiliyordu. Kraliçeler kendilerine özgü, obi adında bir malın kaçakçılığını yapıyor ve onu sahilin yukarı kısımlarındaki, en çok parayı vermeye gönüllü kişilere satıyorlardı. Şurubu andıran bir iksir olan obi kullananları neredeyse katatonik bir hale getiriyor, rüyalarla kâbuslar aralarında dolaşmalarını sağlıyordu. Ben bu mala elimi bile sürmemiştim ama Shaw oğlanların en maceraperest olanları obinin hayalet görmeyi sağladığını söylüyorlardı. Satra'nın çetesi ölümlerle bir anlaşma yapıp lanetli ruhlarını şişelerine hapsettiği için, malın deniz aşırı nakliyeyle dayanabildiğini iddia ediyorlardı. Eskiden olsa buna güler geçerdim ama işim gereği her söylentinin altında bir gerçek payı olduğuna inanmalıyım. Birim'de anlatıklarına göre, McEvoy onların Amerika pazarının bir kısmını elinde tutuyordu. Ayrıca Kraliçeler'in kara büyü kullanmaktan çekinmeyeceklerini de biliyordum, en azından gerektiğinde.

"Başka Shawlar da bize katılacak mı?" diye sordum kısık sesle.

"Hayır," dedi McEvoy bana bir bakış atarak. "Sadece sen ve ben."

Sadece sen ve ben sözleri McEvoy'un Otoyol Köprüsü'nde yol alan sessiz aracının içinde yankılanarak uyarı sinyalleri gibi beni takip etti. *Neden yanımızda bize destek olacak birilerini götürmüyoruz?*

Belki McEvoy ölümle dans etmek istiyordu.

Ya da belki de asıl gittiğimiz yer orası değildi.

Belki benim Ajan Frain'le buluştuğumu biliyor.

Belki benden gizlice kurtulmayı planlıyor.

Otoyolda Annapolis'i geçerken sessizlik boğucu hale geldi; birkaç çıkış sonra otoyoldan ayrıldık ve iki şeritli bir yola girdik. Yolu sadece taş ve topraktan ibaret kalana kadar takip edip **DONOVAN TERSANESİ** yazan bir tabelanın ardındaki yola girdik. Kısa süre sonra sığ suyun yanına varmıştık. Burası bir gemi mezarlığını andırıyordu; fırtınaların dövdüğü yelken gölgelerinde-

ki tekneler, iskelelerin kenarına çoktan unutulmuş mezar taşları gibi dizilmişti.

“Kraliçeler ile burada mı buluşacağız?” Yutkunarak paniğimi geçirmeye çalışırken gözlerimi camdan ayırmadım.

“Gizli bir yerin... meraklı gözlerden kaçmmak için en iyisi olacağını düşündük.”

McEvoy arabayı iskele barakasının önündeki yerlerden birine park etti. Mekân kapalı, hatta terk edilmiş görünüyordu; sadece yıpranmış bir kapısı ve örtülmüş pencereleri vardı. Arabayı durdurup aşağıya indiğinde onu takip ettim. En yakındaki, karanlık suların sadece birkaç metre yukarısında kalan boş iskeleye gidip soğuk havada sessizce bekledik.

Sonunda uzaklardan bir hafif uğultu sesi kulağıma geldi.

“Gelenler onlar olmalı.” McEvoy iskelenin kenarma gitti. Pal-tosunun yakasını kaldırdıktan sonra kollarını başının üzerinde salladı ve gri, yapış yapış pusun içinde yaklaşık yirmi metrelik motorlu bir tekne âdeta bir serap gibi belirdi.

Tekne kıyıya yaklaşırken motorunu durdurdu ve bize doğru süzölmeye başladı. İçinde heykeli andırır şekilde kaskatı oturan, uzun uzuvlara sahip üç kadın vardı. Satra olduğunu tahmin ettiğim öndeki kadın motoru tekrar çalıştırarak dikkatlice bizim durduğumuz iskeleye yanaştı. McEvoy’la ben tekneyi bağlamak için eğildik. Ardmdan ikimizde elimizi uzatarak Kraliçeler’in in-mesine yardımcı olduk.

“Seni görmek her zamanki gibi güzel Satra.” McEvoy gülüm-sedi ve kadının elini öptü.

“Seni de Erwin.” Uzun boylu, zayıf bir kadın olan Satra tah-minimden çok daha güzel ve gençti. Kaçakçılık hayatından dola-yı yıpranmış görünen bol kesim bir pantolonla tuz lekeli bir bluz giyyordu.

Tahminimce onun büyüülü koruması olan, daha genç iki tanesi de hemen arkasından tekneden indi. İnce ince ördükleri saçları-nı, kafalarının üzerinde heykele benzeyen karmaşık düğümlerle toplamışlardı.

Yetenekliydim ama sayı olarak onlar üstündü. Ayrıca ada büyücülerini ayrı bir türdü. Onlar ayinleri için hayaletleri ve ruhları çağırabiliyorlardı. Söylentilere göre insan ruhunun içine girip büyülerini içlerini dışlarına çıkarabiliyorlardı.

Eğer işler sarpa sararsa McEvoy'u koruyabilir miyim?

Lanet olsun, kendimi koruyabilir miyim?

"Kuş uçmaz kervan geçmez bir yer seçtiğim için özür dilerim ama eminim işleri..." McEvoy doğru kelimeyi bulmaya çalıştı, "sessiz tutma arzumu anlayabiliyordur. Burayı bulmakta zorlandın mı?"

Satra omuzlarını silkip ellerini ceplerine koydu. "Büyülü Sıra'dan gelmek kolay oldu. Ekibimin geri kalanı hâlâ orada. Seni bulmak için tekneyi aldık." Arkasını işaret etti. "İş arkadaşlarım ülkenizin domuzlarıyla ilgilendi."

McEvoy dondurucu havada burnunu çekti. "Her neyse, işte buradayım Satra ve hava soğuk." Gözleri Satra'nın arkasındaki duran iki büyücüye kaydı. "Sorunu yüz yüze sormak istediğini söylemiştin. Hadi sor."

Bir dakika, yani bu görüşmeyi Satra mı istedi? Neden ki?

"İş buraya vardığı için üzgünüm Erwin. Uzun zamandır beraber çalışıyoruz."

"Çok uzun zamandır. Sahil muhafızı olduğum günlerden beri."

"Sana bu nezaketi göstermemin tek sebebi de bir geçmişimin olması." McEvoy'dan sadece birkaç metre uzakta duran Satra onun baştan ayağa süzdü. "Çünkü bunca zamandır hiç bana numara yapmaya, beni kandırmaya çalışmadın. Ya da bana yalan söylemedin."

McEvoy başını yavaşça sallayarak onayladı. "Bunları hâlâ yapmadım. Sana asla yapmayacağımı da söylemiştim."

Satra bakışlarını suyun kenarına indirdi. "Benim adamda bir söz vardır Erwin. En basit cevap, en basit çözüm genelde doğru olandır." Kafasını kaldırıp tekrar McEvoy'a baktı. "Bu durumda Shawlar yetmiş beş litrelik obi gönderisinin ödemesini büyülü

sahte parayla yaptığında ve bu gönderi Shawların patronları tarafından bizzat onaylandığında, ne düşünmem gerekir? En basit cevap buna patronun izin verdiğidir. Bağları koparmadan önce bir gönderiyi bedava getirmek istediğini düşünürüm.” Öne doğru bir adım attı. “Ama sen karşıma çıkıyor, beni durumun o şekilde olmadığına ikna etmeye çalışıyorsun.”

Düşüncelerim zihnimde birbirleriyle yarışarak Satra’nın suçlamalarını anlamlandırmaya çalıştı...

Yani Shawlar obi gönderisinin ödemesini büyüülü parayla mı yapmışlar?

Bir büyü numarasıyla gerçek parayı kopyalamak... Bu, sadece büyülü kopyalarını kullanmanın sonuçlarını düşünemeyecek kadar çaresizce nakit paraya ihtiyaç duyan, sıkıntı çeken kumarbazlara ve keşlere borç veren tefeciler tarafından kullanılan bir yöntemdi. Satra’nın ima ettiği sebeplerden ötürü büyüülü paranın o zavallılar dışında bir piyasası yoktu. Elbette gerçeği gibi görünüyordu ama yeraltı dünyasındaki her serseri büyüülü nakdin bir gün sonra yok olacağını bilirdi, tüm gerçek büyüler gibi. O yüzden bir kaçakçıya büyüyle yaratılmış paraları vermek, o kişiyle aralarındaki iş ilişkilerinin bittiği anlamına gelirdi. Böyle bir numarayı Satra James’e yapmaksam... İntihara meyilli bir hareketti.

“Belli ki işletmemdeki biri fena sıçmış,” dedi McEvoy, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle. “Kaynağını bulduğum anda bu hata düzeltilecek.” Parmaklarını bir tık gibi kütletti. “Ödemenin tamamı yapılacak, ayrıca geçmişimizin hatırına üzerine yüzde beş daha koyacağım, verdiğimiz rahatsızlıktan ötürü.”

“Tüm bunların düşük rütbeli bir avanağın suçu olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?” Satra öne doğru bir adım daha attı. “Ortaklığımızın sona ermesini mi istiyorsun? Adam ol da bunu yüzüme söyle.”

“Sana söyledim, bu konuda hiçbir şey bilmiyorum!” diye patladı McEvoy sonunda. Sonra kendi toplamak adına hızla palto-sunu düzeltti. Çünkü bu itiraf, yani Shawların patronun çetesin-

de neler döndüğüne dair hiçbir fikri olmadığını söylemesi çok iç rahatlatıcı sayılmazdı.

“Doğruyu öğrenmenin vakti geldi.” Satra başıyla arkasındaki iki büyücüye işaret verdi. İlgüdüsel bir şekilde onu korumak adına öne doğru bir adım atsam da McEvoy elini kaldırarak bana durmamı işaret etti.

Satra’nın sol tarafındaki büyücü elini yavaşça, neredeyse hantalca kaldırdı ve McEvoy tükürükler saçtı, öksürdü ve boyununu doğal olmayacak bir şekilde geriye attı.

“Efendim...” diye başladım.

“O iyi,” diye sözümü kesti Satra.

McEvoy başını çevirmeye başladı; gözleri yuvalarında döndü. Ardından Satra’nın diğer büyücüsü ona doğru iskelenin üzerinde süzülerek temkinli bir adım attı. Büyücü, hasta çocuğunun yanına giden bir anne edasıyla yaklaşarak elini McEvoy’un alnına koydu. Onun dokunuşuyla McEvoy’un tüm bedeni titredi.

Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Âdeta onu hâkimiyetleri altına alan bir büyü yapmış, zihnini oyarak köşelerine kadar girmiş ve gerçeği bulmak için onun ceplerini karıştırmışlardı. McEvoy’la yüz yüze görüşmek istemesinin sebebinin bu olduğu belliydi.

Adamı korumakla görevli olsam da refleks olarak geri adım attım.

Büyülü kancalarına bana geçirmelerine izin vermeye hiç niyetim yoktu.

“Doğruyu söylüyor,” dedi büyücü. Elini McEvoy’un alnından çektiğinde Satra’nın arkasında duran ortağı da elini indirdi. Özgür kalan McEvoy tökezleyerek iskelede durduğum yere dönmeye çalıştı. Yanına giderek destek olmak için elimi uzattım.

“Senden şüphe ettiğim için özür dilerim.” Satra elini sallayarak büyücülerine tekneye dönmelerini söyledi. “Ama durumu düşündüğünde Erwin, neden bu şekilde duymak zorunda olduğumu anlarsın.” McEvoy çelikten yapılmış gibi görünen, geniş omuzlu, yapılı bir adamdı ama Satra’nın daha gizli bir göz korkutuculuğu vardı. Uzun boylu, zayıf ve güzel yapısıyla

McEvoy'u gölgede bırakıyordu. McEvoy'un elli dolarlık paltonun içinde terlediğine adım gibi emindim.

"Sana bir tavsiye arkadaşım. En basit cevap genelde *doğru* olandır," diye fısıldadı Satra, "işler serin için iyiye gitmiyor." Teknesinin güvertesine çıkarken uyarısının bizi etkisi altına almasına izin verdi. "Ödemeyi ve söz verdiği ikramiyeyi ay sonuna kadar bekliyorum." Başıyla bir kez daha selam vererek yerine yerleşti. "Kendine dikkat et Erwin."

Tek kelime dahi etmeden hızla arabaya doğru yürüdük. McEvoy yolcu tarafının kapısını açarak arabaya bindi. Resmen titriyordu. Adamı hiç bu kadar sarsılmış görmediğimden donakaldım.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

Direksiyona geçtim. Kalbim hızla atsa ve soğuk nefesimi kesmiş olsa da tek düşünebildiğim şey Ajan Frain'le doğru iz üzerinde olduğumuzdu. Shawların içinde güç değişimi vardı ve birileri McEvoy'un ipini çekmek üzereydi.

"Efendim," diye söze girdim, "neden bu gece sadece ikimizdik?"

"Bir teklik atmam gerek Alex."

"Efendim..."

"HEMEN."

Arka koltuğun zeminindeki sandıkta duran uzun ince şişelerden birine uzandım. Ellerimle şişeyi sardım ve büyümün içimden akıp suyu alevlendirerek büyücü parıltısına dönüştürmesine izin verdim.

İşim bittiğinde McEvoy bir yudum aldı, sonra kafasını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattı.

Yola çıktım.

Parıltımın etkisi altına girene kadar bekledim. Bu fırsatı kaçıramazdım. McEvoy korkmuştu. Korkmak için nedenleri vardı.

"Son günlerde birkaç... karışıklık yaşandı, değil mi efendim?" diye söze girdim. "Bu gece Bayan James'e açıkladığınız gibi karışıklıklar."

Cevap vermedi. Karanlık otoyola ve yanımızdan geçip giden gölgeler içindeki çimen öbeklerine odaklandım. "Haraç işinde sorunlar yaşandı... bahis işinizde de karışıklık oldu," diye ısrar ettim temkinli şekilde. "Sizce... bunlar bir şekilde..." Kalbimin bir davul gibi attığını duyabiliyordum. "Bunlar birbirleriyle bağlantılı olabilir mi?"

McEvoy cevaben zar zor duyulan bir homurtu çıkardı.

Derin bir nefes aldım. Tüm bunları birleştirmek *zorundaydım*. Shawların üzerindeki sıkı yönetimini kaybettiğini dile getirmek *zorundaydım*. Bunları söylerken çok dikkatli olmalıyım...

"İnsanlar sizi sorgulamıyor efendim," diye devam ettim. "Neredeyse on yıldır Shawların başmdasınız. Siz Bölgenin Çakal'ısmız. Sizin de söylediğiniz gibi, hatalar olmuyordu çünkü siz herhangi bir hatanın sonuçlarının ne olacağı konusunda son derece açıktınız."

McEvoy gözlerini kapalı tuttu. Elime geçen fırsatı kullanmıyordum. Bu konuşmayı acı verici şekilde adım adım ilerletmek *zorundaydım*. "Peki ya, adamlarınız bir sebepten ötürü hatalarının sonuçları olmayacağını düşünmeye başladılarsa ne olacak?" diye devam ettim yavaşça. "Peki ya... peki ya insanlar bir şeylerin değiştiğini düşünmeye başladıysa?"

Bunun üzerine McEvoy kan çanağına dönmüş gözlerini bir anda açarak bana döndü ama tek kelime bile etmedi. İçimde kopan korku fırtınalarına rağmen küçük, heyecan verici uğultuyu duyabiliyordum. *Doğru noktaya parmak bastım. McEvoy'un içinde, derinlere yatan ama asla gün yüzü görmesine izin vermediği korkuyu dile getirdim.*

Bakışlarımı tekrar yola çevirdim. "Belki de bunlar hata değildir efendim. Belki tüm bunların arkasında, insanların kulaklarına bir şeyler fısıldayan, safları bölen, sokaktaki itibarınızı ayaklar altına almaya çalışan biri vardır. Her ne kadar organizasyonunuzun nabzını tutsanız da aynı anda her yerde olmanız mümkün değil efendim," dedim yumuşak bir sesle. "Yüksek rütbelilerin Mahzen'e girip çıktıklarını gördüm. Arka odalarda

buluşup birbirlerine bir şeyler danıştıklarını. Herkes sizin büyü gösterisini sevmediğinizi, Mahzen'in bir şaka olduğunu düşündüğünüzü..."

"Ne halt söylemeye çalışıyorsun Alex?" diye patladı McEvoy sonunda.

"Sadece..." *Söyle Alex. Sadece yap, SÖYLE, istediğini elde et.* "Siz çeteyi yönetirken, sokakları işletirken birileri de sizi işletiyor olabilir mi?"

Cevap gelmedi ve sessizlik arabanın içinde yankılanıyordu.

"Demek istediğim, bu herhangi biri olabilir efendim. Eğer bu 'hataların' yapılmasını sağlayabiliyorsa yüksek rütbeli biri olabilir diye düşünüyorum. Nüfuslu biri." Duraksadım ve korkumu yutmaya çalıştım. "Belki de bir çift göze ve kulağa ihtiyacınız vardır; size yardımcı patronlarınızın neler çevirdiğini söyleyebilecek, sizin çok sık ziyaret etmediğinizi bildikleri yerde bulunacak birine. Siz imparatorluğunuzla ilgilenirken Mahzen'in arka odalarında dönen toplantıları size bildirebilecek birine." Artık kalbim o kadar hızlı atıyordu ki onu zar zor zapt edebiliyordum. "Böylece oradan kimlerin geçtiğinden, koridorlarda nelerin fısıldandığından haberiniz olabilir. O kişi sizin adınıza bu sorunun ne kadar derine indiğini çözebilir."

Ardından kendimi zorlayarak çevresinde dans ettiğim fikri tam olarak ortaya çıkardım. "Eğer oraya bizzat giderseniz isyan fısıltıları kesilir ve iletişim kurmak için başka bir yol bulurlar. Ama eğer oraya dikkat çekmeyecek bir casus yerleştirirseniz, o zaman başka şekilde elde edemeyeceğiniz bilgileri elde etme şansınız olabilir."

"*Dikkat çekmeyecek biri,*" diye tekrarladı McEvoy yavaşça.

"Şüphe çekmeden Mahzen'de çalışabilecek yeteneğe sahip biri," diye zorladım. "Sadık olduğunu bildiğiniz, çok geç olmadan kimlerden hesap sorulması gerektiğinizi size söyleyebilecek biri."

"Senin gibi biri." McEvoy bunu sakın bir şekilde söyleyip av peşindeki bir kedi hızıyla bana döndü. "Arkamı kollamak senin

için yeterince büyük bir iş değil mi, çocuk? Benim yerimden edilmek üzere olduğumu, altın bileti kapmak için hemen doğru yere geçmen gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. Tamamen parıl-tının etkisindeydi.

Nasıl cevaplayacağıma karar veremedi önce beni yakamdan yakaladı ve kan çanağına dönüş gözlerinin sadece birkaç santim ötesine çekti. Direksiyon hâkimiyetimi biraz kaybettiğimden araba otoyolunun orta şeridine doğru savruldu. “Bana oyun mu oynuyorsun Danfrey?”

“Hayır efendim, beni yanlış anladınız,” dedim boğulurcasına. “Sizin için hayatımı ortaya koyuyorum.” Arabanın hâkimiyetini tekrar kazanmak için çabaladığımda yakamdaki elleri hafifçe gevşetti. “Sadece bana en çok ihtiyaç duyduğunuz yerde olmak istiyorum. Size yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yaptığıma emin olmak istiyorum.”

Sonunda beni bırakıp kafasını yolcu koltuğuna bıraktı.

Ya kafası konuşamayacak kadar güzel olduğundan ya da konuşmak istemediğinden yolun geri kalanını sessizce geçirdik. Lanet olsun ki bundan sonra ne olacağına, teklifimi kabul etmezse başıma ne geleceğine dair bir fikrim yoktu. *Benden kurtulur mu? Birilerinin Çakal'ı indirmeye çalışacağını söylediğim için beni eşek sudan gelene kadar mı döver? ibretiâlem olsun diye canımı mı okur?*

Sonunda aramızdaki sessizliği Otoyol Köprüsü'nü geçerken bozdu. “Evine git. Evime kendim dönebilecek haldeyim.”

Evimin önüne yanaşana kadar tekrar konuşmadı.

Motoru durdurduğumda çevreye ölüm sessizliği hâkim oldu.

Karalık arabasında tam bir dakika boyunca oturduktan sonra McEvoy fısıldayarak konuştu: “Win’e iyi olduğunu söyleyeceğim. Ama çok yumuşak olduğunu. Organizasyonun başka bir ayağına daha uygun olduğunu, sokaktan ve ön cepheden uzak bir yerlere.”

Şaşkınlık ve rahatlama içimde çarpışıp havai fişekler misali patladı. Tuhaf, olaylardan bağımsız bir an boyunca, *Howie çok mutlu olacak*, diye düşündüm.

"Bu hikâyeye sadık kal, tamam mı? Win buna çok şaşırmayacak. Adım ilk dile getirdiğinde beni midenin bu işi kaldıramayabileceğine dair uyarmıştı."

"Emredersiniz efendim."

"Mahzen fikrini onun ortaya atmasını bekleyeceğim. Bunu yapacağına eminim. Gunn birkaç gece önce gösteri maymunlarının birinin ölmesine sebep olan büyük bir kazadan bahsetti." Bana dik dik baktı. "Gördüğün, duyduğun *her şeyi* bana aktaracaksın, anlaşıldı mı? Şüpheli gelen *her şeyi*. Hiçbir ayrıntıyı atlamayacaksın. Herhangi bir sansür uygulamayacaksın. Neyin önemli olduğuna *ben* karar vereceğim."

"Elbette efendim."

Aç gözlerle parıltı şişesine baktı. "Bu malı saklayamamak çok acı." Kalan parıltımı göğsüne bastırdı. "Bir şeyler bulmam gerekecek ya da zaman zaman sana uğramam..."

"O konuda yardımcı olabilirim efendim." Başımla onun arkasını, yıkık dökük verandası ve çatlak pencereleri olan evimi işaret ettim. Evimin büyü keşlerinin evlerine ne kadar çok benzediğini daha önce fark etmemiştim. Ardmdan kendimi söyleyeceklerimi bitirmeye zorladım. "Daha önce hiç peri tozu denediniz mi efendim?"

McEvoy bakışlarımı takip ederek evime döndü. "İrlandalıların saykodeli etkiler yaratan bokunu mu? Bir kez denemiştım ama beni hiç etkilemedi." Homurdandı. "İtiraf etmem gerekir ki senin toz yumağı olabileceğini hiç düşünmemiştim Alex."

"Şey, Win'in sizin organizasyonunuz için kaçakçılığını yaptığı bazı mallara direnmek güç oluyor." Ellerime bakarak yalanımı yutması için dua ettim. "Kafasının garantisini verebilirim, gerçi en iyi haline ulaşmak için birkaç kez kullanmak gerekiyor. Elbette parıltı gibi değil ama... şu dönemi geçirmenize yardımcı olabilir."

McEvoy başka tek kelime etmeden arabanın kapısını tekmeleyerek açtı. Tuttuğum nefesimi verdim ve ardından giderek verandamın merdivenlerini tırmandım.

Kahretsin.

Tehlikeli, çok tehlikeli bir oyun oynuyordum.

A decorative border surrounds the central text. It features a large diamond shape in the center, with the corners of the page filled with a pattern of diagonal lines. At each of the four corners, there is a small, stylized sunburst or starburst ornament.

BÖLÜM 3

GÖSTERİ

YENİ ÇOCUK

JOAN

Kızıl Mahzen günlerdir kapalıydı ve bu, Gunn bizi buraya yerleştirdiğinden beri ekibimizin verdiği ilk araydı. Stock'un ölümü herkesin şoka girmesine neden olmuştu ama ekibimiz daha derinden etkilenmişti. Hâlâ gözlerimi kapattığımda yakındaki seyircilerinin yüzlerinde oluşan dehşet ifadesini görebiliyordum. Stock'la asla sevgi dolu bir ilişkimiz olmasa da biz bir takımdık. Belki bölünmüş bir takım. Lanet olsun, belki bir arada olmayı başaramayan bir takım... ama yine de bir takım.

O olaydan sonra iki geceyi Grace'in odasında uyuyarak geçirmiştim çünkü tek başıma kalma fikrine dahi katlanamıyordum. Gerçi bu, kâbusların beni bulmasını engelleyememiş, her zaman gördüğüm annemle ilgili kâbus yerini yenisine, yakıcı beyaz ışık ve Stock'un koridora yığılmış cızırdayan kırmızı bedenine bırakarak geceleri nefes nefese sıçrayarak uyanmama sebep olmuştu. Daha da rahatsız edici olanı, iki rüya arasında tuhaf bir bağlantı, zihnimin bir türlü almadığı bir bağ olduğuna dair içimi kaplayan mide bulandırıcı histi. Bu hissin kaynağını anlayamam da elimi kolumu tıpkı bir zincir gibi bağlamayı becermişti.

Mahzen kapalı olduğundan Gunn ekibin geri kalanına birkaç günlüğüne izin vermişti. Tahminimce hepsi günlerini şehirde dolaşarak, zihinlerini M Sokağı'ndaki sinema salonundaki filmlerle uyuşturarak ya da genelde hiçbirimizin elde edemediği uyuma şansını değerlendirerek geçiriyorlardı. Bunu bilemezdim çünkü ben sabahtan akşama Gunn'ın ofisinde çalışmaya devam ediyordum; gösterilere verdiğimiz ara, annemin kafes büyüsunü tartışmak ve onun sınırlarını ortadan kaldıracak bir yöntem bulmak

için zaman yaratmıştı. Gunn'la beraber parıltıyı sonsuza kadar şişeye hapsedebiliyorduk ama hâlâ satın alacak kişinin onu şişeden çıkarabilmesi için bir yöntem bulamamıştık. Her yolu denemiştım ve sonuca varamamanın yarattığı saf bir panik duygusu yavaş ama emin adımlarla tüm bedenimi kaplıyor, etik değerlerimle çekincelerimin tamamını yok ediyordu. Annemin büyüsnü en az on farklı şekilde denemiş, bir boşluk aramıştım. Gunn ve onun Bahamalar'dan gelen bağlantılarıyla oturup obi satıcılarının hayaletleri şişelerine nasıl hapsettığını dinlediğimde, büyüü açacak bir ölüm büyüü yöntemi bulabileceğimi ummuştım. Hatta Gunn'dan koparabildiğim izinlerden birini alarak yerel kütüphaneye gitmiş ve sessiz kütüphanecinin masası ardmdan diktığı şahın gözleri eşliğinde eski büyü yazıtlarını okuyup durmuştım. Ama hiçbir şeyin yardımı dokunmamıştı. Ve Gunn ona bir cevap bulana kadar dinlenmeme izin vermiyordu.

Cumartesi, yani Stock'un ölümünden dört gün sonra Gunn'la birlikte ofisinde oturmuş yine annemin kafes büyüü üzerinde çalışıyorduk. Odaklanmam ve Gunn için bir çözüm bulana kadar beyin fırtınası yapmam gerekiyordu ama kazayı aklımdan çıkaramıyordum. Fısıldadım, *"Amaç, cesur bir kalp ve bir fedakârlıkla. Kendimden bir parça veriyorum sonsuzluk kafesine..."*

Ama sözcükler ağzımdan çıkarken sesim titriyor, gözlerimden yaşlar akıyordu. Yorgundum, karman çormandım ve tüm sinirlerim gerilmişti. Kalbim hiç de cesur değildi.

"Bu kadar yeter."

Kafamı kaldırıp suçlu gözlerle ona baktım. "Özür dilerim... yüreğimi ortaya koyamıyorum efendim."

"Koymak zorundasın," diye araya girdi Gunn. "Sana bunu başarmamız gereken bir zaman dilimi olduğunu söylemiştim. O zaman dilimi *şu an*. Sahip olduğun her şeyi buna adayacağına söz verdin, hiçbir şeyin sana engel olmayacağına." Öne doğru eğildi. "Benim ulaşmaya çalıştığım şey ne? Burada *yarı* başarılı olmak gibi bir seçenek yok Joan. Eğer bunu başaramazsan ikimiz de mutlu sona ulaşamayız, beni anlıyor musun?" Derin bir nefes

verip başını iki yana sallarken onu hiç görmediğim kadar gergin bir hali vardı. "Artık geri adım atmak için çok geç. Bu işten kurtulmamızın tek çaresi, kazanmamızın tek yolu o şişeyi açmak."

Gunn'ın dudaklarından hızla ve şiddetle dökülen bu sözler nefesimin kesilmesine neden oldu. *Çok geç. Başka yolu yok. Biz.*

Biz, biz, biz.

Kaderim bu adamınkine bağlanmıştı.

Bu sadist, sırlarla dolu, kumpas kuran gangsterin kaderine.

Cevap vermeye çalıştım ama ağzımdan tek çıkan şey hava oldu ve gözümden yaşlar süzölmeye başladı.

"Tanrı aşkına." Kısacık bir an için Gunn kaybolmuş ya da pişman gibi göründü; bu daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifadeydi. Ardından en üst çekmecesini açarak bir mendil çıkardı. "Al."

"Özür dilerim efendim, neden bu şekilde davrandığımı bilmiyorum, size yemin ederim ki ben iyiyim." *Kendini topladı Joan. Tanrım, ağlamayı kes...*

"Çok çalıştığını biliyorum," diye başladı yavaşça. "Ama bununla başa çıkabilirsin. Senin çalışma yöntemini biliyorum çünkü ben de o şekilde çalışıyorum. Zorlamaya ve savaşımaya devam edip en sonunda önüne çıkan engeli yıkıyorsun. Ayrıca bu engeli aşmaya çok yakınız, bunu hissedebiliyorum." Sonra sanki bu paylaşmak istemediği bir sırmaş gibi çekingen bir sesle ekledi, "Sana güveniyorum." Sandalyesine yaslanıp gözlerini benimkilerden ayırmadan durumumu değerlendirdi. "Bu gece dinlen, tamam mı? Yarın tekrar çalışmaya, sorunumuza yeni bir açıdan yaklaşmaya hazırlan."

Utancı, pişmanlık ve hatta belki gurur karışımı tuhaf bir duygu karmaşası içimi kaplamaya başladı. "Hayır efendim, ara vermeye ihtiyacım yok, bunu yapabilirim. Size bunu yapacağıma söz verdim..."

"Joan," diyerek sözümü kesti ve ellerini masasının üzerinde dua eder gibi birleştirdi. "Ciddiyim. Bu bir numara değil. Bu gece dinlen."

Bakışlarımı kucağıma indirdim.

Bu gece dinlen.

En son dinlediğim geceyi hatırlamıyordum. Boş vakitle ne yapacağımı dahi bilmiyordum. "Teşekkürler Bay Gunn," demeyi başardım. "Yarın sabah erkenden ofisinizde olacağım..."

"Aslına bakarsan yarın sabah prova için hazırlanmalısın." Yazıları ile ilgilenmeye başladı. "İki gece sonra tekrar açılış yapacağız."

Prova mı? Yedi kişinin üstün gücü olsa da yola altı büyücü olarak devam edeceğimiz anlamına mı geliyordu? Ekibimiz ek-sikken büyümüz nasıl olacaktı? Azalacak mıydı? Biz bunu hisse-decek miydik? "Efendim, sadece altı..."

"Stock'un yerini alacak birini buldum bile."

"Yerini alacak birini mi?"

"En azından yerini şimdilik alacak kişiyi," dedi Gunn bakış-larını defterinden ayırmadan. "Organizasyonumuzun sokak ta-rafında çalışan genç bir oğlan. Win yetenekli olduğunu ama işin baskısını kaldıramadığını söylüyor." Dudaklarma alaycı bir gü-lümseme yerleşti. "Söylediklerine göre McEvoy ona olağanüstü işkence yöntemleri kullandırınca kusmaya başlamış."

Patron McEvoy. Alex. Kalbim tekledi. Bahsettiği kişi Alex olmalı.

"McEvoy'un büyücü sağ kolundan mı bahsediyorsunuz?"

"Eski sağ kolu. Win ona adam eksikimiz olduğunu söyleyince McEvoy memnuniyetle onu göndermiş. Bir adamı kaybetmek-tense geri dönüşüme tabi tutmak daha iyi."

Yutkundum. Gizemli gangster dilini anlamak konusunda uz-manlaşmıştım. *Adam kaybetmek.* Bu Alex'ten kurtulmak anlamı-na geliyordu. Çünkü Shawlar hiçbir işi yarım bırakmazdı.

Gunn kollarını göğsümde kavuşturdu ve o delici mavi gözle-rini bana dikti. "Onunla tanışmıştın, değil mi? Alex Danfrey'le?"

Adını duyduğum anda sıcak ve yumuşak bir duygu tenime nüfus ederek içime kadar indi. "Burada karşılaşmıştık efendim."

"Yanlış hatırlamıyorsam biraz numaracı biriydi, değil mi?" Gunn tek kaşını kaldırdı. "Saçına bir çiçek mi iştirmişti?" Ardın-

dan Gunn bunun yüzümün kızarmasına sebep olduğunu görünce kalemini alıp yine o lanet olasıca defterine bir şeyler karalamaya başladı. "Sadakatini kanıtlamış, tamamen bana ait olduklarını bildiğim adamlarla çalışmayı severim. Ayrıca oğlanın geçmişİ biraz puslu, bu işlerin ilerleyişine bağlı olarak bizim için bir engel de yaratabilir, yeni girişimimiz için bir avantaj da." Gunn bana baktı. "Ama şu an elimize ne geçerse onu kullanacağız; ilgilenmemiz gereken daha önemli işler var. Ona göz kulak ol, olur mu?"

"Emredersiniz efendim."

"Ayrıca Alex de dahil olmak üzere tüm ekibin pazartesi geceki açılışa hazır olmasını sağla. Alex yarm, çalışmaya hazır şekilde gelecek."

"Diğerlerine bunu ne zaman söyleyeceksiniz?"

Gunn bana tuhaf bir şekilde baktı. "Onlara söylemek senin görevin."

Mükemmel. Şimdi de Gunn'ın kişisel elçisi oldum.

Kapıya doğru ilerlerken Gunn masasının ardından seslendi. "Ayrıca kan büyüsu problemine gelecek haftanın sonuna kadar bir çözüm bekliyorum. Bu konuda ciddiym Joan."

İçimdeki panik tekrar yükselmeye başlasa da onun bir gecelik özgürlük hissini boğmasma izin vermedim. "Anlaşıldı efendim."

Merdivenlerden üç kat yukarıya tırmanarak koridorumuza girdim ve Grace'in kapısına koşarak yumruklamaya başladım. "Grace!" diye seslendim, onunla gerçek bir gece geçirmenin fikri bile içimi kıpır kıpır ederken. Gunn'ın delici bakışlarından uzak ve son birkaç günü içinde kapalı geçirdiğim üç metrekarelik odarın dışında bir gece. "Grace!"

Belki dışarıda bir sigara, lanet olsun koca bir paket sigara içer, M Sokağı'ndaki bir gece kulübüne gider ya da köşedeki Moby'nin Lokantası'nda birer dilim turta yeriz...

Bir dakikanın ardına kapıyı çalmayı bırakıp araladım. Odası boştu.

Koridorun karşı tarafındaki Billy ve Ral'in odasını denedim. Cevap gelmedi. Sonunda çekingen bir şekilde de olsa Tommy ve

Rose'un kapısını çaldım, o derece çaresizdim ama ikisi de çoktan gitmişti...

Hayal kırıklığım gerçektir ve bir kıymık gibi yüreğime batıyordu.

Tek başıma kalmış olsam da bu duyguyu üzerimden atarak bu gece izinli olduğumu ilk öğrendiğim andaki heyecanımı korumaya çalıştım. Paltomu, şapkamı ve eldivenlerimi kapıp M Sokağı'na çıktım ve ardından 15. Sokak'a dönüp kısa süre sonra bir kilisenin önüne geldim. Dışarıya gelen giden insanlarla doluydu; kilisenin taş merdivenleri kalabalık ve neşeli görünüyordu. Kırımızlara bürünmüş kızlarla oğlanlardan oluşan bir koro ellerinde mumlarla ön bahçede duruyorlardı. Hepsi yeni paltolarına sarınmış ve en şık kıyafetlerini giymiş şekilde *Sakin Gece*'nin hayranlık uyandırıcı bir versiyonunu söylüyorlardı.

İşte o an o günün Noel olduğunu fark ettim.

Yoğun bir yalnızlık hissi bir gölge gibi üzerime düştü. Ruby'yle Ben'i arayıp Ben'in kız kardeşim için zencefilli çörek pişirdiğine emin olmak, ona Drummond Tuhafiye'den bir şeyler almayı hatırlayıp hatırlamadığını sormak istedim. Ama telefonları yoktu. Grace'i bulup Noel'in tadını onunla birlikte çıkarmak istedim ama nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bir anlık bir dürtüyle Alex'i aramayı, ona aramıza katılacağı için çok sevindiğimi, kendisini görmek için bir gün daha beklemek istemediğimi söylemeyi arzuladım ama nerede yaşadığını bilmiyordum.

Artık bu geceki iznim bir hediyeden ziyade üzücü bir numara gibi görünmeye başlamıştı. Daha da zavallı şekilde keşke Mahzen açık olsaydı da kendimi büyüme kaptırıp her şeyi unutulmaz diyeydim diye düşündüm. Sonunda kilisenin yanındaki buluşma alanından sıcak çikolata aldım ve Noel ilahileri söyleyenleri bir süre daha izleyerek gecenin tadını çıkarmaya çalıştım.

Ertesi sabah Mahzen'in tekrar açılacağı haberini koridor boyunca yaymaya hazır şekilde erkenden uyandım. İşe Grace'le başladım. Kapısını açıp benim karşılaştığımda gülümsedi.

“İyi Noeller,” dedim.

Hâlâ tam olarak ayılamamıştı: saçları darmadağındı ve uzun beyaz geceliğini giyyordu. “Gunn dün gece sonunda seni bıraktı mı? Dayanabildiğim kadar burada kalıp bekledim ama çok bunaltıcı bir hale geldi.”

“Evet bir süre izin alabildim ve güzeldi.” Refleks misali içime dönerek zihinsel duvarımı oluşturdum ki Grace gerçeği okuyasın. “Ama daha iyi haberlerim var... Mahzen tekrar açılıyor.”

Başını iki yana salladı. “Ciddi misin? Nasıl?”

“Gunn bize bir büyücü bulmuş. Hazırlan ve birkaç dakika sonra aşağıda buluşalım.” Bu sabah Noel ruhunu daha rahat hissedebiliyordum; yine sahneme çıkabilecek, tekrar gösteri yapabilecektim. “Yeni oğları eğitmemiz gerek,” dedim ona koridorun diğer tarafından, “onu aramıza alıp bizim seviyemize getirmeliyiz!”

Ekibin kalanını da dolaşıp aynı şeyleri tekrarladıktan sonra odama geri döndüm ve hızla biraz alıkle ruj sürdüm. Alex’i tekrar ve bu sefer ensemizde McEvoy ile Gunn olmaksızın görebileceğim için heyecanlıydım. Âdeta ilk buluşmamızmış gibi hissediyordum. Beş büyücünün daha katılacağı bir buluşma.

Aşağıya, gösteri alanına indiğimde gösteri yapmanm, sevdiğim bir şeyi Alex’le paylaşmanın heyecanı içimi hoş bir telaşla kapladı. Kısa süre sonra herkes gelerek sahnemin çevresindeki banklara yerleşti.

“Açılış ne zaman?” diye sordu Ral bitkin şekilde yerine yerleşirken.

Ona uzunca bir süre baktım. Ailesinden ayrı geçirdiği ilk Noel’de ne yaptığını bilmiyordum ama gri yüzünden ve donuk gözlerinden tahmin yürütmem gerekirse, tüm geceyi Billy’le birlikte parıltılanarak geçirmişlerdi. Büyük ihtimalle Stock’u kaybetmek durumu daha da kötüleştirmişti.

“Yarın gece ve ardından tüm hafta gösteri yapacağız.” Sonra, “Kafamızı toplamamıza yetecek kadar uzun vaktimiz olmalı,” diye ekleyerek Ral’ın mesajını aldığını umdum.

"Gunn müşteri konusunda endişelenmiyor mu?" diye sordu Grace. "O gece... olanlardan dolayı insanları gelmeyeceğinden korkmuyor mu?"

Stock hakkındaki üstü kapalı konuşma sonucu Tommy ve Rose anlamlı anlamlı birbirlerine baktılar. Bu konu hakkında hiçbirimiz konuşamıyorduk. *Onu öldüren Tommy ve Rose'un düzensiz şimşekleri miydi? Yoksa benim dönüp gitmem miydi?*

"Gunn gösterinin devam etmesi gerektiğini söylüyor," dedim kısaca.

"Yerine kim geçecek?" diye sordu Ral.

"Shaw operasyonun sokak tayfasından, eskiden McEvoy'un büyücü sağ kolu olan biri. Çok önerilmiş."

"Bir sokak büyücüsü mü?" diye patladı Billy. "Daha önce hiç gösteri yapmış mı?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Sanmıyorum."

Ral ve Billy uzaktaki bankta birbirlerine bir şeyler mırıldanmaya başladılar. Bu konuya en çok onların direnç göstereceğini biliyordum. Yedinin büyüüne en çok inanan onlardı. Ekibimize yeni birini ekleyip onu eğitmek için geçireceğimiz iki gün, tuhaf ve son derece gözler önünde olan kazanın ardından yapacağımız ilk gösteriyi sergilemek için yeterli bir süre değildi.

"Ve Gunn bu konuda bir söz hakkımız olması gerektiğini düşünmedi mi?" dedi Billy bana.

"Bu bir öneri değil, bir emirdi. Gunn'ı tanıyorsunuz."

"Senin kadar olmasa da."

Billy'nin sözleri canımı yaktı; özellikle de kendimi hiç ona bu kadar uzak hissetmediğimden. Gunn beni bir yöne çekiyor, Billy'nin parıltı izleri taşıyan hayat tarzı ise onu başka bir yöne itiyordu. Canımın yandığı yüzümden okunmuş olsa gerek ki Billy'in ifadesi yumuşadı. "Bunun ne kadar saçma olduğunu sen de biliyorsun Joan. Yeni çocuk bize nasıl ayak uyduracak? Yedinin büyüünün bu şekilde çalıştığını sanmıyorum; eğer bir adam ekilirse yerine bir üçkağıtçı geçirip işe yaramasını bekleyemezsin. *Aylardır* birlikte çalışıp, büyü bağımızı güçlendiriyoruz. Bunu iki

günde sağlayamayız. Ayrıca eğer gösteri bekleneni veremezse bu Gunn'ın başını belaya sokar."

Başımı iki yana salladım çünkü bir sebepten ötürü ben endişeli değildim. Alex'in neler yapabildiğini görmüştüm. Kulağa ne kadar delice gelirse gelsin bir şekilde bunun sadece bir başlangıç olduğunu hissedebiliyordum. "İşe yaramasını sağlayacağız. Gunn ne yaptığını biliyor. Ve yeni gelecek oğlan yetenekli Billy," diye cevap verdim. "Numara uzmanı, ayrıntılara dikkat ediyor ve çok çalışıyor..."

Grace sözümü kesti: "Dur bir dakika, yani sen onunla tanıştın mı?"

Bunun üzerine grup sessizleşti.

Duyulabilecek kadar yüksek bir sesle yutkundum. "Burada karşılaşmıştım. Ama iyi olduğunu söyleyebilirim."

Tommy daha dik oturmaya başladı. "Yani Stock büyük kazayı geçirdi ve senin peşindeki beylerden biri puf diye anında yerini aldı."

Rose da, "Bizim kız işini biliyor," diyerek destek verdi.

Yüzümün kızardığını hissederken Grace beni kurtardı. "Kendi aramızda didişmenin zamanı değil."

"Ama gerçek bu Anne Ayı," diye onun sözünü kesti Rose. "Stock o gece Joan'la birlikte çalışıyor olmasaydı hâlâ hayatta olurdu."

"Daha doğrusu eğer sen ve Tommy o gece parıltılanmış olmasaydınız Stock hâlâ hayatta olurdu," dedim. "Sizin şimşeğiniz ölümüne sebep oldu."

Ardmdan Tommy ya yumruklarıyla ya da büyüsyyle benimle yüzleşmek üzere sertçe ayağa fırladı ama tam o sırada Alex çift kapıdan içeriye girdiğinden hangisi olduğunu öğrenemedim. Altımız da durup ona döndük.

"Geç kaldıysam üzgünüm," diye özür diledi Alex, biz onu incelerken.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda neredeyse sakatlayıcı, kaygılı ve saf o yoğun duygu yine tüm bedenimi kapladı.

Ben hareket etmeyip bir şey söylemeyince Ral sahneyi aşarak gidip Alex'in elini sıktı. "Ral Morgan," dedi. "İş arkadaşlarım Billy Caine, Grace Dune, Tommy ve kız kardeşi Rose Briggs. Belki ki Joan Kendrick'i tanıyorsun."

"Evet Bayan Kendrick'le tanıştık," dedi Alex sıcak bir ses tonuyla. Ekibin her bir üyesine baktı. "Ben Alex Danfrey. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Bu kadar yetenekli bir ekibe dahil olmak çok heyecan verici ve sizlerden bir şeyler öğrenip hep beraber çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Billy kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bizzat Patron McEvoy'la çalıştığınızı duydum. Seni gitmene izin verecek kadar sevdi ama bu sevgi yanında kalmaya yetmedi, öyle mi?"

"Bir süre sokaklarda onu korudum," diye cevap verdi Alex yavaşça. "Söylememe gerek yok ama iyi bir eşleşme değildik."

"Dur bir dakika, Alex Danfrey mi?" diye araya girdi Rose. "O büyük şifa büyüğü dolandırıcısıyla akraba mısınız?"

Alex'in yüzü gerildi. "Evet. Onun oğluyum."

"Tommy, o üzücü manşetleri hatırlıyor musun?" Rose kediye andıran parlak gözlerini Alex'ten hiç ayırmadan dilini şaklattı. "Gazeteler Richard Danfrey'nin bir hain olduğunu, karısının tüm parasını kaybedip delirdiğini yazmıştı. Tuhaf, oğlu hakkında herhangi bir şey okuduğumu hatırlamıyorum."

Alex'in bakışlarının ardındaki alevi gördüm. "Ailem beni gazetelerden uzak tutmak konusunda çok başarılıydı."

"Yani baban D Sokağı için çalışıyordu, işler sarp sarınca bu ortaya çıktı... ve ardından sen onun düşmanı McEvoy için çalışmaya başladın... Yeterince iyi olmadığın için de rütben indirildi." Tommy kendi kendine güldü. "Hiç siz Danfreylerin büyü için yaratılmadığını düşündün mü?"

Grace bile Alex'e şüpheyle yaklaşıyordu. Cevapları bulmak için Alex'in zihnine bir yolculuğa başlayacakmış gibi öne bir adım attı. "Bize ayak uydurabileceğine emin misin Danfrey?"

"Yeter çocuklar, bu bir iş görüşmesi değil," dedim sonunda ama Alex bana ters ters bakarak, "Önemli değil Joan," dedi.

Parmaklarını ipeksi sarı saçlarında gezdirerek derin bir nefes aldı. "Size ayak uydurabileceğime *eminim*," dedi ekibime. "Aksi halde burada olmazdım. Görsel numaralarda iyiyimdir ve detaylara özen gösterdiğimi söylerler. Yeni bir numara öğrenmem de uzun sürmez."

"Mütevazı davranıyor," diye araya girdim.

"Joan daha önce hiç seyirci önünde gösteri yapmadığını söyledi," diye ısrar etti Ral.

"Hayır yapmadım ama öğrenmem gereken her şeyi öğrendim. Sizi yüzüstü bırakmayacağım."

"Ve ben ona yardım edeceğim," deyiverdim. "Yerleşene kadar benimle, benim numaram üzerinde çalışabilir ve ardından nereye gitmesinin mantıklı olacağına karar veririz."

"Onu yetiştirmenin yükünü üzerine almak mı istiyorsun?" dedi Ral, rahatlama ve şüphe karışımı bir tonda.

Başımila onayladım.

"Peki öyleyse," dedi Ral. "O zaman hadi işe başlayalım. Eğer pazartesi günü açılış yapacaksak çok işimiz var."

Alex benim sahnemin içinde kalırken diğer büyücüler kendi yerlerine gittiler.

"Burası çok hoş ve gerginmiş," dedi Alex.

Bidondaki tüyleri sahnemin çevresine yayarken ona bir bakış attım. "Yerine geçtiğin adam... o birkaç gece önce öldü. Sanırım herkes bu hata için suçlayacak birilerini ya da bir şeyleri arıyor."

Alex hafifçe gülümsedi. "Bu anlaşılabilir bir şey."

"Endişelenme ekibimiz havlayabilir ama ısırmaz. Özellikle de Billy ve Ral, özlerinde iyi insanlardır, güven bana. Ve Grace hepimizden zihinsel olarak haberdar olmayı kendine görev edinmiş durumda" Ona gülümsedim. "O yüzden onun yakınındayken göğe kadar yükselen bir tuğla duvar düşün, mesajını alır ve geri çekilir."

"Bana arka çıktığın için teşekkür ederim Joan," dedi Alex. "Daha önce bir gösterinizi izlemediğime inanamıyorum." Çevresine ve kendi sahnelerinde gösterilerini çalışan ekibime baktı.

“Burada müşteri olarak bulunmak güzel bir şey olsa gerek.” Yutkundu. “İtiraf etmem gerekiyor ki biraz boyumu aşmış durumdayım.”

“Alışsın... Sadece kendini ekibe dahil etmen gerek. Yedinin büyüseni ele geçirdiğinde bunu hissedersin. Yapabildiğin numaralar gelişecek ve büyüün olgunlaşacak.” Burada, Mahzen’de yedili olarak çalışmaya başladığımız ilk birkaç geceyi hatırladım, Gunn’ın hedefine ulaşmak için büyümüzün ne kadar güçlü olması gerektiğini anladığımız zamanı. “Büyünün yapbozun bir parçası olduğunu hayal et ve hepsinin birleşip büyük resmi oluşturacağına inan.”

Alex gülümsedi. “Bu ilginç bir tarif.”

“Benim için işe yarayan şey bu,” dedim. “Mükemmel olacaksın, tamam mı? Ben sana adım adım yardım edeceğim.”

Bunu üzerine Alex’in yüzüne, ondan hep almaya çalıştığım, hem size hem de sizinle birlikte gülermiş izlemi yaratan sırtıts yerleşti. “Cidden Joan. Teşekkürler.”

Yüzüm kızardığımdan sadece başımla onayladım ve halkamın etrafında dönmeye başladım. “Her gün bireysel performansımıza çalışıyoruz, gösterinin ilk saati boyunca bir ya da iki kişiyle yapılanlara. Ardından öğle yemeğinden sonra Gunn gelip o geceki final için düşüncelerini söylüyor,” dedim. “Sonra biz o fikir üzerinde denemeler yapıp, final gösterisini birkaç şekilde sergilemeye çalışıyoruz ve giysili bir prova yaparak gösteriyi ona sunuyoruz. Provanın sonra bir saat kadar ara veriyor, giyinip gerçek gösteriden biraz önce burada buluşuyoruz.”

Alex kaşlarını kaldırdı. “Yoğun bir gün.”

Omuzlarımı silktim. “Öyle ama alışsın. Pazar hariç her gece gösteri yapıyoruz. Pazarları da genelde uyuyarak geçiriyoruz.”

Alex tekrar gülümsedi. “Ve gösteriler saat sekizde başlıyor, değil mi?”

Başımla onaylayarak çift kapıyı işaret ettim. “Tam şuradan yüz elli müşteri gösteri alanına giriyor. Ve güven bana, kalabalık görülmeye değer.”

“Çok fazla kaçık geliyor mu?”

Sırıttım. “Zengin, tuhaf ve parıltı bağımlısı. Eminim zihninde canlandırabilirsin.” Ardmdan sergilediğimiz güzel final gösterilerinden bahsettim ve geceyi seyirciler için büyücü parıltısı mayalayarak nasıl tamamladığımızı anlattım. “Win, Gurn’a aktarım konusunda sorunun olmadığını, büyünü bir şişeye mayalayabildiğini söylemiş, doğru mu?”

Alex başıyla onayladı.

“Güzel, parıltıyı orada, sahnede mayalıyoruz.” Gösteri alanın arka tarafını işaret ettim. “Ve sahne görevlileri onu servis ediyor.” Alex’e sıırıttım. “Ardmdan burası *tam bir* tımarhaneye dönüyor.”

Alex kahkaha attı. “Nasıl yani?”

“Tanrı’yı gördüğünü iddia edenler, mumya gibi yürüyenler, kendi kendilerine mırıldananlar.” Güldüm. “Tanrım, bazıları üzerlerindeki çıkarıp işe girişmeye bile başlıyorlar. Bir keresinde şu köşe küçük bir seks partisi yakaladık.” Yanaklarım tekrar kızardığını hissettim. *Neden bunu ona söyledim ki?* “Bazen Gurn bakmazken odama kaçıyorum, birazcık ara verebilmek adına.”

“Anlıyorum,” dedi Alex kahkahaları kesilmeye başlarken. “Yolda olduğumuz bazı gecelerde McEvoy’dan on dakikalığına uzaklaşabilmek için sağ kolumu feda ederdim.” Yuvarlak sahne mi işaret etti. “Ee, senin numaran nedir?”

“İzle ve öğren.” Ardından Kızıl Mahzen’e geldiğimden beri yüzlerce defa yaptığım gösteriyi sergiledim, yani tüyleri alıp o karmaşanın içinden bir kumru çıkana kadar onları bir hortum kadar hızlı döndürdüm. Bu numarayı o kadar çok kez yapmıştım ki artık bunu “büyü” olarak görmüyordum bile ama tepemizde bir kuş kanat çırpmaya başladığında müşteriler gibi Alex’in nefesi de kesildi. “Bu harikaydı.” Bana baktı. “Tüm o kuşları ne yapıyorsun?”

“Sahne görevlileri her gece yarattığım beş kadar kuşu yakalayıp kafese kapatıyorlar,” dedim bidonumdan daha fazla tüy çıkarırken. “Ardından onları salıveriyorum ki bir geceliğine de

olsa, yok olmadan önce özgürce uçabilsinler.” Hafifçe gülümse-
dim. “Onları saldıktan sonra pencereden kanat çırpışlarını izler-
ken bir dakikalığına onlarla uçtuğumu hayal ediyorum.” *Tanrım,*
bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Bu, beni ne kadar da
kadar zayıf ve budala gösteriyordu, kim bilir. Hem bunu Grace’le
bile paylaşmamıştım. Belki de kulağa kaçmak istiyormuşum gibi
geleceği için. Ve belki de Gunn’ın ofisinde duvarlar üzerime üze-
rime gelirken kaçmayı gerçekten istediğim için.

Ama Alex irkilmedi ve bakışları daha sıcak bir hal aldı. “Ne-
reye giderdin?”

Eğer gerçekten uçabilsem? Ruby’yi, Ben’i ve kendimi birer kuşa
çevirip, dünyayı umursamadan Ruby’nin büyüğü kahkahaları
eşliğinde ay ışığı altında kanat çırpabilmek isterdim. “Uçabile-
ceğim kadar uzağa uçardım.” Bakışlarımı ondan kaçırdım. “Ne-
den bu kez sen denemiyorsun?”

“Yapabilir miyim, bilmiyorum,” dedi şüpheli bir sesle.

Yanma giderek banka oturdum. “Bir taraftan kuşu hayal
ederken her tüye tek tek odaklan. Büyü yeteneğin bu bağlantı-
ları kurmayı istiyor.”

Alex başıyla onaylayıp odaklandı. Çevresine bir dizi tüy saç-
tı. Ardından kaşlarını çatarak ellerini yere doğru tuttu ve tüyler
havalanıp süzölmeye başladı. Ardından karmaşık bir dans mi-
sali birlikte hareket ettiler. Benim gözlerim Alex’in üzerindeydi.
Orada odaklanmış bir şekilde durmuş, saçları hafifçe terlemeye
başlamış alından kalm kaşlarına doğru düşerken çok güzel gö-
rünüyordu. Tam da büyü yapmak isteyeceğiniz çekici ve yakı-
şıklı oğlandı.

Tüyler kısa süre sonra delice esen beyaz bir rüzgâr gibi dön-
meye başladı ve ardından bu büyüğü koza bir kumru doğurdu.
Kuş gösteri alanı boyunca uçarak çift kapının çok üzerindeki bir
boruya kondu.

“Çok yeteneklisin Alex.”

“Senin yapabildiklerini gördükten sonra artık o kadar da
emin değilim.” Yine de iltifatımın hoşuna gittiği belliydi.

“Bunları yapabildiğini, büyü yeteneğın olduğunu ne zaman keşfettin?”

“Çoğu insanın büyü yeteneğini keşfettiğı gibi ergenliğimin sonlarına doğru.” Ellerini inceledi. “Kim olduğunu keşfetmeye çalışırken parmak uçlarından şimşekler fırlatabileceğini öğrenmek mükemmel bir şey, değil mi?”

Başım la onayladım ama aklıma Gunn’la yaptığımız konuşma, onun Alex’in “puslu bir geçmişe” sahip olduğunu söylemesi geldi. Rose ve Tommy’nin alay edişinden, babasının büyük ve kötü büyü dolapları çevirdiğı belliydi. Acaba Alex’in babası da annem gibi onu büyüden uzak tutmaya mı çalıştı, yoksa onun yeraltı dünyasına balıklama atlamasına mı sebep oldu? “Yani sana bildiğın her şeyi baban mı öğretti? Büyü ve çevirdiğı büyü dolapları hakkındaki her şeyi?”

Sorgulayan gözlerle bana baktı. “Gazeteleri okumadığını sanıyordum.”

Omuzlarımı silkip bakışlarını yere indirdim. “Okumuyorum, sadece diğerlerinin söylediklerini duymazdan geledim.” Özür diler bir şekilde gülümsedim. “Üzgünüm, işine burnumu sokmak istememiştim... Sadece gizemli adam Alex Danfrey hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum.”

Şakacı bir ifadeyle, “Tüm sırlarımı öğrenmek mi istiyorsun?” deyip bana doğru birkaç adım attı. “Neden önce bana seninkileri anlatmıyorsun?”

Kafamı kaldırdığımda Alex avucunda küçük bir ayna tutuyordu. Kendi yansımamı görmeyi bekleyerek aynaya baktığımda ortasında geceler önce bana verdiği orkidenin görüntüsünün süzüldüğünü gördüm. Ardından benim kumru numaram son derece yersiz görünmeye başladı. Aklıma sanki bir düğmeye basılmışçasına aniden yepyeni bir fikir geldi.

“Performansımız için *bunu* yapacağız,” dedim nefes nefese. “Büyü bir anlam ifade ettiğinde daha iyi oluyor, onun nefes almasına izin verdiğinde.”

Alex küçük bir kakhaha attı. “Neden bahsediyorsun?”

“Yuvarlak sahnedeki gösterimiz için,” dedim, “yeni bir şey yapmalıyız, tek başımıza başaramayacağımız bir şey. Kuşlarımı unut,” diye ekledim fikir beni tamamen ele geçirir, içimi olasılıkların heyecanıyla doldururken. “Burada bekle. Hemen geleceğim.”

Gösteri malzemeleri odasından boş bir ayaklı ayna aldım ve Alex’e çift taraflı numarayı nasıl yapacağını, camı ortadan ikiye ayırıp parçaları nasıl büyüleyeceğini açıkladım. Ardından bütün sabah, öğle yemeği vaktinde ve öğleden sonra, Gunn yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle gelene kadar fikrim üzerinde çalıştık.

Daha önce Gunn’ın aklından geçenleri anlayamıyordum ama masasının ardında geçirdiğim onca saatten sonra artık yüzündeki ifadelerin anlamını biliyordum. Güzel bir şey olduğunda hareketleri biraz daha akışkan oluyordu. Acaba bu bizim gizli parıltı işimizle mi alakalıydı? Öyle olduğunu varsaymak zorundaydım.

“Ekibimizin en yeni üyesi, hoş geldin,” dedi Alex’e tekdüze bir ses tonuyla. “Umarım herkes sana iyi davranıyordur.”

Gösteri salonunun ortasındaki parıltılanma alanında Gunn’ın çevresine toplanırken Alex başıyla onayladı. “Davranıyorlar. Teşekkürler efendim.”

Gunn ekibe baktı. “Şüphesiz Joan size yarın gece açılış yapacağımızı söylemiştir ve bu hayatımızın en önemli gösterilerinden biri olacak. Salonu gökyüzüne dönüştürecek geniş çaplı, yedi büyücülük bir gösteri istiyorum; sabahın erken saatlerinden başlayıp gün doğumuna kadar sürecek bir yolculuk,” dedi. Alex’in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. “Soluklaşan yıldızlar, alevlenen ufuk çizgisi, ağır ağır tırmanan bir güneş; eksiksiz ve kusursuz bir geçiş. Müdavimlerimize geri gelmeleri için bir sebep verin.”

Ekipteki herkes başlarını sallayarak ve mırıldanarak onayladı.

Ardından Gunn, “Tamam, çalışmaya başlayın, gösteriyi hazırlayın. Bu konuda uzmanlaşmak için iki günden az vaktimiz var,” diyerek yanımızdan ayrıldı.

Ardından iş bölümü yapıp gösteri alanına dağıldık ve anında doğaçlama yapmaya başladık. Bu prova diğerlerinden daha heyecan vericiydi çünkü Alex tam yanımdaydı. Herkes sonunda canlanmış bir şekilde gece için ara verdiğinde kendimi tüm gün büyü çalışmama rağmen hiç olmadığı kadar enerji dolu hissediyordum.

Alex evine döndükten ve diğer büyücüler üst kata çıktıktan sonra Gunn beni ofisine çağırdı. Kapıyı kapatsa da oturmadı.

"Yarın gece VIP salonunda önemli bir toplantı düzenleyeceğim. Yardımcı patronların bir kısmı gösteri için burada olacak ama parıltı dağıtıldıktan sonra koridorun tamamen gizlenmesini istiyorum, anladın mı?" Masasının en üst çekmecesini açarak kanla kafeslenmiş şişelerimden birini çıkardı. "Bence insanlara üzerine çalıştığımız şeyi gösterme zamanı geldi."

Şaşkın gözlerle ona baktım. "Anlamıyorum. Şişeyi açamayacaksınız..."

"Bu seninle benim çözeceğimiz bir sorun," diye sözümü kes ti Gunn. "Artık bir risk daha almanın vakti. Eğer şu an karşılarındaki olasılıklara heyecanlanmalarını sağlayamazsam onları kaybetmeye başlayacağım." Şişeyi sanki sorumuzun cevabı parıltının içindeymiş gibi yüzüne götürdü. "Parıltının, normal raf ömrü olan bir günü aştığım görecekler. Onlara bu şişenin lanetli olduğunu söyleyeceğim. Tam desteklerini almadan açılmayacağını. Bu bize birkaç gün kazandırır."

Tanrım, keşke Gunn'ın peşinde olduğu şeyi bilseydim. Umarım ne yaptığının farkındadır. Her şey, Ruby ve Ben, bizim geçim kaynağımız, lanet olsun, konuşma tarzına bakılırsa benim hayatım, benim bu büyüü çözmem kadar Gunn'a da bağlıydı. "Toplantıyı gizleyeceğim efendim."

"Peki, yeni oğlan nasıl?"

"Gayet iyi."

"Herhangi bir pürüz ya da sorun var mı?"

Başımı iki yana salladım. Hâlâ güzel büyüyle geçen günün verdiği gururunun yarattığı heyecan kırıntılarına sahiptim. "Çok çalışıyor, ekibe uyum sağlıyor ve sesini çıkarmıyor."

“Güzel,” dedi Gunn. “Yarın çok önemli bir gece, hem Kızıl Mahzen hem de senin ve benim için.”

“Ekibimiz hazır olacak efendim.”

Gunn refleks misali omuzuma vurmak için elini uzattı ama hemen geri çekti. Omuzuma vurmak yerine düzgün sarı saçlarını sıvazladı. “Peki, şimdi gidebilirsin.” Yüzünde hafif bir gülümsemeyle kapıyı açtı. “Ve o büyü hakkında düşünmeye devam et Joan. Teslim tarihin hızla yaklaşıyor.”

VE İŞTE KARŞINIZDA...

ALEX

Son birkaç aydır sinirlerimi altüst edecek birçok durumda kalmıştım ama hiçbirisi şu an Kızıl Mahzen'e girerken tetiklenen tuhaf, neredeyse gerçekdışı sayılabilecek bulanık duygulara sebep olmamıştı. Çünkü bu gece kaderin bir cilvesiyle büyük güçler (Frain, McEvoy ve ben) piyon olarak sahneye çıkmamı sağlamıştı. Joan'la paylaştığım bir sahneye. Büyücüyü canlandıran, bir gangster rolü yapan, bir ajan olarak sahnede gösteri yapacaktım. Hem de ağzına kadar dolu bir salona.

Kalabalık sokaklardan geçerken kalm yün paltolarına sarılmış, deri eldivenli elleriyle evrak çantalarını tutan takım elbise-li adamları aştım. Ardından dondurucu soğukta 15. Sokak'taki Aziz James Kilisesi'nin önünde sabırla gece ayinini bekleyen aileleri geçtim.

Dün sabah Mahzen'deki işime başladığımdan beri McEvoy'la temas kuramamıştım. Uyumak dışında evde zaman geçirememiş ve "sigara içmek" bahanesiyle provadan kaçıp dışarıya çıkmayı başardığım tek seferde ona resmi olarak ekibe alındığımı bildirmek için en yakındaki telefon kulübesini koştuydum da McEvoy'un telefonunu açan olmamıştı. Son iki gün Joan'ın yanında çalıştığım, onun numaralarını öğrenip onlara eklemeler yaptığım bir hayal şeklinde akıp gitmişti. Aslına bakarsanız bu bir saatlik aranın tadını çıkarmaya, sadece ona sahip olduğum için mutlu olmaya çalışıyordum ama bunu başaramıyormuş gibiydim. Birim'imi ve beni zafere yaklaştıracak bir sonraki adımı göremediğimden âdeta hiçbir şey yapmadan zaman harcıyormuşum gibi huzursuzlanıyordum.

Shawların Kızıl Mahzen'e paravan olarak kullandığı içki barına girdim. Bar tezgâhının ardındaki yerini almış olan sahne görevlisine başımla selam verdim, büyülu duvarı geçip iki kat aşağıya indim ve gösteri salonuna girdim. "Ekibim" şimdiden sol taraftaki barın önünde toplanmıştı.

Yaklaştığımda konuşmayı kestiklerinden acaba benim hakkımda mı konuşuyorlardı diye merak ettim. Belki de hazır olmadığımı, asla Stock'un yerini dolduramayacağımı fısıldaşıyorlardı. Ya da belki de bir şeylerden şüpheleniyorlardı; içlerinden birinin içinde bir *his* vardı ve zihnime girip benim çaresizce saklamaya çalıştığım gerçekleri ortaya çıkaracaklardı.

Ekip dağılarak barın çevresinden uzaklaştı ve Joan ortaya çıktı. Bana yüzünde kocaman bir gülümsemeyle baktığında endişelerim dağılmaya başladı. "Ne hoş olmuşsun."

Karnımda, derinden gelen bir ezgi hissettim. Çünkü Joan sadece hoş olmamıştı. Baş döndürücü görünüyordu. Mükemmeldi. Bukle bukle siyah saçları, omzunun kıvrımlarını insanın hayal gücüne bırakan uzun kollu, detaylı dantel elbisesinin kapattığı omuzlarına dökülüyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bir dakikalığına görevim ve orada bulunma nedenim tamamen aklımdan çıktı.

Kendimi Gunn'ın kapıdan çıkarken bana fırlattığı, kendi eskilerinden ya da ekibin dolabındaki fazlalardan biri olan smokine bakmaya zorladım. "En azından işe uygun *görünüyorum*."

Ama cevap veren Ral oldu. "Joan haklıydı Alex, yeteneklisin," dedi. "Kendinden şüphe etme. Hazırsın." O ve Billy de en az Joan kadar değişime uğramış, çiftlikte giyilebilecek düğmeleri açık gömlekleriyle eskimiş pantolonlarının yerine kuşaklar ve siyah ipek yeleklerle donanmışlardı. Koyu kırmızı rujları ve pularla kaplı siyah elbiseleriyle Grace ile Rose da baş döndürücü görünüyorlardı. Kendi adına düşünme işini kız kardeşine devretmiş gibi görünen gerzek Tommy bile uzun kuyruklu, düzgün smokiniyle hoş olmuştu. Bana kıskanç gözlerle bakıp gülümsedi. "Hadi onlara unutamayacakları bir gösteri sunalım."

“Saat neredeyse sekiz oldu.” Joan kolumu hafifçe tuttuğunda dokunuşu tenimin alev almasına neden oldu. *Dur Alex, odaklan.* “Sahne görevlileri ayaklı aynayı getiriyorlar. Hazırlanmamız gerek.”

Ekip birbirlerini cesaretlendirecek sözler söyledikten sonra dağıldı ve herkes gösteri salonundaki yerini aldı. Seyirciler ilk bu sahneyi göreceklerdi ve numaramız düşünöldüğünde büyük ihtimalle izlemek için çevresinde toplanacaktı. Döner ayaklı aynamız sahnenin ortasına yerleştirilmişti bile ama içinde ayna yerine uzun dar bir cam parçası vardı. Joan’la ben camın iki tarafına geçip içinden bakarak birbirimize gülümsedik. Bekledik.

Tüm bu numaraların ve hilelerin seni kandırmasına izin verme.

Gözlerini açık tut, hem McEvoy hem de Ajan Frain için. Bir şeyler olacak, belki bu gece bile başlayabilir. Amacını unutma, dikkatin dağılmasın.

Dakikalar içinde kapılar açıldı. Sahne görevlileri ışıkları kısımış, müşterilerimize kokteyl ikramlarını sunmak için barın arkasındaki yerlerini almışlardı. Barın yanındaki gramofondan yüksek sesli caz müziği ezgileri yayılıyordu. Ardından müşteriler gruplar halinde mekâna girmeye başladı.

En pahalı kıyafetlerini giymişlerdi; sık ve nüfuslu görünen yaşlıca çiftlerin kadınları kürklerle değerli taşlara bürünmüş, erkekleri ise fötr şapkalar takmıştı. Genç iş adamları ve parayı yeni bulan gangster tipler... hepsi de birkaç saat kendilerini büyüde kaybetmek üzere 15 dolar savurmaya hazırđı. Aç bir ifadeyle kapılardan girdiler ve barın çevresini sarp sahne görevlilerinin etrafında dolandılar. *Kısa süre sonra yanımıza gelecekler.*

Joan camın ardından bana uzun uzun baktı. Yüzüme yapıştırmayı başardığım kendine güvenli gülümsemeye rağmen alnımda ter damlaları birikmeye başlamış, boğazım düğömlenmişti. Ödünç aldığım ipek yeleğin altında atan kalbimi hissedebiliyordum. Bir bakımdan uzun süredir sahnede ydim; aylardır farklı bir sürü gösteride rol almıştım. Yine de seyirciler çevremizi sararken, müzik eşliğinde parlak ışıklar altında durmanın içi-

mi dışıma çıkaran bir yanı vardı. Bu, duruma yaraşıyordu, belki de fazlasıyla.

"Alex, çok iyi bir gösteri olacak," diye fısıldadı Joan, ayaklı aynanın diğer tarafından. "Benim için de ilk gösteri zordu."

"Sadece heyecanlandım. İyiyim." Ona yalandan bir gülücük attım.

Yine de sakinleşmeyi başaramıyordum. Howie'nin üzerinde çalışmak, Win'in üzerinde çalışmak, McEvoy'un üzerinde çalışmak... hepsi özen gerektiren işlerdi; incelikli ve kişisellerdi. Bu ise gerçek anlamda bir gösteriydi, kalabalık bir seyirci grubu karşısında yapılan büyük ve cürekâr bir performans. Gözlerimle mekânı tarayarak izlemek, haklarında casusluk yapmak için burada olduğum yardımcı patronları aradım. *Bu Mahzen'in ayağını kaydırmak için burada olduğumu fark eden biri var mı? Bu sahneyken benim içimden geçenleri görebilen birisi?*

Tanrı aşkına, resmen kusmak üzereydim.

"Alex," dedi Joan ikimizi ayıran camın çevresinden hızla dolunarak. Artık sadece birkaç santim uzağımdaydı. Gözleri bardaki kalabalığa kaydı. "Tek yapman gereken odaklanmak, tamam mı? Bunun McEvoy'u haksız çıkarmaya çalışmaktan daha büyük bir şeymiş gibi düşünme. *Yeteneklisin*. Gitmene izin vermek onun kaybı." Elimi tuttuğunda nefes verdim. Sahne korkusu yaşadığımı düşünüyordu. McEvoy'un görevden aldığı sokak büyücüsünün Mahzen'de bile çalışamayacak durumda olduğu ortaya çıkarsa olaklardan korktuğum için donakaldığımı sanıyordu. Haklı olduğu kadar yanılıyordu da.

"Ne hissettiğini anlayabiliyorum." Joan sesini birkaç ton daha alçalttı ve elimi sıktı. "Bu son şansmış, her şey bu geceye bağlıymış gibi hissediyorsun. Ama sadece önündeki adıma odaklan, tamam mı? Bana odaklan, ikimiz bu gece, günlerdir üzerinde çalıştığımız gösteriyi yapacağız." Gözleri sıcak ve cesaret vericiydi, neredeyse bana muhtaç bir hali vardı. Sanki bana güveniyormuş gibiydi.

Sadece ikimiz.

Joan haklıydı, odaklanmam gerekiyordu. Ajan Alex, büyücü Alex olmadan bir gün bile hayatta kalamazdı. *Tek düşünmem gereken şey numara, bu gösteri.*

Joan bana cesaret verici bir bakış daha attıktan sonra elimi bırakıp yerine döndü. Çevremizde küçük bir kalabalık toplanmıştı ve Joan'ın kendisine eşlik eden bu yeni çocukla, daha önce izlemedikleri bir numara deneyeceğine dair fısıltılar duyabiliyordum.

Bunu başarabilirim, tıpkı beni bu sahneye getiren onca şeyi başardığım gibi.

Ardından Joan'la işe koyulduk. Ayaklı aynaya yaklaştık ve ondan birkaç santim uzakta durup ellerimizi camın kendi tarafımızdaki bölümüne yasladık. Aynı anda bir nefes alıp fısıldadık, *"Yakala ve böl, büyüye hazırlan."*

Cam titreyip özüne dönmekten önce hafifçe parıldadı, aramızda çift taraflı bir numara yaratmıştık. Ama iki nesneyi, örneğin bir koridordaki iki kapıyı birbirine bağlayan çift taraflı numaraların aksine bu bir bölme numarasıydı; bir nesneyi alıp ikiye bölüyordu. Benim tarafımdan Joan'ın camın içine hapsolmuş görüntüsü vardı; âdeta farklı bir görüntü yansıtan ayna gibi benim büyü yapmama hazır bir tuvaldi. Onun tarafından da benim sabit görüntüm, Joan'a üzerinde çalışacağı tuvali gözler önüne seriyordu. Seyirciler anında mırıldanmaya başladı. Ön taraftaki bazı şık giyimli kadınlar banktan kalkıp ikisini de görebilecekleri yerlere geçtiler.

"Bir çeşit çift kopya..."

"Oğlanda kızın kopyası var, kızda ise oğlanın..."

"Diğer tarafı gördünüz mü?"

Heyecanlı fısıltılar bana cesaret ve güç verdi. Artık Joan'ı değil, sadece yüzünde bir gülümsemeyle camın bana bakan tarafında donakalmış kopyasını görebiliyordum. Yavaşça elimi kaldırıp saçlarının görüntüsüne dokundum. Gür siyah bukleler tutuşup kor gibi kızardılar ve saçları parlak, kestane rengi, çalkantılı bir denizi andırır hale geldi.

Arkamdaki kalabalığın nefesini tuttuğunu ve keyifle kıkırdadıklarını duydum.

Joan da kendi değişiklikleriyle camın diğer tarafından benim hamleme karşılık veriyor olmalıydı. Ne yaptığını göremiyordu ama camın onun tarafına bakan kadınlar uzanıp bana göz attı. “Bir şekilde onu daha da iyi hale getirmeyi başardı,” diyen keyifli fısıltıları işittim.

Tekrar işimin başına dönüp Joan’ın bana sırttan dudaklarının olduğu yere dokundum ve elimin bir hareketiyle onları mora çevirdim. Joan da başka bir değişimle karşılık verdi. Dikkatlice elbisesinin omzuna dokundum. Dokunduğum şey sadece bir kopya olsa da bu hareket karşımda kızardığımı fark ettim. Dokunuşumla kopyanın siyah dantel elbisesi saf, gök mavisi bir parlaklığa dönüştü.

“Zaman doldu,” dedi Joan yumuşak bir sesle.

Camdan birkaç adım uzaklaştım ve çalışırken yaptığımız gibi yer değiştirerek diğer tarafın neler yaptığını baktık. Yüksek sesli bir kahkaha patlattım. Kopyamın saçları final gösterisinde yaratacağımız şafak vakti renklerine bürünmüş, giysilerim parlak bir mor, tenim ise patlıcan rengine dönüşmüştü. Joan hoş bir dokunuşla seyircileri final gösterisi için heyecanlandırmayı başarmıştı. Olağanüstüden de öte görünüyordum. Yansımam elektrik gibiydi. Acaba Joan beni böyle mi görüyordu?

Öyle olduğunu varsaymak tuhaf ve mükemmel bir hisse kapılmamı sağladı.

Çevreme baktım. Yüz elli müşterinin en az ellisi etrafımıza toplanmıştı. Gururdan başım döndü ve uzun zamandır ilk kez kendimi bu duyguya teslim ettim. Ayaklarımın yere basması için uğraşmak yerine, nihai amacımı düşünmeden birlikte olduğum kişinin ve yapabildiklerimi sergilemenin tadını çıkardım.

Joan’la beraber kopyalarımızı yok edip aynayı tekrar büyüleyerek gösteriyi bir kez daha sergiledik; ardından geceye bizi izleyerek başlayan müşterilerden bazıları diğer sahnelere doğru yönelirken iki, üç, dört defa daha aynı gösteriyi yaptık ve seyir-

cilerin çoğu tüm bu süre boyunca yerlerinden ayrılmadı. Daha ne olduğunu anlayamadan müzik değişti ve daha hareketli, canlı bir hal aldı; çift kapının üzerindeki saat dokuzu gösteriyordu. Joan camm etrafından dolaşarak yanıma geldi.

“Sana bu kısmını anlatmayı unuttum,” diye fısıldadı. Sesinde bir heyecan vardı; iyi bir iş başardığımızın farkındaydı. “Final gösterisi yirmi dakika sonra başlayacak. Bu, seyircilerin arasına karışacağımız bir ara; biraz flört edip onları final gösterisi için heyecanlandırmalıyız.”

Birlikte yaptığımız numaradan cesaret alarak ona sııttım. “Flört etmek derken ne kastediyorsun?”

“Müşterilerden birkaçı için birkaç küçük salon numarası sergileyebilirsiniz; pusula ya da koridorda saçlarıma kondurduğunuz çiçek numarası gibi.”

“O bir numara değildi,” dedim. “O çiçeği senin için yarattım.”

Bunun doğru cevap olduğu belliydi çünkü kızardı ve yere bakarak gülümsedi. “Öyle diyorsan öyledir Alex Danfrey.” Bankların çevresinden dolaşarak kalabalığa doğru ilerledi. “Kadınların peşinden git. Sana bayılacaklar. Eminim üstesinden gelebilirsiniz.”

Smokinler ve tuvaletlerden oluşan kalabalığın içinde kayboldu ve onunla konuşup kendilerine has küçük büyü numaraları görmek isteyen müşteriler tarafından yutuldu. Gözlerimi salondaki kalabalıkta gezdirdim. Gösteri alanı boyunca her yöne hareket eden, büyücülerin çevresini saran ya da sahnelerin etrafında dolaşan yüz elli kişi vardı. Hızla tanıdık bir yüz, McEvoy’un adamlarını, yardımcı patronlarını, yani buraya gelme sebebim olan insanları aradım ama hiç kimseyi göremedim.

O yüzden elli yaşlarında, süslü, para ve ayrıcalıklarla donanmış gibi görünen bir kadını hedef aldını. Dudaklarında gözlerine ulaşmayan bir gülümseme vardı. Yüzüne gerçek bir gülücük oturtmak için bir gül yaratmaya hazır halde ona doğru ilerlerken, karşıma bir anda Howie Matthews çıktı ve önümde durup ilerlememi engelledi.

Onu görünce donakaldım. Âdeta geçmişime açılan ve bu sı-
cacık deliliğin içine rahatsız edici bir rüzgâr estirerek beni ayıl-
tan bir pencere gibiydi.

Sırıttı. "Kostüm yakışmış Alex."

"Seni görmek çok güzel Howie," dedim kendimi toparlaya-
rak. "Uzun zaman oldu. Çok uzun."

Gösteri alanına göz gezdirirken omuzlarmı silkti. "Meşgul-
düm."

"Sadece gösteri için mi geldin?" dedim yavaşça. İçimdeki avcı
bir kez daha uyanmış ve tüm gücüyle avının peşine düşmüştü.
*Howie sadece düşük rütbeli bir adam, Win'in yanında dolaşanlardan
sadece bir tanesi. Yüksek rütbelileri ilgilendiren bir iş için burada değil-
dir... öyle değil mi?* "Bir geceliğine izin alabildiğini görmek güzel."

"Dünyadaki basamakları tırmanıyorum Danfrey," dedi yü-
zünde rahatsız edici ukala bir sırıtışla. "Bunu ikimiz adına söy-
leyememek üzücü."

Az kalsın eski alışkanlıklarım bir refleks gibi gün yüzüne çı-
kacak, hakkımda ne düşünürse düşünsün aslında gerçeği bilme-
diğini, McEvoy'un kenara attığı gangster olmayı başaramamış
bir serseri olmadığımı, kendisinin beni gölgede bırakmadığını
ağzımdan kaçıracaktım.

Ama bu güdümü bastırmayı başardım. Çünkü dünyaya Alex
Danfrey'nin ne kadar önemli biri olduğunu duyurmaya çalıştım.
İşin ucunda çok büyük şeyler vardı. Bu mekânda köşelere gizlenmiş, beni izleyen düşmanlarım ol-
masına izin veremezdim.

"Dinle How, daha önce söylediklerim için üzgünüm, o gece
Win'in arabasında olanlar için," dedim yumuşak bir sesle. "Se-
ninle ailen hakkında dediklerim için. Hiçbirini kastetmedim"

"O günler çok geride kaldı Danfrey." Yine de gözleri elmaslar
kadar sertti. Kurdu andıran bir şekilde gülümsedi. "Her neyse,
sonuçta senin yöntemin bu, değil mi? Hızlı başlayıp sonradan
sönmek?"

Yutkundum. "O günlerin geride kaldığın söylediğini sanmıştım."

Howie sertçe sırtıma vurdu. "İki arkadaş birbirlerine takılmazlar mı?"

"Elbette takılabilirler."

Howie çevresine bakındı. Kalabalık, final gösterisi için salonun ortasında toplanmaya başlamıştı. "Bana küçük bir numara falan yapman gerekmiyor mu Danfrey?"

Elimi cebime atıp Luckylerimi çıkardıktan sonra birini yakarak sigaranın aramızdaki alanda süzülmesini sağladım. Howie onu uzanıp bir nefes çekti. "Bunu yapman hep hoşuma gitmişti."

Zamanım daralıyordu; diğer büyücüler salonun çevresindeki yerlerini almaya başlamışlardı. Gitmem gerekiyordu ama Howie'nin bir şeyler sakladığını hissediyordum, gözüme sokmak için can attığı ama söylememesi gereken bir şeyler. *Eğer bir dakika daha oyalanır, onu zorlarsam belki kandırabilirim* diye düşünürken Joan'a baktım. Bakışlarımı fark edince yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Neyse, en azından kızı kapmışım dostum." Howie bakışlarımı takip edip sırtıma bir kez daha vurduktan sonra yanımdan ayrıldı. "Gösterinin tadını çıkar."

Alanın ortasına toplanmış, orada on ila on beş kişilik sıralar oluşturmuş müşterilerin arasından geçtim. Kalabalığın sağ tarafındaki girintide, Joan'm yanındaki yerimi aldım. "Grace başlamak üzere," dedi Joan gergin bir şekilde. "Unutma, benim işaretimi bekleyeceksin."

Howie'nin alaycı tavırlarını üzerimden atarak tekrar işğa çıkmaya, flört eden gösterici Alex'e dönüşmeye çalıştım. Yani Joan'ın Alex'ine. "Tamam patron."

Gülümsedi. "Ciddiyim, sorumsuzca davranma. Bu mükemmel olmalı."

Abartılı bir reverans yaptım. "Arzunuz benim için bir emirdir."

Gözlerini devirdi ama bakışlarını benden seyircilerin tepesinde uzanan yüksek tavana çevirirken yüzündeki gülümseme genişledi. Orada yan yana durmuş beklerken bu fırsatı değerlendirdim ve ona, "Gunn bugün salonda değil mi?" diye fısıldadım.

Gözlerini tavandan ayırmadı. "Bir toplantı için hazırlanıyor."

"Burada bir toplantı mı olacak? Kiminle?" Anlamalı anlamalı çevreme bakındım. "Diğer şefleri göremedim." Ona sııttım. "Beni daha da heyecanlandırıyorsun."

"Heyecanlanma, sende doğal bir yetenek var. Her şey beklediğimden de iyi gidiyor."

Onu daha fazla zorlayamadan Grace mekândaki tüm ışıkları kapatmaya başladı ve kısa süre içinde etraf zifiri karanlık oldu. Seyircilerin nefeslerini tuttuklarını ve mırıldandıklarını duyabiliyorduk.

Karanlık yavaş ama emin adımlarla aydınlanmaya başladı. Sanki birisi gece yarısından bir kova almış, içine düzenli damlalar halinde ışık katıyordu. Siyah, önce koyu bir griye sonra da gümüş rengine dönüştü...

Bir noktada Ral ve Billy gece göğünü boyamayı tamamlayıp ipleri, seyircilerin başlarının üstünü sarı, koyu mor, elektrik pembesi fırça darbeleriyle süslen ve mekânda gezinen bulutlar yaratan Tommy ile Rose'a verdi. Kişinin birden bire kendisini bu büyülü dünyanın içinde bulmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım; onu yaratmak için saatlerce prova ve doğaçlama yaparak değil de her şeyi bir anda görmek. Tam anlamıyla fevkalade bir his olmalıydı.

"Sıra bizde," diye fısıldadı Joan.

Seyircilerin başlarının tam üzerinde küçük bir ışık küresi yarattı. Ardından ona hayat üfleyerek âdeta dünyanın en mükemmel ve parlak balonunu şişirmiş gibi yavaşça büyümesini sağladı.

Yanımdan fısıldadım: "Şaheser." Çünkü büyü her ne kadar tehlikeli olsa da (cinayetleri örtbas etmek, hırsızlıkları gizlemek ve insanları bağımlı hale getirmek için kullanılsa da) aslına ne olabileceği inkâr edilemezdi.

Joan gözlerini genişlemeye devam eden parlak küreden ayırmadan gülümsedi. Kadın erkek, yaşlı genç, herkes kafasını kaldırarak Joan'ın yarattığı, üzerlerine sıcak bir ışık döken güneşe baktı. Ardından Joan küreyi yükseltti, güneş doğuyor, *doğuyordu*.

Sıra bana gelmişti. Onun güneş numarasını alıp bir yumurta gibi yavaşça kırdım ve parlak sarısının yüksek tavana yayılıp engin, mükemmel bir sabaha dönüşmesini sağladım. Tommy ve Rose bir kez daha devreye girerek boğum boğum bulutlarım tavanda dolaştırdığında seyirciler alkışlamaya başladı.

Dünyanın ilk kapalı gün doğumu.

Büyü numaramızdan sonra seyirciler büyüü sindirmek, onun içinde yüzmek konusunda daha da aç hale gelmişlerdi. Hemen önünde müşterilere parıltı dağıtmak üzere şat bardaklarıyla dolu tepsileri sabırla tutan görevlilerin bulunduğu sahneye çıktık.

Hepimiz sunakta duran yedi şişenin başına geçtik. Hep beraber ellerimizi camlara koyup büyü yeteneklerimizi şişelere aktardık. Aynı şeyi tekrarlayarak otuz mililitrelik ikişer şişe büyücü parıltısı mayaladıktan sonra sahne görevlileri şişelerimizdeki şat bardaklarına dökerek iksiri müşterilere dağıttı.

Kısa süre sonra tüm kalabalık parıltımızın etkisine girdi. Joan'ın uyardığı gibi mekân tımarhaneye terk edilmişliğin tuhaf bir karışımına dönüştü. İnsanlar çocuklar gibi alanda koşuşturup dönüyorlardı. Bazıları dans etmeye, bazıları şarkı söylemeye, bazıları ise gösteri alanında seksek oynamaya başladı. Bir kısmı sevgililerini karanlık köşelere yönlendirerek parıltının kendileri adına, belki de daha önce cesaret edemedikleri şekillerde konuşmasına izin verdi.

Her şey bu kadar da özgürleştirici ve duygusal değildi. Sahne görevlilerinden biri kusan ve boğulan genç bir kızı koridora sokarak lavaboya götürdü; tahminimce Mahzen'in kişi başı iki mililitrelik sıkı kuralına rağmen doz aşımı olmayı başarmıştı. Salonun ağzından birkaç metre ötede daha önce yanına gidip etkilemeye çalışmayı planladığım suratı boyalı kadm duruyor, gösteri salonunun cüruf duvarlarını yumruklayarak makyajım akıta

akıta ağılıyordu. Bu beni babamın kafası güzelken çalıştığımız tuhaf ve korkutucu gecelere götürdü. Çünkü parıltı kendinizi ne kadar yenilmez hissetmenizi sağlasa da kendinizden sonsuza kadar kaçmamza izin vermiyordu. Aslında er ya da geç, her şeyi daha kötü bir hale getiriyordu. *İşte bu yüzden bunu yapıyorsun, bu yüzden burası gibi yerler yıkılmalı.*

"Mükemmel bir iş çıkardın Alex," diyerek düşüncelerimi böldü Joan ve her zamanki gibi beni yanına, şu âna döndürdü.

"Serin sayende," dedim o yanuma gelirken. "Beni kurtardın. Ve o aklıma gelen kopya numaramız gerçekten özel bir şey oldu. Kalabalığı duydu. Numaraya delirdiler."

Sahnemizi aydınlatan parlak ışıkların altında Joan resmen göz kamaştırıyordu "Annem hep büyüünün canlı olduğunu söylediler. Eğer ondan bir şeyler istiyorsan ona saygı duyma, dediklerini dinlemen gerektiğini..." Bakışlarını benden kaçırarak kalabalığa çevirdi ve sesini baştan çıkarıcı bir mırıltıya indirdi. "Ve bu gece sahnemizdeki şey gerçek büyüydü Alex."

Bir an için öylesine büyük bir heyecana kapıldım ki az kalsın uzanıp onu kendime çekecek, numaramızda olduğu gibi onu bana ait hale getirecektim. "Bence annen haklıymış. Ama ben daha da iyisini yaptığımızı düşünüyorum." Ona göz kırpsam da ellerimi sunağa koyup orada kalmaları için zorladım. "Bence biz bizzat büyüü büyülemeyi başardık."

Bana âdeta yanlış bir söz söylemişim gibi tuhaf bir şekilde baktı. Ardından kahkaha attı; bu kocaman, insanı özgürleştiren, cüretkâr bir kahkahaydı. Yüzündeki gülümseme genişledi ve gözleri beklentiyle doldu. "Bence sandığından da haklısın Bay Danfrey."

Bu sırada Tommy, Rose, Billy ve Ral sahnemizden inmiş, kendi şat bardakları için sahne görevlilerinin peşine düşmüşlerdi. Grace boş alanı geçerek Joan'la benim yanımıza geldi.

"O sizin küçük ayna numaranız hepimizi işimizden edecek," diye bize doğru bağırdı, yüksek sesli caz müziğinin içinde kendini duyurabilmek için. Sesi sıcacık, hatta sakindi. Bir adım daha

yaklaştı. Yemin ederim ki Grace'in zihnime girmeye çalışırken yarattığı baskıyı neredeyse *hissedebiliyordum*. İyi ki Joan beni Grace'in özel numarasına karşı uyarmıştı da bana zihnimi kazacak kadar yakınlaşırken göğ'e kadar uzanan yıkılmaz bir duvar hayal edebildim.

Dışarıdan elbette ona sııttım ve başparmağımı oyuncu bir ifadeyle Joan'a doğru uzattım. "O numara tamamen Joan'ın fikriydi."

Grace zihinsel olarak geri çekildi. Belki içeriye giremeyeceğini hissetmişti. Belki de iltifatım karşısında kendinden memnun ve ona anlamı bakışlar atan Joan'a güvenmeye karar vermişti.

Gülümsemeden edemedim ve tekrar salona döndüm...

O anda kalbim salonun diğer ucunda gördüğüm kalabalık yüzünden duraksadı. Bir grup mafya adamı bir araya toplanmıştı. Hepsinin yüzlerini tanıyordum, bazılarını McEvoy'la birlikte geçirdiğim zamandan, diğerlerini ise aranan Shaw adamlarının Yasak Birim'inin duvarına aslı siyah beyaz fotoğraflarından. Harrison Gunn, Win Mathews ve McEvoy'un haraç işlerinden sorumlu yardımcı patronu George Kerrigan'ın yanı sıra, adını öğrenecek kadar yakınlashamadığım birkaç adam daha vardı. Hepsi ellerinde büyücü parıltısı şatlarıyla soldaki koridora girip ana salonu terk etti.

"Gitsem iyi olur," dedim Joan'a, telaşa kapılarak. O yüzden kendimi esnemeye zorladım. "Yorucu bir gece oldu ve bütün hafta boyunca daha da yorulacağım." Hızla çevreme bakındım. "Yoksa kalmalı mıyım? Gösteri sonrası bir toplantı falan var mı?"

Joan bana yapay bir şekilde gülümsedi. Ne düşündüğü hakkında tahmin yürütemiyordum. Gergin mi görünüyordu, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı algılayamadım. "Hayır, elbette gidebilirsin."

Onun elini tutup hafifçe sıktım. "Yarın görüşürüz."

Parıltıcılar denizini aşarak koridorun ağzına gittim. Shaw yardımcı patronlarının buluştuğu koridora girmeden önce çıldırmaşçasına dans eden bir grup insan önüme gelip beni mü-

kemmel bir şekilde gizleyene kadar bekledim. Dönmeye hazır şekilde parmaklarımı cüruf duvarın köşesine koydum...

Ama parmaklarımın geçmesi engellenmişti, orada cam kadar pürüzsüz ve güçlü sert bir yüzey vardı.

Birkaç metre uzaklaşarak mükemmel numarayı inceledim; arımdaki boş koridoru yansıtan düz bir yüzeydi. Joan'm koridordaki konuşmalarımızı meraklı gözlerden saklamak için yarattıkları gibi bir koruma duvarıydı bu.

Bu da Joan'ın becerikli işçiliği mi?

İçgüdüsel olarak beni izleyip izlemediğini ve kimse görmeyen bu kopya üzerine bir kapı yaratıp yaratamayacağımı merak ederek sahneye döndüm. Grace ile hâlâ aynı yerde dikiliyor, kalabalığı izleyerek birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı. İkisinin de yüzü gergin ve endişeliydi.

Bu riske değmez. Henüz değil.

Hızla merdivenlerden iki kat yukarıya çıkıp girişteki içki barına ulaştım ve sokağa fırladım. Koşarcasına eve doğru yürümeye başladım ve Iowa Göbeği'ne ulaşip nefesimi toplamak için bir banka yığılana kadar hiç yavaşlamadım. Kızıl Mahzen'in içinde pişen planlar var ve Harrison Gunn, Win ve diğerleri de bu planlara dahil olabilirler. Joan en azından onları koruması gerektiğini, toplantılarını büyüdü duvarlarla perdelemesi gerektiğini biliyor.

Ondan daha fazla bilgi almaya çalışmalı, onu zorlayarak çözebileceğim her şeyi çözmeliyim.

Ama bunu hayata geçirme düşüncesi canımı biraz yaktı.

Kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki P Sokağı'na döndüğümde, neredeyse evimin önünde duran siyah arabaya çarpıyordum. Cam aralanmıştı ve bir çift kan çanağına dönmüş göz içeriden bana bakıyordu.

"Sonunda gelebildin Alex," dedi içeriden gelen McEvoy'un sesi. "Bin."

Kalbim neredeyse duracaktı. *Yapmak istediğim son şey bu adamın arabasına binmek.*

Çekingin bir şekilde yolcu koltuğuna yerleştim. McEvoy'un

koltuğuyla benimkinin arasında küçük bir ayna duruyordu. Mavi bir tozla kaplıydı ve üzerinde yuvarlanmış bir banknot duruyordu. *Demek McEvoy tozu denemişti; görünüşüne bakılırsa hem de birçok kez. Bu demek oluyor ki şu an paranoyak ve hareketleri tahmin edilemez halde.*

Her zamankinden de tehlikeli bir durumda.

"Bana her gün haber vermen gerekiyordu."

"Dün gece sizi aramayı denedim efendim ama çok geç olmuştu," dedim yavaşça. "Bana tüm gün prova yaptırıldılar ve geceleri de gösteri var. Eğer kaçmaya çalışsaydım şüphe uyandırabilirdi..."

"Benim için oradasın, anlıyor musun?" Sertçe sıkıgı burnunu yüksek sesle çekti. "Eğer şüphe uyandırırsa bununla başa çıkman gerekir."

"Elbette efendim, demek istediğim o değil..."

"İki gündür oradasın. Bilgiye ihtiyacım var Alex."

Ona kaçamak bir bakış attım. McEvoy'un eli tabancasının üzerinde seğiriyordu, âdeta onu kullanmak için bir bahane arar gibiydi. *Şu an en az üç yardımcı patronunun kapalı kapılar ardında bulunduğu söylemenin zamanı değil. Şu an birilerinin onu indirmeye kalkabileceğini, lanet olasıca bir darbe yapılabileceğini anlatmanın sırası değil.* Bana Mahzen'de mümkün olduğunca fazla zaman kazandıracak bir cevaba ihtiyacım vardı ki Birim'den önce McEvoy orayı basmaya kalmasm. "Harrison Gunn bu gece gösteri salonunda değildi." Ona en genç yardımcı patronunun adını verdim. "Provalarda da genelde bulunmadı, akli başka yerlerde gibi. Bu önemli bir şey olmayabilir ama her ne dönüşorsa onun bunu bildiğini tahmin ediyorum. Bence Gunn'ı oltaya getirmem, dikkatimi ona verip onu takip etmem gerek."

"Gunn." McEvoy başını iki yana salladı ve arabasının motorunu çalıştırdı. "Gunn'la sohbet etmenin zamanı geldi..."

"Efendim, bekleyin, onun bu işe dahil olduğundan dahi emin değilim," dedim hızla, "ya da buluşma yerini ayarlayıp ayarlamadığından. Eğer şu an onun peşine düşerseniz gerçeği ya da bu işin ne kadar derine gittiğini asla öğrenemeyebilirsiniz." Bir ne-

fes aldım. “Daha fazlasını öğrenmeme izin verin, bu işin merkezine inip Mahzen’deki toplantılara girmek için bir yol bulayım.”

Motor homurdanırken McEvoy pencereden dışarıya baktı. Kaderim, Federallerin başarısı, her şey buna bağlıydı.

“Her gece telefon edeceksin Alex,” dedi. “Bana ulaşamazsan gelip lanet olasıca kapıma dayanmanı ve olan biten her şeyi anlatmak için orada beklemeni istiyorum. Yoksa kendime oraya yerleştirecek başka bir fare bulurum. Anlaşıldı mı?”

“Evet, öyle yapacağım. Özür dilerim efendim.” Kapımı açarken rahatlayarak nefes verdim ve onu başımla selamladım. “Elbette size ulaşmanın bir yolunu bulacağım.”

KEDİ UZAKTAYKEN

JOAN

Gece yarısı sahne görevlileri giden kalabalığın ardından salonu temizlerken sonunda Gunn'ın toplantısını gizleyen koruma duvarını kaldırdım. Ekipten kimse duvarın farkına dahi varmamıştı. Numaram dokunmadan fark edilemeyecek kadar kusurdu ve koridoru Gunn'dan başka kimsenin kullanmadığı düşünülürse başka kimsenin o kadar yakma gitme olasılığı yoktu. Zaten bu saatte herkes ya çok yorgun ya da parıltının etkisindeydi. Dolayısıyla fark edebilecek kadar tetikte değillerdi.

Büyücülerin geri kalanıyla üst kata çıkıp yangın merdivenimde Grace'le viski içtim. On beş dakika boyunca Alex hakkındaki gerçek düşüncelerimi öğrenmek için beni sorguya çekti ama soruları içten ve alaycıydı. Gunn'la çevirdiğim işler hakkmda kaçamak yanıtlar vermeye çalışmaktansa onunla gerçek anlamda sohbet edebilmek hoşuma gitti.

Yine de o kapıdan çıkar çıkmaz gerginliğim döndü. Odamda oturup herkesin uyuduğuna emin olduğum saate kadar dakikaları saydım. Bir an önce Gunn'la konuşmam gerekiyordu ve VIP salonundaki toplantısı bitmek üzere olmalıydı. Bu konu bekleyemezdi. Sonunda Gunn'ın beklediği çözümü bulmuş, ikimizin de kaderini belirleyecek planındaki eksik parçayı keşfetmiş olabilirdim. Hem de bu konudaki yardımı hiç beklemediğim birinden, Alex'ten almıştım...

Bence biz bizzat büyüyü büyülemeyi başardık.

Ağzından çıkan bu basit sözcükler bir fikri tetiklemişti, yabani otlar gibi güçlü ve hızlı büyüyen bir fikri. *Büyüye numara yap.* Kafes büyüünün sınırlarının çevresinden dolanabilmek,

uzun süre dayanabilen bir parıltı yaratıp satın alan kişinin lanet olasıca işeyi açabilmesini sağlamak için yapmamız gereken şey buydu.

Bizzat büyüye numara yapmak.

Üst kattaki koridordan temkinli ve sessiz bir şekilde geçip Gunn'ın ofisinin kapısı çalarken içimdeki heyecanı ve gerginliği zar zor zapt edebiliyorum. Ardından tekrar kapıyı çaldım. Normalde bu kadar sabırsız biri değildim ama bu fikri iletmem gerekiyordu ve kapının altından ofisin loş ışığının süzüldüğünü görebiliyordum. Bu kafes büyüsu bilmecesi içimde büyüyen sivriri ve acımasız bir diken gibiydi. O kadar acımasızdı ki Gunn'ın bilmecisini çözmeye çalışırken bir noktada taşınabilir parıltı yaratmamdan zarar görecektir olan kişiler, yani Amerika'nın her yerindeki farazi evlerinde oturan farazi insanlar hakkında endişelenmeyi bırakmış ve tamamen bireysel endişelerime odaklanmıştım. Eğer sözümü tutmayı beceremezsem Ruby'yle Ben'in başına geleceklere...

Gözlerimi kapattım. *Ama sözünü tutuyorsun. Onların dünyası çok daha iyi bir hal alacak. Artık sadece gösterilerden kazandığın parayı göndermekle kalmayacaksın, kulübenin ödemeleri de yapılacaktır. Ayrıca Gunn bu parıltısı dünyaya dağıtmaya başladığında, kazandığı paranın yüzde onu da gelecek...*

Kapı bir tıkırtıyla açılarak düşüncelerimi böldüğünde, karşımda hâlâ sokaklarda çalışırken Alex'in yanında gördüğüm sinsi görünüşlü oğlanı bulunca yerimde sıçradım. Bu, Win Matthews'ın altındaki, hep gölgede kalan ve neredeyse her zaman parıltı kafası yaşayan bir çocuktu. Adı Howie Matthews'du.

"Joan," dedi parıltının etkisiyle kocaman açılmış gözleriyle, âdeta birbirini uzun süre önce kaybetmiş ruh eşleriymişizcesine sıcakkanlı bir şekilde. "Beklettiğim için özür dilerim bebek." Dönüp mide bulandırıcı, bir şeyler ima eden sırtışıyla Gunn'a baktı. "Adamı sana bırakıyorum."

Howie ellerini cebine soktu ve yanımdan geçmek için hafifçe döndü. Odadan çıktıktan sonra koridor boyunca ılık çalarak

ilerlerken kapıyı arkamdan kapattım. Howie gibi ciğeri beş para etmez birinin Gunn'la işi neydi?

"Ne var Joan?"

"O parıltıcı Howie sizin için çalışmaya mı başladı efendim?" dedim yavaşça, karşısındaki sandalyeye yerleşirken. Büyük bir haritanın üzerine eğilmişti. Gözlerimi kısarak baktığımda kâğıdın tam ortasından geçen gök mavisi nehrin üzerindeki *Potomac* yazısını görebiliyordum.

"Alex Danfrey hakkında bir şeyler biliyormuş." Gunn parmağını *Potomac*'m sol kıyısı boyunca gezdirdi. "Benim duymak istediğim şeyler."

Alex'in adını duyunca donakaldım. "Bir sorun mu var? Siz Alex'e göz kulak olacağımı söylemiştim efendim. Ve bu gece çok iyi bir iş çıkardı."

"Herkes hakkında bilgi topluyorum Joan." Gözleri kısa bir an için bana kaydı. "Endişelenmen gereken bir şey yok."

Herkes. Buna ben de dahildim. Hemen karşılık vermeyince Gunn söze girdi. "Bana söyleyeceğin bir şey mi var?"

Ama içimdeki şaşırtıcı, neredeyse elektrik dolu gerginlik donuk bir uğultuya geçit verdi. "Parıltıyla ilgili problemimize bir çözüm bulmuş olabilirim," dedim düz bir sesle.

Bunun üzerine Gunn haritaya bakmayı bıraktı.

Derin bir nefes aldım. "Alex'in bu geceki ayaklı camı büyülediğimiz, çift taraflı numaramız hakkında söylediği alelade bir şeyden aklıma geldi." Birkaç santim öne doğru eğildim. "Büyünün canlı olduğu hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorsunuzdur, onun da bizim gibi istekleri ve ihtiyaçları olduğunu."

"Ee?"

Ellerimi inceledim. "Ya... ya kan büyüsünü bir şekilde büyülemeyi başarabilirsek? Ya bizzat büyüye numara yapabilirsek?"

Gunn'ın yüzü taş misali hareketsizdi, etkilenmemişti. Cesaretimi biraz kaybetsem de devam ettim. "Parıltısı mayalamadan önce şişenin tepesine çift taraflı bir numara yapacağız. Aym ayaklı cama yaptığımız numara gibi ya da iki yöne de farklı gö-

rüntüler yansıtan koruyucu bir duvar gibi." Tüm süreci bir kez daha kafamdan geçirmeye çalıştım. "Ardından kan büyüsünü bu çift taraflı numaranın üzerine yapacağız."

Âdeta kafasmda dönen dişlileri görebiliyordum. "Yani senin dışında biri şişeyi açabilecek mi?"

Başımla onayladım. "Açabilmeleri gerek. Çünkü kan kafesi sadece içeriden dışarıya doğru etki edecek, dışarıdan içeriye doğru değil." Masasının üzerinde duran su şişesini aldım. "Tam burada bir tıpa olduğunu hayal edin," dedim şişenin boynunu işaret ederek, "iki numarayı birbirinden ayıran bir tıpa. Sıvıya bakan tarafı kapalı bir kap ama yukarıya bakan tarafı açık. Kan büyüsünü bu tıpanın üzerine yapacağım." Tekrar şişenin boynunu işaret ettim. "Ama şişeyi aslında buradan kapatacağız." Şişenin tepesine vurdum. "Alıcı gerçek kapağı açabilecek ama içindeki büyü bundan bihaber olacak. Kendini hâlâ kapana kısılmış, kan büyüğü tarafından kafeslenmiş sanacak. Kendisine bir numara yapıldığından haberdar olmayacak."

Yavaş yavaş Gunn'ın yüzünde bir gülümseme belirmeye başladı. "Ama içindeki parıltı hâlâ oraya kapatılmış olacak..."

"Kapatılmış olmayacak, salıverilmiş olacak," diyerek sözünü kestim. Ardından durup bir nefes aldım. *Gunn'ın sözünü kesmemeliyim.* "Büyünün kendisine bir numara yapıldığını bilmemesi," diye tekrar konuşmaya başladım, bu sefer daha çekingen bir şekilde, "numararın yapılmadığı anlamma gelmez. Şişe açılacak. Parıltının raf ömrü o zaman başlayacak."

Gunn uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra kısaca, "Göster," dedi.

Uzanıp elimdeki şişenin kapağını açtıktan sonra arkasına yaslanıp göstermemi bekledi.

Yutkunarak gerginliğimi, korkumu ve endişelerimi geçirmeye çalıştım. *Bunu yapabilirsin. İşe yarayacak. İşe yaramak zorunda.* Sağ elimi canım üzerinde tutarken sol elimi şişenin üzerine doğru salladım. "Yakala ve böl; aşağısı kapalı, yukarısı açık." Küçük, cam bir tıpa parıldayarak şişenin ağzında belirdi. Ardından

gözlerimi kapayarak parıltımı şişeye mayalamak için büyü yeteneğimin camdan süzülüp şişedeki suyu saf, kırmızı parıltıya dönüştürmesine izin verdim.

Gunn'a bir bakış attım. "İşte beklenen an." Tek kelime etmeden mektup açacağını bana uzattı. Kısa bir duraksamanın ardından hızla koluma bir çizik attım. Kesikten çıkan taze kan şişeye damlayarak yarattığım cam tıpanın çevresini sardı. Ardından yavaşça kana bulanmış tıpanın hemen üzerine gerçek kapağı kapattım. *"Amaç, cesur bir kalp ve bir fedakârlıklı." Büyümü söyledim. "Kendimden bir parça veriyorum sonsuzluk kafesine. Dileğim parıltının sonsuza kadar bu kafeste kalması ya da ben serbest bırakana kadar."*

Şişe köpürüp sarsılarak feda ettiğim kanı kabul etti ve durmadan önce son bir kez daha titredi.

"İşe yarayıp yaramadığını ne zaman göreceğiz?" dedi.

"En az bir günü geçirdikten sonra. Kafes büyüünün, parıltıyı normal raf ömründen daha uzun süre tuttuğundan emin olmamız gerek." Duraksadım. "Ardından başka biri açmaya çalışacak."

Gunn düşünceli bir halde tekrar sandalyesine yaslanıp tırnaklarını kemirmeye başladı. Uzun uzun şişeye baktı. "Eğer bu işe yararsa pazarın altını üstüne getirecek," dedi kısaca.

Ama "pazarı", fikrim işe yaradığı takdirde parıltıya bağımlı hale gelecek insanları düşünemezdim; onların yuvaları yıkılabilir, aileleri kimsesiz kalabilirdi. Bu korkakça gelebilirdi ama zaten hiçbir zaman bir kahraman olduğumu varsaymamıştım. Ben sadece dünyanın küçük bir bölümünün iyiliği için çalışıyordum. Ayrıca Gunn bana başka bir şans tanımamıştı. Aynı deponun yanındaki açıklıkta, büyüülü kapının içinde yaşananlar gibi...

Siz ya da onlar.

"Eğer sen bunu ekibe öğretirsen ve hepsi de işe alacağımız kendi büyücü ekiplerini eğitirse," diyerek Gunn süreci düşünmeye başladı, "büyük sevkیاتlar yapabiliriz. Daha fazla büyü yeteneği olan serseri işe alıp seri üretime geçebiliriz." İç çekti. "Üretimimizi her zaman, her yere gönderebiliriz. Anladığım ka-

darıyla tek sınırlama şîşeyi açar açmaz içindekileri bir günde birtirmek zorunda olmak.”

Suçluluk duygusunu kovalayarak cevap verdim: “Ki bu da insanların tekrar bize dönmesini, daha fazlasını istemesini sağlayacak.”

Gunn bunu üzerine açgözlü kocaman bir kahkaha patlattı. “Dua edelim ki öyle olsun Joan.” Öne doğru eğilip defterini açtı ve “Tamam. Sana haber veririm,” dedi.

Kapıya doğru ilerlerken âdeta bir dizi prangadan kurtulmuş, omuzlarımdaki yük gerçek anlamda hafiflemiş gibi hissediyordum. Başarmış olabilirdim. Gunn’a istediği şeyi vermiş, gerekeni yaprak Ruby’yle Ben’in geleceğini garanti altına almıştım...

“Joan, bir şey daha var. Alex Danfrey hakkmda soru soruyordun.” Tekrar hâlâ defterine odaklanmış halde olan Gunn’a döndüm. “Onunla yakınlaşma, anlıyor musun?”

“Efendim?”

“Ne dediğimi duydun.” Duraksadı. “Ayrıca,” yüz hatlarma ukala, küçük bir gülümseme yerleşti, “cesur kalbini koruman lazım.”

Bunu söylemesiyle kendimi tekrar kafese tıklmış gibi hissetmeye başladım ama bu seferki prangalarım daha farklıydı.

Gunn’ın buna hakkı yoktu. Diğer her şeyi kontrol edebilirdi ama kalbimi edemezdi.

Gunn ben hareket etmeyince ve cevap verecek cesareti bulamayınca, “Hadi Joan,” dedi. “Gidebilirsin.”

Çözümün başarısız olacağı endişesiyle sinir topuna dönüştüğüm için diğer şeylere odaklanmaya çalıştım: kendimi performansımıza, Alex’le birlikte yaptığımız, seyircilerin bayıldığı gösterilere verdim. Alex’le giderek daha iyi hale geliyorduk. Çarşamba günü Alex’in aklıma kopyamın bulunduğu arka planı değiştirmek geldi ve benim görüntümü bir göle yüzmeye götürdü. Ertesi gece ben onu kopyasını bir kar fırtınasından geçirerek seyircilerin beğenisini kazandım. Şansıma geceleri sergilediğimiz baş

döndürücü performanslar ve gündüzleri yana yana yaptığımız uzun ve keyifli çalışmalar haftanın büyüğü bir bulanıklık halinde geçmesini sağladı. Hafta sona ererken Gunn'la ilgili endişelerimi rafa kaldırmayı başarmıştım.

Ama Cuma günü Gunn gelip yatak odamın kapısını çaldı. "Bay Gunn."

Gunn'ın gözleri elektrik saçıyordu ve elleri resmen titriyordu. Kapıyı arımdan kapatarak elini omzuna çapraz asılmış çantaya sokup kan büyüyle kafeslenmiş parıltıyı çıkardı. Pazartesi gecesi mayaladığım, ağzında cam tıpa bulunan şişenin kapağı hâlâ kapalıydı. Ve içindeki parıltı hâlâ mükemmel parlak kırmızılığı-nı koruyordu.

Kapanım kolayca açıp tekrar kapattı.

"İşe yaradı," dedim.

Gunn şişeyi dikkatlice yana çevirdi. "Ah, hem de ne yaramak. Sabah içindeki malın bir damlasını denedim de. Joan, bu kusursuz." Başardık. *Başardım.* "Yüksek rütbelilerin bir kısmı haliha-zırda destek veriyor. Gerçekleşti, plan hayata geçiyor. Onların desteğiyle bu gece bir dağıtıcıyla buluşacağım, o yüzden bir şişe daha yapman gerek," dedi hızla, "onu iş birliğine ikna etme çalışacağım."

Nefesini yüksek sesle verirken, "yüzde on" sözcükleri trafik ışığı gibi zihnimde yanıp duruyordu.

Gunn parıltı şişesini çantasına geri koydu. "Anlaşmaya varmak ve pürüzleri gidermek gece boyu sürebilir. O yüzden bu gece ekiple senin ilgilenmen gerek; bir final gösterisi seç ve salonu yönet. Yılbaşı gecesi olduğundan kalabalık kutlama yapma havasmda olacaktır."

Yutkundum. "Affedersiniz efendim. Toplantının burada olmayacağını mı söylüyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Colletto'nun Union İstasyonu'nun oradaki parıltı salonuna gideceğiz. Burada yapmak çok riskli."

Bir dakika Colletto, yani D Sokağı Çetesi'nin patronu olan Colletto mu? Shawların tüm iç dinamiklerini bilmesem de Gunn ve Col-

letto arasındaki bir toplantının sadece *riskli* olmakla kalmadığı-
nın farkındaydım. Çeteler birbirlerinin can düşmanıydı.

“Ekip iyi olacak, sen de iyi olacaksın,” diyerek düşüncelerimi böldü Gunn, muhtemelen tüm yüzümü kaplamış olan endişeyi bu gece Mahzen’in sorumluluğunu üzerime alacak olmama yormuştu. “Sadece binayı küle çevirmeyin, tamam mı?”

“Efendim...” Daha fazla detay öğrenebilmek için önce doğru atıldım ama Gunn çoktan kapıyı arkasından kapatmıştı.

Ellerimle saçlarımı avuçlayıp yatağıma doğru ilerledim ve üzerine çöktüm. Bu gece topluğu ben yönetecektim. Gösteri, benim gösterimdi. Dayanıklı bir parıltı yaratmam ve onu dağıtmam mümkün olabilirdi. D Sokağı, Shawlarm düşmanı bir şekilde bu işin içindeydi.

Ardından bir düşünce güçlü bir şekilde zihnimde belirip diğerlerinin hepsini bastırdı; susmayı reddeden bir düşünce: *Yüzde on. Ben ve Ruby hayatları boyunca bir daha para derdi yaşamayacaklar.*

Gunn onca gün önce bu odada bana, *Kazanana ya da yere yığılana kadar koşuyorsun*, demişti. O sıra bu kelimeler utanç verici gelmişti, özellikle de onun gibi bir adam tarafından söylendikleri için. Ama kendimi bu sözcüklerin diğer anlamını görmeye adanmıştım. Elimde olan her şeyi vermiştim, vermeyi istemediğim, aslında bana ait olmayan şeyleri ama buraya yapmak için geldiğim şeyi başarmıştım. Ruby ve Ben’e sahip çıkıyor, hayatlarının daha iyiye gitmesini sağlıyordum, hem de benim ya da ailemin hayal edebileceğinden de fazlasıyla. Ve bir kerelik de olsa bununla gurur duymak için kendime izin verdim; pişmanlık, utanç ya da korku olmaksızın.

Zaferin tadım çıkarmak için kendime izin verdim.

Gün daha da iyiye gitti. Provaya ekibin, patronu oynayacağım için hayatımı cehenneme çevirmelerini bekleyerek indiysem de onlara Gunn’ın bu gece dışarıda olacağını ve *benimle* uğraşmak zorunda olduklarını söylediğimde neredeyse tek bir homurtu dahi işitmedim, Tommy ve Rose’dan bile. Provalarımız açıklık-

taki, tek gerçek derdimizin büyümüzün sınırlarını keşfetmek olduğu günleri andırdı. Kan yok, arka odalarda dönen pazarlıklar yok, sırlar yok.

Bunun şerefine ben de çok boyutlu final gösterimizin, Billy ve Ral'ın Gunn'ın bizi test ettiği ilk gün açıklıkta yaptığına benzer bir bahçe olmasını teklif ettim.

Çünkü dile getirmenin mümkün olmadığı ama büyüünün söyleyebileceği şeyler vardı.

Biraz erken ara vermiştik ve hep beraber Mahzen'in kapısında sigara içip gösteri alanında kapalı kalmış hava yerine kış rüzgârının tadını çıkarıyorduk. Ral, "Final gösterisi mükemmel oldu Joan," dedi. Gülümsemesi ve buğday rengi teni geri dönmüş, parlaltı macerasının izleri silinmişti. Bu beni rahatlatmış ve başımla onaylayıp omzuna dokundum. Sanırım bazen hepimizin biraz kaçmaya ihtiyacı oluyordu.

"Bahçe bugüne kadar yaptığımız en iyi final gösterilerimizden biri olabilir. Çok güzel." Grace bir şekilde çiçeklere dönüşürdüğü bir dizi duman halkası üfledi. Onları yakalamaya çalışırken kahrkaha attım.

"Haklılar," diye fısıldadı Alex yanı başımdan. O kadar yakındı ki kollarımız birbirlerine değiyor, teni yeni kan büyüü yaralarım hafif bir baskı uyguluyordu. Kafasını kaldırıp bana yüzünde o mükemmel sırılsıklam baktı. "Bu geceki müşteriler Gunn'ın işi çıktığı ve dümene sen geçtiğin için şanslı. Bu gece olağanüstü olacak."

Kapılar gece için açıldığında daha önce kokusu elbette burnuma çalınmış olsa da tadını hiç alamamış olduğum lezzetleri damağımda hissettim: gurur ve sahiplik. Sanki Kızıl Mahzen gerçekten benim gösterim olabilirdi. Sanki kalabalığın başlarını döndürüp onları etkilemek ve âşık etmek için doğmuştum.

"Hadi burayı ateşe verelim Joan," dedi Alex, en sık giysileri içindeki müşteriler kokteyl barına doğru ilerlemeye başladığında.

Gülümseyişine karşılık verdim. Yalan söylemeyeceğim: smokini içinde gösteri salonuna ilk girdiğinde neredeyse kollarımı

boynuna dolayacaktım. Alex bana büyüünün insana kendisini nasıl hissettirebileceğini hatırlatıyordu. İnsanla oynayışını, alay edercesine sokulup, insanı tamamen etkisi altına alan en iyi gösterileri anımsatıyordu.

“Ben hazırım,” dedim. “Umarım ayak uydurabilirsin.”

“Biraz fazla kibirli değil misin, özellikle de dün gece kalabalığın yüzde altmış altısının aynanın benim tarafıma toplandığı düşünüldüğünde?”

“Yüzde altmış altısı mı? Buna emin misin?”

“Eminim,” diye alay etti camı tutan ayağı kendi tarafında geçerken. “Kendini geliştirmen gerekebilir Joan. Boynuz kulağı geçiyor.”

Baştan aşağıya kürklere sarınmış ve kıpkırmızı rujlar sürmüş bir grup yaşlıca kadın, sol tarafımdaki banka yerleşirken birbiriyle uyumlu siyah ipek kıyafetler içindeki birkaç çift de sağ tarafıma oturdu.

“Ağzın değil büyüünün konuşsun Danfrey.” Başımın aynanın bana dönük tarafını işaret ettim. “Bence gösterinin sonunda tüm kalabalık beni izliyor olacak.”

Yalancı bir şaşkınlık ifadesi takındı. “İş ciddiye bindi,” dedi. “Hodri meydan.”

Alex seyircileri kopyama yaptığı etkileyici bir numarayla hazırladı ama ağızlarını açık bırakacak kadar iyi değildi. Bunu ön sıradaki kadınların, yaptığı numara yerine Alex hakkında fısıldaşmasından anlayabiliyordum.

Sıra bana geldiğinde varımı yoğumu ortaya koyarak kopyasını bir fener gibi aydınlattım. Yüzü, kıyafeti, teni... hepsi ışıldıyordu. Camdan yansıması öte dünyadan gelmiş gibi parıldıyordu. Onun tarafındaki seyircilerden bir kısmı fısıltılar karşısında ayağa kalkıp yaptığımı görmek için eğildiler. Alex bile her zaman ki düzenimizi bozarak numarama karşılık vermek yerine bana doğru birkaç adım attı ve gizlice yaptığım şeye bakmaya çalıştı.

“Gösterinin sonuna kadar beklemen gerekiyordu,” dedim sahte bir fısıltıyla ve en yakındaki müşteriler güldü.

“Bekleyemedim.” Yüzü neredeyse kopyası kadar göz alıcıydı. Flört ediyor, atışıyor, büyümüzle birbirimize zorluyorduk; ikimiz de bunun farkındaydık.

Onu yenmeyi çok istiyordum. Küçük bir yanımda ise onun beni yenmesini diliyordu.

Gerçeği söylemem gerekirse ikimizin de şaha kalkmamızı istiyordum.

Ardından tüm gücümle Gunn’ın Alex hakkındaki uyarılarını zihnimden uzaklaştırdım. Çünkü Gunn şu an burada değildi. Bir kereliğine de olsa yapmam gereken şeye değil, istediğim şeye odaklanabilirdim. Ve belki de sadece bu geceliğine bunu hak ediyordum. *Kendimi bunda kaybetmek istiyorum... Kendimi Alex’te kaybetmek istiyorum.*

Numarayı tekrar tekrar yaptık ama henüz numaranın tam olarak olgunlaştığına emin olmadan saat dokuz kez çalarak zamanın dolduğunu söyledi.

“Aradan sonra yerimizde buluşuruz, tamam mı?” dedim Alex’e ulaştığımda.

“Nereye gidiyorsun?”

“Salonu ben yönetiyorum, unuttun mu?” Ona göz kırptım. “Gunn’ın yerini alıyorum. Ekibin geri kalanına bakmam lazım.”

Alex salon numaraları yapmak için kalabalığa karışırken ben de herkesin final gösterisine hazır olduğunu teyit etmek için diğerlerini bulmaya gittim. Bu ilk gösterimizmiş gibi hissediyordum.

“Gergin olduğunu biliyorum ama her şey yolunda gidecek Joan,” dedi Grace onu ön tarafa yakın bir yerde bulduğumda. “Ayrıca ben Gunn’dan ziyade sana hesap vermeyi tercih ederim.”

“Billy ve Ral iyiler mi?”

Gülümsedi. “Sanırım onların bahçesini övdüğün için onur duyular.”

Gülümsediğimi hissettim. “Peki Tommy ve Rose?”

Gösteri alanın diğer tarafına, Tommy ve Rose’un bir şeyler fısıldaştığı yere baktı. “Onları okumak her zamanki gibi zor.” Güldü. “Sanırım iyiler.”

Onunla birlikte gülerek elini sıktım. Yanımda olduğu için, her şeyi için minnettardım ve bir dakikalığına bu mekân Gunn'ın değil de benimmiş gibi davrandım.

Bir amacım varmışçasına, *kendimden emin bir edayla* kalabalığın içinden geçtim. Alex'in yanına gidip final gösterisine başlamak için heyecanlıyım. Onu gösteri alanın diğer diğer tarafında gördüm ve McEvoy tarafından kenara çekilmiş olduğunu fark ettim.

Olduğum yerden büyü kullansam dahi ne konuştuklarını duyamazdım ama Alex üzgün görünüyordu. Kaşları çatıldı ve bakışları yerde ellerini kullanarak konuşurken McEvoy âdeta havlarcasma öfkeli bir biçimde sözünü kesti. Aramızda odanın yarısı kadar mesafe olmasına rağmen McEvoy'un gözlerin altındaki mor halkaları ve donuk gri tenini görebiliyordum. Ya büyülü bir şeyin yoksunluğunu çekiyor ya da onun etkisinden yeni çıkıyordu. Alex'in yakasını kavrayarak onu kendine doğru çekti.

Panik beni ele geçirdi ve kalabalığı yararak onlara doğru ilerlemeye başladım, gerçi Alex'e ulaştığımda ne yapacağım da bilmiyordum. Shawlarm patronuna sakinleşmesini mi söyleyecektim? Biraz hava almasını mı? Gunn burada değildi, etrafta McEvoy'u sakinleştirebilecek yüksek rütbeli kimseler yoktu...

Şükürler olsun ki onlara ulaşmadan McEvoy Alex'ten uzaklaşarak final gösterimiz için ortadaki alanda toplanmaya başlayan kalabalığın aksi istikametine ilerledi.

Alex'in omzuna dokundum.

Döndüğünde âdeta bir hayalet görmüşe benziyordu.

"O da neydi?" dedim nefes nefese.

"Bir şey yok, önemli değil," dedi Alex yavaşça ve elini sarı saçlarında dolaştırdı. "Sadece bu gece kendisine izin vermiş ve tozdan kafası güzel. Onu daha önce de bu halde gördüm. Hıncıru benden çıkarmasına alıştım."

Alex gibi birinin o şekilde davranılmaya, bu davranışı kabul etmeye nasıl alıştığından emin değildim. Bu, McEvoy'da biraz daha nefret etmeme sebep oldu. Ayrıca eğer bu mükemmel ço-

cuk, sindirilmeyi yüzünde bir gülücükle karşılayabiliyorsa acaba babası nasıl biriydi ki? "Onu burada, bu dünyada görmek sokaklarda görmeye nazaran daha mı tuhaftı?"

"Tuhaf ama iyi bir açıdan," dedi Alex. "Onu gölgesinden çıktığım için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor."

"Hadi." Elini tutup onu nazikçe çektim. "Sanırım senin temiz hava alma zamanın geldi."

Ve çok boyutlu final gösterimiz tam olarak buydu. Salon boyunca ağaçlar filizlenip çiçek açtı. Bir kat yukarıda asılı duran çapraz kafesin üzerini çift kapıdan arkadaki sahneye kadar uzanan bir sarmaşık kapladı. Kuşlar uçuşarak iki kat yüksekliğindeki tavan boyunca gezindiler ve beton zeminden çimenler fışkırdı. Ekibimizin büyüğü seyircilerin önünde hayat bulurken Alex elimi tutup sıktı. *Bir varmış bir yokmuş, sonunda kendine denk, büyüünün tam olarak ne olabileceğini anlayan birini bulan bir büyücü varmış...*

Alex de aynı büyü gibi içimdeki hassas, saf ve elektrik yüklü bir noktaya dokunuyordu. Onun yanında kendimi... hafif ve özgür hissediyordum, âdeta kendi kişisel kafamı yaşıyormuşum gibi ve Gunn'ın burada olup ağırlığıyla beni dizginleyememesi aklıma benden hiç beklenmedik, vahşi bir fikrin gelmesini sağladı. Kaderimin bir anda dönüşünü kutlamamı, kendime küçük bir ödül vermemi, daha cesurca ve rahat yaşamamamı sağlayacak bir fikir. Dürüst olmam gerekirse bunu yapmayı istiyor muydum yoksa yapmaya *ihtiyacım* mı vardı, yani kendimi bırakma, görevimi, geçmişimi, kendimi unutma-arzusu tek başına hareket edecek kadar güçlenmiş miydi, emin değildim. Ayrıca onunla sahip olduğum karmaşık geçmişe rağmen kendimi arzuladığım kadar kaybetmemi sağlayabilecek tek şeyin parıltı olduğunu biliyordum.

O yüzden büyücü parıltımızı mayalamak için sahneye yönelirken döndüm ve "İşimiz bittiğinde bence... bence bu gece kabalığa eşlik etmeliyiz," dedim Alex'e.

Sahnenin merdivenlerine yaklaşırken şaşkın gözlerle beni inceledi. "Ne demek istiyorsun, büyücü parıltısı mı içelim?"

Kızarıp bakışlarımı kaçırdım. *Ya o içmek istemezse? O zaman ne olacak?* "Tommy ve Rose her gece içiyorlar... Billy ve Ral da sık sık kalabalığa katılıyorlar. Sadece bir gecelik, kutlama amaçlı. Bir seferlik. Yani, tabii, eğer sen de istesen..."

Karman çorman cümlelerin havada asılı kalmasma izin vererek Alex'in yüzünden geçen duygu fırtınasını izledim. Sahnedeki yerimizi alıp hepimiz yerleştirilmiş cam şişelerin başına geçtik.

Ardından Alex bana doğru eğilip, "İstiyorum," diye fısıldadı.

Şişelere büyü gücümüzle dokunduk ve bütün seyircilere yetmesi için aynısını bir kez daha yaptık. Sahne görevlileri parıltı şişelerini onları şat bardaklarına dökerek kalabalığa dağıtmaya başladılar. Ardmdan mekâna mükemmel bir kaos hâkim oldu ve Grace hariç tüm ekip deliliğe katılarak en yakındaki sahne görevlisinin tepsisinden birer şat bardağı almak için sahneden inmeye başladı.

Bu sefer onlara Alex'le ben de katıldık. Arkamdan, "Joan, bekle, nereye gidiyorsun?" diye seslendiğini duysam da Alex'le birlikte merdivenlerden inerken bakışlarımı ondan kaçırdım. Çünkü ben de bunu yaptığımı onun kadar şaşırmıştım ama durmayı da istemiyordum.

Alex çevresine baktı. "Seyircilerle birlikte burada mı kalmak istiyorsun?"

Hayır, seni sadece kendime istiyorum. "Gunn dışarıda olduğu için yardımcı patronlar bu gece VIP salonunu kullanmıyorlar. Oraya gidebiliriz."

"Gunn ne kadar da cömertmiş." Alex gülümsedi. Ama onun da neredeyse benim kadar gergin olduğunu görebiliyordum. "Önden buyur."

Sol taraftaki koridorda bulunan küçük salona girdiğimiz anda kapıyı ardımdan kapatıp büyüyle sıkıca kilitledim. Odanın samimi bir havası vardı: birkaç koltuk, küçük, yuvarlak bir masa ve bir kanepe. Burası Gunn'ın kodaman müşterilerinin ve yardımcı patronların büyü örtüsü altında gizlice toplanmaları için yapılmıştı. Ama şu anda bize aitti. İçerideki hava elektrik yüklü,

tehlikeli geliyordu. Alex'le daha önce de baş başa kalmıştık ama bu şekilde değil.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Alex parıltıyla dolu şat bardağını kaldırdı.

Jed Amca ve onun kendisini şişede kaybetmesi sağ olsun parıltı benim için hep karanlık yanlara sahip olacaktı. Yine de Alex'ten çok daha fazlasını istiyordum ve parıltı sadece kendimden kaçmamı değil, ona burada ve şu anda sahip olmamı da sağlayacaktı. "Sanırım." *Ama emin olduğumu biliyorum. Çevremize bir koza örmek istiyorum. Sadece tek bir geceliğine seni kelimelerin ifade edemeyeceği, sadece büyüünün söyleyebileceğine emin olduğum şekilde anlamak istiyorum.* "Daha önce hiç içtin mi?"

Alex bardağma baktı. "Birkaç kez. Karanlık dönemlerde." Kafasını kaldırdığında gözlerinde sıcaklık ve açlığın tuhaf bir karışımı vardı. "İçimden bir ses seninle birlikte daha farklı olacağını söylüyor."

Bunun üzerine kendime geri adım atma şansı tanımadan parıltıyı alıp kafama diktim.

Yutarken âdeta bir ocağın üzerinde ısıtılmış kola içiyordum gibi boğazımı yakıtı ama mideme indiğinde karnuma ılık bir bal misali yayıldı. Ardından sıcaklık boğazıma doğru tırmanarak zihnime ulaştı. Tüm dünya hayat bularak dans etmeye ve dönmeye başladığında tökezleyip köşeye yığıldım. Kulaklarımda yankılanan delice kahkahaların benden geldiğini anlamam biraz vakit aldı.

"Oha," diye fısıldadım ve ardından gülerек yanıma, yere oturmakta olan Alex'e baktım. Tekrar güldüm. "Oha' kelimesi kulağa çok tuhaf gelmiyor mu? O... H... A..." cümlesini söylerken O, H ve A harflerinin küçük konuşma baloncukları gibi ağzımdan çıktığını gördüm.

"Al bakalım." Hızla nefes alıp veriyordum, parmaklarımla ağzımdan çıkarak tavana doğru yol alan A harfini tutmaya çalışırken kıkırdadım. "Alex'in A'sı."

Bir ateşböceği misali avucumda tuttuğum harfi Alex'e uzat-

maya çalıştım. Ama o çoktan yere çökmüş, kollarını ve bacaklarını açarak sırtüstü uzanmıştı, sanki parıltı gökyüzünü gözler önüne sermişçesine salonun tavanını izliyordu.

Bir dakika, gerçekten de *sermişti*.

“Aman Tanrım.” Onun yanma uzandım ve yanıp sönen kıpır kıpır yıldızlardan oluşan tozlu ve parıltılı bir girdabı andıran takımyıldızına baktım.

“Bu çalgınca,” diye fısıldadı Alex yanımdan. Bana baktı; gözleri de yıldızlar kadar parlak ve vahşiydi. “Sence büyü yeteneği olmayan insanlar da parıltı içtiklerinde kendilerini böyle mi hissediyorlardır?”

“Parıltının etkisini muhtemelen onlar için daha yoğundur,” dedim. “Çünkü biz dünyayı büyü’nün tüm *olasılıklarıyla* kaplı halde görüyoruz.” Bunu ona açıklayabilmek çok önemliymiş geliyordu. “Ama normal insanlar, şey, onlar dünyayı olduğu gibi görüyorlar.”

“Vay canına,” dedi Alex. “Ne kadar da anlamlı konuştun Joan.”

Güldü ve ben de şakacı bir şekilde ona yumruk atmaya çalıştım ama benden kaçarak ayağa kalktı. Ardından beni de kaldırarak dans edecektimiz gibi kendisine çekti. “Müziğe ihtiyacımız var,” diye fısıldadı.

Bir anda gramofon belirdi ve Shawların VIP salonundaki sığınağımızda bir hışırtı yükseldi. Ardından mekân, bilinmeyen bir şarkıcının ezgileriyle doldu. İkimizde kahkahalara boğulup dans etmeye başladık. Foxtrot dansıyla başlayıp Charleston’a döndük ve Alex karmaşık bir tap dansı numarası eşliğinde duvarın yarısına kadar tırmandıktan sonra yere düşüp kahkahalara boğuldu.

Müzik yavaşladı.

Alex ayağa kalıp bana yaklaştı. Elimi tutarak beni kendisine çekti. Tüm bu süre boyunca burnuma sadece onun her zamanki sabununun, neredeyse baharatlı sayılabilecek parfümü andıran kokusunu değil, daha baş döndürücü, daha taze ve her şeyi kaplayan başka bir şey daha geldi: olasılığının kokusu.

"Bu gece oda boş olduğu için şanslıyız," dedi Alex. "Burada baş başa olmak seni bütün o kalabalıkla paylaşmaktan daha güzel."

Omzuna yaslanmış halde gülümsedim. "Ben de kendimi şanslı hissediyorum."

Alex'in göğsünün yanağımın altında inip kalktığını hissediyordum. "Bu arada oda neden boş ki? Gunn nereye gitti?"

Gunn'ın adının geçmesi dahi uyarı sinyali gibiydi; bu mükemmel rüyanın devamını tehdit ediyordu. Derin bir nefes verdim. "Emin değilim. Dışarıda yapacak bir işi olduğunu söyledi."

"Peki." Alex başını onaylar şekilde sallarken çenesi yumuşak şekilde saçlarıma değdi. "Ama anladığım kadarıyla o sadece Mahzen'i yönetiyor, öyle değil mi? Başka ne işi olabilir ki?"

Damarlarımda dolaşan parıltıya rağmen Gunn'ın uyarıları ortaya çıkıp zihnime bir halat gibi dolandı. *Parıltısı ve anlaşmayı kimse bilmemeli.* "McEvoy için bir iş falan hallediyordur sanırım."

"Tuhaf çünkü McEvoy da onu arıyordu..."

"Alex?" dedim yumuşak bir sesle. "Şu an Gunn'ı düşünmek istemiyorum."

Başıyla onaylayarak beni kendisine doğru daha da çekti ve şarkıcı mırıldanmaya başladı. "Âşık olduğunda zaman durur..." Ardından yanımdaki Alex'in açtığı ağzından bir şekilde kadın sesi çıktı, "Gökteki yıldızlar ebedi olur..."

Güldüm ve başımı omzuna dayadım. "Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum ama lütfen dur. Tüyler ürperתי."

Benimle birlikte gülerek şarkı söylemeyi bıraktı ve beni göğsüne biraz daha çekti. Ardından müzik kesildi ve duyulabilen tek şey bir çift davul gibi atan kalplerimizin sesi oldu.

BUM. BUM. BUM.

"Bu çok hoş Joan." Elini saçlarımmın arkasına koyarak parmaklarını ensemden gezdirdi. "Hayır, bu mükemmel. *Sen* mükemmelisin."

Omzuna biraz daha sokuldum. Alex'in bana bakışları da neredeyse parıltı kadar etkileyiciydi. Kendime onun gözünden baktığımda onu *hak ettiğimi* düşünüyordum. Hatta ailem için

yaptığım yanlışları düzeltmekten fazlasını içeren bir şans daha hak ettiğimi. Belki de geçmişî ardımda bırakabileceğimi.

“Hangi geçmişî Joan?” dedi Alex yumuşak bir sesle.

“Sesli mi konuşuyordum?” diye resmen sızlandım.

“Bilmiyorum... ama ben duyabildim.”

Göz ucuyla beyaz bir parıltı gördüm; bir gecelik, bana uzanan eller, köşeden beni izleyen endişeli ve gergin bir yüz.

Nefesim kesildi ve Alex’ten uzaklaştım...

Ama görüntü yok olmuştu.

“İyi misin?”

“Evet, evet, iyiyim.”

Ama odanın öbür ucunda kapının yanında zayıf, insanın içini ürperten görüntüye sahip bir kız duruyordu. Ağlayarak bana uzandı, “Joan, onu göremiyorum. Joan, onu kaybediyorum...”

Parıltının kafası birdenbire çok fazla, çok yoğun ve çok gü-rültülü gelmeye başladı. Yere çöktüm ve kendimi bir top haline getirip kanepenin yanına kadar geriledim. Gözlerimi kapattım.

Ama tek görebildiğim şey bileklerimde kıvrıla kıvrıla akan kandı...

“Durdur şunu.” Ama ağzımdan çıkan ses Ruby’ninkiydi. “Aman Tanrım.” Ellerimi gözlerime bastırdım. *Dur. Dur dur dur dur dur...*

“Ne var? Ne oldu?” dedi Alex yanıma otururken.

Ona bakmadım. “Parıltının etkisi çok yoğunlaşıyor. Artık neyin gerçek neyin hayal olduğunu ayırt edemiyorum.”

“Sanırım amacı da bu.” Gözlerimi açtım ve Tanrım, Alex’in fısıltısının omuzlarımin çevresinde dolaştığını *görebiliyordum*, yoğun ve gri pusu andırıyordu. *O gece kulübeminiz arka tarafındaki pusu andırıyordu; annemin yalvarmaları, ağlamaları, göster bana Eve, göster...*

“Ben olduğunu sandığın kişi değilim,” deyiverdim.

Alex bocaladı ve hafifçe geri çekildi. “Joan her şey yolunda, sadece kafan güzel.”

“Sorun parıltı değil, benim.” Gözlerimi tekrar sıkıca yum-dum. “Bende bir sorun var.”

Bu kelimelerle içimdeki baraj açılmışçasına gözyaşlarım yavaş yavaş sel misali süzölmeye, ağzıma tuzlu tatları gelmeye başladı. Ardından daha önce asla söylemeyi başaramadığım, en azından yüksek sesle dile getiremediğim sözcükleri söyleyeceğimi anladım, kendimden de Jed'den olduğı kadar nefret etmeme neden olan sözcükleri. Bunu düşünürken bile zihnim, *Dur Joan, yapma, yapma, yapma, söyleme, bunu gerçek hale getirme*, diye haykırıyordu ama, "Annemi öldürdüm," deyiverdim.

Alex bana baktı. Yüzünde şaşkınlık (*yoksa korku mu? Ya da tiksinti mi?*) vardı. "Neden bahsediyorsun?"

"Dokuz ay önce," diye fısıldadım, "tam büyü yeteneğimin ortaya çıktığı zamanlarda. Ondan korkuyordum; geç ortaya çıkmıştı ve büyü yeteneğinin bana geçmesini hiç beklemiyordum. O geceye kadar 'yeteneğimin' olduğunu bilen tek kişi annemdi." Kanın beynime sıçramasını engellemeye çalıştıysam da başarılı olamadım. Yine de ağzım hareket etmekte ısrarcıydı. "Amcamı onu taciz ederken, kullanırken yakaladım. Amcama karşı koymaya çalıştım ama onu kurtarmak yerine her şeyi berbat ettim."

Alex tek kelime dahi etmediğinden hızla ekledim, "Bazen eğer elimdeki her şeyi veririm, tüm gücümle kardeşime ve kuzenime yardım etmeye çalışırsam belki her şeyi düzeltebilirim diye düşünüyorum. Geçmiş ardında bırakmayı hak edebileceğimi."

Kendimi toplamaya çalışırken nefesim kesildi. Darmadağın görünüyor olmalıydım. Salya sümük ağlamanın yarattığı yavan ağrıyı ve haykırışlarımın ağırlığı hissedebiliyordum. "Ama bunu hak etmiyorum. Seni hak etmiyorum."

"Joan, yeter. Bu bir *hataymış*. Çok kötü, yürek dağlayıcı bir hata," dedi yavaşça. "Ve ailene yardım edebilmek için mümkün olan her şeyi yapıyorsun."

Gözlerimi elimin tersiyle sildim. *Nasıl böyle bir şeyi alıp da bozabilir, parlak bir şeyi karalıkla gölgeleyebildim?* "Bir canavar olduğumu düşünüyör olmalısın."

“Bir canavar değilsin. İyi bir insansın.” Beni kendine çekti. “Bunu görebiliyorum. Seni görebiliyorum. Ve seni belki de asla tahmin edemeyeceğin kadar iyi anlıyorum.”

Ne demek istediğini sormak istedim, bende ne *gördüğünü*. Daha fazlasını istiyordum. Alex’le beraberken hep olduğu gibi daha fazlasını arzuluyordum. İki kolunu da bana doladı. Uzun, çok uzun zamandan beri kimse bana sarılmamıştı.

“Bazen artık kim olduğumu dahi bilmiyorum Alex,” diye fırlıdım. “Ne olduğumu.”

“Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.” Saçımı okşamaya başlayarak bana daha da yakınlı. “Ben de... aileme zarar verdim, daha farklı bir şekilde,” dedi yavaşça, çenesini başımın üstüne yaslar. “Haberler her şeyin babamın suçu olduğunu söyledi.” Nefes alışları hızlandı. “Ama D Sokağı piçlerinin onu satmasına neden olacak o dolapları çevirmesini sağlayan benim büyüdü. Ben olmasam bunların hiçbirini yaşanmazdı.” Yüzüme bakabilmek için beni kucağına doğru çekti. “Bir şansımızın daha olacağına inanmak zorundayım Joan, her şeyi farklı yapabileceğimiz bir şans. Başka biri, kendimizin daha iyi versiyonları olabileceğimiz bir şans. O yüzden kendimi burada, seninle çalışırken buldum.” Başını iki yana salladı. “Bunu hiç kimseye anlatmamıştım.”

Alex beni kibarca yumuşak bir şeyin üzerine yatırdı. Bilincimin yarı açık, yarı kapalı olduğu yıldızlarla dolu alanda altımdaki yumuşak battaniyeye dokundum. “Bunu sen mi yarattın?”

“Dinlen Joan. Hemen yanında olacağım.”

Sanırım uyuyordum ama alnımda yumuşacık bir baskı hissettirdim ve parıltının duyularımda yarattığı gürültünün içinde Alex’in sabun ve parfüm karışımı kokusu âdeta bir yol gösterici gibi burnuma çalındı. Burnumun ucuna bir öpücük kondu. “Seni tanıyorum Joan,” dedi geri çekildiğinde. “Seni anlıyorum. Kim olduğunu biliyorum. Hakkındaki her şeyi bilmesem de önemli olanları biliyorum.”

Benim de onu anladığımı dile getirmeyi istedim. Ama düşüncelerim çok ağırdı ve ağzım mühürlenmişçesine kapalıydı. Hâlâ parıltının yarattığı sancıları mı çekiyordum yoksa onlardan kurtulmuş muydum? Ayırt edemedim. Gözlerimi kapatıp karanlığın zihnimi doldurarak beni yutmasına izin verdim.

TOZ YUMAĞI

ALEX

Joan'ın saçları yarattığım yastığa yayılmıştı ve koyu bukleler kenarlarından aşağıya dökülüyordu. Altımıza yumuşak beyaz bir battaniye yayılmıştı, hayal meyal hatırladığım başka bir numara. Joan yanımda gözleri kapalı, kendisine sıkıca sarılmış halde yatıyor, âdeta uyurken bile kendisini korumak ve her şeyi içinde saklamak istiyormuş gibi görünüyordu.

Oturur konuma geçerken hâlâ VIP salonunda olduğumuzu fark ettim, başımda parıltının neden olduğu donuk bir ağrı vardı. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. *Sızdığımızda saat kaç bulmuştun?*

Sigara paketimi bulup içinden bir tane çıkardım ve yakmak için Joan'a sırtımı döndüm. Dün geceki gardımızı düşürmüş halimizi düşündüm; onun karanlık sırrını bana söylediğini ve benim de kendiminkini ona mırıldandığımı hatırladım.

Tanrım. Dün gece tehlikeliydi; onunla birlikte parıltı içmek düşüncesizce bir hareket sayılabilecek kadar tehlikeliydi. Kendimi bunu yapmaya ikna etmek için öne sürdüğüm bahaneyi düşündüm: *Joan Mahzen'deki en güçlü bağlantım ve bu bağlantıyı mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Parıltıyla kafayı bulmasını sağla. Onun zayıf anından yararlanıp ondan daha fazla bilgi al ve ilerlemen için gereken şeyleri öğrenmek için baskı yap.*

Peki ya gerçek neydi? Bunu istemiştım çünkü o yapmamı istemişti. Joan bir şekilde beni büyülemişti. Tüm bu işlerin merkezinde, avımın tam önünde duruyordu. Kızıl Mahzen'deki en güçlü büyücü, Federaller ve McEvoy için casusluk yaptığım gan-

gstere şüpheli bir şekilde sırdaş olsa da bir şekilde tüm bunların dışındaymış gibi hissettiriyordu.

Tüm gece tam bir düşüncesizlik örneği idi; salonda kafası bir dünya olan McEvoy'la yaptığım küçük görüşmeden, Kerrigan'ın bu geceki işle ilgili yalanını yakaladığını bas bas bağırmasından başlayarak. Kerrigan'la yüzleşeceğini, hatta tüm yardımcı patronlarla yüzleşeceğini söylemiş, bu gece kan gölü götürürse götürsün demişti. Şükürler olsun ki hiçbiri burada değildi ve ben onu tozun kendisini paranoyak haline getirdiğine, sakinleşmesi ve dinlenmesi gerektiğine ikna edebilmiştim. Aslına bakarsanız benim yapmam gereken şey de buydu: kimse beni görmeden burada çıkmak ve evime gidip dinlenmek.

Ama Joan'ı bu şekilde burada bırakmak istemiyordum.

Ona baktım; uyurken bile güzel ve hayranlık uyandırıcı görünüyordu. Ve kendimi gerçek olmadığına dair kandırmaya çalıştığım sır zihnimde yanıp söndü: bu kıza delice âşık oluyordum.

Rol yapıyor gibi hissetmediğim tek anlar Joan'la birlikte geçirdiklerimdi. Bu yalanlar ve büyü numaralarıyla dolu evde kendimi eski ben gibi hissettiren tek şey o oydu.

"Joan." Onu kibarca sarsarak uyandırdım. "Joan, uykuya daldın. Yukarıya çıkıp biraz dinlenen, olur mu?"

Yavaşça kendine geldi ve başında durduğumu görünce hafifçe ürperdi. "Neredeyiz?"

"Gösteri salonun yanındaki VIP odasında."

Panik halinde, "Gunn," dedi ve ben, "Bu gece dışarıda, unuttun mu?" derken tekrar yere yığıldı.

Başını sallayarak ayılmaya çalıştı. "Bir dakika ama..."

"Küçük parıltı deneyimizi hatırlamıyor musun?" dedim. "Tavanın yıldızlarla doluşunu izlediğimizi? Dans ettiğimizi? Yerde sızıp kaldığımızı?" Ona en güzel gülümsememle baktım. "Bu arada bunun tamamen senin fikrin olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim."

Ben espri yapmaya çalışsam da farkındalığın yüzüne yansıdığını gördüm. Bana söylediklerini hatırlıyordu. Kendini açtığını,

içindeki karanlığı bana gösterdiğini hatırlıyordu. Acaba buna pişman mıydı? Tanrım, umarım pişman olmamıştı.

“Alex.” Ellerini yüzüne koydu. “Tanrım, karman çorman hal-deydim. İnanamıyorum... sana söylediğim şeyler...”

Çekingen bir şekilde uzanarak saçını okşamaya başladım. “Geçmişini benimle paylaştığın için mutluyum. Seninle benimkini paylaştığım için de.” O anda her şeyin ötesinde bunun gerçekten de doğru olduğunu fark ettim. Babamın suçlarında ne kadar önemli bir rol oynadığımı itiraf etmek *doğru* olan şeymiş gibi hissediyordum. Katarsis etkisi yaratan ve özgürleştirici bir şey. Âdeta her şeyi tamamen ardımda bırakmadan önce etmem gereken son itiraftı.

Joan kendisini doğrultarak oturdu. Kafasını arkamızdaki kanepenin yumuşak, yeşil kumaşma yasladı. Öncesinin baş dön-dürücü dansı, parıltının kısıtlamaları kaldırması, onunla yalnız kalmanın yarattığı bir elektrik akımı misali çevremizde dolaşan olasılıklar, hepsi geçmişti. Belki de bizi daha dürüst ama aynı zamanda daha da rahatsız edici bir durumda bırakmışlardı. El-bette hâlâ onu öpmek istiyordum; onu kollarıma alma arzusu o kadar yoğundu ki canımı yakıyordu...

Ama şu an olmazdı. Bu şekilde olmazdı. “Yukarıya çıkmana yardım etmemi ister misin?”

Bana bitkin şekilde gülümsedi. “Sanırım bu iyi olur.”

Kalkmasına yardımcı oldum ve kolunu omzuma dolayarak onu artık karanlık ve terk edilmiş olan, sahne görevlilerinin ter-temiz yaptıkları ana gösteri salonuna yönlendirdim. Çift kapının üzerine asılı saate göz attım: gece ikiye gelmek üzereydi.

“Yeni yılın kutlu olsun,” diye fısıldadım.

Kafasını kaldırarak bana gülümsedi. “Senin de yeni yılın kut-lu olsun.”

Alanı aşıp yan yana sessizce ilerleyerek koridora çıktık. Gunn’ın ofisinin önünden geçerken ikimiz de kapısının altından sızan ışığı fark ettik ve Joan’m gözleri vahşileşti. Parmağını du-daklarına götürdü.

Aramızdaki enerji bu kadar çabuk bir şekilde değişmişti; âdeta Gunn'ın Mahzen'in içinde olduğunu bilmek Joan'ın vites yükseltmesine neden olmuştu. *Sadece Gunn'ın elindeki en iyi büyü müydü? Yoksa daha fazlası mı vardı? Gerçekten benim ulaşmaya çalıştığım zaferin bir parçası mıydı, yoksa aralarında başka, daha kişisel bir şey mi vardı?*

Beni hızla kapıdan çekerek merdivenlerin dibine çıkardı. Bir veda sözcüğü mırıldanıp âdeta koridordan yeterince hızlı ayrılmıyormuşçasma koşarak merdivenleri tırmanmaya başladı.

Ardından bir anda durumu tekrar değerlendirmiş gibi aynı hızla indi. Kollarını bana doladı. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Ona verecek bir cevap düşünmeme fırsat tanımadan gitmişti ve merdivenlerin altında tek başıma kalmıştım.

Bekledim ve gergin bir şekilde Gunn'ın kapısına baktım. Onu koruyacak büyüler olmaksızın Gunn'ı kapalı kapılar ardında bulmak bir lütuftu. Hızlı ama sessiz bir şekilde kapıya yaklaşıp, "Yükselt," sözcüğünü fısıldadığımda kapının ardındaki boğuk sesler anlaşılabilir hale geldi.

"Ekibin birkaç günde iki yüz litre üretebileceğine emin misin?" Ses tanıdık, kısık ama pürüzlüydü. Bu Win Matthews'du. *Her ne oluyorsa buna Win de dahil olmalı. İki yüz litre... iki yüz litre parıltıda mı bahsediyorlar?* Bu gösterilerde mayaladığımızın elli katıydı. *Neden ki?*

"Üretmek zorundalar. Daha azı bizi amatör gibi gösterir." Kısık, duygusuz ve tekdüze... bu kesinlikle Gunn'dı. Bir duraksama oldu. "Daha ileriye gitmeden önce hepinizin işler yolunda gitmezse arkamda olacağımıza dair söz vermeniz gerek."

Bir duraksama daha oldu; bu sefer ki daha uzundu.

"Ben veriyorum," dedi üçüncü bir adam yavaşça. *Bu kapının ardında kaç tane gangster var?*

"Ben de," dedi daha yüksek ve tiz başka bir ses. "Colletto'yla anlaşmaya varırsan O'Donnell'in de işe tamamen dahil olmasını sağlarım."

O'Donnell, McEvoy'un tefecilik işlerinin başındaki yardımcı patrondu. Win Matthews ve Gunn odadaydı. Tahminimce diğer sesler de Shaw'un yüksek rütbeli adamlarına aitti. Ve Patron Colletto'yla bir anlaşma mı yapılacaktı? Adamın adını duymak bile damarlarımda o tanıdık intikam arzusunun dolaşmasma yetti. Shaw'un yardımcı patronları D Sokağı'yla iş mi yapıyorlar?

"Yardımcı patronların çoğunun desteğine sahipsin," dedi Win yumuşak bir sesle. "Bu iş olacak Gunn."

"Bana sorarsan bu senin doğuştan kazandığın lanet olasıca bir hak," diye ekledi üçüncü gangster.

Onaylayan mırıltılar yükseldi. "D Sokağı işe tamamen dahil olana dek McEvoy'un peşine düşmemeliyiz," dedi Gunn. "Colletto'yla el sıkıştıktan sonra yarım kalmış işleri halleder, el değişimini resmî hale getiririz."

McEvoy'un peşine düşmek, yarım kalmış işleri halletmek, el değişimini resmî hale getirmek... Tanrım, Gunn gerçekten de McEvoy'u yerinden etmeyi planlıyordu...

"Sunumu ne zaman yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Win.

"Burada yapmak gerek. Colletto'nun yapabildiğimiz her şeyi görmesini istiyorum. Hepsi müşteri haline gelmeli, onların açlığını çekmeli. İşe dahil olmayı ancak böyle kabul eder."

Gözlerimi kapattım bu sunumun ne hakkında olacağına dair bir ipucu duyabilmek için dua ettim; ekibimizin çok boyutlu büyüsü müydü, yoksa başka bir şey mi?

"Gerçi canlı bir sunum yapmak zor olacak... Mekânı kapatmamız gerek ve bu da şüphe çeker," diye ekledi Gunn.

"Pazar günleri var ya," diye konuşmaya dahil oldu üçüncü gangster. "Pazarları kapalısiniz, değil mi? Ayrıca Bahama Oğlanları Büyülü Sıra'da bir kaçakçılık partisi olacağını söyledi: suyun üzerinde, sahil muhafızlarının sınırının hemen dışında dört gece sürecek bir tür vudu eğlencesi. McEvoy ve kaçakçılık işlerini yöneten tüm köpekleri davetli."

Dördüncü cevap verdi. "Yani McEvoy'un, Baker'm ve Murphy'nin o gemide olup ayağımıza dolanmaması gerek." *Baker ve*

Murphy isimleri tanıdık geliyordu. Bunlar McEvoy'un yardımcı patronlarının ikisiydi; *Murphy* ticaret ayağını, *Baker* ise şehirdeki birkaç orta halli parıltı salonunu yönetiyordu. Anladığım kadarıyla McEvoy'a sadık kalan son iki yardımcı patron olabirlerdi.

Adamlar gergin kahkahalar atarken bir sonraki hamlemin ne olacağını düşündüm. McEvoy günlük raporumu bekleyecekti; ondan bugünlük belki kaçabilirdim ama uzun süre dayanamazdım. *Ona söyleyecek, onu bir şekilde uyarmak mıyım?* Bunu yapamazdım. İpleri kendi eline alarak *Gunn* bu muazzam zaferi kazanıp *Birim*'in baskın düzenlemesi için gereken ortamı yaratmadan önce her şeyi yerle bir etmesine izin veremezdim.

Gunn ve *Win*'e bir konuda katılıyordum: McEvoy'un göz önünde olmaması, o vudu partisi gemisinde olması ve *Birim*'imin ayağına dolanmaması gerekiyordu.

"Aferin *Harrison*. Bu günü göreceğimi hiç sanmazdım ama kendini kanıtladın. Sözüünü tuttu." Bardak tokuşturma seslerini ve deri koltukların gıcirtısını duydum. "Pazar gününe. *Gunn*'ın mirasına."

Toplantıyı bitiriyorlardı. Hızla kapıdan uzaklaşıp koridoru aştım, gösteri salonunu geçtim ve koşarak sokağa çıktım.

Saat *Frain*'i aramak için çok geçti o yüzden eve yürüyüşümü her şeyi kafamdan tekrar tekrar geçirerek değerlendirdim: *Gunn* yönetimi ele geçirmek için McEvoy'a meydan okuyor ve halihazırda *Shaw* yardımcı patronlarının çoğunun desteğini kazanmış. Ama her şey *D Sokağı*'yla yapılacak emsali görülmemiş anlaşmaya bağlı ve bunun gerçekleşmesi için bir sunum yapılması gerekiyor.

Ama ne sunumu? Ekibin gösterisinin mi?

Ve neden D Sokağı?

Bir telefon kulübesini rastladığımda mecburen Patron McEvoy'u aradım ve cevap verirse ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığımdan geç saat yüzünden telefonu açmaması için dua ettim. Dört kez çalmasını bekledikten sonra rahatlamış bir şekilde yerine astım ve uyuyarak her şeyden kurtulabilmek

umuduyla eve gittim. Ona ne söylemem gerektiğini çözüp uyanır uyanmaz kapıma dayanacaktım. Biraz dinlenmeden yeni bir günü atlatmam mümkün değildi.

Rüyamda Joan'ı gördüm. Sıcak ve baştan çıkarıcı rüyaların aksine kafa karıştırıcı bir şekilde. Benimle alay edip önümden koşuyor, tam onu yakalayacakken bir kuzguna dönüşüyordu. Bir tanesinde onu yanılısamlarla dolu bir evde takip ediyordum, tam köşeyi döndüğümde onu bulacağımı düşünürken karşıma Gunn çıkıyordu. Kapımın önünden gelen yüksek ve ısrarcı, "*Beyefendi, beyefendi!*" seslerine uyandığıma mutlu olmadığımı söylememe gerek yoktur, zira saat daha yedi bile olmamıştı.

Kapıyı açtığımda parçalanmakta olan sundurmamda duran bir çocukla karşılaştım. Dokuz on yaşından daha büyük olmayan, şapkalı, cılız ve lağım farelerine özgü güçlü bir görüntüsü vardı. Havanın soğukluğuna rağmen paltosu yoktu. Elinde katlanmış bir kâğıt vardı ve onu alıp okudum:

Tam bir saat sonra arka taraftaki ara yolda ol.

Kâğıdı bana uzattıktan sonra basamaklarımdan indi ve koşarak uzaklaştı.

Notu tekrar inceledim. O kadar çok rol oynuyordum ki kiminle buluşmayı beklemem gerektiğinden emin değildim. *McEvoy mu? Frain mi? Joan mı?*

Hızla banyo yapıp üzerimi değiştirdikten sonra bir bardak kahve hazırladım ve tam saatinde arka taraftaki ara yola gittim. Birkaç dakika sonra yanıma siyah bir araba yanaştı. Yolcu kapısı birkaç santim açıldı ve McEvoy, "*Bin,*" diye seslendi.

Sinirlerim yay gibi gerilmiş halde McEvoy'un yanma yerleşerek ona kaçamak bir bakış attım. Bunu üzerine gerginliğim daha da arttı. Mahzen'deki halinden de kötü görünüyordu: donuk gri ten, vahşi bakışlar, nemli gözler, yıkanması gerekiyormuş gibi görünen saçlar. Emin değildim ama sanırım üzerindeki bir gece

önce giydiği takım elbiseydi. "Sizi aramaya çalıştım," dedim hızla. "Sabah ilk iş evinize uğrayacaktım. Tüm gece ayakta mıydınız efendim?"

"Her kapının ardında biri var. Beni izliyor, bekliyor ve kilitleri değiştiriyorlar," diye homurdandı. "Her an tetikte olmam gerek." Direksiyonu tutan elleri titriyordu. "Uyuyamam. Onlar beni izlerken olmaz."

Uçuşa geçmiş haldeydi. Araba kullanmamalıydı. Tehlike liydi, hızla çöküyordu ve bu noktada artık yük haline gelmişti. Zihnimde Gunn ve yardımcı patronların dün geceki konuşması yankılandı. *Büyü lü Sıra'da bir parti teknesi...*

McEvoy motoru çalıştırdı.

"Efendim..."

"Sana güvenmiştim Alex." McEvoy gaza yüklendi ve son hızla sokağa daldı. "Bana bu işin ne kadar derine gittiğini çözebileceğini söylemiştin. Benim için canavarları bulacaktın ama seni bir yalancısın."

"Bu işin ne kadar derine gittiğini *çözüyorum* efendim, aynen benden istediğiniz gibi..."

"İSİM VER Alex! Kim olduklarını bilmem gerek!" Direksiyonu P Sokağı'na doğru kırdığında az daha önüne çıkan bir Buick'e çarpacaktı ve yarı açık penceresinden içeriye korna sesleri doldu. "Peşimde kim var? Kim beni yerimden edebileceğini düşünüyor? Zaman doldu Alex. Hiçbir şey yapmadan beklemekten çok sıkıldım. Gunn mı?"

Gunn'ın buna dahil olduğunu onaylamamam gerektiğinden emindim. Eğer ona Gunn'ın, hatta Win'in ya da onu indirmeyi planlayan diğer yardımcı patronlarından birinin adım verecek olursam McEvoy'un bir savaş başlatma olasılığı yüksekti. *Öyle olursa tüm çabalarım boşa gider. Hayır, bu hayvanları demir parmaklıkların ardında görmek istiyorum. Bu canavarları hapsederken hemen Frain'in yanı başında olmak istiyorum...*

McEvoy elini aceleyle koltuğunun altına soktu. Bir tabanca çıkararak sol sakağıma sertçe dayadığında araba yolda kaydı.

“Efendim, yola dikkat edin!” Neredeyse virajı alamayıp doğrudan Iowa Göbeği’ne girecektik ama McEvoy tek eliyle arabayı caddede tutmayı başardı. Silahı daha da sert şekilde kafama bastırdı.

Gözlerimi kapattım ve Shawların patronu uyuşturucuyla dolu halde kafama dayadığı silahla beni şehirde gezdirirken olabileceğim kadar sakin olmaya çalıştım. *Büyü kullanıp onu indirmeye çalışma, kontrolü elinde tutmalısın. Asıl amacını düşün...*

“Ne var biliyor musun Alex? Bence sen de bu işin içindesin.” McEvoy kelimelerini suratıma tükürmüştü.

“Bu doğru değil efendim.”

“Bence doğru. Bence tüm bunları *sen* düzenledin, bana oyun oynayan kişi sensin.”

Ona kaçamak bir bakış attığımda tozun resmen damarların gezdiğini ve paranoyanın onu pençesine aldığını gördüm. *Eğer ona bir isim vermezsem beni şu an, burada vuracak...*

“Hayır, dün gece bir şeyler duydum!” dedim aceleyle. *Onu şehirden uzak tut, takip edeceği bir koku ver, sadık yardımcı patronlarından birinin adını...* “Görünen o ki Murphy sizin arkanızdan Bahama Oğlanlarıyla bir iş çevirmeyi planlıyor. Sudaki o büyük vudu partisinde onlarla bir anlaşma yapmaya çalışacak. Sizin orada olmayacağınızı duymuş, kedinin yokluğunu fırsat bilip mal kaldırma peşinde.” McEvoy’a bir bakış atıp kollarımı havaya kaldırdım. “Paçayı kurtarabileceğini düşünüyor efendim.”

“Murphy.”

Yutkundum ama gözlerimi ondan ayırmadım. Kendime McEvoy’a Murphy’nin adını vermenin sadece olacakları hızlandırdığını hatırlattım. Birim’in ya bir suçtan ya da diğerinden tüm bu serserileri yakalayacağımı. Ayrıca Paul Murphy de bir melek değildi. Bu ülkeye litrelerce, insanları delirtecek kadar korkutan lanetli bir iksir olan obiyi sokmuştu. Murphy adalıların mayaladığı bu iksiri denemeye kalkarak eksik mal teslim eden genç kaçakçıların suratını dağıtmasıyla nam salmıştı. Murphy merhameti hak etmiyordu; bu serserilerin *hiçbiri* hak etmiyordu.

“Evet. Murphy. Efendim, tekneye gitmeniz daha... daha iyi olabilir.”

Ama McEvoy silahını indirmek yerine onu çenemin altına dayayarak başını kaldırmamı sağladı. “Senin peşinde de bir canavar var Alex. Seni izliyor ve doğru ânı kolluyor. Benden daha güvende olduğunu mu sanıyorsun?” Eğildiğinde pis nefesi çevremi sardı. “Eğer ben düşersem seni de yanıma çekerim.”

Tozun etkisiyle dökülen sözcükleri tenime işledi. “O tekneye binin efendim ve anlaşma yapılırken onları basın.” Sesimin ikna edici çıkması için çabaladım. “Murphy’yi ibretiâlem olsun diye cezalandırm. Kerrigan’ın adamların yarısını Baltimore işine göndermemesine o neden oldu. Hipodromda yaşanan problemde büyücüye yanlış atı söylemesi için para veren *oydu*. Hepsini duydum. Mahzen’de gece geç saatlerde yapılan bir toplantının sesini yükselttim.”

McEvoy sonunda yavaşça silahını indirdi. İki elini de direksiyona koyarak homurdandı, “Murphy’nin gözlerini yuvalarından sökeceğim.”

Cehennemin Dibi’ndeki alelade bir köşede durdu; çevredeki döküntü sıra evlerin kırık camlarından bağırsıklar yükseliyordu. Evimden kilometrelerce uzakta olmalıydım. McEvoy’un kafası şehirdeki en tehlikeli yerlerden birinde olduğumuz anlamayacak kadar güzel mi yoksa bunu umursamıyor mu emin değildim.

“İn aşağıya,” dedi düz bir sesle. “Görünen o ki bir partiye katılmam gerek.”

Kalbim tekledi, göğsümden çıkmak istemiş gibi atıyordu. Kapatmaya fırsat bulamadığım kapı yanında kuş kanadı gibi sallanır halde benden uzaklaşmadan önce zar zor, “İyi şanslar Patron,” demeyi başardım.

Nefes aldım; öne doğru eğilip tekrar nefes aldım.

Uzun süredir dua etmemiştim ama tam burada, cehennemin bu köşesine McEvoy’un o tekneye binmesi için dua ettim. Ve eğer oradaki canavarlar onu alt etmezse Birim’imle beraber alt edebilmek için.

FIRSATLAR GECESİ

JOAN

Sabah, provadan hemen önce Gunn beni odamda yakalayıp arkasından kapattı. Gözleri o kadar parlaktı ki resmen ışık saçıyorlardı. “Oluyor Joan,” dedi. “Onların sadakatini kazandım. Hepsinin. Ve Colletto yeni parıltımız için bir anlaşma yapmaya hazır, tek yapmamız gereken malın gerçek olduğunu kanıtlamak. Ondan sonra tüm taşlar yerli yerine oturacak.”

Colletto, yani D Sokağı... Hâlâ olanları tam olarak anlayamıyordum ama Gunn’ı daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Rahatlamam, gerginliğim, hepsi tüm sabah boyunca yok saymaya çalıştığım parıltı kaynaklı kafaya etki etmişti. “Anlaşma ne zaman yapılacak?”

“Colletto, perşembe gününe iki yüz litre istiyor.”

Kendime engel olmadan sesli bir soluk aldım. İki yüz litre elli damla kan, elli kan büyüğü demekti; elbette eğer Colletto parıltının dörder litrelik şişelerde teslim edilmesini istiyorsa. “Efendim bu çok fazla ve süre çok kısa. Ekibi kafes büyüğü ve çift taraflı numarayı yapması için eğitmem de gerekecek ki iş bölümü yapıp üstesinden gelebilelim. Hepsinin bunu başarabileceğinin garantisi de yok. Kan büyüğü özel bir zihinsel kararlılık gerektiriyor, kişi kontrolü tamamen elinde tutmalı...”

“O yüzden bu seferkinin hepsini senin yapman gerek,” dedi Gunn düz bir sesle. “Herhangi bir hata istemiyorum. Tüm geleceğimiz bu sevkiyata bağlı. Ekip parıltı mayalayacak ve sen tüm şişeleri mühürleyeceksin. Bundan sonra dinlenme fırsatı bulacağına söz veriyorum.”

Mühür büyüğünün tamamını ben yapacağım. Elli büyü, elli fe-

dakârlık. Tabii eğer daha fazlası gerekmezse. Buna cevaben benim âdeta büzüldü. Bu çok fazlaydı.

“McEvoy yıllardır Shawlar ve D Sokağı arasındaki ilişkiyi zehirledi, bu yüzden doğal olarak Colletto büyüüyü yapılırken görmek istiyor.” Gunn kafasını kaldırarak bana baktı. “Yarın bir sunum için en yüksek rütbeli adamlarını buraya getirecek ve benimkiler de yanımda olacak.” *Benimkiler.* McEvoy’unkiler demediğini fark etmiştim. Gerçi düşünüp Gunn’ın bana verdiği yapboz parçalarını bir araya getirdiğim de bunu şaşırtıcı bulmadım. Elbette bu büyük iş McEvoy adına yapılmayacaktı. Bu, Gunn’ın her şeyi onun elinden almasını sağlayacak işti. Gerçi D Sokağı buna niye ve ne şekilde dahil oluyordu emin değildim. *Tanrım, Gunn’ın bu anlaşmayı yapmak için aldığı risk, onunla birlikte çalıştığım için benim almak zorunda kaldığım risk, birimiz başarısız olsaydık neler neler olurdu...*

“Colletto’ya tam ortaklık teklif ettim, o yüzden onlara yapabildiğimiz her şeyi göstermemiz gerekiyor,” diyerek düşüncelerimi böldü Gunn. “Hayatınızın en iyi çok boyutlu gösterisini yapmanızı istiyorum, ona ekibin parıltısının gücünü göstereceğiz ve ardından sen şişeleri kan büyüüsüyle kilitleyerek dayanmalarını sağlayacaksın. Ekibi örnek şişeyi alıp büyüünün bir günden daha uzun süre dayandığını, bizim sözümüzü tutabileceğimizi onaylayacak,” dedi. “El sıkışmak için geri döndüklerinde iki yüz litre parıltımız onları bekliyor olacak. Bunun kusursuz olmasını istiyorum. Herkesi şaşırttığımız gibi onu da şaşırtmak istiyorum. Ve artık önümde hiçbir engel, bana engel olacak *hiç kimse* yok.”

Gunn bu işi başardı. Sen bu işi başardın. Anlaşma gerçektir. Hayata geçiyordu.

“Kafes büyüüsünü *gizlice* yap Joan, böylece Colletto’nun aklına onu kopyalamak gibi tuhaf fikirler gelmesin.” Gunn ellerini benimkilerin birkaç santim uzağına, masaya koydu. “Eğer büyüümüzü parasma ödemedi almaya kalkarsa yeni bir savaş başlatacağının farkında. Neredeyse tüm Shaw yardımcı patronlarının desteğini aldım, bu işin sorunsuz ilerlemesi için arkamdalar.”

Gunn'ın oyunları, sırları, batmakta olan bir parıltı salonunu alıp onu Shawların patronu olma fırsatına çevirmesi, hiçbir *bü-yümüz* kelimesini seçmesi kadar vurucu değildi. Basit bir kelime olmasma rağmen ne kadar yol kat ettiğimi, kendimden ne kadar çok şey verdiğimi, Gunn'la nasıl işbirliği yaptığımı gösteriyordu. *Uzun zaman önce ortada sadece bir aile büyüğü, bir annenin büyüğü, dünyadan saklanması gereken bir sır vardı...*

"Peki ya bizim anlaşmamız efendim, tüm bunlar gerçekleşirse olacağına söz verdiğiniz şey?" Zihnimi yaptıklarımın, değiştiremeyeceğim şeylerden arındırdım ve kendimi geleceğe odaklanmaya zorladım. "Bana yüzde on pay vereceğinize söz vermişsiniz."

Gunn kollarını göğsünde kavuşturup bana belli belirsiz, soğuk çehresini zar zor yumuşatan o gülümseyişlerinden biriyle baktı. "Sen de iyi bir pazarlıkçıya dönüştün, değil mi?" dedi ya-vaşça. "Ben sözümü tutarım Joan." Ardından boğazını temizleyip gözlerini hiç benden ayırmadan daha yumuşak bir sesle ekledi: "Ve eğer her şey planladığımız gibi giderse gelecekte başka sözler de verebileceğimi düşünüyorum."

Farklı anlamlara çekilebilecek temkinli sözleri, ses tonu ve gözlerindeki nazik bakış, hepsi bir anda anlam ifade etmeye başladı. Ardından gerçek bir tokat gibi suratıma çarptı, artık görüyordum. *Stock başından beri haklıydı, Gunn'la ben konusunda... ya da en azından Gunn hakkında.*

Göğsüm nefes alma ihtiyacı çekermişçesine kasılırken adama arkamı döndüm. Odamın duvarları üzerime üzerime geliyor, boğulduğumu hissediyordum. *Gunn gibi bir adama nasıl hayır denir?*

Belki başka bir hayatta, daha farklı bir kız olduğum bir yaşamda Gunn gibi bir adama âşık olabilirdim... Eğer beni en özgür, en gerçek büyüyle tanıştıran bir çocukla tanışmamış olsaydım...

Kes şunu, sadece bir sonraki adıma odaklan. Şu gösteriyi atlat.

Gözlerimi yere dikmiş halde başımı hafifçe sallayarak anladığımı belirttim ve kendimi toparlayarak Gunn'ın bakışlarına karşılık verdim. "Ekibe bu sunumdan bahsedeyim mi efendim?"

“Henüz bahsetme. Colletto yarın buranın kapısından girene kadar hiç kimseye herhangi bir haber uçmasını istemiyorum.” Kapıma doğru ilerledi. “Bugün her zamanki gibi olacak. Daha önce yaptığınız, kolay bir final seç ve bugünü atlatıp yarına bakalım,” dedi sanki ekibin ve gösterilerin yönetimini gün geçtikçe daha fazla üstlenmiyormuşum da bu yeni bir şeymişçesine. Gunn olmadan da gayet güzel idare ediyorduk. “Ve onlara yarın öğleden sonra bir toplantı yapmak istediğimi söyle, saat üçte çalışmaya hazır ol.”

“Emredersiniz efendim.” Herkese yarın, yani Pazar günü çalışmalarını gerektiğini söylediğimde işiteceğim sızlanmalar zihnimde yankılanmaya başlamıştı bile.

Prova sırasmda dikkatim dağınıktı ve şaşkın haldeydim. Odaklanmaya çalışsam da yarınki sunum, Gunn’ın D Sokağı’na söz verdiği iki yüz litre ve her şeyin gerçekleşmesi için gerekenler konusundaki endişelerim zihnume doluşup duruyordu. Elbette ekip bir şeylerin döndüğünü anlamıştı; Grace’in zihnume girmek için büyüsunü kullandığını ve sırlarımı beynimden çekip almaya çalıştığını hissedebiliyordum ama onun bu denemelerine karşı kendimi savunmakta ustalaşmışım. Billy bile iki kez nerelerde olduğum hakkmda şaka yapmıştı. Yine de dalgınlığım için parıltının yan etkilerini suçlayıp Gunn’ın söylediğini yaptım ve onlara tek kelime dahi etmedim. Sonuçta bir şeyleri içimde tutmak konusunda çok hünerli hale gelmişim.

Gunn için yapamayacağımı bildiğim tek bir şey vardı; o da Alex’ten uzak durmak. Ekibin aksine Alex ne olduğunu öğrenmek için üstelememiş, dediklerimi sorgulamamıştı. Büyülü Şafak gösterisini tekrarlayacağımızı söylediğimde sadece başıyla onaylamış, diğerleri gibi bunun Cumartesi gecesi müşterileri için çok sıradan kalacağına dair yorumlarda bulunmamıştı. Bir yarın dün gece söylediklerim, annem ve geçmişim hakkında anlattıklarım onu korkutmuş olabilir diye düşündü ama prova sona erdiğinde, bunun doğru olmadığını fark ettim. Çünkü

diğerleri gösteriye hazırlanmak için yukarıya çıkarken Alex çift kapının önünde oyalandı.

Yanına gittiğimde kısık sesle, “İyi olup olmadığını sormayacağım çünkü olmadığın belli,” dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden orada öylece dikildim.

“Neler döndüğünü de sormayacağım Joan. Eğer saklaman gereken sırlar varsa buna saygı duyarım.”

Yavaşça bana doğru geldiğinde bedenim resmen uğuldama-ya başladı. “Her neyle başa çıkmaya çalışıyorsan, o konuda sana destek olacak birine ihtiyaç duyarsan o kişi ben olmak isterim.” Saçlarımı omzumun arkasına iterek yoğun masmavi gözleriyle beni inceledi. Ardından sesi bir fısıltıya dönüştü. “O kişi olmayı ne kadar istediğimi bilmen gerek.”

Yavaşça başımı sallayarak onayladım. Parmağının enseme ki-barca dokunduğu yere iğneler batıyormuş gibi hissettim, tenim resmen şakıyordu.

“Sadece tek başına bir şeylerin içine dalıp da kaybolma Joan.” Ardından elini indirip kapıdan dışarı çıktı.

Saat hızla sekiz oldu. Kalabalık, gösteri salonuna doluşmaya, caz ezgileri mekânı kaplamaya ve sahne görevlileri gümüş karıştırıcılarında içkileri hazırlamaya başladı. Alex’le birlikte ayaklı camın önünde yerimi alırken düşünüyordum: *Eğer yarın planlandığı gibi giderse bu Alex’in bana bu şekilde son bakışı olabilir. Bu birbirimizin eşiti olduğumuz son an olabilir.* Korku, gerginlik, üzüntü içime doluşup beni yıkmakla tehdit etti...

“Joan,” diye seslendi Alex sahnenin diğer tarafından. Camın ardından gülümsedi. “Unutma... *kaybolmak yok.*”

Onu taklit ederek başımı salladım ve ikimiz de cama yaklaştık. Alex’in benim için duyduğu endişe camın ardında bir nabız gibi atı-yordu. Onun bana destek olmasına izin vermek istiyordum. Onun benim “kişi”m olmasını istiyordum. Ama ona yaklaşmayı her dü-şündüğümde, yarımdan itibaren beni bekleyen her şeyin yükünü onunla paylaşmayı hayal ettiğimde, aklıma Gunn geliyordu.

İkimiz de ellerimizi cama dayadık ve onu ikiye bölecek güç sözcüklerini fısıldayıp birbirimizin kopyalarını yarattık. Ardından gösterimize başladık

Alex'in kopyasını inceledim; ona benim için önemini göstermek istiyordum. Ardından birkaç hafta önce, o hâlâ McEvoy için çalışırken ve ben Gunn'la gizli işler çevirmeye yeni başlamışken koridora yaptığımız konuşma aklıma geldi. Pirinçten küçük bir pusula yaratıp hepimizin doğru yöne gittiğimizden emin olmak ve kaybolmamak adına bir pusulaya ihtiyaç duyduğunu söylemişti.

Kopyanın altına dokundum ve Alex'in teninde altın rengi, el yazısıyla yazılmış bir K harfi belirdi. Smokinin sol omzuna dokunarak onun üzerine altın bir B kondurdum ve ardından geniş omuzlarını aşarak diğer tarafa D çizdim. Tam göğsünün ortasını kıvrımlı bir G harfi koyduktan sonra K ve G'in arasma bir çizgi çekerek bir taraftan diğerine dönüp duran iğneyi ekledim. Bir adım gerileyip ortaya çıkardığım işi incelediğimde ne kadar da doğru olduğunu fark ettim. Alex. Alex, Ruby ve Ben'le birlikte pusulam haline gelmişti. Bir anlığına o ikisinin Alex hakkında ne düşüneceklerini hayal etmeye çalıştım. Ruby mutluluktan deliye dönecekti, o kesindi. Ben başta Alex'e mesafeli davranabilirdi ama kısa süre sonra o da Alex'e vurulacaktı.

Alex kendi tarafında yaptığı numarayla düşüncelerimi böldü. Kalabalık birbirlerine fısıldayarak kafalarını salladı ve büyüsünü daha yakından görmek için öne eğildi. Camı tutan ayağın soluna doğru birkaç adım atarak Alex'in çalışmasını izledim; eli hızla hareket ederek kopyamın olduğu tuvalin üzerine bir şeyler çiziyordu. Kafasını kaldırdığında göz göze geldik. Birbirimizin büyüsünü değerlendirmek için yer değiştirdik.

Camın onun tarafında elbette kendimi buldum ama siyah dantel elbisemin üzerinde, tam sol göğsümde parlak, altın rengi bir kalp vardı. Gösteri salonunun loş ışıkları altında dört odacığı da parlıyor ve ışıltıyordu.

Joan Kendrick. Tam anlamıyla altın kalpli.

Beni bu şekilde görmesi çok üzücü olsa da aynı zamanda güç vericiydi.

Seyirciler oldukça hassas bir ifadeyle bilmiş bilmiş iç çektiler. Ama bu gece çift taraflı numaramız bir gösteriden çok ikimiz arasındaki bir iletişim yöntemi gibiydi. Kapının üzerindeki saat dokuz kez vuruna kadar numaraya devam ettik. Gösteri alanın sağ tarafına gidip Alex'in yanındaki yerimi aldığımda ve Grace Büyülü Şafak finalimiz için salonun ışıklarını karartmaya başladığında kararımı çoktan vermiştim.

"Az önce yaptığım numara vardı ya? O benim için gerçektir," dedim ona yumuşak bir sesle. "Sen benim buradaki pusulam-sın."

Gözlerini tavandan ayırarak bakışlarıma karşılık verdi. "Çok güzeldi Joan. Geceler önce koridorda yatığımız konuşmayı hatırlıyorum." Parmaklarını avucumda gezdirdi. "Sen de benimki haline geldin."

Altın kalpli kız olmak istiyordum. Sevmek istediği kadar seilmeyi hak eden kız olmak istiyordum. Her ne olursa olsun, Gunn'ın isteği ve beklentisi ne yönde olursa olsun Alex'e tutunmak istiyordum.

"Çok zorlu olabiliyor Alex ve mekân her gece ağzına kadar dolu olsa da insan kendini çok yalnız hissedebiliyor. Ayrıca buraya ulaşmak için de çok sancılı bir yoldan geçtik. Dokulu karanlığın Ral ve Billy tarafından aydınlatılmasını, bir yıkama tahtasına sürtülürmüşçesine açılan renginin yavaşça seyircilerin üzerine ışık yaymaya başlamasını izledim. "Dün gece sana Parsonage'da olanları, neden burada olduğumu söylediğimde..." Ona baktım. "Kendimi özgürleşmiş hissettim. Bana bunu sağlıyorsun. Kendimi daha hafif hissedebilmemi... ama bir şekilde bir çapa misali beni olmak istediğim kişiye de bağlıyorsun."

Alex elimi tuttu. "Ben de senin hakkında aynı şeyi hissediyorum Joan."

"Burası hayatta kalması çok zor bir yer. Herkes kendi çıkarlarını gözetiyor ve kimse kimseye güvenmiyor. Bunun ekibin

içinde bile böyle olduğunu hissediyorum. Ama ben sana güveniyorum. Senin de bana güvenmeni istiyorum.” Güldüm. “Sen olmasan bu yerde ne yapardım bilmiyorum.”

Güven ona. Koru onu. Her şeyi anlat. “Gunn size, yarın öğlen-den sonra bir prova yapacağımızı söylememi istiyor.” Sesimi alçalttım. “Ama bir prova yapınayacağız. Final gösterimizi sunacağız ve Gunn’ın üzerinde çalıştığı yeni malı. Ekibin bunu bilmesini istemiyor, bunun McEvoy’un ya da sokaktaki birilerinin kulağına gidebileceğini düşünüyor.”

“Bir sunum mu yapacağız?”

“Yeni bir parıltının sunumu. Ve bu ezber bozan bir mal Alex, dünyayı yakıp kavuracak.” Ona baktım. “Bunu söylüyorum çünkü sana güveniyorum ve seyirciler D Sokağı’ndan olacak. Yarın bu kapıdan girmenden önce bunu bilmen gerektiğini düşündüm.” Yüzünün endişeyle kasılmasını izledim ama herhangi bir şey söylemedi. “Gunn’dan duyduğumda ben de inanamamıştım ama gerçek. Onlarla karmaşık bir geçmişin olduğunu biliyorum ama Gunn hiçbir numarayı yutmaz. Eğer onlarla bir problemin olduğunu düşünürse bunun icabına bakar.” *Senin icabına bakar.* Alex’in de bu dünyanın belli belirsiz tehditlerine en az benim kadar aşına olduğunu umarak bakışlarımı kaçırdım. “O yüzden Gunn’a yarm ve gelecekte kendini tamamen bu işe adadığını göster. Ne gerekiyorsa yapacağımı. Bunu saygı duyacaktır.”

Parmaklarımın kolumun iç tarafında gezinmesine izin verdi. “Bizim aramızda bir şeyler olduğunu biliyor mu?”

“Hayır. Aslına bakarsan senin yanına bile yaklaşmamı istemiyor.”

“Çünkü seni kendisine saklamak istiyor,” dedi Alex sakın bir tonla. Ama sesinde belirgin bir kıskançlık izi de vardı.

Gunn’ın odamda olduğu zamanın anısı, anlam yüklü sözleri, gözlerindeki o bakış... Alex’in söylediklerini inkâr etmedim ama içimden onaylamak da gelmedi. “Gunn’ın ne istediğinin bir önemi yok,” diye fısıldadım. “Bu anlaşmadan sonra ona aramızda bir şey olduğunu söyleyeceğim. Kalbimi kontrol edemez. Bu ko-

nuda hiçbir şey yapamaz. Gunn'ın bana ihtiyacı var, aynı benim sana ihtiyacım olduğu gibi."

"Sana tam olarak neden ihtiyacı var Joan?" dedi yumuşak bir sesle.

Ama Alex'e kafes büyüsünü şu an anlatmayı istemiyordum. Gunn'a verdiğim şeyi düşünemezdim, geçmişten söküp çıkarak bir piyango bileti gibi sattığım şeyi. Sadece geleceğe odaklanmak istiyordum ve Alex'in içinde olmadığı bir gelecek hayal edemiyordum.

"Bilmen gereken tek şey zengin olacağımız Alex," dedim onu olduğu kadar kendimi de ikna etmek adına. "Sevinçten havalara uçacağız. Göreceksin. Sadece bunun gerçekleşmesi için gereken şeyleri yapman lazım. Gunn'a görmek istediği şeyi göstermen gerek ve ardından burada, birlikte bir geleceğimiz olacak."

Çenemi avucuna alarak hafifçe okşadı. Tepemizde Tommy ve Rose'un şafak vaktinin habercisi bulutları geziniyordu.

"Gerekeni yapacağıma söz veriyorum," dedi. "Ve bana güvendiğin için teşekkürler."

İkimizde dikkatimizi final gösterimize verip salonda gündüğumunu yaratmaya başladık.

HABER UÇUR

ALEX

Joan'ı bırakıp gitmek istemiyordum ve bunun tek sebebi şüphe çekmeye çalışmam değildi. Birçok sebebi vardı. Çünkü onunla birlikte geçirdiğim zaman asla yeterli gelmiyor. Çünkü benimle paylaştığı bilgileri alıp bir ödül misali Federallerle paylaşmak ihanetin en saf hali gibi geliyor, doğru bir hareket olsa da olmasa da.

"Yarın büyük gün. Giderilmesi gereken pek çok pürüz var," dedi Joan bana, ekip olarak sahnede parıldığımızı mayaladıktan sonra. "Gunn'ın yanma gitmem gerek." Ardmdan duraksadı. "Ama seninle kaçamak yapmayı tercih ederdim."

O da beni benim onu istediğim gibi istiyordu. Bana benim ona duyduğum gibi ihtiyaç duyuyordu. Ban güveniyordu ve bunu ne kadar istesem de Joan bana güvenmemeliydi, beni seçmemeliydi.

Dönüp sunağa dayandım ve gözlerinin içine baktım. "Ekibimizin gösterisi D Sokağı'ndan gelen adamları şaşkına çevirecek, özellikle de artık ipler daha çok senin elinde olduğu için. Bu ekibi herkesten iyi tanıyorsun, bizden Gunn'ın asla alamayacağı şeyleri alabilirsin. Ve hepimiz bunu biliyoruz, diğerleri dile getirmese de."

Utangaç bir gülümsemeyle bakışlarını yere çevirdi. Ardından daha da ileriye gidip kendimi şu an olduğumdan da fazla suçlu hissettirmesine fırsat vermeden elini sıkıp uzaklaştım.

Çift kapıdan geçip merdivenlerden fırlayarak kendimi sokağa attım ve deli gibi bir telefon kulübesi aramaya başlamadan önce birkaç blok ilerledim. M Sokağı'yla 14. Sokak'ın köşesinde bir tane gördüm ve kulübenin içine saklandım. Dış dünya ile tek

bağlantım olan Frain'in ezbere bildiğim ev numarasını çevirdim. Parmaklarım numaraların üzerinde hızla hareket etti çünkü içimde eğer acele etmezsem delice bir şey yapacağıma, mesela arkamı dönüp gideceğime dair bir his vardı.

Bu seninle ilgili, senin işin, senin amacın. Bu anlaşmanın peşinde aylarını geçirdin... Hapsedeceğin onlarca canavarı düşün; sokaklar artık daha güvenli olacak. Bu Birim için bir zafer olacak. Bu zaferi kazan.

Frain üçüncü çalışta cevap verdi. "Buyurun, ben Frain."

"Ben Alex."

Arka plandan uykulu, kızgın fısıltılar geldi. "Alex, ne oldu?"

Vereceğim bilginin önemini bir anda tam olarak kavradım. Eğer her şey yolunda giderse bu Yasak Birimi'nin tarihindeki en büyük zafer olabilirdi. Eğer bu işten alnımızın akıyla çıkarsak DC'nin en güçlü iki suç çetesini alaşağı edebilirdik.

"Yarın." Gözlerimi karşımda uzanan boş sokağa diktim. "Beklediğimiz şey, üzerinde çalıştığımız şey yarın olacak... Ajan Frain, her şey dönüm noktasma ulaşmak üzere. Görünen o ki yeni tür bir parıltı ortaya çıkıyormuş, Shaw ve D Sokağı çetelerinin birlikte çalışmasını sağlayacak bir mal. Ve eğer Harrison Gunn anlaşmaya varabilirse Shaw'un yardımcı patronlarından birçoğu onun başa geçmesini destekleyecek," dedim aceleyle. "Eğer her şey planlandığı gibi giderse McEvoy'u ve ona sadık olan herkesi indirecekler."

"Aman Tanrım, dur bir dakika, Colletto, Silah Danny'yi, Gunn'ın babasını vurdu; bu da çeteler arasında savaş çıkmasına neden oldu," dedi Ajan Frain. "D Sokağı'nın işin içinde olduğuna emin misin? Ciddi misin?"

"Son derece ciddiyim. Bir kısmını kendi kulaklarımla duydum ve geri kalanını güvenilir bir kaynak aktardı." Ardımdan duraksadım. Çünkü "kaynak" sözcüğü kurnaz bir kelimeydi. Çünkü içten içe Joan'ın kaynak olarak sayılabilmesi için birçok bilgi aktarmış olması gerektiğini biliyordum. Bunda önemli bir rol oynuyordu. Ekibin başıydı, Gunn onu dinliyordu, bir şekilde anlaşmadan ve onun D Sokağı'yla yapılacağından haberdardı,

bana söylediklerinden çok daha fazlasını bildiğine emindim. Ama onun tüm bunlar için neden bu kadar gerekli olduğunu düşünemezdim, onu korumaya çalışırsam bu zaferi kazanmamı-
zı zora sokabilirdim. *İşin içindeyse de bu onun oyunu değil, diye* hatırlattım kendime. *Joan bir piyon, daha fazlası değil. Onu şu an ele* vermenin bir anlamı yok. *Önündeki adıma odaklan.*

Tekrar telefona döndüm. “Parılının ayrıntılarını henüz bilmiyorum ama öğreneceğim. Yarın Colletto ve D Sokağı’ndan adamlar için bir sunum yapılacak. Sonrasında bilgi veririm.”

“Peki ya McEvoy? Peşinde mi? Onu atlatabilir misin?”

Çakal McEvoy’la, tozun etkisindeyken yaptığımız gezintiyi hatırladım. “Onu başka bir yere yönlendirmeyi başardım. Sadık adamlarımdan birinin Büyülü Sıra’da düzenlenecek bir partide adalılarla gizli bir iş çevireceğini söyledim. Birkaç günlüğüne şehirdışında olacaktır, böylece ayağımıza dolanamayacak.”

“Sahil muhafızlarına haber veririm.” Arka planda Frain’in kaleminin hışırtısını duydum. “Ve McEvoy’u şehre dönerken yakalarız. Alex, eğer tüm taşlar yerine oturursa bizim için inanılmaz bir iş başarmış olacaksın.” Ajan Frain’in sözleri, desteği içimde bir ateşi alevlendirip odaklanmamı sağladı; feda ettiğim şeylerin yanı sıra bunu neden yaptığımı da hatırlattı. “Sunumun hemen ardından bana ulaşmanın bir yolunu bul,” diye devam etti Frain. “Ne gerekiyorsa yap ve bana çeteler arasından dönen şeyin detaylarını ver. Gerisini ben hallederim.”

“Anlaşıldı. Bir yolunu bulacağım.”

“Çok yaklaştık,” dedi Frain, telefonun diğer ucundan gelen sesi sevinçten âdeta cınlıyordu, “hepsi de senin sayende. Şimdi bu zaferi kazan.”

SUNUM

JOAN

Pazar sabahıydı. Shawların kontrolünün Gunn'a geçtiği yeni bir çağın başlangıcıydı. Dolgun, kırmızı ve yoğun olacak bir çağın. Parıltı çağının. *Benim* Parıltımın çağının.

Ekibe bugünkü provayı dün söylemek yerine sabaha kadar bekledim. Böylece soru sormak için daha az vakitleri olacaktı. Ayrıca sunumdan önceki son gösterimizin tadını çıkarmak istemiştım, Gunn konusunu açarak keyiflerini kaçırmayı değil.

"Bugün prova var derken ne kastediyorsun?" diye araya girdi Billy, saat on civarı tüm koridorda dolaşıp herkesin kapısını çaldıktan sonra. "Bugün dinlenme günü," diye ekledi homurdanarak. "Bir gün iznimiz var. Zaten halihazırda ruhumu Gunn denen o adama sattım, bir de Pazar'ımı elimden almaya hakkı yok."

"Bunun başka bir şey hakkmda olmadığına emin misin Joan?" dedi Ral.

Grace kapısının pervazına yaslandı. "Tüm yükü kendi omuzlarında taşımak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi Joan?" dedi yalvaran gözlerle bana bakarak. Onunla dertleşmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu. "Bize güvenebilirsin. Biz senin takımınız."

Tommy'le Rose yarı giyinik halde yavaşça koridora çıkarlar-ken, "En azından bir zamanlar öyleydik," diye ekledi Billy.

"Bu gürültü de ne?" dedi Tommy gözlerini ovuştururken.

Kendimi toplamak için benimkileri kapatıp bu sunumun bir açıdan da onlar için olduğunu hatırlamaya çalıştım. Eğer bugün sorunsuz geçerse bu mekâna hiçbirimizin hayal dahi ede-

meyeceği miktarda para girecekti. Çözebildiğim kadarıyla bu anlaşmada pay sahibi olan tek ekip üyesi bendim ama bunun olmasını sağlayan kişileri unutmuyacaktım. Bir şekilde onların ihtiyaçlarının da karşılandığına emin olacaktım. Elbette bunların hiçbirini dile getiremezdim; henüz zamanı değildi.

“Gunn zorunlu bir toplantı, bir prova için çağırıyor,” dedim. “Saat üçten önce aşağıya inmiş olun. Ve eğer mümkünse sade ama güzel bir şeyler giyin.”

Homurdansalar da hepsi odalarına döndü. Ben de aynı şeyi yapacaktım ki Grace koridora çıkıp kolumu tuttu.

“Hadi ama Joan. Karşında ben varım... kaçamak cevaplar vermene gerek yok. Bu, bunca zamandır Gunn’la birlikte yaptığınız şeyle mi ilgili?”

“Grace ciddiym, şu an bunun hakkında konuşamam? Kısa süre sonra göreceksin zaten.”

“Tehlikeli bir şey değil, öyle değil mi?” Kolumu daha da sıkı kavradı. Bakışlarıyla koridoru inceletip onları tekrar bana çevirdi. “Senin için endişeleniyorum. Artık doğru dürüst hava almayaya dahi çıkmıyorsun.”

Grace’in alını kırıştı, eli hâlâ kolumdaydı. Yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Boyumdan büyük işlere karışmadığıma emin olmak istediğinin farkındaydım. Ama soruları çok fazla geliyordu; yardım için uzatılan bir elden ziyade sürekli saplanan bir bıçak gibiydi. Üzerine bir de yine içeriye girmeye, düşüncelerimi doğrudan zihnimden kazımaya çalıştığını gösteren baskıyı hissettim. Ve şu an onun içeriye girmesini engelleyebilecek yüksek duvarlar öremeyecek kadar yorgundum.

“Grace. Kolumdaki elini tutup kibarca çektim. Geriye adım atarak aramızdaki bağın kopmasını sağladım. “Eğer gerçekten benim için endişeleniyorsan zihnime sızmaya çalışmaktan vazgeç.”

Sesimin sert çıkmasını istememiştim ama belli ki öyle çıkmıştı, çünkü bir tokat atmışım gibi o da birkaç adım geriledi. “Tanrım, Joan. Eğer istediğin buysa senin için endişelenmeyi bırakırım.”

"Sana yemin ederim ki senden bir şey saklamaya çalışmıyorum. Güven bana, anlayacaksın..."

"Ah, zaten anlıyorum. Yapman gereken şeyi yapıyorsun," dedi düz bir sesle. İkimizin de birbirine dik dik baktığı bir duraksama oldu. "Gerçi sen zaten hep yapman gereken şeyleri yaptın, değil mi? Bu başından beri çok netti."

"Hadi ama Grace."

"Bu arada, bilgin olsun diye söylüyorum. Senin zihnine girmek de onunkine girmek kadar zorlaştı." Arkasını döndü ve odasının kapısını çarparak yüzüne kapadı.

Sabah Gunn ve yardımcı patron Win'le birlikte stratejilere karar vererek çabucak geçti. Bazı konuşmalara ben de katılabiliyordum. *Ekibin en etkileyici ve en iyi olduğu final gösterisi hangisi? Tüm büyücülerin parıltını mu büyüyemeliyim yoksa sadece kendiminkini mi? Gösteriden sonra kutlama için nerede kadeh kaldırmalıyız? Ama elbette birçoğuna katılamıyordum Çetelerin bölge sınırları nereden çizilmeli? D Sokağı malımızın tek dağıtıcısı olursa da kâr edebilir miyiz?* Yine de kapalı kapılar ardında yanlarımda kaldım. Saat iki buçukta tüm pürüzleri gidermeyi başarmışlardı ve ardından Gunn'la ben Win'i bırakıp gösteri alanında ekibi beklemeye başladık.

Grace, Billy, Ral, Tommy ve Rose hep birlikte koridordan çıktılar. Alex de birkaç dakika sonra çift kapıdan içeriye girdi. Onu gördüğüm anda kalbim kanat çırpmaya başladığı için bakışlarımı kaçırıp Gunn'a odaklandım. Ekibimizdeki herkesi teker teker inceleyip başını hafifçe sallayarak onayladığını gösterdi. Sahne görevlileri de gelmiş, parıltı sunumumuz için tepsileri ve şat bardaklarını hazırlamaya başlamışlardı. Birkaçı sahnenin önüne birkaç sıra koltuk dizerek oturma alanını tekrar düzenlemeye başlamıştı.

Ekip çevremde rahatsızca kıpırdanıyordu. Neler olduğunu bilmedikleri ve daha önce hiç çalışmadıkları bir gösterinin parçası oldukları için yaşadıkları paniği hissedebiliyordum.

Eşyalar yerleştğinde, "Sizi buraya getirmek için kandırdığım için özür dilerim," dedi Gunn sonunda ekibe hitaben, "ama bugünün ne hakkmda olduğunu fark ettiğinizde özenimi takdir edeceğinize inanıyorum." Duraksadı. "Kısa bir süre sonra şu kapidan yanında birkaç adamıyla birlikte Anthony Colletto adında biri girecek. Eşi benzeri görülmemiş bir gösteriyle ve ondan da vahşi bir parlıyla karşılaşmayı bekliyor."

Grace kesik bir nefes aldı; Ral ve Billy ise aralarında fısıldaştılar. Elbette hepsi Anthony Colletto'nun adını duymuştu. Gunn'ın bu gece Shawların ezeli düşmanma gösteri yapacağını zı söylediğini fark etmişlerdi. Herkesin yüzü endişe ve şaşkınlıkla kırıştı ama Gunn bunu ya görmüyor ya da buna aldırımıyordu.

"Ve Colletto'ya sadece en iyi kalite, bulunabilecek en yüksek büyü gücüne sahip parlıtıyı vermekle kalmayacağız... aynı zamanda onu mühürleyerek büyüünün sınırlandırmalarından kurtaracak ve bu malı bizim adımıza tüm ülkeye dağıtmasını sağlayacağız." Yine kesik nefes sesleri ve yan yan bakışlar oldu. Grace'in benimle göz göze gelmeye çalıştığını fark edip gözlerimi kapattım...

"Bu biraz da sizin sayeniz de oldu," diye konuşmaya devam etti Gunn tepkilere rağmen. "O kuş uçmaz kervan geçmez açıklıktayken yedinin büyüünün, sizin büyüünüzün olağanüstü şeyler başarabileceğini biliyordum."

Ve her zamanki gibi korkularına ve şaşkınlıklarına rağmen Gunn herkesi kontrolü altına almış; sözleriyle ekibin içinde yeni bir şey uyandırmıştı. Bir gurur dalgası. Her şeyden bihaber olmalarına rağmen Gunn onlara *önemli olduklarının* güvencesini vermişti.

Arka sahneye doğru ilerlerken konuşmayı sürdürdü. "Colletto ve adamları için dün gece sergilediğiniz gösteriyi sergilemenizi istiyorum, Büyülü Şafağı ve ardından burada durup," Arkadaki sahnenin üzerindeki sunağı işaret etti, "tüm kalbinizle parlıtı mayalamanızı. Sonrasını Joan halledecek."

Tüm meraklı ve yargılayıcı gözler bana çevrilince yüzüm kızardı ama sadece biraz.

“Her şey bu anlamaya bağlı... Sizin geleceğiniz, benim geleceğim, Shawların geleceği. O yüzden elinizde ne varsa hepsini kullanın.” Gunn bakışlarını tekrar her birimizin üzerinde dolaştırdı; o uçuk mavi gözlerinde başarısız olacağımıza, kendisinin başarısız olacağına dair hiçbir tereddüt, endişe ya da korku yoktu. “Yerlerinizi alın.”

Alex tek kelime etmeden yanıma geldi. Gerginliğini, konuşmayı ve benimle fikir alışverişinde bulunmak istediğini görebiliyordum.

Ama buna zaman yoktu. Çünkü biz yerlerimize geçer geçmez gösteri alanın çift kapısı âdeta işaretimizi bekliyormuşçasına açıldı.

GÖSTERİ

ALEX

İşte buradaydı. Ardı arkası kesilmeyen tehditleri ve sözleriyle babamı dize getiren adam. Geleceğimi avuçlarına alıp onu parçalayan adam. Başka bir zamanda, başka bir yerde büyümü alıp onu paramparça eden adam.

Yüzünü asla unutmayacağım. Acaba o beni hatırlıyor mu?

“Bay Colletto!” diye seslendi Gunn salonun öbür ucundan, sesindeki sıcaklık şu âna kadar duyduğum tüm konuşmalarındaki toplamdan bile fazlaydı. Gösteri alanını aşır babamın kâbuslarına giren, benim bu yeraltı dünyasını yıkma işini üstlenmememde pusula görevi gören adamın elini sıktı. *Neden D Sokağı? Özellikle de on seneyi aşkın süredir kanlı bıçaklı olmalarının sebebinin babasına yaptıkları olduğu düşüldüğünde Gunn hangi akla hizmet olanlarla iş birliği yapmak istiyordu?*

Bu durumun tek bir olumlu yanı vardı: Eğer Shawları yıkar-sak D Sokağı’nı da peşlerinden sürükleyeceklerdi.

“Burası ne büyükümü,” dedi Colletto çevresine bakınarak. “Dışarıda hiç öyle görünmüyor.”

“Amaç da o elbette.” Colletto’nun genç, yaşlı yaklaşık on gangsterden oluşan küçük ordusu çift kapıdan gösteri salonuna girerken Gunn gülümsedi. Birkaçının yüzünü, babamın yanına çalıştığım dönemden tanıyordum. Kısa bir süre sonra Shaw adamları da geldi; hepsinin adını bilmesem de yüzlerini tanıyordum. Güçlü adamlara ait yüzlerdi.

“Yardımcı patronlarım Val Appicello ve Chris Moretti’yi tanıyor-sun.” Colletto başıyla sol tarafında duran orta yaşlı iki serse-riyi işaret etti.

Gunn başını sallayarak onayladı. “İş arkadaşlarım Win Matthews, Sam Sullivan, George Kerrigan ve Calvin O’Donnell.” *Hepsi yardımcı patron. McEvoy’un artık sadakatlerini Gunn’a sunmuş olan sağ kolları.*

Yedimiz gözlerini dikmiş, gangsterlerin tanışmasını sahnenin önünde el pençe divan durmuş işçiler gibi izliyorduk.

“Eğer yola birlikte devam etmeye karar verirseniz size sağlayabileceğimiz her şeyi göstermek istiyorum.” Gunn seyircilerini ileriye, sahne görevlilerinin derme çatma bir tiyatro misali sahnenin önüne yerleştirdiği koltuklara yönlendirdi. “On yıllık çalışmalarım, kendimi en iyi yetenekleri bulup işe almaya adamam ve sıkı bir çalışma düzeni sayesinde yedi büyücüyü alıp onları olağanüstü bir şeye dönüştürdüm. Çetelerimizde benim bildiklerimi bilen başka kimse yok. Bu şehirde, hatta bu ülkede benim başardığım şeyi yapabilen başka kimse yok,” dedi Gunn, Colletto’nun adamları yerlerini alırken. “Ve bunu tekrar tekrar yapabilirim.”

Tekrar tekrar... yani bu sunumun amacı Gunn’ın daha fazla büyü sığmağı açması mıydı... ya da şehirdeki orta halli parıltı salonlarını alıp onları da Kızıl Mahzen gibi geliştirmesi mi?

Gunn kârının bir kısmını D Sokağı’na vermek suretiyle bu şehirdeki tüm parıltı salonlarını tekeline mi geçirmek istiyordu?

Gunn nasıl bir oyun çeviriyor? Amacı ne? Parıltının bununla alakası ne?

Colletto oturup yeleğinin düğmelerini açtı ve bir sigara çıkardı. “Bu sunumun tamamını merakla bekliyorum.” Bu benim hayal gücümünden kaynaklanıyor da olabilir ama sözlerinin ardından bakışlarının beni bulduğuna yemin edebilirdim. Bu içimde yoğun ve zehirli bir şeyin harekete geçmesine neden oldu.

“Sözü daha fazla uzatmadan.” Gunn seyircilerine çevresindeki girintileri, yani bizi, onun büyücü ekibini işaret etti.

Kalbim göğsümde davul misali atıyor, damarlarımda gerginlik ve beklenti dolaşıyordu. Bu gösterinin ardında olacak şey her ne ise Federaller için bulmaya çalıştığım şey de oydu. Onca

yalan, gizlice dolaşma, uykusuz gece hepsi bunun içindi. Sağ taraftaki geçitteki küçük yerimizde Joan'ı izledim ve inceledim. *Bugün olacıkların ne kadarını biliyor? Tüm bunlarda tam olarak nasıl bir rol oynuyor? Patronlarının alaşağı edileceğinden haberdar mı?*

Derin bir nefes aldım.

Sadece şu gösteriyi atlat.

Adım adım.

MAYALAMA

JOAN

Grace ışıkları teker teker söndürerek işe başladı ve ardından Billy'le Ral devreye girerek gösteri alanını kaplayan karanlığı dokulu bir griliğe çevirdiler. Ardından sıra Tommy ile Rose'a geldi: Colletto'nun adamlarının üzerindeki tuvalde bir renk patlaması yaratıp yoğun, gri ve mor bulutları balıklar misali gangsterlerinin kafalarının tepesinde dolaştırdılar ve alana gün doğumundan önceki anların görüntüsünü verdiler.

Beklediğim işaret buydu. Güneş numaramı yaratıp parlak küreye hayat üfleyerek daha da genişlemesini sağladım. Ardından Alex ipleri eline alarak güneşimi ortadan ikiye ayırdı ve şafağın ters dönmüş bir şelale misali seyircilerin üzerine akmasına izin verdi.

Colletto'nun ne düşündüğünü görmek için ona kaçamak bir bakış atmadan duramadım. Kafasını hafifçe yana eğmişti ve fal taşı gibi açtığı gözlerinde çocuksu bir bakış vardı. Büyülenmişti. Hepsi, her gece gelen müşterilerden farksız şekilde kafalarını kaldırmış büyücü yapımı bu gökyüzünün sadece onlar için çatırdayıp açılmasını izliyordardı. Büyümüz onları çocuğa dönüştürmüştü, sıkıca sarmalamıştı.

Çok boyutlu gösteri sona erdiğinde Grace sadece arkadaki birkaç ışığı açarak ortamdaki seksi, baştan çıkarıcı havayı korudu ve hepimiz teker teker sahnedeki yerimizi aldık. Ama diğer gecelerin aksine bu sefer son sözü ben söyleyecektim. Final gösterisi *bendim*.

Sahne görevlileri sağ olsun, sahnenin ortasındaki sunağın üzerinde yedi şişe su bizleri bekliyordu. Onların arkasında sıralandık, soldan sağa: Ral, Billy, Grace, ben, Alex, Tommy ve Rose. Bu zamana kadar ritmimizi tutturmuş olduğumuzdan hiç du-

raksama yaşanmadı. Hep beraber şişelere uzandık ve içlerindeki su sıçrayarak dokunuşumuza tepki verdi. Tüm şişelerin içinde kiraz kırmızısı filizler dolaştı ve şişelerin içindeki su hemen bü-yüye teslim oldu. Tamamıyla sessiz gösteri alanında parıltının tıslama ve köpürme sesleri duyuldu.

Normal bir gecedeki normal bir gösteride bu noktada sahne görevlileri ellerinde şat bardaklarıyla dolu tepsilerle sahneye çıkar ve parıltımızı bardaklara koyup seyircilere dağıtırlardı. Ama bu gece farklıydı.

Gunn âdeta düşüncelerimi duymuş gibi neredeyse bir saattir süren sessizliği böldü. “Sıradan gecelerde gösterinin bu aşamasında sahne görevlilerimiz büyücü parıltını dağıtır. Büyücüler parıltısı her gece taze olarak mayalıyor ama elbette sadece servis edilecek kadarını çünkü şu âna kadar parıltı da diğer tüm saf büyüler gibi bir günden fazla dayanmıyordu.”

Colletto homurdanarak onayladı ve oturduğu yerde kıpırdandı.

Gunn merdivenleri tırmanarak sahneye çıkıp benim yanıma geçti ve parıltı şişemi eline aldı. “Bu parıltı karaborsadaki en iyi kafayı sağlayan mal. Mutluluktan havalara uçuruyor. Kişiyi farklı boyutlara taşıyor. Dünyadaki büyüü görmenizi sağlıyor. Onun sayesinde Tanrı’yı görebildiğini iddia edenler bile var. Daha zor bulunan ve arzulanan bir şey haline geldi çünkü kalıcı değil ve insanın ellerinin arasından kayıp gidiveriyor.” Gunn başını kaldırıp yukarı baktı. “En azından şimdiye dek öyleydi.”

Başıyla önce sağ tarafımdaki üç büyücüyü, ardından sol tarafımdakileri işaret etti. “Lütfen sunaktan uzaklaşın,” dedi onlara. Ekibi-me, özellikle de Alex’e bakamadım. Baksam daha da gerilecektim. O yüzden bakışlarımı karşıya dikerek Gunn’ın işaretini bekledim.

“Şimdi, eğer geçmişi ardımızda bırakıp güçlerimizi birleştirmeye karar verirseniz sizinle paylaşacağım büyüün boyutlarını tam olarak görme vaktiniz geldi. Saklanabilecek ve dünyanın dört bir yanına gönderilebilecek bir parıltı. Joan, lütfedersen.”

KALICI PARILTI

ALEX

Tüm dikkatler Joan'a çevrilirken onun yapacağı şeyden bihaber halde geriye çekildik. Gösteri boyunca, görev bilinciyle hareket eden bir ekip üyesi rolü yapan görevine bağlı bir polisi oynamıştım ve bastırmayı başardığım korku tekrar içimi kaplamaya başladı. *Büyü kanunlarına karşı gelebilen bir parıltı var, yeraltı dünyasının hâkimiyetini ele geçirmek isteyen biri tarafından satılan bir parıltı...*

Ve gönlümü kaptırmakta olduğu kız bir şekilde bu olayın merkezinde.

Joan ellerini tekrar parıltı şişesinin üzerine koyarken salon tamamen ölüm sessizliğine büründü. Çok yakınında olmama rağmen duyamadığım güç sözcüklerini mırıldandı ve şişenin ağzına cam bir tıpa oturdu. Colletto ve adamları aşağıda oturdukları yerde kıpırdandılar ve birbirlerine tahminlerini fısıldadılar.

Ardından Joan ellerini çekti ve sunağın altındaki raftan bir çakı çıkardı. Elbisesinin sağ kolunu sıvarken ona uzanıp her ne yapıyorsa buna değmeyeceğini, bu adamlar için değmeyeceğini söylememek için kendimi zor tuttum. Joan'ın diğer tarafında Grace nefesini tutup elini ağzına götürürken tuhaf, derin bir pişmanlık damarlarımda dolaşıp tüm bedenimi kapladı. Joan'ın kolu bazıları taze ve kırmızı, bazıları pembe, diğerleri ise daha eski çiziklerle kaplıydı. Kolunu sakın bir kararlılıkla şişenin üzerine uzatıp bıçağı tenine bastırdı.

Kesikten sızan kan derisinin üzerinden süzülüp cam tıpayla damlayınca şişeyi kapatıp başka bir büyüye başladı. Yine büyüün tamamını anlayamasam da bu sefer birkaç kelimesini duydum: *"Kendimden bir... veriyorum... sonsuzluk..."*

Şişesi âdeta canlıymış gibi titremeye ve sarsılmaya başladı, ardından durdu. *Az önce ne yaptı? Bir kara büyü, kanla yapılan bir büyü mü? Şeytan'ın büyüü mü?*

Joan yeni yarattığı parıltıdan uzaklaşırken Gunn onun yerini aldı. Joan'ın şişesini tutup seyircilerin incelemesi için havaya kaldırdı: parlak parıltıyla dolu, ağzında kana bulanmış cam tıpalı bir şişeyi.

"Kalıcı parıltı," dedi Gunn seyircilere. "Büyü tarafından kafeslenmiş bir şişe dolusu saf, sıvı büyü. Bu büyü sığınağının gücü olmasa yapamayacağımız, mükemmelleştirdiğimiz eski ve gizli bir büyü." Gunn şişeyi tekrar Joan'a verdi. "Elbette güçlü ve becerikli bir büyücü olmadan da yapılamazdı."

Colletto yavaşça ayağa kalkıp sahnenin önüne geldi. "Şişeyi görebilir miyim?" diye sordu Joan'a.

"Hadi," dedi Gunn ona.

Joan merdivenlerden inip şişeyi Colletto'ya uzatırken Gunn'ı tam burada parçalamak için yoğun bir arzu duymaya başladım. O kadar yakınımdaydı ki ellerimi boynuna dolayabilirdim. Bin adet bıçak yaratıp ona Joan'ın koluna açtığına benzer kesikler atıp kan kaybından yavaşça ölmesini izleyebilirdim.

"O sizde kalacak," dedi Gunn Colletto'ya, Joan aramıza geri döndüğünde. "Size geçen sefer gösterdiğim örnekte herhangi bir oynama yapılmadığından emin olmak istediğinizi biliyorum. Bu seferkinin mayalanmasına ve şişelenmesine bizzat şahit oldunuz; o yüzden onu yanınızda götürüp raf ömrünü teyit edin, birkaç gün sonra açın. Gerçek olduğunu gördüğünüzde anlamaya gönüllü olacağınızdan eminim."

Colletto şişeyi incelerken odanın içinde uğultular yayıldı. Gergin, beklenti dolu ve heyecanlı bir hava odaya hâkim oldu ve benim zihnim de uğuldamaya başladı. Rafa kaldırdığım onca şey yüzünden... *Joan'ın Gunn'la ilişkisi, ketumluğu, sırları, eşi benzeri görülmemiş gücü...* artık bunları daha fazla görmezden gelemezdim. Joan'ı da yanlarında sürüklemekten bu çeteleri yerle bir

etmem mümkün değildi. Çünkü Birim'in tarihin en büyük zafesinin ardındaki büyü Joan'mkiydi. *Kalıcı parıltı Joan'dı.*

Colletto konuştu, "Bana nasıl yapıldığını anlat."

Gunn başını iki yana salladı. "Eğer birlikte bu yola çıkacaksak güven ve ortaklık temellerini atmaliyiz. Size bu malı tekrar tekrar üretebileceğimizin güvencesini veriyorum. İşin büyü tarafını bana bırakın," dedi. "Birbirimize nefretimiz yeterine uzun sürdü. Geçmiş ardımızda bırakmanın vakti geldi."

Gunn soğuk ve acımasız bir piçti ama yine de neden Colletto'yla iş yapmaya karar verdiğini aklım almıyordu. Babası Silah Danny'yi vuran gangsterle el sıkışıyordu. Düşmanla ortaklık adına akıl hocası McEvoy'a ölümcül bir darbe indiriyordu. Bu piç başına gelecek her şeyi hak ediyordu.

Colletto kafasını kaldırarak sahnede duran Gunn'a baktı ve başıyla onayladı. "Ne kadar?"

"Dört litresi için bana iki yüz elli dolar vereceksiniz. Sokakta iki katma satacaktınız ve elbette fark sizin cebinize girecek. El sıkıştığımızda, bilinen yegâne taşınabilir parıltının tek dağıtıcısı olacağınıza söz veriyorum," dedi Gunn yavaşça. "Karşılığında parıltı salonu işinden çekileceksiniz... Şehirdeki gösteri büyüünün tekeli Shawlarımda olacak."

Colletto gözlerini parlak kırmızı şişeden ayırmadı. "Ya diğer işler? Kumar, haraç, tefecilik?"

"Anlaşmamızın geri kalanı hemen devreye girecek. Bölgeleri tekrar düzenleyeceğiz. 14. Sokak'ın batısı tamamen bizim olacak. Siz doğusunu alacaksınız. "Babamın bir zamanlar dediği gibi sorunsuz işleyen bir suç imparatorluğu," dedi Gunn gergin bir şekilde. "Ondan daha aşağılık adamlar vizyonunu yerle bir etmeden önce."

Shawlar ve düşmanları arasında gerçek bir anlaşma. Hem de tüm işleri kapsayan bir anlaşma, hatta bir ortaklık. Ajan Frain delirecek.

Colletto şişeyi bir kez daha elinde çevirdi. "Perşembe günü," diye cevap verdi sonunda. "İki yüz litre için size on bin dolar vereceğim. O bahsettiğin, anlaşmayı daha cazip hale getirecek maddeler de devreye girecekse tamamdır."

Gunn'ın yüzü hiç de ona özgü olmayan kocaman bir gülümsemeyle neredeyse çocuksu bir hal alınca, bu değersiz adamın ne kadar da genç olduğunu ve ne kadar yükseğe tırmanmayı başardığı hatırladım. Ekibimize sahneden inmemizi işaret etti. "Bence buna kadeh kaldırılır."

İşaretiyle sahne görevlileri ellerinde şat bardaklarıyla dolu gümüş tepsileri gösteri alanına getirdi ve sahnedeki altı şişe parıltısını aldı. Bunun üzerine odadaki hava değişti. Parıltı servis ediliyordu. Anlaşmaya varılmıştı. Düşmanlar müttefike dönüşmüş ve insanların üzerine kutlama havası çökmüştü. *Bunları Fra-
in'e aktarmam gerek, hepsini...*

"Ama önce gösteriyi sergileyenler için bir alkışa ne dersiniz?" dedi Gunn.

Colletto dolu dolu uzun süre alkışladı ve serserilerden oluşan takımı da ona eşlik etti. Biz hafifçe eğilirken asıl yıldız olan Joan koltuklarının önünde reverans yaptı. *Şu an bütün gözlerin onun üzerinde olduğunun farkında mı? Bu gangsterlerin kendini değerli bir mal, alınıp satılabilecek ya da çalınabilecek bir şey olarak gördüğünü anlıyor mu?*

Çeteleri çokertmemi gerektiren bir neden daha.

Tüm bu büyü işlerinin yanlış olduğunu gösteren bir kanıt daha... çünkü onun gibi büyücüler, biraz zamanlar *benim* de dahil olduğum büyücüler kullanılıyor, yanlış yollara saptırılıyor ve ateşin içine atılıyorlardı.

Kalabalık VIP salonuna doğru yönelirken Joan yanıma yaklaşıp fısıldadı, "Benim odamın yangın çıkışına git. Orada beni bekle. Gunn herkese kutlama için bir şat parıltı dağıtacak... VIP salonunda en az bir saat kalırlar, bundan eminim." Bana baş döndürücü gülümsemesiyle baktı. Yaptığı şeyin onu yüreklendirdiği, ona güç verdiği ve bundan utanç duymadığı belliydi. Tam olarak benim bir yıl önce olduğum yerdeydi: oyuna getirilmiş, *kandırılmış*, kendisinin yenilmez olduğunu düşünmesi sağlanmıştı. Düşünme fırsatı bulamadan hafifçe başımla onayladım. Benden uzaklaşarak Gunn'ın yanına döndü.

Sahne görevlileri Colletto ve adamlarını VIP salonuna yönlendirirken Gunn geride kalarak ekibimizle ilgilendi. "Çok iyi bir iş çıkardınız. Ama size yalan söylemeyeceğim: önümüze uzun ve yorucu günler var. Sizi yarın sabah sekizde burada görmeyi bekliyorum. İlk sevgiyatımızın zamanında hazır olmasını sağlamak için gecenizi gündüzünüzü parıltı mayalayarak geçirmeye hazır olun. Şimdi gecenizin tadını çıkarın." Ardından sesini alçaltarak Joan'a hitap etti. "Colletto'nun seninle tanışmak isteyeceğine eminim."

Joan başıyla onayladı ama onu takip ederken omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

Onunla yangın çıkışında buluşmam. İstesem bile Joan'a sahip olamam. Bu durum ondan ve benden çok daha öte...

Ama koridora dönerken bu düşünceler asıl gerçek tarafından bastırıldı: bu onu uzaklaştırırken son izleyişim olamazdı.

Gunn, Colletto ve onların serserilerden oluşan ekipleri VIP salonuna gitmek için koridora döner dönmez, "Demek sakladığı buymuş," dedi Rose.

"Stock onun hakkında bizi defalarca uyardı." Tommy başını iki yana salladı. "O gece, büyü numaraları evinde de görmüştük, hatırlıyor musun? Orada şeytani bir şeyler dönüyordu."

Rose başıyla onaylayıp koyu renkli, dağınık saçlarıyla oynadı. "Stock onun şeytan adına çalıştığını düşünmüştü."

"Joan'ın buna dahil olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Ral Grace'e.

Ama konuşmaların ancak yarısını dinliyordum çünkü kendi düşüncelerimde kaybolmuştum. *Joan için içine tahmin edebileceğin de fazla batmış durumda. Belki de ailesine duyduğu bağlılık ve Gunn'ın verdiği sözler başını o kadar döndürmüştü ki artık yukarının hangi yönde olduğunun farkında değildir. Belki de onu durdurabilirim, onun için çok geç olmadan, zaferime gölge düşürmeden onu ikna edebilirim.*

"Alex," dedi Grace ve ona baktığımda bunun adımı ilk söyleyişi olmadığını görebiliyordum. "Sen bunlardan haberdar mıydın?"

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim üzgün bir şekilde, “Joan hepimizi kandırdı.” Boğazımı temizledim. “Affedersiniz, ben fırsatım varken gidip biraz dinleneceğim.”

Grace anlayışlı bir şekilde bana gülümsedi; ekibin kalanı ise fısıldaşmaya ve suçlamalarda bulunmaya döndü.

Çift kapıdan hızla geçip soğuk Ocak havasına çıktım. Bir yanım M Sokağı’na doğru yürümeye devam etmem, bir telefon kulübesi bularak Frain’i arayıp neredeyse kesinleşmiş detayları anlatmam ve ardıma bakmamam gerektiğinin farkındaydı. *Joan’ın odasının ne anlama geldiğini biliyorsun. Onunla böyle bir ilişkiye girmemelisin. Bu işleri daha da karmaşık hale getirir...*

Ama diğer yanım yangın çıkışının merdivenlerini tırmanmaya başlamıştı bile.

DANS

JOAN

Elektrikle doluymuş gibi heyecanlı şekilde yatak odama daldım. *Başardım.* Büyümü kullanarak parıltının sonsuza kadar dayanmasını sağlamıştım, hem de DC'deki en azılı gangsterinin önünde. Tarihteki en büyük parıltı işinin bir ortağı olmayı kesinleştirmiştim. Ruby'yle Ben'in hayatlarının kalanı boyunca ne parayı ne de başlarının üzerindeki çatıyı dert etmemelerini sağlamıştım.

Gelecek parlaktı, gelecek büyüyle kıpkırmızıydı ve şimdi...

Şimdi yangın çıkışında Alex Danfrey vardı.

Dışarıya kendi numarasına sarılarak oturuyordu. Ocak ayının soğuğuna rağmen, âdeta dünya umurunda değilmişçesine sıcaktı. Pencereye koştum, camı açarak onu içeriye aldım. Yatağımın üzerinden atlayarak tam karşımda dikildi.

Ona sadece bakmak bile, kollarını göğsünde kavuşturmuş, o mükemmel yüzündeki kaşları çatılmış haline bakmak bile tüm gerginliğimi dizginleyip içimi bir sızıyla doldurmaya yetmişti. Kader bu oğlanı yoluma çıkarmış ve bana hayal bile edemediğim bir şey vermişti. Ve onu hak etsem de etmesem de elimden kaçmasına izin vermeyecektim.

"Bitti," dedim rahatlamış halde, "Şükürler olsun ki bitti."

Ardından kendimi durdurmaya fırsat bulamadan ellerim omuzlarından boynuna, oradan da saçlarına gitti ve onu kendime çektim.

Alex öpücüğüme karşılık veriyordu ama çekingen ve kendinden emin olmayan bir haldeydi... "Joan," diye mırıldandı, "bekle... dur." Geri çekildi. Ve gözlerini benden kaçırdı.

Âdeta tokat yemişer dönüştüm. “Ne, ne oldu? Benim hakkımdaki... bizim hakkımızdaki fikrini mi değiştirdin?”

“Hayır. Hayır, tam tersi, ben... Tanrım.” Volta atmaya başladı. “Tüm bunları kabullenmekte zorlanıyorum. Demek istediğim, bunu yapabildiğini ne zamandır biliyorsun?” Bir nefes aldı. “Ne zamandır Gunn’la birlikte bunu planlıyorsun?”

“Bir süredir,” dedim. “Dün sana anlatabileceğim kadarını anlattım ama hepsini anlatamazdım. Gunn tüm bu şey hakkında o kadar ihtiyatlıydı ki tek kelime etmekten dahi korktum.”

Alex bir anlığına bana tuhaf bir şekilde baktı. “Joan, bunu yapmak istediğine gerçekten emin misin?”

Âdeta bir refleks misali ona kendime söyleyip durduğum şeyi tekrarladım. “Böyle bir anlaşmanın benim gibi biri için, ailem için ne anlama gelebileceğini bilmiyor musun? *Senin* için ne anlama geleceğini?”

Alex kapıya baktı ve sesini fısıltı seviyesine kadar alçalttı. “Bu oyunda bir oyuncu olduğunu sandığını, kontrolün sende olduğunu düşündüğünün farkındayım. Kendi kararlarını aldığını zannettiğinin de. Ama bir zamanlar ben de *aynı* senin gibiydim Joan... Babam benim üzerimde yavaş yavaş dikkatlice çalıştı. Ve sonunda beni avucuna öyle bir almıştı ki boğulana kadar aslında kapana kısıldığımı fark edemedim.”

“Bu durum öyle değil Alex.” Gerçi bazı elbette bazı açılardan öyleydi. Ama iyi bir amaç içindi. Ayrıca neden kafeste olduğumu biliyorsam kapana kısılmış sayılmazdım. Yaptığım şeyle ve bunu yapma sebebimle barışmıştım.

“Bu olanlar McEvoy’un kulağına giderse, yardımcı patronlarının onu uzaklaştırmak istediklerini fark edip Gunn’a önce o ulaşırsa ne olur hiç düşünmüyor musun? Ne yapar?” Alex gözlerinden ateşler saçarak bana baktı. “Ya seni öldürür ya da çalar. Eğer bunu McEvoy yapmazsa Colletto yapar. Gunn’la aralarında bir şeylerin ters gitmesi an meselesi... çeteler yıllardır birbirlerinden nefret ediyorlar.”

Alex korkmaya başlamıştı. Bunu biliyor, hissediyordum. Bu

duyguya yabancı değildim ama onun üstesinden gelmiştim. Onu sakınleştirmem yetmezdi, onu tekrar doğru tarafa yöneltnem gerekiyordu. “Anlamıyorsun. Bu sadece benimle ilgili değil... hepimizle ilgili. Bu sevkیات tamamlanır tamamlanmaz büyüyü hepinize öğreteceğim Alex. Ekibin amacı bu, anlamıyor musun? Ardından hepimiz başka büyücülere öğreteceğiz, ta ki bir gecede sevkیات yapabilecek duruma gelene kadar. Bu anlaşma lanet olasıca bir *imparatorluğun* başlangıcı olacak. Bu hepimiz için bir fırsat; hayatlarımızı değiştirmek, kendimizi bir yerlere getirmek için bir şans.”

Alex volta atmayı bıraktı. “Peki ya, bu kadar büyük bir işin başka dikkatleri de çekeceğini hiç düşünmedin mi?” Bana doğru âdeta kafesteki bir aslana yaklaşıyor gibi yavaş ve temkinli adımlar attı. “Bu, bir büyü sığınağında büyü yapmaya benzemez... bir gece baskın yapılırsa büyücülük yapmaktan ancak birkaç haftalığına hapis yatar ve akıllanmış olarak çıkarsm. Ama dünyadaki ilk kalıcı parıltısı yaratan büyücü olmak... Onun ülke çapında üretimine ve dağıtımına yardımcı olmak... Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirebilirsin Joan. O zaman Ben ve Ruby’ye ne olacak? Bunu ailen için yaptığını söylemiştin.”

“Elbette onlar için yapıyorum ama korktuğum için geri adım atmayacağım Alex.” Gergin bir kahkaha attım. “Öyle bir lüksüm yok. Ayrıca yakalanmayacağım.”

Ellerini alnuna bastırdı. “Tanrı aşkına, o zaman diğer insanların aileleri ne olacak Joan? Babaları, anneleri, amcaları bu mala bağımlı hale gelen ve amcanın yaptığı gibi ailelerini paramparça eden insanlara ne olacak? Hiç vicdanın sızlamayacak mı? Bu... bu...”

“Ne? Bu *doğru* değil mi?” diyerek cümlesini tamamladım. “Alex, geçtiğimiz yılın çoğunu tüm benliğimde büyümden nefret ederek, onu lanetleyip gömerek geçirdim. Peki ya gerçek neydi? O gece olanlar büyüünün suçu değildi. *Benim* suçumdu.” Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedip yere baktım. “Parsonage’da verdiğim bu korkunç kararla yaşamak *zorundayım*. Büyüyü suçlamak kolay yöntem. Sen ve ben bunun için *yaratıldık*. Bunda yanlış bir şey yok,” dedim. Gerçek, kelimelerimi sıcak ve güçlü

bir şey gibi kaplıyordu. "Ayrıca insanların büyümüzle ne yaptıkları bizi ilgilendirmez. Bunu kontrol edemeyiz."

"Duymak istediklerini söylüyorsun."

"Ve sen de o kadar korktun ki delice konuşuyorsun," diye araya girdim. Tanrım, belki de performansım Alex'i korkutmuştu, belki de tehlike Alex'in atılmak istemeyeceği denli büyümüştü. Ama onun gitmesine izin veremezdim. Bunu onsuz yapamazdım, *yapamayacaktım*. "Bu Colletto'yla, babamı alaşağı eden adam için çalışmakla mı ilgili?" Ona doğru bir adım daha attım. "Elbette sorun yaşamanı anlıyorum Alex. Ama eğer bu dünyaya girdiysen hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapacaksın. Aynı onun seni kullandığı gibi senin onu kullandığını bilmek içini rahatlatır. Aynı Gunn'ın beni kullandığı gibi benim onu kullanıyor olmam misali."

"Yani gerçekten istediğin şey bu mu?" O kadar yakındık ki aramızda ancak otuz santim vardı. "Herkesin birbiriyle oynadığı, birbirini kullandığı bir dünya mı? Yalanlar ve numaralarla dolu bir dünya mı?"

"Kahretsin ama o dünyada hayatta kalabilirim. Özellikle de içinde sen varsan," dedim. "Sana söyledim, bu hilekâr dünyada sen benim pusulamsm. Aynı Ruby ve Ben gibi."

Üzgün gözlerini ve acımasızca dudağını kemirini inceledim. Onu ele geçirmek üzere olduğumu hissediyordum. Ayrıca eğer arkasını dönüp giderse bunun içimde açacağı yarayı tahmin dahi edemiyordum.

"Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"O zaman olmasma izin verme. Şu âna kadar ki en büyük gösterimizde yanımda ol."

Cevap vermedi; sadece çekingen bir şekilde elini uzatıp çenemi okşadı.

"Belki seni bu çatı altında eğiten bendim," diye ekledim yavaşça, "ama gerçeği bilmek ister misin? Büyünün gerçek anlamda neler yapabileceğini bana gösteren kişi *sendin*. Birlikteyken, tek başıma olduğumuzdan çok daha iyiyiz... olağanüstüyüz. Bunu sen de hissediyor olmalısın."

Elini indirdi ve aniden geri çekildi. "Burada olmamalıyım Joan."

"Neden, Gunn yüzünden mi?" deyiverdim kalbim küt küt atarken. "Şu an Gunn'ı düşünme."

Alex başını iki yana salladı. "Her şey yüzünden. Düşünmem... düşünmem gerekiyor."

Hızla yatağın üzerine atlayıp çıkmak için pencereyi açtı. Hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır...

Çıkmasına fırsat tanımadan büyümü cam tabakasına odakladım. Cam hemen önünde kısık ve tatmin edici bir çat sesiyle kapandı. Alex bana dönmedi.

"Kendi kendine yalan söylüyorsun Alex," diye çırpındım. "Belki bu oyuna intikam almak ya da baban eski yaşamını tarihe gömdükten sonra hayatını kazanmak için girdin. Ama artık sadece bu kadar olamaz. Bunu senin de hissettiğini *biliyorum*."

Cevap vermedi. Parmakları pencerenin kenarında dans etti. "Kendimizi sonsuza kadar cezalandırmak zorunda değiliz. Bunu hak ediyoruz. Birbirimizi hak ediyoruz."

Alex dönüp beni inceledikten sonra sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissettiğim bir saniye boyunca bekledi. "Beni tanıdığını sanıyorsun Joan," dedi sonunda kısık sesle.

"Seni *tanıyorum*," dedim buna tüm benliğimle inanarak. Onun geçen gece söylediği sözleri yüzüne söyledim: "Hakkındaki her şeyi bilmesem de önemli olanları biliyorum."

Bir saniye, bir an, bir dakika daha geçti. Hava gergin bir elektrikle yüklü hale geldi. Alex bana baktı. Bakışlarına karşılık verdim. Konuşmadı, hareket etmedi. Arkasını dönüp gideceğine emin olduğum kadar kalacağma da emindim.

Bizi birbirimize çeken manyetik gücün kimden kaynaklandığına emin değildim ama başladığı anda duvara doğru giden bir tren misali çaresizce, öylesine hızlı ve yoğun bir şekilde *uçar-casına* hareket ettik ki istesem bile yavaşlayamaz, bu çekimden kurtulamazdım.

Alex'in parmakları saçlarımdaydı; cesur, sert ve kararlı bir şekilde beni kendine çekti ve dudakları dudaklarımla buluştu.

Kolları belime dolandığında teninin sıcaklığım sırtımda hissettirdi ve ardından beni yerden kaldırıp yatağa, dizlerimin üzerine bıraktı. Yüz yüze, göz gözeydik.

Birbirimizin giysilerinden yırtarcasına kurtulmaya çalıştık. Ben onun gömleğini başının üzerinden geçirip yere atarken, o elbisemin düğmelerini açıp parlak siyah bir su birikintisi misali yatağa düşmesini sağladı. Ardmdan odamın loş ışığında çıplak kolumdaki kırmızı çizikleri gördü. Kolumu yakalayıp kendine çekti. O an taş dönmüştüm, nefes dahi almadım.

Ama dudaklarını yaralı tenime götürüp kesikleri öptü ve yavaşça omuzuma, oradan da dudaklarıma çıktı. Beni tamamen sarıyor, tamamen kabul ediyordu. Onu yanıma doğru yönlendirdim ve sabahın puslu saatlerinde birleşen denizle gök misali yan yana uzandık.

"Tanrım bunu istiyordum," diye fısıldadı. "Hem de çok. İnamayacağın kadar çok."

Beni hızla altına aldı ve üstümden bana baktı. Onu inceledim, kasılmış çenesini, yüzünü, şu an kalm bir perde gibi yüzüne inen mükemmel saçlarını. Mükemmelden de öteydi; büyüleyici, bağımlılık yapıcıydı. Aslında belki de şu an yaşadığım duygu bağımlılıktan farksızdı; bir şeyi ona sahipken dahi arzulamak, coşkunun doruğundayken etkisinin geçmesinden korkmak.

Onu öpmek için uzandım ve sonra boynuna sarılarak kokusunu içime çektim.

Alex benimle oynayarak yavaşça dudaklarını göğüs kemiğimin ortasındaki boşluğa götürdü; daha fazla dayanamayacak hale geldiğimde bunu bilmesini sağladım. İç çekip omzunu ısır-dım ve o, inlemelerimi bastırır şekilde uzun uzun, derin derin beni öptü.

Sarp kayalıkların ucunda, bir gösterinin tam başında duruyorduk ve büyü ipleri eline alıp sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen mükemmel bir an boyunca bizi tek vücut, bir bütün yapıtı...

O an geçer geçmez onu yine istedim, tekrar o büyü'nün etkisine kapılmayı.

Yatağa yığıldı ve nazikçe yanıma sokuldu. Yumuşak, kaygan teri benimkine değişiyordu. Bedenimin her şeyiyle tükenmiş, yorgun ve doymuş olduğunu hissediyordum. "Seni bulduğum için çok mutluyum," diye fısıldadım bir süre sonra. Uzandım ve elimi yanağından çenesine doğru gezdirdim. Onun gitmesine izin vermek, bu bağı koparmak istemiyordum. "Bu dünya içinde sen olmasan nasıl görünür hayal dahi edemiyorum."

Cevap vermeden önce uzun süre bekledi ve verdiği sesi kısık, yumuşak, uykuya dalmak üzere gibiydi. "Bizi tüm bunların dışında bir yerde hayal ettin mi hiç?" diye fısıldadı elini kalçamm hemen üzerine koyarak. "Başka bir yerde?"

Gülümsedim ve başımı koltukaltına yasladım. "Rüya mı görüyorsun Alex Danfrey?"

"Ciddiyim. Birlikte olabileceğimiz, yeni bir yerde," diye mırıldandı. "Belki yardım edebilirim... Ailene yardımcı olabilirim... Tüm bunları benim için geride bırakır mıydın?"

Ama ben öyle bir gelecek hayal edemiyordum. Bu büyü ve sırlarla dolu ağa öyle bir dolanmıştım ki onların olmadığı bir dünya boş bir numara gibi geliyordu. Saçlarınm ucuyla oynayarak, "Burada, şu anda birlikteyiz Alex," dedim yumuşak bir sesle. "Sadece şu âna odaklan."

"Şu an," diye fısıldadı. Yüzünün biraz daha gevşemesini, soluklarının derinleşmesini izledim. Uykuya dalmak üzereydi.

Ama ben bunun son ermesine hazır değildim, henüz değil. O yüzden elimi nazikçe göğsüne koydum ve ardmdan aşağıya doğru indirdim, daha aşağıya, *daha da aşağıya...*

Alex'in gözleri kapalıydı ama yüzünde her zamanki çapkm gülümsemesinin daha uykulu ve yoğun bir versiyonu vardı. Uzanıp beni bir kez daha öptü. Ardmdan tekrar bedenini benimkine bastırdı ve ben boşluğun derin, karanlık, sıcacık havuzuna balıklama atladım.

. . .

Kapının sesiyle sıçrayarak uyandım. Kibar tık tık sesi kısa süre içinde kapıyı yumruklamaya döndü. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Alex gitmişti. Ben uyurken gitmiş olmalıydı; çarşafın üzerindeki izini gördüm ve göğsümde sıcak, hafif bir acı hissettim.

Kapıdaki kişi tekrar yumruklamaya başladı ve kapım âdeta menteşelerinden çıkacak gibi sarsıldı.

“Joan,” dendiğini duydum kapının diğer tarafından. “JOAN!” Tanrım. Bu Gunn’dı.

Şifoniyerimin üst çekmecesinde duran pamuklu pijamalarımı üzerime geçirirken boğazım keskin bir panikle düğümlendi.

“Bay Gunn,” dedim kapıyı açıp onu pervaza yaslanmış halde bulduğumda. “Saat çok geç oldu.”

“Saat daha on bir Joan.” Gunn’ın gevşek, parıltılanmış bir görünümlü vardı ve büyümlü bir şeyin etkisinde olduğuna emindim. Dünya yarılıp tüm sırlarını ona sergilemiş ve sonra onu karanlıkta bir başına bırakmış gibiydi. Daha önce Gunn’ı hiç kontrolünü kaybetmiş halde gördüğümü hatırlamıyordum; o her zaman kendisi ve çevresindeki herkes üzerinde hâkimiyete sahipti. Onu böyle dengesiz, bu kadar yakınımda, odamın kapısında görmek dehşet vericiydi. Özellikle de dün sabah yaptığımız tuhaf ve mana dolu konuşmayı düşündüğümde.

“Uyuyordum.”

“Bağırıyordum.” Gunn tereddütsüz bir şekilde, gözlerini kırpmadan bana dik dik baktı. Sanki yeterince uzun süre bakarsa içime uzanıp sakladığım her şeyi görebilecekmış gibiydi. “Burada başka biri mi vardı?”

Tedirgin bir kahkaha attım. “Hayır.”

Yanımdan geçerek odama girdi. Takım elbisesinin ceketinin koluma değmesi tenimde bir elektriklenme oluşturdu. *Bu korkuydu.*

Hayır. Korkudan daha karmaşık, dolambaçlı ve karışık bir şeydi.

“Bir sorun mu var efendim?”

Gunn kapımı iterek arkasından kapattı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Yalan söylediğini biliyorum."

Söyleyecek başka bir yalan bulamadan tek eliyle yüzümü kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. Açıklıkta elimi sıktığından beri bu bana ilk dokunuşuydu ve içimde bir kez daha o karmaşık, rahatsız edici duyguları uyandırdı. *Acaba büyüyle dolu olmasaydı bana dokunmaya cesaret edebilir miydi?*

Gunn beni tuttuğu hızla bıraktı ve çalışma masama doğru yürüdü. "Birine çok kapıldığım zaman onun kusurlarını görmek gibi çok kötü bir özelliğim var Joan." Ellerini göğsünde dolaştırdı. "Bazen bu kusurları hiç göremiyor, onlardan bihaber oluyorum." O uçuk mavi gözlerini tekrar bana çevirdi. "Ama bazen görebiliyorum. Ve onları göremeyecek kadar kör ve zayıf olduğum için kendime o kadar çok kızıyorum ki hatamı telafi etmek adma çok ileriye gidiyorum."

Âdeta bir refleks gibi hızla çalışma masamın üzerinden çıkan bir kıymığı yakalayıp çekti. Bu hareketi lekeli ahşabın üzerinde uzun, daha açık renkli bir iz kalmasma neden oldu. Kalbim tekledi ve hızlanmaya başladı...

Hatamı telafi etmek...

"Sana bir emir verdim Joan, bu emri vermemin nedenleri vardı." *Alex. Alex'ten bahsediyor olmalı.* Ama nereden bilebilirdi ki? Ayrıca bu adam beni ne kadar doğruyla yanlış ayırt edemez hale getirmiş olsa da, hatta ben *kendimi* ne kadar o hale getirmiş olsam da, Gunn'ın Alex hakkında konuşmaya hiç hakkı olmadığını biliyordum. Damarlarımda kızgın bir öfke dolaşmaya başladı.

"Emrime karşı geldiğinde ben de sorgulamaya başlıyorum: eğer bir şey hakkmda yalan söylüyorsan belki başka şeyler hakkında da söylüyorsundur."

"Yalan söylemiyorum."

"Sorun şu ki, sana inanmıyorum," diye azarladı Gunn. "Sanırım sana önceliklerini hatırlatmam gerekiyor. Sanırım sana tehlikede olan her şeyi hatırlatmanın zamanı geldi."

Tehlikede olan şeyler mi? Neredeyse çılgık atacaktım. Tehlikede

olan her şeyi biliyorum. Hayatım, ailemin sıhhati, bu yerin geleceği, hepsi benim kazanmama ya da kaybetmeme bağlı. Ve sen karşıma geçmiş beni bu konuda azarlıyor, gece gündüz senin için kan ve ter döktükten sonra odama kimin gireceğine karışmaya cüret ediyorsun, bu çok fazla.

Gunn yine yüzünde o ifadeyle beni inceliyordu, bir anlığına da olsa çok şey anlatan o ifadeyle. Tüm o üstü kapalı tehditlerini ve her yere çekilebilecek kelimelerini, sırları ve uyarılarıyla etrafıma ördüğü kafesi zihnimden uzaklaştırmak için şimdilik kendime izin verdim. Çünkü *onun* kendini bu derece kapana kısılmış ve önemsiz hissetmesinin nasıl bir şey olduğunu anlamasını istiyordum. “Yani siz bu yüzden mi bu saate buradasınız? Bana önceliklerimi hatırlatmak için mi?”

Ona doğru cesur bir adım atıp çenemi yukarıya kaldırarak gözlerime katı ve affetmez bir bakış yerleştirdim; âdeta ona kendisini yansıtır gibiydim. Fısıldayarak ekledim, “Benim odamda olmanızın gerçek sebebi ne Bay Gunn?”

Gunn uzunca bir süre konuşmadı. Sonunda kesik bir nefes alıp başını iki yana salladı. Sonra iğrenirmişçesine sahte bir kahkaha attı ve âdeta oyunda tüm hâkimiyete sahip olması gereken kendisiyken elindeki kartları göstermişçesine hızla dönüp kapıya yöneldi.

Nefes almaya, sakinleşmeye, kendimi toplamaya fırsat bulamadan buz gibi bir sesle, “Herkesin bir kör noktası vardır Joan,” dedi. Kapının kolunu tutup bana içime işleyen bakışlarından birini daha attı. “Beni hayal kırıklığına uğratma. Kör noktanın seni paramparça etmesine izin verme.”

SISKA

ALEX

Joan'ın odasına giderken ne bekliyordum ki? Gangsterlerden oluşan seyircilere numarasını sergiledikten hemen sonra büyü günahlarını itiraf etmesini mi? Birkaç sözcük ve öpücükle onu tüm bunları yanlış değerlendirdiğine ikna etmeyi mi? Büyüsünü terk ederek kollarına atlamasını ve ikimizin beyaz bir atın üzerinde Kızıl Mahzen'den gitmemizi mi?

Joan kurtarılmak istemiyordu. Yeraltı dünyasının işleyişini değiştirecek, eşi benzeri görülmemiş karanlık bir büyü yardımıyla basamakları tırmanmış, şimdi Shawların büyü ekibinin başına geçmişti. Joan, Gunn'ın büyücü sağ koluydu; yardıma muhtaç bir hatun değil, insanları yardıma muhtaç bırakan kişiydi. Ne kadar sonuçlarının farklı olmasını istesem de, Gunn'ın sahnesinde o kara büyüü *başka birinin* yapmış olmasını dilesem de, yapmam gereken şeyi biliyordum.

Joan'ın alaşağı edilmesi gerekiyordu, aynı diğerleri gibi.

Ona olan hislerime rağmen.

Onun bana olan hislerine rağmen.

Her şey bitti. O kararını verdi. Onun asla senin olamayacağını biliyorsun.

M Sokağı'ndaki gölgelerin içinden ilerleyip bir blok sonra sağ döndüm ve karanlık şehirde elimden geldiğince kaybolmak için bir blok daha yürüdüm. Bir sonraki hamleme odaklandım: detayları iletmek için Frain'i aramaya. DC'nin savaş halindeki iki çetesi arasında muazzam bir anlaşma gerçekleşecekti, bir de üstüne Harrison Gunn, eşi benzeri görülmemiş, taşınabilen parıltı çıkararak McEvoy'u bir darbeye yerinden edecekti. O kadar ina-

nılmaz, o kadar imkânsız şeylerdi ki gözlerimle görmesem inanmazdım. Ama gerçektiler. Ayrıca bunun ardındaki büyüün de zapt edilmesi gerekiyordu çünkü Joan'a göre bu öğretilen bir şeydi. Sadece Gunn'ı durdurmak yetmezdi. Büyü gün ışığına çıkmadan tüm ekibi tutuklamamız gerekiyordu.

Sona ne kadar yaklaştığıma, zaferin ne kadar yakın olduğuna ve nasıl hem kendimin hem de Birim'in beklentilerinden çok daha fazlasını yaptığıma odaklanmaya çabaladım ki ardında bıraktığım kızı düşünmemeyim. Şimdiden özlediğim kızı. Onu kaybedeceğimi düşündüğümde göğsüme bir sancı saplanması na neden olan kızı.

Bunu yapma. Zaten senin olmayan bir şeyi kaybedemezsin. Şimdi. Onu. Bırak.

K Sokağı'yla 16. Sokak'm köşesindeki kırmızı telefon kulübesine daldım ve yalnız olduğumdan emin olmak için çevreme bakındıktan sonra avizeyi kaldırdım. Frain'in numarasını çevirdim. Telefon bir cızırtı çıkarıp çalmaya başladı.

"Buyurun, ben Frain."

Frain'in sesini beni sakinleştiren, önemli olan şeyleri ve bunu neden yaptığımı bana hatırlatan bir büyü olarak kullandım. "Ben Danfrey."

"Sunum oldu mu? Anlaşmanın detaylarını öğrenebildin mi?"

Sakinleşip nefes alışverişimi düzenlemeye çalıştım. "Evet, Colletto bu gece yanında D Sokağı'ndan yüksek rütbeli adamlarla geldi. Gunn da yanında Shaw'un yardımcı patronlarının çoğuyla, yani Kerrigan, Sullivan, Matthews ve O'Donnell'le oradaydı; Shaw yönetiminin çoğunu ele geçirmiş."

"Yani D Sokağı ve Shawlar gerçekten birlikte mi çalışıyorlar?" diye sordu Frain kuşkulu bir sesle. "Neredeyse... buna inanamıyorum. Gunn, Colletto babasını öldürdükten sonra D Sokağı'yla mı görüşüyor? Bu adam insan değil."

"Yapmaya niyetli olduğu anlaşma... çok büyük," dedim ahizeye. "Tüm şehri aralarında bölüşüyorlar. Shawlar 14. Sokak'm

batisındaki her yerin kontrolünü alacak, D Sokağı ise kumar, haraç ve diğer işlerinin hepsinin doğusunda yapacak.”

“Bir ortaklı gibi mi? Neden ki? Anlamıyorum...”

“Hepsi Gunn’ın taşmabilir hale getirdiği parlıtıya bağlı,” diyerek heyecanıma yenik düşüp sözünü kestim. “Ajan Frain, imkânsız yapmayı başarmış ve parlıtının şişede dayanmasını sağlamış.”

“Ne?”

“Bir şekilde şişeyi büyüyle bağlamış... bağlamışlar. Parlıtının tekrar suya dönmesini engelliyor, bir şekilde içindeki büyüü koruyor ve böylece kıyı şeridi boyunca istenen yere taşınabiliyor.”

Bir anlığına telefonun diğer ucunda Frain’in bir kâğıt üzerinde delice dolaşan kaleminin hışırtısı dışında hiçbir şey duymadım. “Aman Tanrım, Alex bu çok büyük bir olay.”

“İlk sevkیات on bin dolar karşılığında, iki yüz litre olarak yapılacak. Gelecekte Gunn D Sokağı’na bu malın tekeline vermeyi planlıyor, karşılığında D Sokağı’nın büyü gösterisi işinden tamamen çekilmesini istiyor,” diye devam ettim aceleyle. “Şehirdeki tüm parlıt salonlarının yönetimi Shawlarda olacak. Dünyadaki tek kalıcı parlıtı üretecekler ve D Sokağı’da yegâne dağıtıcısı olacaklar. İki taraf da kazançlı çıkacak.”

“Maldan biraz daha bahset Alex, şu kalıcı parlıtıdan.” Frain’in sesi neredeyse korkudan titriyordu. Ve korkmalıydı da. Böyle bir mal yeraltı dünyasında fırtına gibi esecekti. Eğer onun durdurmayı başaramazsak tüm ülkeyi altüst edebilirdi. *Ama durduracaktık.* “Nasıl yapılıyor?”

“Doğal olarak büyüle... Büyü bir şekilde iki büyüü bağlıyor,” dedim. “Anlayabildiğim kadarıyla parlıt bir şekilde büyüyle lanetleniyor ve şişe kilitleniyor.” Joan’ın sahnedeki görüntüsünü, anlaşma uğruna kendine zarar verip bir şeyler fısıldamasını zihnimden atmaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Gunn kara büyüünün belli şartlar altında öğretilbileceğini iddia ediyor. Düüst olmam gerekirse daha önce hiç böyle bir şey duymadım.”

“Eğer büyü öğretilir,“ dedi Frain yavaşça, “onu şimdi zapt etmemiz çok önemli, tüm işi başlamadan durdurmamız. Mahzen’deki ekibin tamamı için suç duyurusunda bulunmalıyız.” Söyleyeceğini tahmin ettiğim şeyleri söylüyordu. Ardından duraksadı ve kaleminin hışırtısı kesildi. “Kilit bir büyücü var mı?”

Joan’ı ele vermeyi planladın. Onu ele vermek zorundasın. Yine de içimde kabaran ad boğazımm düğümlenmesine neden oldu ve zihnimde bu karşı çıkan fikirler fısıldanmaya başladı. Bir zamanlar sen de Joan kadar dik başlıydın ve sana kimsenin dokunamayacağını düşünüyordun. Eğer babanla çalıştığın dönemde birileri seni durdurmaya çalışsaydı onları dinler miydin? Yoksa seni ikna edebilmek için daha büyük bir şey mi olması gerekirdi?

Joan’ın gösteri salonumuzun büyümlü yıldızlarının ışığı altında sahnemizde duran hali gözümün önüne geldi. Mahzen’in karanlık koridorlarındaki hali ve ardından ay ışığı üzerine dökülürken, yüzünde baştan çıkaran davetkâr bir gülümsemeyle yatağında uzanışı... Gerçekten hiç savaşımadan onu ele verecek ve ceteyle birlikte onun da saf dışı bırakılmasına müsaade mi edecektim?

Bir anda aklıma âdeta birbirine dolanmış düşüncelerden ve görüntülerden oluşan bir plan geldi: *Gunn, Joan, ailesi, onu oradan çıkarmak, uzaklaşmak...*

Ve o anda kendimi neye adanmış olursam olayım, görevim ne olursa olsun, Joan’ı da kurtarmanın bir yolunu bulmak zorunda olduğumu anladım. Bunu bir şekilde atlatacağımıza, aramızdaki şeyin yalanlar üzerine kurulmuş olmasına rağmen yıkılmayacağına inanmam gerekiyordu. Birim ve ben zaferimizi elde edecektik... ama Joan’la ben de birlikte olabilecektik.

“Alex hâlâ orada mısın?”

“Gunn zeki ve dikkatli.” Gözlerimi kapatıp kendime planımı tekrar değerlendirme fırsatı tanımadan hızlı hızlı konuştum. “Parlütinın büyüsunü açıkladı ama ardından kilit büyücüsünün kimliğini gizlemek adına herkesi gönderdi. Sanırım Colletto’yu bir kenara çekerek ona özel bir sunum yaptı.” Son kez kuralla-

rın dışına çıkıyorum, bundan sonra kimse için bunu yapmayacağım. Ayrıca sadece oyalıyor, sadece Joan'a yaptığı şeyi tekrar değerlendirme fırsatı tanıyorum. Bu sonucu değiştirmez. "Ama Mahzen'deki bir büyücü olmalı. Tüm gördüklerim ve duyduklarım, o kişiye bu konuda ciddi bir baskı yaptığını düşündürüyor."

"Yani büyücüyü kendisi adma çalışması için zorluyor mu?"

"Sanırım zorluyor efendim." Son kez... Yalan söylediğin, gizlendiğin ve numara yaptığın günler çoktan geçmişte kaldı. "Bana yarın Mahzen'e gitmem ve sevkıyat hazır olana kadar orada kalmam gerektiği söylendi. Sanırım bütün ekip Gunn'ın merhametine kalmış durumda, anlaşmayı gerçekleştirmek için kişisel tehditler ve şiddete başvuruyor. Büyücüler bu oyundaki birer piyondan ibaret efendim, eğer onlara af verecek olursak gelecekte Birim için faydalı dahi olabilirler."

"Aman Tanrım Alex, bu adamın hiç sıvrı yok."

"Colletto anlaşmanın perşembe günü yapılacağını söyledi, şişeler hazır olur olmaz," diye devam ettim. "O yüzden bir ekip toplayın ve Mahzen'e baskın düzenlemeye hazır olun. Daha fazla bilgi edinir edinmez sizi arayacağım ve ardından sizi içeriye sokacağım. Eğer baskını tam alışveriş sırasında gerçekleştirecek Gunn ve ekibinin yanı sıra Colletto ve tüm D Sokağı'nı da ele geçiririz. Dediğiniz gibi sahil muhafızlarını da arayın ki McEvoy'u da Büyülü Sıra dönüşünde yakalayalım."

Frain gergin bir kahkaha patlattı. "Çok büyük bir zafer," dedi. "Baskına hazır halde senden haber bekleyeceğim. Ve Tanrım, aferin sana Alex."

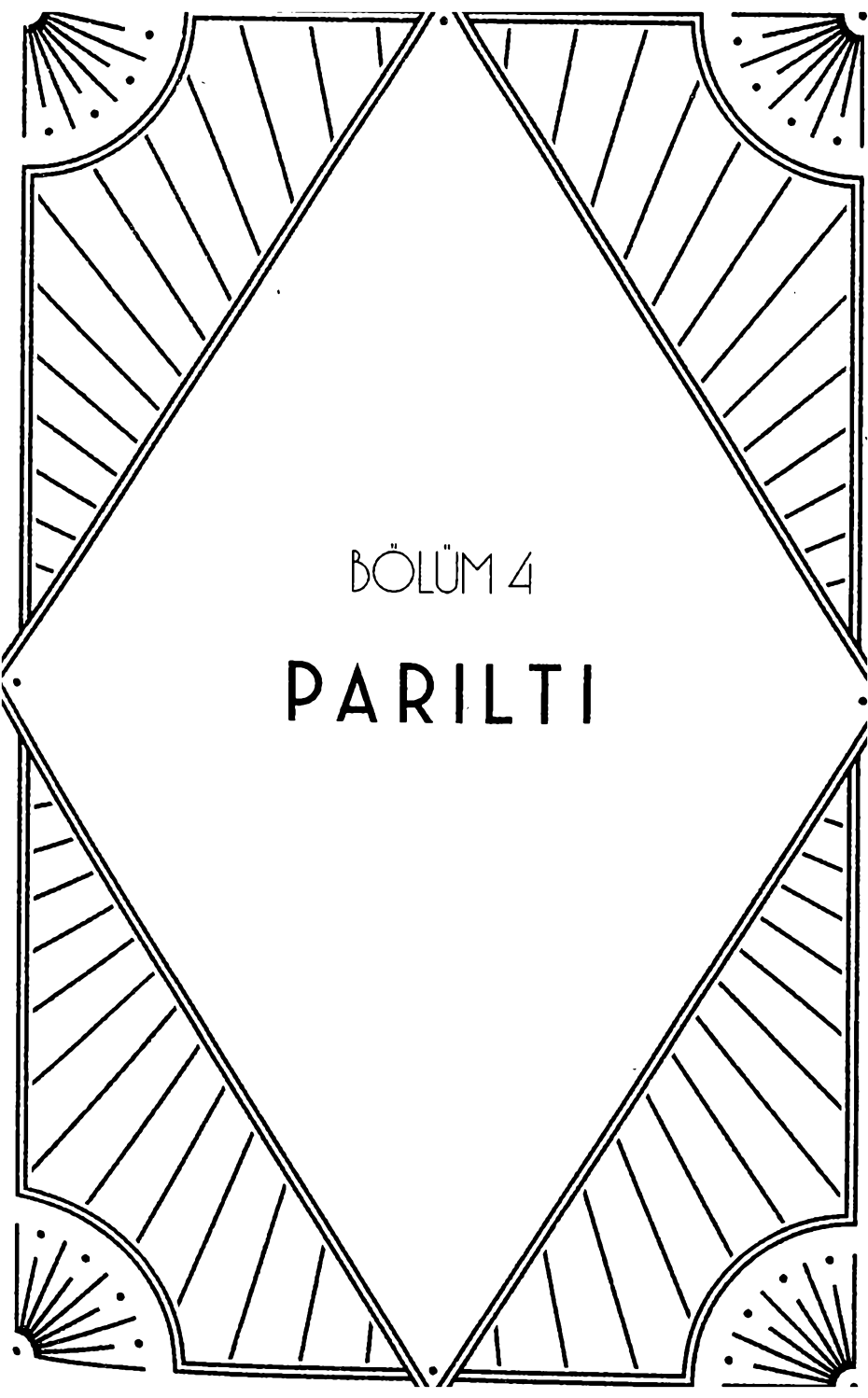
"Teşekkürler efendim."

Telefonu kapatıp kendimi topladım. Bu işe yarayacak. Çok iyi bir iş başardın. Bunu aklından çıkarma.

Aklından çıkarmamaya çalıştım da. Anneme son birkaç aydır ne işler çevirdiğimi anlatabileceğim günü hayal ettim, yüzünün rahatlama ve gururla aydınlandığını. Birim'in büyük bir zafer kazandığını, operasyonumuz sonucunda şehrin daha güvenli

bir yer haline geldiğini yazan manşetleri gözümün önüne getirdim. Ajan Frain için hazırladığım, Birim'e kazanan eli dağıtacak desteye odaklanmaya...

Gömleğimin manşetine sakladığım tek kartı aklımdan çıkarmaya çalıştım.

A decorative border frames the page. It consists of a central diamond shape with diagonal lines, and four corner ornaments, each featuring a fan-like pattern of lines radiating from a point.

BÖLÜM 4

PARILTI

BAĞLAYAN İPLER

JOAN

Alex'le konuşalı iki gece olmuştu. O ve ekip pazartesi sabahı erkenden tekrar tekrar büyücü parıltısı mayalamak üzere VIP salonuna gönderilmişlerdi ki Gunn'ın iki yüz litrelik sevkiyatı perşembe gününe yetişsin. Ekip bütün iş bitmeden VIP salonundan ayrılamıyordu. Peki ya ben? Gunn'ın ofisinde oturmuş parıltının nasıl şişeleneceğini ve taşınacağını düşünmek ve içeriye gelen her litrelik şişeyi teker teker mühürlemek arasında gelip gidiyordum. Bu da bir kişinin bir büyüye feda etmesi gereken miktardan çok daha fazlasını feda etmem demekti.

Ama Gunn bu sevkiyat için kafes büyülerini benim, *sadece* benim yapmamı istiyordu. Birilerini eğitmeye ve hata yapmaya zamanımız yok diyordu. Ayrıca aralarda da burada tek başıma dinlenmemin daha iyi olacağım söylüyordu. Böylede dikkatim dağılmayacaktı. Böylece *kalbim cesur* kalacaktı. Ama odama geldiği o geceden sonra kalbim hakkında, ikimizin kalbi için de başka endişeleri olduğu açıktı. Onu parıltı kafasının acısını benden çıkarması, benim ona en azından daha önce hiç yapmadığım şekilde diklenmem: bu ikimizin de görmezden geldiği (ve elbette bahsetmediği) ama aşikâr olan bir durumdu ve tüm bunların ne şekilde sona ereceğine dair daha fazla soru işareti oluşturunuyordu.

Stock ve ekip, onların yaptıkları dedikodular, aralarındaki fısıltılar... başından beri haklılardı.

Düşüncelerim tekrar ekibe ve orada ne konuşuyor olabileceklerine kaydı. Acaba Alex benden bahsetti mi? Ekip, Gunn'la benim hakkımda dedikodularla onu zehirliyor muydu? Alex'i görmek, onunla konuşmak istiyordum, son görüşmememizin

anıları karnımda giderek sıkışan, keyif verici bir düğümdü. Hatta tüm ekibi görmek istiyordum, özellikle de Grace'i. Ona güvenmediğim ve zihnime girmesine izin vermediğim için özür dilemeyi istiyordum...

"Joan," diyerek düşüncelerimi böldü Gunn, "sen ne dersin?"

Kendimi soktuğum uyuşukluk halinden çıkıp kafamı kaldırdım ve masasının ardındaki Gunn'la sağımdaki Win Matthews'u bana bakarlarken buldum.

"Gerçekçi sevkiyatlardan bahsediyoruz Joan," dedi Gunn düz bir sesle. "Bana çabaların karşılığında senin de ortaklardan olman gerektiğini söyledin. Eğer öyleyse bizim yanımızda olman ve büyük resmi düşünmen gerekiyor." Kafasını hafifçe yana eğdi ve gözlerini belli belirsiz kıсарak bana baktı. "Ama belki de yanılıyordun."

Başımı iki yana salladım. "Hayır efendim, bunu yapabilirim. Özür dilerim, sanırım kan büyüsu beni biraz hırpaladı." Ama beni ele geçirmiş olan şey büyü değildi. Alex üç gündür aralıksız şekilde aklımdaydı ve bu bağımlılıktan asla kurtulamayacağımı düşünmeye başlamıştım.

"Yarın gece hedefe ulaşabilecek miyiz?" Gunn dikkatini tekrar Win'e verdi.

Win önündeki karalamalarla dolu kâğıtlara baktı. "Mahzen'i cuma gününe kadar kapattığından gün boyu parıltı mayalayan altı büyücümüz var. En iyi kafayı sağlamak adına her seferinde üç yüz mililitre mayalasalar ve günde yaklaşık on iki saat çalışarak saatte dört büyü numara yapsalar..."

Gunn hesaplamaları not defterine yazdı ve duraksadı. "Ah fazlasıyla hazır olacağız." Yüzüne kocaman gülümseme yayıldı ve Win'le birlikte kakhaha atmaya başladılar. Fazlasıyla heyecanlıydılar. Elektrikle dolmuş gibiydiler. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Hafta sona ermeden paralar gelmeye başlayacaktı ve Gunn'ın pazar günkü sunumda dediklerine bakılırsa Mahzen'e para akmaya devam edecekti. Ben de kakhahalarla gülmeliydim... Bu daha fazla fırsat, aileme her şeyi verebilmek için bir şanstı.

Ama kendimi boş ve üzgün hissediyordum; âdeta bu bir partiydi ve ben yanlış odada, yanlış insanlarla kutlama yapıyordum. Ayrıca anlaşmanın kafamda oluşturduğu soru işaretlerini görmezden gelemedim. Gunn'ın Colletto'ya söylediklerinden parıltı sevkیاتlarının sürekli olacağını çıkarıyordum. Peki kim gece gündüz parıltı mayalayacaktı? Bu kişilerin kendim ya da ekibimin olmasını istemiyordum. Gunn ayrıca gösteri büyülerini tekeline almak istediğini söylemişti; bu daha fazla büyü sığınağı açacağı anlamına mı geliyordu? Yani rakiplerimiz mi olacaktı? *Kızıl Mahzen artık ana gösteri olmaktan çıkacak mı?*

Perşembe gününden sonra bizi tam olarak ne bekliyor? "Resmin tamamını düşündüğüm" ve Gunn'ın parıltı imparatorluğu kurmasına yardım etmek için sürekli onun yanında olduğum bir gelecek mi?

Hep önümdeki işe, büyüye odaklanmıştım. Dayanıklı parıltı bulmacasını çözmenin ötesini düşünmek için kendime izin vermemiştim... şimdi de D Sokağı'yla yapılacak anlaşmanın ötesini düşünmüyordum. Artık çevirdiğimiz bütün dolaplar meyve vermeye başlamış, sert ve soğuk gerçek yüzüme çarpmıştı. Burada, Gunn'la birlikte olmak, sevmeye başladığım şeyden uzak kalmak istemiyordum. Sadece gösteri yapmaya devam etmeyi istiyordum. Ekibimle birlikte büyü yapmayı sürdürmeyi arzuluyordum.

Gunn'la konuşman gerek. Geleceğinin neye benzediğine dair sorularının cevabını almalısın, o cevapları hak etmediğini düşünse de.

Gunn haritasını katladı. "Neden gidip ekibi kontrol etmiyor-sun Win?" dedi âdeta düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Jo-an'la baş başa konuşmam gereken şeyler var."

Win, Gunn'a bilmiş bir şekilde sırtı ve odadan çıktı.

"Sana göstermem gereken bir şey var." Gunn bana o hilekâr yarım gülümsemelerinden birini atıp ayağa kalktı.

"Bay Gunn, bence konuşmamız gerek," dedim tedbirli bir şekilde, "bir dakikalığına da olsa, olanlar hakkmda. Neler olacağını bilmek istiyorum..."

"Sonra," diyerek sözümü kesti. "Odanda seni bir sürpriz bekliyor. Bekleyemeyecek kadar önemli bir sürpriz."

Bir sürpriz. Gunn'dan. Odamda.

Gunn'la ilişkimiz jilet kadar keskin bir korkuya dayanıyordu ve şu anda sergilediği sahte heyecan yüzünden daha da keskin bir hal almıştı.

Tek kelime dahi etmeden ofisinden çıktık. Gunn kapıyı ardından kilitledi ve koridorda ilerleyip merdivenlerden çıkarken iç ürperten bir ıslık çaldı. Odamın kapısına geldiğimizde duraksadı. "Neden bu şerefe sen nail olmuyorsun?"

İçeride beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu; korku, gerginlik, telaş, hepsi içimde bir yahni gibi kaynıyordu. Yine de parmaklarım kapıya uzandı ve kolu çevirdim...

Nefesim kesildi.

Ben ve Ruby. Kuzenim ve kız kardeşim yatağında oturuyorlardı. Âdeta bir serap gibiydi. Sanki birileri onları rüyalarımından çıkarıp gerçek hayatta yaratmıştı.

"Aman Tanrım." Onlara doğru koştum ve Ruby'ye sıkıca sarılırken Ben'in elini yakalayıp onu da yanımıza çektim.

"Burada ne yapıyorsunuz? Nasıl buraya, nasıl..."

"Bay Gunn bizi getirmesi için adam gönderdi." Ben kolunu bana doladı. Sonra geri çekildi ve beni inceledi ve yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. "Gösterişli bir araba kulübemizin tam önüne gelip bizi birer film yıldızı gibi buraya kadar getirdi."

"Deliceydi Joan," dedi Ruby gülerek. "Yeni giysiler falan da verdiler."

Ruby artık ortaya çıkmış olan göbeğinin çevresinde gerilmiş, gösterişli küçük elbisesini okşadı. İyiydi. Annemin kan büyüsnü atlatmayı başarmıştı. *O iyi.*

Ona tekrar sarıldım. "Seni görmek çok güzel," diye fısıldadım kelimelerim boğazıma düğümlenerek.

Ruby benden uzaklaştı. Çocuğunu inceleyen bir anne gibi beni süzdükten sonra âdeta gerçek olduğumu kendisine kanıtlamak istiyormuşçasına tekrar bana sarıldı.

"Ee, Jed kulübede mi kaldı?" diye sordum Ben'e yavaşça.

“Yolculuğu kaldıramayacaktı. Dinlenmesi gerekiyor.” Ben gözlerini kaçırdı. “Ama Bay Stone birkaç haftalığına hem kendi çiftliğiyle hem de bizim kulübeyle ilgilenecek; babamın ilaçlarını aldığından emin olacak. Stone’a bize gönderdiğin paradan biraz verdim. Ne yapacağımıza karar verene kadar oraya göz kulak olmayı kabul etti.”

En yakın komşumuz Bay Stone’a şükran duyarak başımla onayladım. Jed’in sıhhati hiç umurumda olmasa da onun kulübeyi yıkarak uğruna çalıştığım her şey yerle bir etmesini istemiyordum.

“Senin ve Bay Gunn sayesinde kulübemiz artık bizim, tüm borçlarımız kapandı.” Ben yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Gunn’a baktı.

“Buradasınız,” dedim tekrar. “İkinizin de burada... gerçekten burada olduğunuza inanamıyorum.”

Parmaklarımı Ruby’nin koltuk altlarına sokarak onu eskiden yaptığım gibi gıdıkladım; Gunn’ın karşısında olduğu için kızarsa da kahkaha atıp kıvrandı. Ardından kendini tekrar kollarıma atarak basitçe fısıldadı: “Başardın Joan. Sonsuza kadar benim kahramanım olacaksın.”

Gunn kollarını kavuşturmuş ve pervaza yaslanmış halde kapidaki duruyordu. Eğer onu tanımıyor olsaydım duygulanmış olduğunu düşünebilirdim.

Her şeye rağmen, “Teşekkürler,” dedim ona.

“Ne demek. DC artık senin evin.” Kollarımı indirerek bize doğru geldi ve elinin yumuşak bir şekilde Ben’in omuzuna koydu. “Dayanağın olan şeylerin yakınlarında olması iyidir.” Elini Ruby’nin yanağına koydu. Hareketi nazik değil, neredeyse sahipleniciydi. “Kişinin bir şeyi neden yaptığını, her şeyi ne uğruna yaptığını unutmamasının sonuçları hiçbir zaman iyi olmaz.”

Gunn’ın sözleri içimde bir ürperti oluşturdu ve ardından her şey yerli yerine oturdu. Elbette.

Bu nazik bir jest değildi.

Bu da sadece üstü kapalı bir tehditti, beni dikkatli, gözetim

altında ve *bağlı* tutmak için yeni bir yöntem. Gunn Ruby'yi bıraktı ve o da yanağımı ovuşturarak, *Ne tuhaf adam*, dermişçesine bana baktı.

Ama ben ona gülümsedim ve saman rengi saçlarını karıştırdım. Gunn şu an ne istiyorsa onu düşünebilirdi.

Çünkü bana bunu vermişti. Çünkü ailem yanımdaydı.

"Neden bir saatliğine ara verip onların buraya yerleşmesine yardımcı olmuyorsun?" dedi Gunn ve ardından Ben'e baktı. "Joan bana babanın parıltı salonundaki başarılı çalışmalarından bahsetti ama eminim daha önce hiç tam bir büyü sığmağı görmemiştir."

Ben de büyüün cazibesine karşı herkes kadar savunmasızdım. Coşkulu bir şekilde başını iki yana salladı. "Görmedim efendim."

"Peki o zaman, yerleştikten sonra Joan'a beni bulmasını söyle de seni gezdireyim."

Ben'in yüzü aydınlandı. "Tamam efendim. Teşekkürler, söyleyeceğim."

Alex'in birkaç gece önce, tam da bu odada yatarken söylediği sözler âdeta hayalet gibi zihnime dadandı: *Bu kadar büyük bir işin başka dikkatleri de çekeceğini hiç düşünmedin mi? Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirebilirsin...*

Tek endişelenmem gereken kişi kendimken risk almak, yeraldı dünyasında bir kuyruklu yıldız gibi hızla ve parlak bir şekilde yanmak başka, ailemin ve uğruna savaştığım, hayatımı adadığım insanların oyuna dâhil olması başka bir şeydi.

Ruby ile Ben'i, birinin onları bir büyü yaparcasına kolay biçimde öldürebileceği bu hilekâr ve tehlikeli dünyada, Gunn'ın yanında dururken görmek ne yapıp edip stratejimi değiştirmem gerektiğini düşündürdü.

KAPALI ODA

ALEX

Kızıl Mahzen'in VIP salonundaydım. Tahminimce çarşamba öğleden sonraydı ama emin olamıyordum zira gösteri salonunda, çift kapının üzerinde duran saati sadece tuvalet gittiğimde görme şansım oluyordu. Yemekler sahne görevlileri tarafından buraya getiriliyordu. Sigara molaları ya içeride ya da hemen dışarıdaki koridorda veriliyordu. Eğer bir tur daha parıltı mayalayamayacak kadar yorgunsak (birkaç tur üst üste mayalayacak enerjiyi bulabiliyordunuz ama bir süre sonra büyüünüz azalmaya başlıyordu) büyücülük bayrağını tekrar taşımaya başlamadan önce koltuk ya da kanepelerde kestirebiliyorduk.

Ral, Billy, Grace, Tommy, Rose ve ben. Maya üstüne maya, parıltı üstüne parıltı yapıyor, her numarada ürettiğimiz üç yüzer mililitrelik parıltılar Joan'ın kanıyla mühürleyip sonsuza kadar dayanmasını sağlayacağı bir litrelik şişelere dökülüyordu. Bu sevkiyatla iki yüz litrelik, büyülü, kolayca bağımlılık uyuşturu-cu ilk kez karaborsayı şereflendirecek ve Colletto'nun D Sokağı çetesi tarafından alınıp Büyülü Sıra'da bekleyen kaçakçılar aracılığıyla kıyı boyunca her yere ulaştırılacaktı. Eğer her şey Gunn'la Win'in ve de Joan'ın istediği gibi giderse bu sonrasında yapılacak birçok sevkiyatın ilki olacaktı.

Joan'ı yalnız yakalamaya çalışıp duruyordum... Ona bu beladan kurtulabilmesi için ne yapması gerektiğini ve Birim'im içeriye daldığında ona arka çıkabilecek tek kişinin kim olacağı da dahil olmak üzere her şeyi anlatmam gerekiyordu. Ama Gunn onun tasma-sını kısa tutuyordu. Birkaç kez kaçıp Mahzen'de do-landığımda ya da yangın çıkışından odasına girdiğimde ışıkları

kapalıydı ve orada değildi. Gerçi sesini duymuştum, Gunn'ın ofis kapısının ardından geliyordu. Bizim söylenerek yaptığımız her litre karşılığında onun kan akıttığını bilmek midemi bulandırıyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Billy odanın köşesindeki koltuğa yığılırken. Bu saatlerdir söylenen ilk kelimeydi.

"Ben de," dedim kısık sesle.

Billy başını kaldırdı. "Öğle yemeği getirmediler, değil mi?"

"Hayır. Saat kaç?" Aramızda kol saati olan tek kişiye, Ral'e baktım.

"Tanrım, saatler, günler hepsi birbirlerine girmeye başladı." Ral saatine baktı. "Üç olmak üzere. Daha ne kadar bu şekilde devam etmemizi bekliyorlar?" Bunun cevap bekleyen bir soru olduğunu düşünmüyordum ama Ral doğrudan bana bakıyordu. "Sunum gecesinden sonra onunla konuştun mu Alex?"

Hepimiz o derken kimi kastettiğini biliyorduk. "Konuşmadım."

"Keşke anlaşma yapıldıktan sonra bize ne olacağını bilseydim," dedi Ral yavaşça. "Demek istediğim, bundan sonra hep böyle mi olacak; gece gündüz, penceresiz bir odada çalışıp büyümüzü şişelere mi dolduracağız? Bu doğru olamaz, değil mi?"

"Buraya bunun için gelmedim," diye homurdandı Tommy uzaktaki köşeden.

"Buna ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Burada tutsak gibiyiz." Grace tek kişilik koltuklardan bir diğerine oturdu. Âdeta konuşmanın ortasında kestirmeye niyetliymiş gibi ellerini gözlerine götürdü. Onu suçlayamıyordum.

"Acaba prenses şu anda ne yapıyor?" diye mırıldandı Rose, "Gerçi bu işi yapmadığına eminim."

Grace parmaklarını gözetlermişçesine araladı ve Rose'a anlamlı bir bakış attı.

Rose sırtlamakla yetindi. "Haklı olduğumu biliyorsun, Anne Ayı."

“Joan olmasa bu halde olmazdık,” diye ona destek oldu Tommy. “Bizi birden fazla açıdan lanetledi. O Gunn’la ortaklık oyununu oynarken ayak işlerini bize yaptırıyor.”

Bunu üzerine araya girmeden edemedim. “Yeter. Aynı sizin gibi o da kendi üzerine düşen şeyi yapıyor. Sahnedeysen gördünüz.”

“Evet ama başrol oyuncusu kendisi oldu, demek istediğimi anlıyor musun?” dedi Tommy ve Rose güldü. Sonra bana doğru bir adım attı. “Siz ikiniz çok samimiydiniz, kendinize ait küçük çemberin ortaklarıydınız, haksız mıyım?” dedi. “Gerçekten bunların hiçbirini bilmiyor muydun?”

Gözlerimi yeni mayaladığım parıltıya diktim ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. “Bilmiyordum.”

“Büyüyü bize de söyleyebilirdi,” diye ısrar etti Rose, “bu bir ekip çalışması olabilirdi. Ama o Gunn’a yaranabilmek için kendine sakladı. Hepimizi kandırdı.” Tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Özellikle de seni Alex.”

Tommy ekledi: “Evet, tamamen senin. Tabii onu Gunn’la aynı yatakta basana kadar.”

Parıltı kabının üzerindeki parmaklarım refleks misali kasıldı ve onu sıktım. Kırmızı, parlak parıltı fışkırdı ve katlanan masanın üzerine yayıldı.

“Alex!” Ral aceleyle yarattığım dağınıklığı temizlemeye başladı. “Bardan biraz havlu getirin,” dedi Grace ve Billy’ye.

“Tanrım, özür dilerim.” Kazağımı çıkarıp artık halıya akmaya başlamış olan ve onu kırmızıya boyayan parıltının üzerine attım.

Grace elinde birkaç havluyla hızla içeriye girdi. Yanıma eğildi. “Hafifçe vur. İşte böyle.”

Uzun bir süre boyunca kimse bir şey söylemedi. Gangster bakıcılarımız koridorun hemen ilerisindeysen bu küçük odada tartışmak gibi bir lüksümüz yoktu ve bunu hepimiz biliyorduk. Özellikle de ben. Çok yakındım; kontrolümü kaybedersem kaybedeceğim çok şey vardı.

“Tommy bir ara ver ve sigara içmeye çık,” dedi Ral kısık sesle. “Alex, neden gidip temizlenmiyorsun, benim odamı kullan. Eğer Win kontrole gelirse ben idare ederim.”

Teşekkür etmek adına başımla yavaşça onayladım.

Ama merdivenlerden çıkıp büyücülerin odalarına ulaşmak için koridorun diğer tarafına doğru ilerlerken tam Gunn’ın ofisinin önünde durmadan edemedim. Joan’m ardında olduğunu neredeyse *hissedebiliyordum*. Gunn’ın da içerde olduğundan eminim. Kapıyı kırarak içeriye, tam aralarına girmek istiyordum. Joan’a gerçeği anlatıp her şeyi bitirmek, Gunn’la serserilerini hak ettikleri yere gönderip hayatımıza devam etmek istiyordum.

Bu gece son şansımdı. Yarın perşembeydi, Colletto gelecekti.

Joan’a ulaşmak için bir yol bulmalı ve bir biçimde her şeyi açıklamalıydım.

İTİRAF

JOAN

Performansımı sergilediğim sahnede, etrafım tüylerle çevrili halde duruyordum. Kulüp, Colletto'ya göndereceğimiz sevkiyata odaklanabilmemiz adına haftanın büyük bir kısmında kapatılmıştı ama bu gece özel bir gösteri vardı. Bu gece Harrison Gunn yanında küçük kardeşim ve kuzenimle eski sahnemin çevresindeki banklara oturmuş âdeti bir sirk gösterisiymişim gibi beni izliyordu. Ekibin geri kalanı mı? Onlar koridorun ilerisindeki penceresiz, karanlık salonda parıltı mayalıyorlardı.

Hangimizin görevinin daha iyi olduğuna emin değildim.

“Tüm o tüylerle ne yapacak?” dedi Ruby.

Ben onu susturdu. “O kadar yüksek sesle konuşma. Dikkatini dağıtacaksın.”

Gunn'm baştan çıkarıcı, kısık sesli bir mırıltıyla cevap verdiğini duydum, “Bu abların kendine has performansı. Eskiden seyircilerin yarısı onun büyüsunü görebilmek için bu sahnenin etrafına toplanırdı.”

“Gerçekten mi?” diye fısıldadı Ruby.

“Gerçekten. Joan büyü sığınağımızın en başarılı büyücüsü. O yüzden ona burada ihtiyacım var.” Gunn başıyla beni işaret etti. “İzle ve öğren.”

Gunn'm ona bakmamı ve bir şekilde söylediklerini duyduğumu belli etmemi beklediğini biliyordum ama içimden bunu yapmak gelmiyordu. Kız kardeşimle sohbet eden gangster yerine sahnemin çevresindeki tüy sırasına odaklandım. Dikkatimi Gunn'm aileme kol kanat gererek bana iletmeye çalıştığı mesaj yerine performansına verdim.

Ruby ve Ben'in burada olmalarını *istemiyor* değildim; sabah uyandığımda Ruby'nin artık yanımda uyumadığını hatırlamak bazen canımı bir kesik kadar acıtıyordu. Ama bu her şeyi değiştirmişti. Tüm bunlardan utanmama ve yaptıklarım için öfkelenmemeneden olmuş, kendimi haklı gösterip rafa kaldırdığım şeyleri parıltıyı taşmabilir hale getirmemi, yeraltı dünyasının onu tüm Amerika'ya dağıtabilmesini sağlamamı, bunun benimki gibi aileleri perişan edeceğini görmezden gelinemez hale getirmişti.

Büyü yapmak için doğdun, diye hatırlattım kendime. Yaptığın her şey, kafes büyüü, parıltı, anlaşma, hepsi onlar için.

Ama bu hatırlatma Alex'in sözlerini bastırarak kadar yüksek sesli ve güçlü değildi: *Peki ya Ruby ve Ben... Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirebilirsin...*

Sözleri alay edercesine zihnime dadanıp beni içten içe yedi.

"Bir sorun mu var Joan?" diye seslendi Gunn banklardan.

"Hayır efendim."

Zihnim bir el misali onlara uzanıp havalanmalarını sağlayana kadar tekrar tüylere odaklandım. Teker teker yerden birkaç santim yüksekte dans ederek kafamın tepesinde bir daire şeklinde dönmeye başladılar. Rüzgâr hızına, hortum hızına eriştiler ve ardından beyaz bir bulanıklık gibi görünmeye başladılar. O delice dönen karmaşanın içinde bir kumru kanat açtı ve çatı kirislerine doğru uçtu.

Ruby ayağa fırlayıp alkışladı. "Aman Tanrım, Joan, bu mükemmeldi."

"Vay canına," dedi Ben nefesi kesilmiş halde. "Babam milyonlarca yılda bile böyle bir numarayı başaramaz."

Saçlarımı köklerinde biriken küçük ter damlalarını sildim. "Çok çalıştım."

"Mütevazilik yapıyor," dedi Gunn düz bir sesle. "İşim gereği birçok büyücü gördüm, en iyilerini ve en güçlülerini aradım. Kuzenin ender bulunur bir yeteneğe sahip."

Boğazımda kalın bir düğüm oluştu. Bu sefer cevap vermeyi başardım, "Teşekkürler Bay Gunn."

"Burayı bir de açıkken, gösteri sırasında görmelisiniz," dedi Gunn, âdeta eski dostlarmışçasına gizemli bir ses tonuyla konuşarak. Çatı kirişlerine tünemiş olan kumruma baktı. "Hayal bile edemeyeceğiniz gibi oluyor."

"Gerçekten burada olduğumuza inanamıyorum," dedi Ben hülyalara dalarak. "Teşekkürler Bay Gunn. Umarım burada gösterilerinizden birini görebilecek kadar uzun süre kalırız."

Gunn bana bir bakış attı. "Şu an büyük bir iş üzerindeyiz ama bittiğinde Mahzen tekrar açılacak ve iyi sahne görevlilerine hep ihtiyacım oluyor."

Ben bu dünyada, bu çatının altında mı çalışacak? Hayatta olmaz.
"Bay Gunn..."

"Düşük seviye bir iş, biliyorum," diyerek sözümü kesti Gunn, "ama eğer kendini kanıtlarsan sen de kuzenin gibi yükselirsin. Hak edenleri ödüllendirmek gerektiğine yürekten inanırım." Gunn bana bir bakış daha attı. "Ve iyi insanları bulduğumda onları yanımda tutmam gerektiğine."

Yine üstü kapalı bir tehdit, çift taraflı numaraları andıran iki anlamlı bir mesaj.

Colletto'yla yapılacak anlaşmada herhangi bir sorun çıkmasın diye hafta boyunca neredeyse gece gündüz Gunn'a yapışık haldeydim. Ondandır biraz uzaklaşmaya, sadece ailemle olmaya ihtiyacım vardı. Tüm bunları kimin için yaptığımı hatırlamalıydım.

Anlamlı bir şekilde saate baktım. "Saat neredeyse ona olmuş efendim, yorucu bir gün geçirdiler. Sarırm yatma vaktimiz geldi."

"Aa, daha değil Joan, bir numara daha. Lütfen?" diye yalvardı Ruby.

Ben güldü. "Ben de Ruby'ye katılıyorum."

Gunn bir süre bana baktı. "Hadi, Joan en iyisini bilir," dedi Ruby'ye. "Numaralar için bolca zamanımız olacak."

Dördümüz gösteri salonunu birlikte geçtik ve odama çıkan merdivenlerin olduğu koridora girdik. Gunn ofisinin önünde durdu. Birden bire Ben'e, "Bir içki ister misin?" diye sordu. "Belki günün yorgunluğunu atmak için bir şat parlıt?"

Ben'in gözleri kocaman açılırken araya girdim, "İstemez Bay Gunn, teşekkürler. Dediğim gibi yorucu bir gün oldu."

"Başka zaman öyleyse." Gunn ofisinin kapısını açıp bana mu-zaffer bir ifadeyle baktı. "İyi geceler."

"İyi geceler Bay Gunn," dediler Ruby ve Ben koro halinde.

Odama girdiğimizde hemen Ruby'yle Ben'i kapıdan öteye iterek ahşap pervaza odaklandım. Elimi uzattım ve kapının ahşabı çatırdadı. Pervaz yok olmaya ve beyaz ahşap duvara karışmaya başladı, ardından karşımızda sadece üzerinde kapının kolu olan beyaz bir tabaka vardı.

"Bizi içeriye mi kilitledin?" dedi Ben.

"Aşağıya inmenizi ya da Gunn'ın yukarıya gelmesini istemiyorum." Hızla çalışma masama gidip içinden Ruby'nin tek pijamasını çıkardım. "Burası güvenli bir yer değil. O güvenilir biri değil."

"Biliyor musun, seni anlamıyorum," dedi Ben. "Burada kendi başarmı elde ettiğini biliyorum ama sana bu fırsatı tanıyan Gunn'du. Resmen bizi kurtardı. Ayrıca bize soyluymuşuz gibi davranıyor. Sana âdeta bir kraliçe gibi davranıyor."

"Olabilir ama görünüş aldatıcıdır Ben." Yere çömelip Ruby'nin pijamalarını giymesine yardımcı oldum. "O tehlikeli biri. Eğer bunu göremiyorsan o senin salaklığın."

"Paranoyak ve nankör olmaktansa salak olmayı tercih ederim.

Kendime engel olamadım ve "Peki şu an nankörlük yapan kim?" diye patladım.

Ruby küçük kollarını pijamasına soktu. "Gitmemiz gerekmiyor, değil mi Joan?" diye fısıldadı. "Tekrar senden uzak kalmak istemiyorum."

İç çekip kendimi topladım. Son istediğim şey varlıklarıyla bana yük olduklarını düşünmeleri-ydi. "Ben de senden uzak kalmak istemiyorum." Ruby'nin saçını karıştırdım ardından Ben'e bir bakış attım. "Gunn görüldüğü gibi biri değil, tamam mı? Bunu aklımdan tutman gerek. Dikkatli ve gözünü açık tutman

lazım; büyüye ve parıltıya bulaşıp kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi unutma.”

“Senin unuttuğun gibi mi?” dedi Ben yumuşak bir sesle, pamuklu çarşaflarımın kenarıyla oynayarak.

Sözleri beni delip geçti. “Pardon?”

Gözlerini kapatıp yatağa uzandı. “Parsonage senin için olduğu kadar benim için de bir hapisane Joan. Oraya dönmeyi istemiyorum. Senin sahip olduğun şeyi istiyorum, yeni bir başlangıç istiyorum.”

Bunu için onu suçlayamam, değil mi? “O zaman bu cehennemin dışında gerçek bir iş bul. Burada, DC’de çalışabileceğin birçok dürüst işletme var, karşına bir sürü fırsat çıkacaktır.”

“Dokuz yaşmdan beri parıltı salonunda çalışmış birinin karşısına mı?” dedi Ben. “Eğer burası senin için yeterince iyiye benim için de iyidir.”

Ellerimden birini gözlerimin üzerine koyup derin bir nefes aldım. Tekrar patlamak istemiyordum. Kavgaya etmek istemiyordum.

“Sen iyi misin?” diye fısıldadı Ruby. Eğilip parmaklarımı iterek sol gözümün üzerinde küçük bir açıklık yarattı.

Kahkaha atmaya başarak ayağa kalktım ve onu yatağa attım. “Tartışamayacak kadar yorgunum,” dedim Ben’e. “Yarın sabah erkenden devam ederiz.”

“Ama ben daha fazla büyü görmek istiyorum,” dedi Ruby döşegin üzerinde diz çökmüş halde. “Bir numara daha yapar mısın? Jed evde hiç numara yapmıyor.”

“Büyü mi istiyorsun?” Ben’in yanındaki komodinin üzerinde duran küçük lambaya döndüm. Onu işaret edip gözlerimi kapatarak, “*Sön,*” diye fısıldadığımda lambanın ışığı titreyerek söndü.

Ruby sadece kıkırdadı. “Çok vahşi.”

Ruby, onun üzerinde emekleyince Ben homurdandı. Kuzenim fırsatı değerlendirip bir yastık çaldı ve aşağıya kayarak halımın üzerinde yerleşti. Ben de Ruby’nin sağına, onunla duvar

arasındaki alana uzandım. Sanki kulübemize dönmüştük, tek fark pencereden sokak lambalarının ışığıyla M Sokağı'nda ilerleyen araçların sürekli çıkardığı motor sesleriydi.

Birkaç dakika sonra, Ruby yastığına gömülüp hafifçe horlamaya başladığında Ben yerden, "Bizi sonsuza kadar koruyamazsın Joan, bunu biliyorsun değil mi?" dedi.

Cevap vermeden önce bir dakika bekledim. "Bu deneyemeyeceğim anlamına gelmez."

Ben iç çekti. "Sana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım. Ama bu dünyada benim de kendime bir yol çizmem gerek." Döndüğünü duydum. "Oraya geri dönemem Joan. Babamın kendini yok etmesini izlemeye devam edemem."

Elbette bunu anlıyordum. Yine de onun Gunn için çalışmasına asla izin vermezdim. O yüzden tüm hayatım boyunca ona söyleyip durduğum cümleyi tekrarlardım. Daha küçücükken elimizde kendimizi korumak için tüfekten başka hiçbir şey olmadan Jed'in barının sorumluluğunu aldığımızda; birkaç sene önce Jed bacağına saplanmış bir bıçakla, ağzından homurtudan başka şey çıkmaz halde çıkageldiğinde; hatta annem öldüğünde ve ben ilerlemeye, geçmişin hatalarını gelecekte düzeltmeye kararlı bir şekilde çevreme sert bir kabuk ördüğümde, hep bunu söylemiştim. "Bir yolunu buluruz Ben," diye fısıldadım. "Bunu da atlattırız. Hep yaptığımız gibi."

Ama yerden hafif bir iç çekme harici hiçbir cevap gelmedi.

Uyuyamıyordum. Olanlardan dolayı, yarm D Sokağı'yla yapacağımız değiş tokuş, ailem, Gunn'ın yavaş ve dikkatli bir şekilde ördüğü ağ ve Alex yüzünden o kadar telaşlıydım ki midemde gitgide daha dolaşan kocaman bir düğüm oluşmuştu. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum; özellikle de şu an sırtım yatak odamın duvarına yaslanmış halde olduğundan. Belli belirsiz, neredeyse ilkel sayılabilecek bir içgüdü camdan atmamamı ve kaçıp bir daha asla ardımda bakmamı söylüyordu.

O yüzden Ruby'ye dönüp kendime her şeyi kimin için yaptığımı hatırlattım.

Yumuşacık yüzü sokak lambalarının ışığında şeftali rengi görünüyordu ve elimi yanağına uzatıp bebeksi yumuşaklığına, dünyanın henüz ondan çalamadığı mükemmelliğine dokunmadan edemedim.

Doğru şeyi yapıyorum, değil mi?

Ruby hafifçe döndü ve gülümseyişime karşılık verdi. "Nasıl koktuğunu unutmuşum."

Gülümsedim. "Kokuyor muyum?"

"Güzel kokunla kokuyorsun," dedi. "Seni çok özledim Joan."

"Ben de seni çok özeldim."

Bir süre daha ağır ve uykulu gözlerle bana bakmayı sürdürdü. Birden bir yüzüne bir gölge düştü ve nefesi kesilmiş halde kıpırdandı. "Dışarıdaki adam da kim?"

Döndüğümde ben de nefesim kesildi.

"O gerçek mi?" diye fısıldadı Ruby.

"Şiiii Ben'i uyandırma." Hızla dizlerimin üzerinde doğruldum ve yüzümü cama dayadım. Alex Danfrey yangın çıkışında duruyordu, aramızda sadece birkaç santimlik cam vardı. Onu son gördüğümde beri uyumamış gibi görünüyordu. Saçı karman çorman, gömleği kırış kırıştı, gözaltı torbaları kocaman ve neredeyse mosmordu.

Yine de onun görmek dahi içimden bir elektrik akımı geçmesini ve her zerremen neşelenmesini sağladı.

"Gerçek," diye fısıldadım.

Alex camın ardından gözlerimi buldu ve gülümsedi. Elini sallayarak beni dışarıya çağırırdı.

"Ruby tek kelime dahi etme, burada kıpırdamadan yat, tamam mı?" dedim.

"Dışarıya mı çıkıyorsun?"

"Hemen döneceğim."

Pencerenin kilidini açtım ve yangın çıkışına tırınanıp camı arkamdan kapattım.

"İçeride biri mi var?" diye sordu Alex ben ona döner dönmez.

"Kuzenim ve küçük kardeşim Ruby. Gunn 'önceliklerimi' bana hatırlatmak için onları buraya getirmiş." Ardmdan gözlerimi kaçırdım çünkü bunun kulağa tam olarak nasıl geldiğini biliyordum: aynı Alex'in öngördüğü gibi Gunn beni kandırıyor, doğruyla yanlış ayırt edemez hale getiriyordu. "Sen burada ne arıyorsun?

"Konuşmamız gerek." Alex elimden tutarak beni yangın merdivenine oturttu. Hava buz gibiydi; sıcaklık sıfırın altındaydı. Otururken vücudum kasıldı ve pamuklu pijamayla kaplı kollarımı kendime doladım.

"Gözlerini kapat," dedi.

Dediğini yaptım. Kısa bir süre sonra ocak ayının buz gibi dokunuşunun yerini sıcak bir esintiye bıraktığını hissettim. Burnuma yeni kesilmiş çimen kokusu geldi. Gözlerimi açtığımda yine Alex'in haftalar önce koridorda baş başayken ve büyü numaralarıyla flört ederken yarattığı çardağın içindeydim. Numarası o kadar mükemmel, sıcacık ve geçmişi hatırlatıcıydı ki gözlerim yaşardı.

"Bunu hatırlıyor musun?" dedi.

"Elbette hatırlıyorum." Bakışlarımı Alex'in çardağının zeminin kaplayan ahşaba çevirdim. "Seni özledim," deyiverdim. "O gecedan beri seni göremedim."

Kollarını bana doladı. "O salonda seni o kadar çok düşündüm ki. Dikkatim sürekli dağınmıktı."

Yüzüm ısındı. "O hissi biliyorum."

Alex kendinden emin değilmiş ve bir şey beklemiş gibi bana baktı. Ardmdan bir anda uzanıp beni hem derin, hem çaresiz, hem nazik bir şekilde öptü. Bu âdeta bir büyü gibiydi; baş döndürücü, sıcacık, mükemmel bir büyü gibi ve bu büyüünün ardındaki dünya eski bir rüyaya aitti sanki.

Gerileyerek iç çekti. "Son birkaç gün çok zordu Joan."

Gunn'ın üstü kapalı tehditlerini, ailemin buraya gelmesini, durmadan yaptığım kafes büyülerini düşünerek başımla onayladım. "Benim için de."

"Anlaşmayla ilgili tereddüt yaşamaya mı başladın?" dedi ya-
vaşça. "Tüm bunlar hakkında?"

"Hayır," dedim içgüdüsel bir şekilde. Ona bir bakış attım.
"Belki. Sadece... sadece kendimi hissedeceğimi tahmin ettiğim
gibi hissetmiyorum." Ellerime baktım. "Yapmam gereken şeyi
küçük kardeşim hemen üst kattayken nasıl yapacağım, anlayabi-
liyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Sadece daha karmaşık
hale geldi. Yarından sonra başımıza neler geleceğine dair hiçbir
fikrim yok. Gunn'dan bunu öğrenmeye çalışıyorum."

Alex parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve ardından bir ko-
şuya hazırlanıyormuşçasına derin bir nefes verdi. "Joan... Sana
söylemem gereken bir şey var."

Ne söyleyeceğine dair hiçbir fikrim olmasa da yüz ifadesi
bunları duymak istemeyeceğimi anlatıyordu. "Sorun ne Alex?"

"Bunları söylemeden önce," dedi kısık sesle kucağına baka-
rak, "Gunn için söylediğin tüm o yalanlara, bu çatının altında
yaptığımız tüm numaralara rağmen bunun gerçek olduğunu
bilmem gerek." Önce beni ardından kendini işaret etti. "Benim
sana güvendiğim gibi," diye ekledi nefes aldıktan sonra, "senin
de bana güvendiğini."

"Alex, cidden, neden bahsediyorsun?"

Bana yan yan baktı. Gözlerinde birçok farklı ifade vardı. "Bu
önemli."

"Evet. Sana güveniyorum, belki de hiç kimseye güvenmedi-
ğim kadar," dedim düşünmeye bile gerek duymaksızım. "Hatta
şu günlerde kendime güvendiğimden bile fazla güveniyorum."

Alex'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ama hâlâ gergin
görünüyordu.

Vahşi, ürkek ve tedirgin bir gerginlik.

Avucumun içini ovmaya başladı. "Bunu yapmak zorunda ol-
duğunu düşündüğünü biliyorum, bu parıltı anlaşmasının senin
ve ailen için çıkış yolu olduğunu," dedi, "Gunn'la çalışmaktan
başka kurtuluş yolun olmadığını. Ama parmaklıklar altında
çürümenin ailene hiçbir faydası dokunmaz." Duraksadı. "Yarın

gece... bu olacak. Federaller peşimizde. Anlaşma başlasa da Yasak Birimi'nin en büyük baskını olarak sona erecek. Hâlâ zamanın varken bu işten çıkmak zorundasın."

Başımı iki yana salladım. Alex'in anlattıklarının olma olasılığı o kadar düşüktü ki bana Ruby'ye anlattığı hikâyeleri, peri masallarını arımsattı. "Alex, neden... ne... bunu nasıl biliyorsun?"

"Ve bir çıkış yolum var," diye sözümü kesti. Daha yavaş ve kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Elimi bıraktı ve ardından sözcükler aceleyle ağzından döküldü: "Colletto'nun çetesi yarın bir ara buraya gelecek..Ekibin, son birkaç gündür mayaladığı, litrelik şişeler doldurduğumuz ve senin mühürlediğin tüm parlıtları VIP salonuna götürüp taşımaya hazır hale getirmesi gerekiyor. Anlaşma orada yapılacak." Durduktan sonra konuşmaya devam etti. "D Sokağı dışarıya çıkamadan ekibin kalanına neler döndüğünü anlatacak ve salonu büyüyle mühürleyeceğiz. Eğer zamanlamamız mükemmel olursa, birinin bize ihanet etmesine olanak tanıyacak kadar erken davranmaz ya da fırsatı kaçıracağımız kadar geç kalmazsak ekibi birlikte hareket etmeye ikna edebiliriz. Böylece iki çetenin de Federaller için kolay av olmasını sağlarız."

"Alex." Sonunda ses çıkarabilmişim. *Tanrım, gerçekten çözülmeye, kendini kaybetmeye başlamış.* "Sana ne oldu, Federaller nasıl..."

"Birim'in sana af önereceğine söz veriyorum. Öyle yapmalarını sağlayacağım." Ses tonu yumuşamıştı ama artık kendinden emindi; gözleri başımın sol tarafındaki boş bir nokta dikilmişti. "Tüm fikrin Gunn'ın başının altından çıktığını, hem seni hem de diğer tüm büyücüleri köpek gibi çalıştırdığını, sana şantaj yaptığını söyleyeceğim; sonuçta bu yalan sayılmaz. Ekibin de aynı şeyleri söylemesini isteyip hepimizin aynı hikâyeyi anlatmasını sağlayacağız. Sonuçta hepsi seninle Gunn'ın arasında başka bir şeylerin olduğunu düşünüyor."

Başım dönmeye başlarken Alex bir nefes daha aldı. "Eğer Gunn'ı ve çetesini ele verip bildiğin her şeyi anlattırsan özgür kalırsın. Ama her şeyi anlatman gerek Joan... kalıcı parıltı hak-

kındaki her şeyi, Gunn'ın büyüme planları konusunda tüm anlattıklarını, ayrıca D Sokağı'nın dağıtım rotalarını. Bir de o büyüüyü Joan... onun duyulmasına izin veremeyiz, Birim'e her şeyi anlatman gerekiyor ki onu zapt edebilelim. Onu teslim edersen söz veriyorum ailen güvende olur. Eğer isteğin bu olursa kulübenizin elinizde kalmasını da sağlarım. Belki Federaller seni göz hapsinde tutarlar ama söz veriyorum özgür olursun." Ardından duraksayarak daha çekingen bir sesle ekledi, "Ya da sen ve ailen benimle birlikte DC'de kalırsınız."

Konuşamıyordum. Âdeta altımdaki yer yarılmıştı da ben onun ağzından çıkan hiçbir kelimeye tutunamaz halde *aşağıya, aşağıya, aşağıya* düşüyordum. "Sen nesin... Alex?" dedim titreyerek. "Bunu nasıl başarabilirsin?"

Başını iki yana salladı.

Acınası görünüyordu. Pişman. Korku içinde.

Ardından taşlar yerine oturdu.

Ya da belki de her şey hep çok netti ama ben fark edemeyecek kadar kör, göz yummuş haldeydim.

"Sen bir..." Gözlerimi kapattım. Artık ona bakmaya tahammül edemiyordum. "Sen bir polis misin?"

"Beni köşeye sıkıştırmışlardı Joan," dedi hızla, ellerimi sıkarak, "tüm eski suçlarım yüzünden. Başta bunu yapmak zorunda olduğum için yapıyordum. Ardından büyüünün yapabileceği her şeyi, yeraltı dünyasının ne kadar karanlık olduğunu kavramaya başladım; sonra seninle tanıştım ve..." Duraksadı. "Artık yaptığım şeyin doğruluğuna hiç inanmadığım kadar çok inanıyorum. Gunn'ın ve diğer hepsinin işini bitirmek istiyorum. Seni kurtarmak istiyorum. Lütfen, lütfen her ikisini de yapmama izin ver."

Bir polisti.

Alex lanet olasıca bir polisti.

Elbette şimdi geçmişe baktığımda her şey yerli yerine oturuyordu. Puslu geçmişi, Gunn hakkındaki soruları, Shawların içinde bir anda parlayıp kendini göstermesi. Yine de her şey koca bir büyü numarasıymış gibi hissediyordum; gerçek olduğuna

inandığım, üzerine hayal kurmaya başladığım her şey sarsılıyor ve darmadağm oluyordu.

“Seni pislik.” Gözlerimi kapattım. Yanaklarımı yakarak inen gözyaşlarım öylesi yoğun ve hızlı akıyordu ki kendime engel olamıyordum. “Seni yalancı. *Tüm bu zaman boyunca beni kandırdın, öyle mi?*”

“Seni kandırmadım.” Alex hızla elimi tutmaya çalıştı ama kaçarken büyüğü çardağın köşesine çarptım. Onu tırnaklarımla kazıyarak parçalamak istiyordum. *Alex. Alex bir polis.*

“Lütfen Joan, sen ve ben... her daim gerçek olan tek şey buydu.” Sesi çatladı. “Bazı şeyler hakkında yalan söylediğimi inkâr edemem; hayatta kalmak için söylemek zorundaydım ama hakkında yalan söylenemeyecek şeyler de var. Bunun doğru olduğunu biliyorsun.”

Ona bakmadım. Alex bakış açımı girip beni zorlamaya çalıştığı anda arkamı döndüm. Kibarca elimi tutup beni kendine çevirdi. Tekrar direnmek istiyordum. Ona beni rahat bırakmasını söylemek istiyordum. Ama bakışları, yüzü... *Bu, şu an burada yaşadıklarımız numara değildi.*

“Federallerin henüz adını öğrenmemelerini sağladım ama kalıcı parıltısı biliyorlar,” dedi yavaşça. “Sana her şeyi çözdüğümü söyledim. Oyuna herkesten önce başlayıp hikâyeni biraz değiştireceğiz... onlara buna mecbur olduğunu, Gunn’ın seni zorladığını söyleyeceğiz. Dediğim gibi ekibin de hikâyemizi doğrulamasını sağlayacağız. Eğer işbirliği yaparlarsa paçayı daha kolay kurtarırlar. Zaten biz büyücülerin değil, gangsterlerin peşindeydik... tüm fikir Gunn’ın ve Colletto’nun başlarının altından çıkıyor.”

Cevap veremediğim, söyleyebileceğim her şey boğazımda koca bir düğüm haline geldiği için karşılık veremeyince bana doğru eğilip fısıldadı, “Seni asla ele vermem, bunu anlamıyor musun? Sen haklıydın Joan. Biz aynıyız, biz bunu hak ediyoruz... birbirimizi hak ediyoruz.”

Bu sözcükler... Doğru sözcüklerdi.

Belki de her şeye rağmen hâlâ önemli olan tek sözcüklerdi.

"Lütfen Joan," dedi. "Aileni düşün, kendini düşün. Hatta beni düşün." Diğer elimi de tuttu; artık iki elimde avuçlarındaydı. "Bu, kurtulmak için tek şansın. Lütfen. Lütfen, bu işte benimle olduğunu söyle."

Alex Danfrey'yi, yakından tanıdığım ama belli ki hiç tanımadığım bu adamı inceledim. Birlikte çalıştığım herkesi, uğruna çalıştığım her şeyi bir gecede yerle bir edecek bu usta büyücüyü. Tek baskın. Benim için bir çıkış yolu yaratmak adma kendi birimine ihanet eden bu çifte casusa.

Oyuna herkesten önce başlayacağız... tek kurtuluş yolun... birbirimizi hak ediyoruz.

Belki de... belki de yeni bir şehirde, yeni bir başlangıç yapabiliirdik; Alex, ben, Ruby ve Ben. Federallerle adımızı temize çıkardıktan sonra, kafes büyüsünü Alex'in dediği gibi gömüp anemin hep istediği gibi sır olarak saklamaya devam eder, yolumuza devam eder ve belki de... belki de tekrar gösteri yapmaya dönebilirdik. Şiddetin olmadığı, Gunn'm tepemize binmediği yeni bir yerde, sadece birlikte büyü yaptığımız bir yerde. Alex Federaller adına çalıştığını söylüyordu ama onu iş başında görmüştüm. Onun neler yapabileceğini ve kendini tam tersine ikna etmeye çalışsa da sonsuza kadar büyü yapmadan yaşayamayacağına biliyordum.

Bir yolunu bulacaktık, beraberce üstesinden gelecektik.

"Tüm bunlar boyunca aileme bakacağına söz veriyor musun?" dedim yavaşça yanağındaki gözyaşını silerken. "Ve adının hiçbir yerde geçmemesini sağlayacaksın. Gazetelerin, herhangi birinin bildiği kadarıyla Joan Kendrick diye biri asla yaşamamış olacak."

Alex ellerini omuzlarıma koydu. "Sağlayacağım Joan. Söz veriyorum. Benim istediğim şey de bu." Pencereye baktı. "Burada kal ve biraz dinlenmeye çalış. Ben yarın diğerleriyle birlikte VIP salonunda olup sevkıyatı tamamlayacağım, sadece Gunn'm bir şeyleri ters gittiğinden şüphelenmemesini sağla. Sen normal

davran. Bunca zamandır planladığınız her şey gerçekleşiyormuş gibi. Colletto'nun ne zaman geleceğini öğrenir öğrenmez Federaller arayacağım," dedi. "Ve gangsterler para ve mal değış tokuşu yaparken son numaramızı yapıp ekibe her şeyi anlatacak ve o serserileri VIP salonuna kilitleyeceğiz. Ardmdan Birim onları almaya gelecek."

Başımlla yavaşça onaylayıp elimin tersiyle gözyaşlarımı sil dim. "Anladım."

Dudaklarını nazik bir şekilde alnıma bastırdı ve beni kendisi ne çekti. Tekrar o sabunla parfüm karışımı kokusu geldi burnu ma. İçime çektim. "Bu işte birlikteyiz Joan," diye fısıldadı. "Hep öyleydik."

Pencereden birlikte girdikten sonra Alex Ruby'nin çevresinden dolaşıp yatağın ayakucuna gitti. "Yarın görüşürüz," dedi ben kapıdaki büyüü kaldırdıktan sonra.

Ve gitmişti.

Tekrar yattım. Her şeyi kafamdan geçirerek dönüp durdum ve Tanrı'ya Gunn'ın bu işi kokusunu alıp da önce Alex'i ardından da beni paramparça etmemesi için dua ettim. Öfkeliydim ve uzun zamandır korkmadığım kadar çok korkuyordum o yüzden artık uyumak bir hayaldi. Bildiğim tek bir gerçek vardı:

Alex haklıydı.

Neden ve nasıl olduğunu bilemediğimiz zamanlarda dahi Alex ve ben bu işin içinde hep birlikteydik.

TATLI DEĞİŞ TOKUŞ

ALEX

Joan'ın odasından çıktıktan sonra alt kata indim ve ertesi güne başlamadan önce biraz uyumaya kararlı şekilde VIP salonundaki kanepeye yerleştim. Uyumam mümkün değildi, sinirlerim son derece gergindi ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayıp çıkmadığına şaşıyordum ama denemek zorundaydım. Yarın parıltı sevkiyatını tamamlayacağımız, Ajan Frain'in zaferimize hazır olmasını sağlamakla geçireceğim uzun ve yorucu bir gün olacaktı; sonrasında ise Birim'de bir sürü evrak doldurmak zorunda kalacağımdan emindim.

Elbette Joan'a gerçekleri söylemekle büyük bir risk almıştım. Kariyerimi, hatta hayatımı bitirebilecek kadar büyük bir risk. Ama ona güveniyordum. Bu doğru olsa da olmasa da. Ve onu ardımda bırakamazdım. Kendime ne kadar çok yalan söylersem söyleyeyim, kendimi kandırmaya ne kadar çok çalışırsam çalışayım inkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı: Ona âşıktım.

Gecenin kalanı tuhaf rüyalar eşliğinde kanepede dönüp durarak geçti. Sabah Ral ve Billy geldiklerinde beni baştan aşağıya süzdüler, hatta Ral sarhoş olup olmadığını sordu.

"İyiymim," dedim, bir sigara yakmak için ayağa kalkarken. "Sadece yorgunum."

"Bu geceden sonra Gunn bize bir geceliğine izin verse iyi eder." Billy köşedeki su şişelerinden birini aldı ve en iyi sonuçları elde edeceğimiz üç yüz mililitresini başka bir kaba aktardı. "Daha fazla buna katlanamayacağım."

"Katılıyorum," dedim.

Ekibin kalanı da geldiğinde yavaşça çalışmaya başladık ve dişlerimizi sıkıp birkaç saat boyunca sabit bir hızda beraberce çalıştık. Akşamüstüne doğru hepimiz son parıltımızı mayalayarak son litreyi de tamamladık. Hepimiz yorgun olsak da VIP salonuna bir kutlama havası hâkim oldu. Win birkaç dakika sonra gelip sevgiyatın tamamlandığını görünce Gunn'ı çağırdı.

Gunn kalıcı parıltılarımızın arasında gezindi: kanla mühürlenmiş yüz seksen şişe ve Joan'ın mühürleyip sonra Colletto'yu beklemek üzere tekrar buraya getirmesi gereken yirmi şişe.

Başını kaldırıp onayladığını gösterircesine salladı. "Mükemmel. Her zamanki gibi beklentilerimin üzerine çıktınız." Kapıya doğru ilerledi. "Hepiniz gidip temizlenin ve Colletto'nun adamlarını karşılamak için saat sekizde burada olun." *Saat sekiz. Demek ki takas o zaman gerçekleşecek. Ajan Frain'i arayıp bunu iletmeliyim.* "Colletto'nun neyle karşılaşmayı beklediğinden emin değilim, kutlamak için birer şat parıltı atmamızı ya da bir gösteri bekliyor olabilir, o yüzden her şeye hazırlıklı olun." Gunn bana döndü. "Alex, Her gece evinle burası arasında gidip gelmekten perişan olduğunu biliyorum. Win, onu arabayla eve götür de üstünü değiştirsin, tamam mı?"

Ama bir telefon kulübesi bulup Yasak Birimi'ni arayabilmek için bu kısacık araya ihtiyacımı var... "Yürüyebilirim efendim, sorun değil. Şu aralar çok meşgul olduğunuzu biliyorum."

"Sorun değil, ben seni götürürüm." Win sigarasını sehpanın üzerindeki kül tablasında söndürdü.

"Teşekkürler." Zoraki şekilde gülümsedim. "Çok iyi olur. Hava çok soğudu."

Uyuşmuş halde Win'i takip ettim ve salondan geçip merdivenleri tırmanarak paravan görevi gören bara çıktık. Adrenalinle doluydum. Bir şekilde Win'den kurtulup Frain'i aramalıydım ki baskın için gereken bilgileri iletebileyim.

Hasta taklidi mi yapsam? P Sokağı'nda telefonu olan bir eczane var...

"Nereye gidiyorsunuz?" dedi park yerinin diğer ucundan biri.

Dönüp Gunn'ın ufaklıklarından biri olan Dawson'ın bize doğru ilerlediğini gördüm.

"Danfrey'yi evine götürüyorum," dedi Win. "Sen de gelmek ister misin?"

Zaman derdim olmasa yanımızda bir gangsterin gelmesi komik dahi olabilirdi.

Dawson gülümsedi. "Neden olmasın, eğer bana bir sigara verirsen."

Win arabasının kapısını açıp başıyla eski Model T'sinin arka tarafını işaret etti. "Arkada gitmek sorun olur mu Danfrey?"

"Hiç de olmaz."

Gıcırdayarak isyan eden bej koltuğa yerleştim; Win'le Dawson da öne kuruldular.

M Sokağı'nda birkaç blok ilerleyip trafik ışıklarında durduk. Işık yeşile dönmeyen iki tarafımıza da aynı anda birer araç yaklaştı. Bu benim için ilk uyarı sinyaliydi zira M Sokağı dört şeritti, yani sağ tarafımızdaki araba yanımızda durabilmek için bankete çıkmıştı. Ama tam olarak algılayamıyordum. Hâlâ kendi kafamın içine gömülmüş halde zamanlamayı hesaplamaya çalışıyordum: üzerimi değiştirip Ajan Frain'i aramak için nasıl kaçabileceğimi, Joan'la yaptığımız planın kusursuz olup olmadığını.

Ardmdan yanımızdaki arabaların kapıları açıldı.

Banketteki arabadan ve solumuzdaki siyah Model T'den birer adam indi. İkisi de bizim arabaya koşarak geldikleri taraftaki arka kapıyı açıp yanıma yerleştiler. Saniyeler içinde kapana kısılmıştım.

Kafamı kaldırdım. Sağ tarafımdaki adam Howie Matthews'du. Bilmiş bilmiş sırıtiyordu. "Selam dostum."

İki yanımızdaki arabalar kırmızı ışıktaki patinaj yaparak giderken midem kasıldı. Işık yeşile döndüğünde Win gaza bastı ve sessizliği delen motor gümbürtüsü eşliğinde uçarcasına ilerledik. Tıraş losyonlarının birbirlerine karışın kokusu beni boğuyor ve beni esir alan adamların çelik tabancaları kalçama batıyordu.

Sol tarafımdaki adam tanıdık değildi ama benim yaşlarımda,

ortalama yapıya sahip, genç bir serseriydi; suratı onun bulaşmak istemeyeceğiniz biri olduğunu gösteriyordu. Ona baktığımı görüp yamuk bir şekilde sırtaarak, “Üzgünüm ufaklık,” demekle yetindi.

“Win?” Sesim o kadar tiz, yüksek ve boğuktu ki ben bile tanıyamadım. Midemdeki sıcaklık kaynama noktasına erişmek üzereydi ve kalp atışlarımın sesi yüzünden kendi ağızımdan çıkanları bile zor işitiyordum. 14. Sokak’tan sola dönmek yerine sağa saptık. “Dönüşü kaçırdık, evime giden sokağı geçtik...”

“Planlar değişti Danfrey,” dedi Win. “Görünüşe göre Colletto’nun, kendisine sırtını dönen, eski büyü dağıtımcısının oğluyla ilgili problemleri olduğu ortaya çıktı. Ayrıca hapishanedeki sinirli davranışların da D Sokağı’nın hoşuna gitmemiş.”

Anlayamıyordum. Ne olduğundan emin değildim ve aklım karışıyor, düşüncelerim olanlara yetişemiyordu. *Ben de... ben de anlaşmanın bir parçası mıyım? Bunca zaman boyunca Colletto ile birbirimize karşılıklı kin mi güdüyorduk?*

“Ama sonuçta hepimiz birbirimizi kandırıyorduk, değil mi Alex?” Win dikiz aynasından bana bakarak sırıttı. “McEvoy, o teknede ulaştığımızda son anlarını bize ilginç bir hikâye anlatarak geçirdi.”

Vudu partisine gitmişler. McEvoy’u ele geçirmişler bile.

McEvoy onlara benim köstebek olduğumu itiraf etmiş olmalı.

Zaman doldu Alex.

Hay. İçine. Sıçayım.

Win 14. Sokak’ın trafiğinde ilerlerken nefes alamıyor, kalp atışlarımı yavaşlatamıyordum. Geriye dönüp bana bir bakış attı ve araba en yakındaki şeride doğru biraz kaydı. “Ne olacağını sanmıştın? O fareyi andıran suratını Mahzen’e sokup McEvoy’u olan biten her şeyden haberdar edebileceğini mi? Gerektiğinde onun seni koruyabileceğini mi?” Win güldü. “O hem bir keş hem de çakal. Sadakatin ne olduğunu hiç bilmedi ve çevresindeki insanlara çöp gibi davrandı. Tam da bu yüzden şu an Potomac’ın derinliklerinde tek başına süzülüyor.”

“Şimdilik,” dedi Dawson, “bu çok uzun sürmeyecek,” ve tüm ekip kahkahalarla gülmeye başladı.

Kusacağım.

“Howie,” diye fısıldadım eski hücre arkadaşıma. “Howie, bunu yapmak istemiyorsun.”

“Ah ama istiyorum Alex.” Howie belki de son kez kolunu omzuma attı. Arabanın içine göz gezdirdikten sonra sesini fısıltı seviyesine kadar alçalttı, “Hep benden çok daha iyi olduğunu düşündün. O yüzden McEvoy’un faresi olduğunu ve onun için kuzenimle Gunn’a casusluk yaptığını öğrendiğimde ne yaptım biliyor musun?” Yaşlı saçları omzuma değecek kadar eğildi. “Benim de gelmeme izin vermeleri için *yalvardım*.” Howie ince bacaklarını önündeki koltuğun altına doğru uzatırken ben sıkıştıkça sıkışıyordum. Ardından tekrar bana doğru eğilip son bir söz ekledi: “Hain.”

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Nabzım âdeta beynimin içinde atıyordu ve korkum o kadar yoğundu ki Win’in arabasının deri koltuklarının üzerinde parlak beyaz noktalar görmeye başlamıştım. *McEvoy için casusluk yaptığımı Gunn’a söylediler mi? Söylemiş olmalılar. Gunn, Joan’ın bunu bildiğini düşünür mü? Bu yüzden onu cezalandırır mı?*

Gözlerimi kapattım. Şu an bunu düşünemezdim. Joan hayatta kalmak zorundaydı.

Onu bunu atlatması gerekiyordu.

Win başka bir trafik ışığında yavaşladı. Howie’nin ardından pencereden birkaç blok ötesine baktım. Neredeyse yerleşim yerinin sonuna gelmiştik. Hiçliğin derinliklerine giden upuzun yola, Otoyol Köprüsü’ne çıkmamıza yaklaşık beş blok kalmıştı.

Düşünemiyordum, düşüncelerimin hepsi uzun, sessiz bir çığlığa dönüşmüştü. *Öleceğim, bu sonum, bu gerçek...*

Ama parmaklarım seğirmeye başladı ve savaşımadan sonumu kabul etmeme içgüdüm devreye girdi. *Büyükçe onların işini bitirmeli miyim? Bıçaklar yaratıp uçarak onlara saplanmalarını mı sağlamalıyım? Eğer Gunn bunu öğrenirse bana zarar vermek için Joan’ın canını yakar mı?*

Bu riski alamazdım. Ayrıca ben bir katil ya da suçlu değildim; bu adamlar gibi hayvanları ele geçirmekle görevliydim.

Bu yüzden cama odaklandım ve diğer yöndeki trafik ışıklarının yeşilde sarıya, oradan da kırmızıya dönüşünü izledim. "Eğil Howie," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Parçalan."

Arabamız hareket etmeye başladığında Howie'nin yanındaki cam tuzla buz oldu ve cam parçaları Howie'nin yüzüyle saçlarına uçtu. Gözlerini kapatıp başını korumaya çalıştı...

"Siktir. Bu da ne?" diye bağırdı.

Dirseğimi sertçe sol tarafımdaki adamın gözüne sapladıktan sonra yumruğumu Howie'nin yüzüne savurdum. İkiye kıvrılırcasına öne eğilirken burnundan kan fışkırmaya başladı.

"Arkada neler oluyor!" Win sol elini direksiyonda tutarak sağ eliyle yakamı, gömleğimi ya da herhangi bir yerimi kavramaya çabaladı...

Ama arkamızdaki insanlar korna çalmaya başlamıştı ve Win dikkatini tekrar yola vererek gazı kökledi.

Önümüzdeki yola odaklanarak karşımızda bir buçuk metre yüksekliğinde kalm bir tuğla duvar yarattım. Win frene basamadan araba ona çarptı ve hepimiz koltuklarımıza gömüldük...

Tam o anda Howie'nin üzerinden geçmeye çabaladım.

"Yakala onu Howie! Hadi, şimdi!" dedi Win havlarcasına. Arabasını geri vitese taktı ama Howie beni yakalayamadan pencereden atladım.

Arabalar korna çalar ve sürücüler bağırırken bedenimde bir acı dalgası ve soğuk rüzgâr çarptı. Win tekerlekleri gıcırdatarak karşımdaki bankete çıktı. Yolda ayağa kalktığımda kalçam ağrıyor, yüzüm sızlıyordu. Win aşağıya inerken iki arabanın arasına saklandım. Ulusal Alışveriş Merkezi'nin diğer tarafındaki sıra sıra dükkanların önlerindeki çöp kutularına takılıp düştüm ve hemen toparlanıp arkalarındaki ara sokağa daldım.

"Az önce onu duydum!"

“Orada.”

“Ara sokağa girdi, hadi!”

Arkamda kalan çimento zeminde ayak sesleri ve kızgın bağırışlar duyuldu... “Buraya gel, seni bok herif!”

“Kaçarsan daha fena olur!”

Gökyüzünde silah sesleri yankılandı.

Ara sokak boyunca koştum ve köşedeki tuğla bakkalın önünden sert bir şekilde dönüp içeriye daldım. Neredeyse yapılı, yorgun görünümlü kurnaz dükkân sahibine çarpacaktım ama zıplayarak yolumdan çekildi.

“Yaklaşma!” Bakkal ellerini havaya kaldırmış ve yüzü korkudan donakalmış şekilde tezgâha doğru geriledi. “Büyücülere hiç bir şey satmıyorum, beni duyuyor musun? Bela istemiyorum.”

Kendimi toplamak için raflara tutunarak, “Çatıya bir çıkış var mı?” dedim nefes nefese.

“Benimle konuşma, şeytan dölü!” Bakkal kulaklarım kapattı. Ona doğru atılıp yakasmı kavradım. “Odaklanman gerek.” Campbell’s* çorbaları ve zeytin yağlarının düzenli bir şekilde durduğu rafın ilerisinde, dükkânın kenarındaki merdivenleri başımla işaret ettim. “O merdivenler çatıya mı çıkıyor?”

Başını hızla sallayarak onayladı ve nefes kesilmiş halde, “Lütfen bana zarar verme,” dedi.

Onu bırakıp tökezleye tökezleye merdivenlerden yukarıya çıktım ve dağınık, pis ikinci katı aştım. Kapıyla sona eren başka bir merdiveni tırmandım. Kapıyı omuzladım, *bir, iki, üç...* ve düşercesine bakkalın çatısına çıktım.

Bir anlığına yaklaşan gün batımının parlak renkleri beni kör etti ama yönümü bulup dükkânın siyah çatısının köşesine gidip 14. Sokak’a baktım. Win ve adamları bağırıyor, küfrediyor, kurşunlar savuruyor ve her köşeye bakıyorlardı.

“Dükkânlara bakın,” diye yankılandı Win’in sert sesi bomboş ara sokak boyunca. “Hepsine. Onu kaybedemeyiz.”

* Amerikan hazır, konserve çorba markası. -çn

Nefes almak için bakkalm önünde durduklarında Dawson pencereye sürülmüş kanımı işaret etti.

“Kan,” dedi Win. “İçeriye.”

Kısa ömürlü rahatlama duygusu bir alev gibi söndü ve içimi tekrar bir panik kapladı. Altımdaki kapıyı tekmelediklerini işittim, aceleci ayak sesleri bakkalın ince duvarları ve bozuk yerlerinde yankılanıyordu.

Geliyorlar.

Çevrem çatılarla, üç katlı sıra evler ve iki katlı dükkânlarla kaplıydı. Ardında aklımda bir fikir belirmeye başladı.

Ölmem gerektiğini düşünüyorlar. Ben ölene kadar peşimi bırakmayacaklar.

Çatının kenarına doğru topallayarak yürüyüp aşağıya baktım. Üç kat boyunca dümdüz aşağıya iniyordu ama üç metre kadar ötedeki binanın ikinci katından sarkan bir yangın merdiveni vardı. Düşüşten dolayı kaburgalarım acıyordu ve morarmış, hatta büyük ihtimalle kırılmıştı. *Bu tek yolun,* dedim kendime. *Atlaman gerek.* Ara yolun karşısına, güneşte bir işaret fişeği gibi parlıdanan yangın merdivenine baktım. *Düştüğünü düşünmeleri gerek.*

Geriyeye doğru birkaç adım atarak gözlerimi kapattım ve gelmelerini bekledim. Çatıya çıkan kapının açılmasından sonra Win’in, “İşte orada, ateş!” diye bağırdığını duydum. Canımı dişime takıp elimden geldiğince hızlı binanın kenarına doğru koşmaya başladım. Tereddüt etmedim. Teklemedim ve atladım. Bacaklarım bir yel değirmeni gibi dönerek beni öne itti.

Uzandım ve havada yangın merdivenine doğru yalpaladım; çaresizce ona yetişmeye, ona tutunmaya çalışıyordum...

Parmaklarım metale dokunduğunda omuzlarım kamçılanmışçasına acıdı ve atlamanın baş döndürücü heyecanı burnumdan kan fışkırmasına neden oldu. *Hadi Alex, onlar çatının köşesine ulaşmadan yap.* Çabalayarak yangın merdivenine çıktım ve “Kopyala ve gizle,” diye fısıldadım. Önümde, arkamdaki görüntüyle aynı bir güç alanı belirdi; zikzak şeklindeki yangın merdiveni, dümdüz tuğla bir duvar gibi görünüyordu.

İki kat aşağıdaki ara sokağa bakıp numarayı tamamladım. Tam Win çatının kenarına ulaştığı anda, ara sokağın zemininde yüzüstü yatan bir Alex Danfrey belirdi. Ara sokağın zeminine yapışmış ve ölü görünüyordu.

Howie, üçüncü kattan bedenimi incelerken, "Orospu çocuğu atlamaya çalıştı," dedi hafifçe çatlak sesle.

"Öldüğüne emin olun," dedi Win kısık sesle.

Howie, Dawson ve Win'in diğer serserisi sadece bir anlığına duraksadılar. Ardında birbirlerinin peşi sıra tabancalarını ceplerinden çıkarıp kopyama doğrultarak aşağıya üç el ateş ettiler; yukarıdan olanları izlerken tabancalardan çıkan soğuk ve sert BAM, BAM, BAM, sesi irkilmeme neden oldu. *Kurşunları büyüne de kopyalamalısın. Gerçekçi görünmeli.* O yüzden ara sokağın zemininde yatan kopyama odaklanıp güç sözcüklerimi söyledim. Ardından yerdeki kopyamm üzerinde kâbuslardan fırlamış gülleri andıran üç derin, koyu kırmızı delik belirdi.

Silah sesi kesildi.

"Kıl payı yakaladık. Kıl payı," diye iç çekti Win. "Hadi, geri dönmemiz gerek. Gunn'a işin bittiğini söylemeliyiz."

Karşıdaki binanın çatısından ayrılmalarını bekledim. Yangın merdivenindeki küçücük alanda kendimi toplamak için bir dakika, ardından bir dakika daha durarak Win ve adamları arabalarına binip Kızıl Mahzen'e dönerken hayatta kalmış olmanın tadını çıkardım.

Anlaşmanın bir parçasıydım. D Sokağı anlaşmasına her zaman ben de dahil olmuştum. Patron McEvoy ve ben Gunn'ın anlaşmaya tat katmak için öne sürdüğü şeylerdik. Biz onun yarım kalmış işleriydik.

Bedenim morarmış, yaralanmış ve dinlenmek için yalvarır haldeydi ama topallayarak yangın merdiveninden inip arka sokaktan büyük bir tramvayın köşeyi dönmekte olduğu 14. Sokak'a çıktım. Şoföre işaret edip eline cebimden çıkardığım birkaç bozukluğu sıkıştırdıktan sonra öne en yakın koltuğa yerleştim. Orta yaşlı kadınlardan ve küçük çocuklu telaşlı annelerden olu-

şan kalabalık benden kaçındı ama ben sadece kafamı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattım.

Bir sonraki durağa ulaşip bir telefon bulmalıydım; Frain'in sekizde Mahzen'de olması gerekiyordu ve her şeyin nasıl karman çorman olduğundan habersizdi. Ama şimdi bitemezdi, her şeyi kurtarmamız gerekiyordu, Joan'ı kurtarmamız...

Joan'a ulaşmalıydım. Ona söz vermiştim. Onu kurtarmalıydım.

Bir birimizi kurtarmamız gerekiyordu.

PLANLARDA DEĞİŞİKLİK

JOAN

Bütün gün Gunn'ın ofisindeydim ve kalan litrelerce şeyi büyüyle mühürlemeye çalışıyordum. Bu gece olacak şeylerin yarattığı gerginlik içimi kemiriyor, ailem ve Alex hakkında endişeleniyordum. *Her şey yolunda gidecek*, diye tekrarladım içimden bir dua misali. *Bitmek üzere.*

Saat altı buçuk civar işimi bitirdim. Ailemi görmeyi hiç şu anki kadar çok istememiştim. Planım Alex'le beraber planı uygularken kilitli yatak odamda beklemeleriydi, Federaller geldikten sonra onları oradan çıkarıp bu büyü evini ardımızda bırakacaktık.

O yüzden kısa bir süre sonra Gunn odaya girdiğinde sandalyemden kalktım. Olacaklara dair hiçbir fikri olmadığını, bu kapsamlı numaranın ardındaki büyücülerin Alex'le ben olduğumdan bihaber olacağını aklımda tutmaya çalıştım. Elimden geldiğinde kendine güvenen bir ifadeyle konuştum, "Sanırım ailemi görme vaktim geldi Bay Gunn. Sevkiyat hazır. D Sokağı yakında burada olur, o yüzden yukarıya çıksam iyi olacak." Cevap vermedi sadece bana dik dik baktı. "Anlaşma sağlanmadan önce onları görebilmek benim için çok önemli. Dedığınız gibi motivasyon için."

"Ne kadar ilginç," dedi sonunda Gunn yavaşça, "söylediğim bazı şeyleri dinliyorsun ama diğerlerini dinlemiyorsun." Gunn'ın ve onun her tür farklı anlama gelebilecek konuşmalarını bildiğimden sırtımda bir ürperti hissettim.

Ofisinin kapısını kapattı. Ardından bir adım daha attı ve ellerini masasının üzerine koyarak o yakıcı bakışlarını bana dikti. "Neden D Sokağı'yla ortaklık kurduğumu biliyor musun Joan?"

Sorusu beni şaşırtmıştı ama cevap vermemi beklemedi.

“Babam, Silah Danny, bir zamanlar Shawların başındaydı. Sağ kolu olan adam kuzeniydi. Aceleci, eli hemen tetiğe giden bu kuzen serinkanlı Danny’nin tam zıttıydı. Çok tartışarlardı, genellikle de kapalı kapılar ardında. Küçük bir çocuk olarak ben de sık sık bu kapıların arkasında olurdum.” Âdeti bir masal anlatıyormuşçasına kısık sesle konuyordu. “Örneğin McEvoy, babamın sağ kolu, şehrin diğer yakasındaki İtalyan mafyasıyla babam arasındaki yıkılmaya müsait barışı hiçbir zaman onaylamamıştı. McEvoy, D Sokağı’nın sürekli bölgemize tecavüz ettiğini düşünüyordu ve Colletto’nun serserilerinin çete sınırının yanlış tarafındaki bir bankayı soydukları iddiası ortaya atıldığında onları şiddetle tehdit etmeye başladı,” dedi. “Babama danışmadan, ibretiâlem olması için genç bir D Sokağı elemanını seçti. Onu 14. Sokak’ın ortasında bir köpek gibi vurdu.” Gunn duraksadı. “Maalesef o genç elemanın Patron Colletto’nun kuzeni olduğu ortaya çıktı.”

Başını iki yana salladı. “Babam deliye dönmüştü, yaptıkları yüzünden McEvoy’u cezalandırmak zorunda olduğunu biliyordu. Ama bunu başaramadan Shawların Colletto’nun kuzenine yaptıklarının intikamını almak için D Sokağı’nın çıkardığı bir sokak çatışmasında öldürüldü. McEvoy oybirliğiyle lider seçildi, zira Danny’nin oğlu, bendeniz, sadece on beş yaşındaydı.”

Gunn yüzüme bakmak için döndü. “Ama McEvoy beni geleceğin lideri olarak yetiştirmek yerine bir tehdit olarak gördü. Reşit olduğumda bana göstermelik bir rütbe verdi ve beni o zamanlar Shawların en az kazanç getiren işi olan orta hali bir parıltı salonunun yönetimine getirdi,” dedi. “Ve eğer işler birazcık daha farklı olsaydı belki de düşük rütbeli bir aptal olmayı kabul edip McEvoy’a bana fırsat tanıdığı için minnettar olabilirdim. Sorun şu ki Joan, babamı D Sokağı’nın infaz etmediğini biliyordum.”

Gunn daha önce hiç benimle bu kadar çok şey paylaşmamıştı. Hikâyenin nereye bağlanacağı konusunda tahmin yürütebiliyor olsam da benimle alakasını çözemediğim için dehşete düşmüştüm.

"McEvoy'a hiç güvenmeyen genç ve hilekâr biriydim. Attığı her adımı takip ettim: kimle buluşuyor, babamın arkasından neler planlıyor. Babamı uyarmaya çalıştım ama onu ikna etmek zordu." Gunn yere baktı. "Cenaze töreninden önce morga gittim. Şüphelerimde haklı olduğumdan emin olmalıyım. Adli tabip babamın kafatasının arkadan öne doğru parçalandığını onayladı. Yakın mesafeden, yani kişisel bir şekilde öldürülmüştü. McEvoy onu öldürüp suçu D Sokağı'na atarak Shawların tah-tına kurulmuştu.

Gunn'ın gözleri daha büyük ve parlak hale geldi. "Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandım elbette. Başımı önüme eğdim ve gizli gizli intikam planları yaptım. Nefret ettiğin bir adamın emri altında yaşamanın nasıl olduğunu sen de biliyorsun, değil mi? Her gününü hayatını elinden alan bir adamın gölgesi altında geçirmenin?"

Anında aklıma annem ve Jed Amca geldi. Neredeyse, *Elbette biliyorum*, diyecektim. Belki farklı bir hayatta, kaderin zarlarının daha farklı geldiği bir durumda Gunn'ın bu hikâyesi bizi birbirimize bağlayabilir, dehşet saçan bir takım olmamızı sağlayabilirdi.

Ama şu an bu imkânsızdı.

Şu an karşımda sadece bir adamın gölgesini görüyordum. Karşımda acımasız ve hilekâr bir katil vardı.

"Ama ben kazandım Joan. Hepsini McEvoy'dan geri aldım." Kahkaha attı. "Ve bunu nasıl başardım biliyor musun? *Ayakta kalarak*. Asla. Herhangi bir. Numarayı. Kaçırmayarak."

Aramızdaki ilişkide bir değişim olmuştu, büyük bir değişim ve Gunn artık uzanıp bana dokunurken çekinmiyordu. Ben donakalmış halde dururken saçlarımı omzumdan çekti ve yerine parmaklarını koydu.

"Sana kaç kez açık açık ya da o kadar da açık olmayan biçimlerde Alex'ten uzak durmanı söyledim Joan?" Dönüp beni kibarca masanın köşesine doğru iterek bana gerilemekten başka şans tammadı.

Ne yapıyor, neden Alex'ten bahsediyor, ne biliyor?

"Onunla aranda bir şey olmasın Joan," diye fısıldadı kulağıma alaycı bir biçimde. Aramızda hiç mesafe yoktu; göğsü benimkine bastırıyordu. "Ona güvenme. Dikkatini dağıtma. Cesur kalbini kaybetme." Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı ve uçuk mavi gözleri beklenti içinde, aç bir şekilde benimkilere dikilmişti. Yapamıyordum. Düşünemiyor, bakışlarımı kaçırıamıyordum...

"Bir süre sonra bu... kıskançlık gibi görünmeye başladı. Ama ben istediğini elde edemeyecek bir adam gibi duruyor muyum?"

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünme fırsatı bile bulamadan aniden, tek bir hamleye başımın arkasını kavrayınca irkildim. "İster inan, ister inanma seni zarar görmekten *korumaya* çalışıyordum çünkü Alex en başından beri D Sokağı anlaşmasının bir parçasıydı."

Beni bırakıp arkasını dönerken zihnim dediklerini kavramaya çalışıyordu: *Anlaşma, anlaşmanın bir parçası...*

Gunn dönüp bana baktığında zihnimdeki düşünceler donakaldı. Çünkü gözlerinde sadece beyaz bir ateş misali yanan öfke vardı.

"Ardından sadece yüzüme karşı Alex hakkında yalan söylediğini öğrenmekle kalmadım bir de onun McEvoy'un köstebeği olduğunu keşfettim. Senin dertleştüğün, o aynı yastığa baş koyup sırlarını fısıldadığın bir köstebek ve o ikiyüzlü serseri gidip her şeyi düşmanuma gammazlıyordu. Hedefimdeki kişiye."

"Durun, hayır Bay Gunn, yanlış anladınız..." dedim kekeleyerek.

Alaycı bir tonda, "Bir şeyleri benden gizlemen bir felaketle sonuçlanabilirdi Joan," diyerek sözümü kesti. "Şansıma hep McEvoy'dan bir adım önde oldum. Senden bir adım önde oldum."

Gunn Alex'in bir polis olduğunu biliyor mu? Benim onunla çalıştığımı biliyor mu? Yapamam, bu durumda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum...

"Bay Gunn, yemin ederim, sizden bir şey saklamıyorum..."

Gunn, saldırıya geçen bir yılın kadar hızlı bir şekilde tabancasını kınından çıkarıp şakağına dayadı. "Bana bir kez daha yalan söyle ve sana yemin ederim hemen kız kardeşini sakladığım yere gidip onu o minik boynunu kırarım."

Bunu üzerine patladım. İçimde bir şeyler *çatırdadı* ve ellerim âdeta büyüm bilincime üstün gelip bedenimin kontrolünü ele geçirmiş gibi kendi kendilerine hava kalktı. Gunn'a doğru bir güç ve enerji dalgası savurdum. Geriye uçup sırtını kapıya çarptı.

Bir anlık sessizlik oldu. Ardından kahkaha atmaya başladı.

"Ailem nerede?" dedi zorlanarak. "Bana cevap ver yoksa seni ortadan ikiye bölerim."

Gunn yavaşça ayağa kalktı ve avlanan bir kurt misali yavaş, kendinden emin ve duruma hâkim adımlarla bana doğru geldi. Tepemde dikildi. "Hayır, Joan. Artık birlikte çalışmıyoruz. Emirleri ben veriyorum. Ben her şeyin planladığımız gibi gittiğine emin olana kadar burada otur ve bekle. Bu anlaşma problemsiz bir şekilde gerçekleştiğinde, ekibin kafes büyüsunü yapabildiğine emin olana kadar onları eğiteceksin. Bunu yaparsan belki Ruby'yle Ben'i tekrar görebilirsin," dedi. "Ama herhangi bir şey yapmayı denersen, bu odadan çıkarsan, adamlarım ailenin işini bitirecek. Anlaşıldı mı?"

Kalbim deliler gibi çarpıyor, içimdeki büyü onu parçalayamamanın çaresizliğiyle nabız gibi atıp duruyordu. "Hayır, bana söz verdiniz, aileme söz verdiniz..."

"Ve sözlerden dönülebilir. Sanırım buradaki gücün sende olduğunu düşünerek kendini kandırıyordun," dedi Gunn ve yüzünde çok ender gördüğüm o kocaman gülümsemelerinden biri belirdi. "Şansımıza artık ortada seni kandırabilecek bir Alex Danfrey yok."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Sana Danfrey'nin anlaşmanın bir parçası olduğunu söyledim." Gunn'ın gözlerinde yepyeni bir pırıltı vardı. "Colletto onun bir hain olduğunu düşünüyordu; hapishanedeki düşük rütbeli birkaç serseriden işe tek başına devam ettiğini duymuş,

hem de onun için çalışması gerekirken. O yüzden Danfrey bir hediye, D Sokağı'na iyi niyetimi göstermek adına imzalanıp, mühürlenip gönderildi. Baştan başlamak ve hataları telafi etmek istediğimi göstermek adına." Nefes alamıyordum. "Ama sen beni dinlemedin. O kalbi kırmak konusunda ısrar ettin." Gunn aşağıya doğru baktı ve takım elbisesini düzeltti. "Gerçi ikimiz de bir mazoşist olduğumu biliyorduk."

Alex anlaşmanın bir parçası. Şimdi anlıyordum ve bunu anlamak içimi dağlıyordu...

Alex. Alex öldü.

Sandalyeye yığıldım ve ağzımdan bastırma fırsatı bulamadığım bir hıçkırık kaçtı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...

"Benim çocuklar onu sokağa çıkarıp vurdu." Gunn bir adım geriledi. "Bana bir kez daha karşı gelersen sıradaki Ben olacak. Win dışarıda, aklma kaçmak gibi delice bir fikir gelirse diye kapıyı koruyacak." Kapıyı açtı. "Burada kal, *uslu dur* Joan. Tüm bunlar bittikten sonra seninle benim aramızda hiçbir şey kalmayacak. Ve belki ondan sonra ailenle birlikte buradan çıkabilirsin... bu son teklifim."

Tüm dünya dönüyor ve tepeme yıkılıyordu...

Ardından Gunn ofis kapısını kapattı.

Tanrım, nefes nefeseydim.

Alex gitmişti.

Federaller baskın yapacaktı.

Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu.

Düğümlemiş sıcak hava boğazımdan yukarıya tırmandı ve boğuk bir iç çekiş halinde ağzımdan çıktı. Gözlerimi kapattım ve Alex'in yüzünü gördüm. *Bana güvenen, bana inanan, beni olduğumdan daha iyi yapan Alex'in.*

Sandalyemi iterek kalktım ve birkaç dakikayı odada delice volta atarak geçirdim. Öfkeliydim, sinirliydim, *aileme* olanlar için... pişmandım... Alex'i... özlüyordum.

Ardında içimde bir şey patladı... hayır, kırıldı.

Gunn bunun bedelini ödeyecek, tüm yaptıklarının bedelini ödeyecek.

Onun gibi bir adam başına gelecek her şeyi hak ediyor.

Öfkeyi ve acıyı tamamen içime gömüp küllerinden mantıklı bir sonuç ortaya çıkarmaya çalışıyormuşçasına gözlerimi kapattım. Gunn, Alex'in McEvoy için çalıştığını söylemişti. Federallerden hiç bahsetmemişti. Demek ki onların geleceğini hâlâ bilmiyordu.

Alex'in anlattıklarını, yangın çıkışında yarattığı kozanın içinde âdeta bambaşka bir yerdeymişiz gibi yaptığımız planı düşündüm. *D Sokağı çetesini ve Gunn'ı aynı odaya sokacağız*, demişti. *Onları Federaller gelip onları alana kadar oraya kilitleyeceğiz*. Sakin, dikkatli ve bağımsız bir biçimde bunu düşünüp planda çatlaklar aradım.

Çünkü Federaller'in Gunn'ı ve onun gangsterlerini yakalamasını istemiyordum.

Onların yok olmasını istiyorum.

Bunu kendi ellerimle yapıp Gunn'u son nefesini verene kadar boğazlamak istiyordum.

Zihnimin köşelerinde bir fikrin ilk parçaları belirdi. Ardından hızla her şey yerli yerine oturdu; sanki görüntüleri ben yaratmıyordum da onlar kendi kendilerini yaratıyorlardı, aynı zihnimin karanlık köşelerinde kendi kendine ulaşan bir numara gibi.

En son büyümün direksiyona geçip beni gitmemiz gerektiğini düşündüğü yere yönlendirmesine izin verdiğimde her şeyi berbat etmiştim. Ama kulübemizin açıklığındaki o lanetli geceden beri büyümüştüm. Alex ve ailem için savaşmadan her şeyi kabul etmektense ölmeyi yeğlerdim.

Kendim için savaşmadan...

Doğruldu ve dimdik şekilde Gunn'ın ofisinden çıktım. Win Matthews aynı Gunn'm söylediği gibi koridordaki bir sandalyeye oturmuştu; ellerinde uzun ince bir tabanca vardı. O tabanca şu an bana doğrultulmuştu.

"Ne var?"

"Tuvalete gitmem gerek."

Bir dakika bekledikten sonra ayağa kalkıp karşılık verdi.
"Üzgünüm."

Ama ayağa kalkarken silahını *azıcık* indirmişti ve ben elimi kaldırıp tabancasına hükmettim. Gümüş rengi tabanca parmaklarından yükselerek benimkilere geldiğinde iki elimle onu tutup koridorun iki ucuna seslendim: "*Çevrele.*" Yerden iki kalm cam tabaka çıktı ve koridorun iki ucunu da kapattı.

Win kafeslendiğini fark ederek hızla çevresinde döndü; koridorun iki tarafındaki cüruf kaplı duvarlar ve büyüm bizi buraya kıstırmıştı. Bana baktı ve yavaşça ellerini hava kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

"Ailemin nerede olduğunu göster."

"Bu mümkün değil."

Tabancayı ona doğrulttum. "Hemen. Oyun oynamıyorum."

Win başını iki yana salladı ama teslim olmak için ellerini biraz daha kaldırdı. "Gunn beni öldürür."

Tabancanın güvenliğini bir tıkırtıyla açtım. "En azından bunun için endişelenecek kadar uzun yaşarsın."

"Yukarıdalar," diye itiraf etti sonunda, "Tommy'nin odasında. Kapı büyülü."

"Beni oraya götür."

Win önümden yavaşça merdivenlere doğru ilerlerken tabancayı kafasının arkasına doğrultmuştum. Duvar numaramdan birkaç metre uzaktayken büyüyü bozdum ve cam toza dönüşüp uçtu.

"Yürü," diye fısıldadım. "Güvenli."

Sessizce basamakları tırmanıp üst kattaki koridorda ilerledi. Win başıyla sol tarafındaki kapıyı işaret etti. "Burası." Ama kapının kolu yoktu.

"Lanet olsun Tommy." Bir elimde Win'in alnına doğrultulmuş tabancayı tutarken diğerini kapının kolunun olması gereken yere uzattım. Kapı kolu âdeta sevilme için sırtını uzatan bir kedi misali elimin atında belirdiğinde onu tuttum.

Ama kolu çevirmeye çalışırken Win hızla üzerime atılıp silahı elimden almaya çabalayarak ikimizin de yere yığılmasına neden oldu. Tabanca aramızdan uçup gittiğinde ben kapıya doğru geri-
lerken Win onu üzerine atladı ve parmakları tetiği buldu. Silahı bana doğrulttu...

"Dön ve ateşlen!"

Win'in tabancası ellerinde bir hayvan misali kıvranarak dönüp onu yüzünden vurdu.

Nefes nefese tekrar yere yığıldım ve karşımdaki kırmızı iğrenç yığına arkamı döndüm. *Tanrım, sanırım kusacağımı.*

Gözlerimi kapatıp elimi yavaşça indirdim. Yer döşemeleri büyüme cevap vererek birer kurdele gibi kalkıp Win'in cesedini içine aldı.

Hızla Tommy'nin odasının kapısını açarak içeride duvar kenarındaki yataklardan birinde birbirine sarılmış şekilde oturan Ruby'yle Ben'i buldum.

"Joan!" Ruby yataktan atlayıp bana doğru koştu. Kollarını boynuma dolarken diz çöktüm. "Her şey yolunda mı? O ses de neydi?"

"Yok bir şey tatlım." Yutkundum. "Her şey yolunda."

"Çok korktum," diye kekeledi Ruby. "Ben'e neler olduğunu, neden burada olduğumuzu sorup durdum ama o sadece her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

Yatağın üzerinde bacak bacak üstüne atmış şekilde oturan Ben'e baktım. Yüzü hiçbir şeyin yolunda olmadığını bildiğini gösteriyordu.

Ruby'nin ellerini kendiminkilerin arasma aldım. "Cesur olman gerekiyor, anlıyor musun?"

Ruby yutkundu. "Cesur olabilirim."

"O zaman senin Ben'le birlikte tren istasyonuna gidip beni orada beklemeniz gerekiyor," dedim yavaşça. "Eşyalarınızı alıp yavaşça çıkışından kaçmanızı sağlayacağız. Gidebildiğiniz kadar hızlı şekilde Union İstasyonu'na gidin. Geldiğinizde verdiğim harçlığın bir kısmını yanınıza alın, tamam mı? Bir taksiye atlayın."

“Ne oldu?” dedi Ben yumuşak bir sesle.

“Açıklayacak zaman yok,” dedim. “Sonra anlatırım.” Ayağa kalkıp girişe döndüm. Kapıyı açarken onlara, “Tek kelime etmek yok,” dedim.

Hızla koridoru geçip odama daldık ve kapıyı arkamdan büyüleyip tüm eşyalarımızı Ben’in valizine tıkmaya başladım.

“Nereye gitmek istiyorsunuz?” diye sordum Ben ve Ruby’ye valizi kapatırken. “Dünyadaki herhangi bir yere gidebiliriz.”

“Joan, lütfen,” dedi Ben. “Bana neler olduğunu anlat.”

“Her şey yerle bir oluyor. Anlaşma, Gunn’ın bana verdiği söz... her şey.”

Ben’in ağzı açık kaldı. “Ne yapacaksın?”

“Yapılması gerekeni.” Valizi ona uzattım. “Herhangi bir şehir seçin.”

“Tanrım, bilmiyorum Joan. Baltimore, Philly...”

“Philly,” diye tekrarladım. İnsanda özgürlük hissi yaratıyordu. “Saat dokuzda gidiş platformunda beni bekliyor olun, tamam mı? Sizi bulacağım ve Philadelphia’ya gideceğiz.”

Ruby sızlanmaya başladı. “Ama Joan, senden ayrılmak istemiyorum, buraya daha yeni geldik...”

“Ben de senden ayrılmak istemiyorum ama burası güvenli değil.” Gözlerine bakabilmek için eğildim. “Ben seni buradan çıkaracak, ben de bir saatten çok kısa bir süre sonra sizinle buluşacağım ve gidip yeni bir hayata başlayacağız. Philadelphia’da kendi büyü krallığımızı kuracağız.”

“Joan, hayır.” Ruby ağlamaya başladığında neredeyse bütün cesaretim kırılıyordu. “Sana tekrar hoşçakal diyemem.”

Kollarımı ona doladım. “Yakında yanımızda olacağım. Sadece yapmam gereken birkaç şey var ve ardından bitecek. Sonra bir daha hiçbir şey için endişelenmemiz gerekmeyecek.”

Yatağın üzerine çıkarak pencereyi açtım.

“Acele edin,” dedim Ben’e, “az sonra arabalar dolusu adam buraya gelecek... onlar gelmeden gitmeniz gerek.”

Ben'in gözleri kocaman açılrsa da başıyla onaylayıp, "Dikkatli ol Joan," dedi. "Her ne yapman gerekiyorsa çabuk yap. Biz Union İstasyonu'nda seni bekleyeceğiz."

İkisinin de camdan dışarıya çıkıp yangın merdiveninden indikten sonra arka sokağa atlayıp karşıya geçmelerini izledim. Hemen arkalarından birkaç siyah araba geldi. D Sokağı.

İşte başlıyor.

Harrison Gunn, bir savaşa giriyoruz.

Ve bu savaştan sadece birimiz çıkacak.

YOLUN SONU

ALEX

Kanlı, terli ve karmân çorman halde 14. Sokak'ta tramvayla ilerlerken etrafımdaki koltukların tamamını boş bırakmış olan diğer yolcuların ters bakışlarına ve fısıltıyla söylenmelerine rağmen kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Saat yediye çeyrek vardı. Zamanım tükeniyordu. Tramvay sonunda K Sokağı'nda durdu ve aşağıya atladım.

Acılar içinde üç blok ilerlemem gerekti ama elimden geldiğince hızlı bir şekilde topallayarak bir telefon kulübesi bulup içine saklandım. Vergi Dairesi sekreteri telefona cevap verdiğinde Ajan Frain'i istedim.

"Alex?" dedi Frain bir dakika içinde. "Tüm gün telefonunu bekledim..."

"Özür dilerim, beni tüm şehir boyunca kovaladılar. Neredeyse işimi bitiriyorlardı ama kaçmayı başardım."

"Ne? Kim kovaladı? İyi misin?"

"Gunn'ın emri üzerine Win Matthews," dedim. "McEvoy öldü ve benim onun adamı olduğumu öğrendiler." Nefes aldım. "Ama bu zaferi kazanmak zorundayız. Sizi Kızıl Mahzen'e sokabilirim... en az yirmi kişilik bir ekibe ihtiyacımız olacak. Anlaşma saat sekiz civarı yapılacak. Ve düşünmemiz gereken rehinelere var..."

"Alex, sen neredesin?"

"K Sokağıyla 17. Sokak'ın kesiştiği köşedeki telefon kulübesinde." Gözlerimi kapattım; Frain'in geciktiği her dakikanın Joan'ın büyü sığınağında tek başına Gunn'la uğraşmak zorunda kalacağı fazladan zaman olduğunun bilincindeydim. "Ne zaman burada olursunuz?"

"On dakika sonra."

"Güzel. Elinizdeki dürüst ajanların hepsini getirin."

Frain dakikalar sonra dört arabalık bir alayla geldi. "Hadi," diyerek elini bana doğru salladı, "atla."

Arabanın önünden dolaşıp yolcu koltuğuna oturdum. Göz ucuyla beni inceleyip arkasındaki arabalarla tekrar 17. Sokak'a çıktı.

"Tanrım, Alex," dedi Frain. "Berbat görünüyorsun."

Dikleşmeye çalıştığımda yüzümü ekşittim. "Hareket halindeki bir arabadan atlardım. Daha da kötü olabilirdi."

"Sence kaç kişiyle karşılaşacağız?"

"Gunn'ın yanında muhtemelen en yakın beş altı adamı olacak, Colletto'nun da öyle. Ayrıca Mahzen'in altı büyücüsü var ama onlar size zorluk çıkarmayacaktır," diye yalan söyledim. Gunn ona benim gittiğimi söylemiş olsa bile Joan'ın planı yine de uygulaması için dua ettim. Buna güvenmekten başka şansım yoktu.

O yüzden devam edip Joan'la kararlaştırdığımı hikâyeyi anlatmaya koyuldum, onun ve ailesinin zarar görmeden oradan çıkmasını sağlayacak tek hikâyeyi. "Bahsettiğim büyücüler gündür bir kafeste tutuluyor ve Harrison Gunn için büyücülük yapmaya zorlanıyorlar. Asıl büyücü, yani kalıcı parıltı büyüsünü yapan... Gunn tüm ailesini rehin tutuyor. Onu oradan çıkarmanız gerek." Hikâyeyi biraz değiştirerek anlatırken gözlerimi yoldan ayırmadım ama Frain'in bana baktığını hissedebiliyordum. "Gunn'ın onu kullandığını Win'in arabasma bindirilmeden hemen önce öğrendim... size söylemeye zamanım olmadı. Telefon edemedim beni arabaya atıp kaçırdılar."

Frain bir şeyden şüphelendiyse de bunu belli edecek bir şey yapmadı. Sola dönerken hafifçe homurdandı. "Harrison Gunn." Başını iki yana salladı. "Onu yakalayacağız Alex, onu ve tüm o D Sokağı'yla Shaw piçlerini. Hepsini indireceğiz."

N Sokağı'na yaklaştık ve Kızıl Mahzen'in park yerine bakan, gözlerden uzak bir ara sokağa çekip motoru durdurduk. Birim'in

diğer arabaları da yavaşça arkamıza yanaştı. Frain arabadan atlayıp adamlarmı toplamaya gitti ama ben kendime birazcık daha zaman tanıyıp başımı koltuğa yasladım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Tüm bunlar yakında bitecekti ve sonra tüm yalanlar, ihanetler ardımda kalacaktı. Tekrar Birim'in Yerel Büyü bölümüne dönecek ve umarım Ajan Frain'le birlikte çalışacaktım. Başarıyla, inanarak yaptığım işte gerçek bir ikinci şansım olacaktı. Joan'la birlikte tüm bunlardan uzakta ve güvende olacaktık. Sorgu sürecinden ve kısa bir gözaltından sonra onu ve ailesini yanıma DC'ye yerleştirebilecektim. Onun sorunları benim sorunlarıma dönüşecekti. Bunu yapmak istiyordum. Bunu yapmam *gerekiyordu*. Onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Yolcu tarafının kapısını açıp topallayarak Birim adamlarının silahlarını ve mermilerini aldığı bagaja doğru yürüdüm.

HESAPLAŞMA

JOAN

Gunn ve Dawson'ın Kızıl Mahzen'in otoparkını aşış az önce yaşanan üç arabayı karşılamaya gitmesini küçük pence-remden izledim. Motorlar birbirleri ardına durdu. D Soka-ğı serserileri üzerlerinde yepyeni fötr şapkaları, taba rengi palto-ları ve siyah eldivenleriyle arabalarından indiler. Ardından cama en yakın duran arabanın arka koltuğundan patronları Colletto çıktı. Gunn onun elini sıkarken diğer elini onu kucaklıyormuş gibi omzuna attıktan sonra Mahzen'i işaret etti.

Kısa süre sonra alt kata inmiş olacaktı, o yüzden içimde düzenli bir gelgit etkisi altındaymış misali kabarmaya başlayan paniği bastırıp kendimi planımın bir sonraki adımına odaklanma-ya zorladım. Federaller Alex'in söz verdiği gibi hâlâ geliyorsa yakında burada olurlardı. *İlk adım: Diğer büyücülerini yanıma çek.* Win'le olanları gizleyecek bir hikâyeye ihtiyacım vardı. Ayrıca VIP salonuna girmek için de bir bahane bulmam gerekiyordu. Ekibi Federallerin geleceği konusunda uyarmalıydım; bu işten zarar görmeden kurtulmayı hak ediyorlardı. Benim hakkımda ne düşü-nürlerse düşünsünler ben hâlâ onlara saygı duyuyordum.

Shawlar ve D Sokağı hâlâ dışardaydı, arabaların kapılarını kapatmış, birer sigara tütürüp olasılıklarla dolu göğre bakarak kahkahalar atıyorlardı. İki kat merdiveni koşarak indim ve gös-teri salonunu geçerek diğer taraftaki koridora daldım.

Büyücülerin yeni evinin, gece gündüz parıltı mayaladıkları VIP salonunun kapısı kilitliydi ama elbette bu oradan çıkmak isteyecek herhangi bir büyücüyü durdurmaya yetmezdi. Hayır, onları burada tutan şey beni Gunn'a bağlı tutan şeyle aynıydı:

daha iyi bir gelecek vaadi. Sürekli olarak eğer çok ileriye gidersek ya da çok geride kalırsak bir sabah uyanamayacak olmaktan korkmak.

Kapı kolunu kavrayıp bir büyüyle açtım. Ekibimin beş üyesi de durup bana dik dik baktılar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Rose. "Bizden daha üstün olduğunu sanıyordum."

"Gunn'dan bir mesaj mı getirdin?" dedi Ral ve Billy de ekledi, "D Sokağı geldi mi? Bu lanet olasma kâbus son erdi mi?"

"Alex geri dönmedi," dedi Grace yumuşak bir sesle. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Âdeta sorular ve soğuk davranışlardan oluşan bu saldırı karşısında sonunda, "Alex öldü," demeyi başarabildim.

Herkes şaşkınlıktan donakaldı. Ral ve Billy rahatsız şekilde kıpırdandılar, Tommy Rose'a küfürler mırıldanmaya başladı ama Grace sadece bana baktı. "Sen iyi misin?"

Bu, her şeye rağmen sesinde nazik ve endişeli davranması kendimi kaybetmeme neden oldu. "Hayır, değilim." Gözlerim yaşarmaya başladı.

"Joan, sen ciddisin." Grace hızla yanıma geldi. "Ne oldu?"

"Gunn, Win'le serserilerine onu öldürme görevi vermiş. Onu arabayla bir yerlere götürüp, Alex'i D Sokağı'na sırtını döndüğü için Colletto adına soğukkanlılıkla onu vurmuşlar."

Odaya tekrar sessizlik çöktü.

"Böyle mi yaşamak istiyorsunuz?" diye ısrar ettim odayı işaret ederek. "İstedığınız şey bu mu, Gunn gibi bizimle işi bittiği anda hepimizi bir kenara fırlatacak bir adamın emri altında olmak mı?" Başımı iki yana salladım. "Hepimizi kullanıyor."

"Ona güvenmeyin," deyiverdi Tommy. "Bu, Gunn'ın tuhaf, sapıkça bir oyunu olmalı."

Beş ekip arkadaşşıma, bir zamanlar bağlıdan da öte olduğum kişilere baktım ve sonunda onlara tüm hikâyeyi anlattım. "Dinleyin, birileri Federalleri aramış..."

"Federalleri mi?" diye tekrarladı Billy.

"Bu gece baskın düzenleyecekler," dedim. "Ama ben baskından önce bu işi bitireceğim, eşyalarımızı alıp kaçacağız."

"Bunu bitirmek mi?" diye sordu Ral.

"Gunn'ın işini bitirmek. Tüm bu gangsterlerin işlerini bitirmek. Her şeyi bitirmek."

Ral ve Billy önce birbirlerine ardından da Grace'e baktılar.

"Son zamanlarda aynı fikirde olmadığınızı biliyorum," dedi Ral yavaşça, "ama bu plan delice..."

"Neden?" diye ısrar ettim. "Eğer Federaller baskında bizi yakalarlarsa hepimiz büyüclük yapmaktan uzunca bir süre hapse tıklılacağız. Ve eğer gangsterler Federallerle başa çıkmayı başarırlarsa bu sefer hayat boyu onların emri altında olacağız." Başımla odayı işaret ettim. "Ben kararımı verdim. Bunu yapacağım. Ya yanımda yer alırsınız ya da karşımda."

Hiç kimse konuşmadı, kimse hareket etmedi; ta ki Grace rahatsız bir şekilde, "Tam olarak ne yapmamızı istiyorsun Joan?" diye sorana kadar.

"Bir bahaneye ihtiyacım var. Gunn'a Win'in birkaç dakika önce gelip burada bir kutu aradığını ve malzeme almak için dışarıya çıktığını söyleyin. Gunn onu arayacaktır," dedim. Ardından baskımda yerde duran iki yüz litre parıltısı işaret ettim. "Ve şu şişelerden biriyle oynayın, bir litresi kanla mühürlenmemiş gibi dursun. Gunn'ı beni bu odaya getirmeye zorlamak için bir nedene ihtiyacım var. Ben Gunn'la birlikte içeriye girdiğim anda hepiniz kaçın ve ardınıza bakmayın. Federaller gelmeden önce buradan çıkın." Ardından onlara son bölümü, zihnimde dönüp duran fikri de söyledim. Bana heyecan veren fikri. "Ama başka bir şey daha var."

Odada sessizlik hâkimdi, gerginlik âdeta elektrik yüklü bir tel gibi cızırdıyordu. Titreyen ellerle yakındaki sehpanın üzerine duran metal bardak altılığını aldım. Ellerimle iki ucunda tutarak geceler önce, açıklıkta Rose'dan öğrendiğim büyüyü yaptım: "Böl... ve bütünü ara."

Altılık cızırdadı ve ikiye bölündü. "Saat dokuzdan sonraki ilk trenle Philly'ye gidiyorum, yanımda D Sokağı'nın parıltı sevki-

yatı için ödediği para da olacak. Orada birçok şeye baştan başla-
mayı düşünüyorum.” Metal altlığın bir parçasını Grace’e uzatıp
diğer parçasını tuttum. “Ve umarım siz de bana katılırsınız.”

Grace başını iki yana salladı. “Bana katılırsınız derken ne kas-
tediyorsun?”

“Bir zamanlar birlikte iyiydik. Birbirimize güveniyorduk ve
bu şehrin gördüğü en iyi büyüü yapıyorduk.” Sözcükler ağ-
zımdan dökülürken birlikteliğimize hâlâ ne kadar inandığımı ve
onların da inanmasını ne kadar arzuladığımı fark ettim. “Gunn
beni doğruyla yanlış ayırt edemez hale getirdi, hatta hepimizi
o hale getirdi; korku içinde yaşamamızı ve küçük düşünmemi-
zi sağladı. Onun emri altında olmadığımızda gelişebileceğimize
ve hep beraber olmamız gereken şey haline geleceğimize inanı-
yorum,” dedim. “Orada kendi büyü sığmağımızı kurup sadece
gösterilerimize odaklanabiliriz. Tüm bunları ardımızda bırak-
abiliriz.”

Büyücüler hareketsiz kaldılar, tek kelime bile etmediler ve
teklifimi havada bıraktılar. *Bana tekrar güvenip tekrar benimle ça-
lışmayı isterler mi? Sadece para için mi peşimden gelirler?* Bu riski
kabul ediyordum. Hayatımı, içinde büyümüş olmadan düşün-
miyordum.

Sonunda Grace gözlerini benden hiç ayırmadan metal parça-
sını bluzunun içine soktu.

“Teklifin çok uzun süre geçerli olmayacağını biliyorsun.”
Bluzunu işaret edip numaranın raf ömrünü hatırlattım. “Eğer
Gunn’dan yağmalayacaklarımdan, Colletto’nun bizim kanımız,
terimiz ve gözyaşlarımız karşılığında yapacağı ödemedi pay
istiyorsanız, eğer tekrar gösteri yapma şansınız olmasını arzu-
luyorsanız bir an önce karar verin. Yarın sabah beni Philadelp-
hia’da bulmak için büyüü kullanın.”

Ardından ekledim. “Az sonra burada olurlar. Gitmem gerek.”

Kapıdan çıkarken Grace seslendi. “Joan!”

Kafamı tekrar içeriye soktum.

Bana ürkek gözlerle baktı. “Dikkatli ol”

Başım la onaylarken bunun bir veda olmamasını umuyordum.

Tam da gösteri salonunun çift kapısı açılırken Gunn'ın ofisine girdim. Kapıyı kapatıp son derece gergin halde masanın yanında duran sandalyeye kendimi bıraktım. Yine de tenimin altında alevlenen bir şey daha vardı. Heyecan. Doğru şeyi yapma, Gunn'a zarar verme, onun benden aldıklarını ondan alma arzusu, düşüncelerimin zihnimde yarışmasına neden olan bir beklenti...

Ekip dediklerini yapacak mı? Eğer Gunn olanları fark ederse onun işini bitirip Federaller gelmeden önce hızlı bir şekilde buradan kaçabilir miyim? Yeniden başlama şansımız olacak mı?

Korkularımın içimde kaynadığı, zihnimden sürekli en beter olasılıkları geçirdiğim sonsuzluk kadar uzun gelen bir süreden sonra kapı kolu çevrildi.

Gunn eşikte durdu. Bir anlığına tuhaf, âdeta tanıımıyordum gibi mesafeli bir tavırla onu inceledim. O bir daha görmeyeceğim bir insanmış gibi. Üç parçalı, şapkasıyla uyumlu ince gri çizgili takımının içinde uzun boylu ve ince yapılı görünüyordu. Başka bir hayatta Gunn gibi sert görünüşlü, keskin hatlı, güçlü ve ikna kabiliyetine sahip bir adama kolayca âşık olabilirdim.

Ama bu hayatta adamın gözlerindeki yaşamın yavaşça sö-nüşünü izlemeyi arzuluyordum. Uzun, ince parmaklarının hiç kavuşamayacağı bir rahatlamaya ulaşmak için çabalamasını izlemek istiyordum.

"Sana bu gece bir kez daha ihtiyaç duyduğum ortaya çıktı," dedi ters bir şekilde. "Win şişelerden birini atmış olmalı ve şimdi Colletto senin bir kafes büyüğü daha yapmanı heyecanla bekliyor." Elini uzattı. "Eğer bunu yapar ve ardından ekibin geri kalanına o kara büyüğü öğretirsen ödeşmiş oluruz." Duraksadı, artık gözlerime bakamıyordu. "Hatta cömertlik yaparak ailenle senin bir ev alabilmeniz için biraz para bile veririm."

Saçmalık. Gunn Alex'i öldürttü. Gunn muhtemelen bu anlaşmadan sonra beni de öldürecekti. Ama ne konuştum ne de ba-

şımı salladım. Çünkü parasını alacaktım, hem de *hepsini*. Ve ben bunu yaparken Gunn ölmüş olacaktı.

Elimi tuttu ve beni yerimden kaldırıp kapıdan çıkardı. Koridora dönerken gözleri Win'in boş sandalyesine takılsa da yorumda bulunmadı. Bunun Grace ve ekibin bana yardımcı olduğunu anlamına gelmesini umuyordum. O kadar gergindim ki tüm bedenim titriyordu.

Gösteri salonunu geçerken çift kapının üzerindeki saat sekize on kalayı gösteriyordu. Eğer Federaller anlaşmayı basma planına sadık kalacaklarsa işimi halletmek için on ya da on beş dakikam vardı, tabii başarabilirsem ve ardından hapse girmemek için kaçmalıyım. Yoksa Ruby'yle Ben gidiş peronunda asla gelmeyecek olan bir ablayı ve kuzeni bekleyeceklerdi.

Büyücüler VIP salonun kapısına âdeta gerçek birer hizmetçi şeklinde dizilmiş halde bekliyorlardı. Gunn beni kabaca hemen salona sokarken onlara doğru dürüst bakmadı dahi ama ben eşikten geçmeden önce Grace'le göz göze gelip ona sadece dudaklarımı oynatarak, "Gidin," demeyi başardım. Tepkisini görme fırsatım olmadı çünkü Gunn kapıyı arkamdan kapatmıştı bile.

Salon birkaç dakika önce olduğundan daha farklı şekilde düzenlenmişti; tüm koltuklar ve kanepeler benim sahnem olarak görev göreceğini tahmin ettiğim oyun masasının çevresine halka halinde dizilmişti. Tüm koltuklar doluydu; Colletto kapının tam karşısındaki geniş koltuğa kurulmuştu ve adamlarından üçü sol tarafındaki kanepeye oturmuş, ikisi ise onların arkasında ayakta duruyordu. Mahzen'de gördüğüm Dawson ve Shaw yardımcı patronlarından Kerrigan, O'Donnell ve Sullivan sağ tarafındaki koltuklara ve açılır kapanır sandalyelere oturmuşlardı. Elbette yüzünde o bok yiyen sırtışıyla oturan şerefsiz parlıtıcı Howie'yi de unutmamak gerekirdi. Gunn da benim gibi odayı inceleyip Dawson'a doğru eğildi. Ona, "Win neden hâlâ dönmedi?" diye sorduğunu duydum.

Dawson cevaben mırıldandı, "Emin değilim efendim."

"Ah güzeller güzeli Joan Kendrick," dedi Colletto oturduğu

yerden. "Bizi varlığınla ne zaman şerefliendireceğini merak ediyordum."

Bu, Alex'in ailesini yıkan, onun nefret ve kâbuslar içinde yaşamasına neden olan, onu öldürten adamdı. Colletto'nun işi de diğerleri gibi bitecekti.

"Sizi görmek güzel efendim," dedim ve hafifçe reverans yaparak süsledim.

"Bence daha fazla beklememeliyiz." Gunn başıyla kapıyı işaret etti. "Dawson, neden son şeyi getirmiyorsun?"

Dawson ayağa kalkıp dönerek odanın köşesindeki bir litrelik kırmızı parıltılarla dolu şeyi getirdi. Doğal olarak kapağı açıktı. *Teşekkürler ekip.*

"Joan, lütfedersen," dedi Gunn sıkıştığı dişlerinin arasından, "bu beylere büyüü nasıl geliştirip... olağanüstü bir şeye dönüş-türdüğümüzü göster."

Colletto ellerini birbirlerine vurarak kakhaha attı. "Kıyı boyunca bir sürü torbacıyla anlaştım bile," dedi. "Tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

O ellerini çarpmaya devam ederken çakımı çıkarıp kafes büyüsunü yapar gibi şişenin üzerine duran koluma dayadım ama tenime bastırmak yerine gözlerimi kapattım.

Bir an, bir dakika sonra Colletto'nun rahatsız bir kakhaha attığını duydum. "Ne yapıyor?"

"Joan," dedi Gunn temkinli bir şekilde.

Ve gözlerimi açtım.

Zaman yavaşlamış, âdeta durmuştu. Dünya zengin renklerle kaplanmış; her hareket, her bakış farklı bir tonda ve dokuda görünür hale gelmişti. Gunn artık benim ne yapacağıma dair göstergeleri öğrenmiş, ne yapacağımı hissetmiş olmalıydı ki hızlı, tek bir hareketle tabancasına uzandı. Ellerimi kaldırdım ve Gunn'ın tabancası bir kumru gibi ellerinden uçup benimkilere kondu. Dawson ayağa fırladı; o ve Howie bana ateş etmek için tabancalarını çıkardılar. Ama ben onların tabancalarını da büyülerledim.

Dawson'ın silahı ateşlenmişse de kurşun artık kendi başına hareket ediyormuşçasına odanın diğer ucuna dönüp Colletto'nun karnına saplandı ve onun nefesini keserek iki büklüm olmasına neden oldu. Dawson'ın silahı tekrar ateşlendi ve Colletto'nun yanında duran adamıyla onun arkasında duran iki tanesini daha vurdu. Howie, Dawson'm kolunu kavrayıp kulağına ona durmasını, ateş etmemesini bağırdı.

Ama artık çok geçti.

Hayatta kalan iki D Sokağı serserisi ayağa fırlayıp silahlarını çekerek ateşlediler. Soldan sağa, önce Kerrigan'ı, ardından Sullivan'ı, sonra da O'Donnell'i vurdular. Ardından Howie'de kırmızı bir gölettin içine yığıldı. Dawson'ın kafası patlayarak yeşil çizgili duvar kâğıdında kırmızı lekeler oluşturdu. Karşılıklı ateşte yönünü şaşırmış bir kurşun Gunn'ın bacağına saplandı ve "Seni orospu!" diye bağıarak yere devrilmesine neden oldu.

Önümde kalın, koruyucu, şeffaf bir güç alanı oluşturdum. Ayaktaki iki D Sokağı adamı tabancalarını Gunn'a doğrulttu- lar ama o yuvarlanarak Howie'nin düşen silahını kaptı. İki hızlı kurşun o iki adamı buldu. İki beden de ölü ağırlığıyla kanepeye yığıldı.

Kalbim deliler gibi atar, nabzımı kulaklarımda duyabilir halde bir anlığına bekledim, sonra bir an daha.

Gunn hâlâ Howie'nin silahını tutuyordu. Onu bana doğrultmuş halde başını indirip yarasına baktı. Oldukça yukarıdan vurulmuştu; gri ince çizgili pantolonun baldırı yoğun, koyu kanla lekeleniyordu. Kanamayı durdurmak için elini bacağına bastırdı ve acıdan nefesi kesildi. Neredeyse onun için üzülecektim ki karşımdaki adamın Gunn olduğunu hatırladım. Bacağına yarı dayanmış şekilde, titrek eliyle bana doğrulttuğu tabancaya odaklanıp fısıldadım, "Uç." Tabanca bir bulut gibi havalanıp odanın köşesine savrulurken Gunn'ın tekrar nefes kesildi ve acıyla yüzünü buruşturdu. Güvende olduğuma karar vererek koruma duvarımı indirdim ve parayı almak için odayı geçtim. Colletto'nun pa-

rayla dolu, neredeyse taşacak gibi görünen çantası koltuğunun yanında, yarı açık şekilde duruyordu ve onu kapıp kanın bluzu- mu lekelemesine umursamadan omzuma attım. *Git. Onu bırak.*

Yine de Gunn'la yüzleşmek için döndüm. Artık bacağına sarılmış haldeydi; titriyor ve terliyor olmasına rağmen uçuk mavi- si gözleri her zamanki gibi korkutucuydu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye homurdandı kesik nefes- leri arasında, yine de gözlerime bakmayı başarmıştı. "Bunu sana ödeteceğim..."

Onun önüne eğildim. "İçimden bir ses bunun olmayacağını söylüyor."

"Sen taşra çöpünden başka bir şey değilsin," diye gürledi ama sonra kekelemeye başladı. "Sana istediğin her şeyi sunabi- lirdim ama sen hepsini elinin tersiyle ittin." Durdu, öfkeli ağzın- dan yaralı ciğerlerinin sesi çıkıyordu.

Ona, beni uçurumun kenarına kadar götüren, doğruyla yan- lışı ayırt edebilmemi engelleyen bu adama baktım. Alex'i öldür- müş, beni ve ailemi tehdit etmiş, karşısına çıkan herkesi ve her şeyi yok etmişti.

Elbette hepsi onun suçu değildi. Ben de kendimi kaybetmeye hazırım.

"Çünkü sen iğrenç bir insansın," dedim. "Bir canavarsın."

Bunun üzerine Gunn gülmeye başladı. "Eğer ben bir canavar- sam Joan," dedi sert bir tonda, "Sen nesen?"

Ardından öfkemi daha fazla içimde tutamadım. Yüzüne doğ- ru atıldım, çenesini yakalayıp aynı kendisine kimsenin dokuna- mayacağını zannederken onun bana yaptığı gibi başını geriye ittirdim. Onun bana söylediği sözleri tükürürcesine tekrarladım. "*Ayakta kalan* kişiyim."

Onu bırakıp köşeden tabancayı aldım ve kanepenin üzerine fırlatarak ona kan kaybından yavaşça ölmekte dışında bir kaçış yolu sundum. Ardmdan hızla kapıya gidip açtım ve bir kez daha Gunn'a baktım. "Hoşça kalın Bay Gunn."

Kapıyı bir tıkırtıyla kapatıp üzerindeki küçük pencereden Gunn'a baktım. Ardmdan çakımı şimşek hızında çıkarıp nefesi mi tutarak avucuma bastırdım. Elimi duvara koyup yavaşça kapının bir ucundan diğerine doğru kaydırdım ve annemin öldüğü gece söylediğim, o açıklıkta hayatımı kurtaran, her zaman benim bir parçam olacak kan, amaç ve feda isteyen o sözcükleri fısıldadım: *"Kendimden bir parça veriyorum sonsuzluk kafesine..."*

Dokunuşumun altındaki baskıyı, derinlerde bir nabız gibi atan titreşimi, son ses açılmış gramofonun uğultusunu hissettim. Kapı sert ve acımasız bir tık sesiyle kitlendi ve mühür yerine otururken duvarlar uğuldu.

Gunn ne yaptığımı fark etti; her şeyi anladığını gözlerinde gördüm. Yüzü şaşkınlık, öfke ve panikle kasılmış hale mezarına baktı ve kapıdaki pencereden ona baktığımı gördü. Dudakları sessiz bir çığlıkla uzun bir O harfine dönüştü, "JOAN!"

Ama arkamı döndüm ve onu orada bıraktım.

Gösteri salonu boyunca koşarak arka merdivenlerden odama gittim ve yangın merdivenine çıktım. Bundan kurtulacaktım. Bu yangımdan hayatta kalacaktım. Ruby ve Ben'le birlikte küllerimden yepyeni bir hayata başlayacaktım. Tek yapmam gereken şey koşmaktı, hayatım boyunca koştuğumdan daha hızlı hızlı hızlı.

Yangın merdivenlerinin paslı metal basamaklarından inerken Alex'in tam bu noktada bana fısıldadığı sözleri, sabahın o erken saatlerinde her şeyin mümkün göründüğünü hatırladım.

Ve şimdi o yoktu.

Yine de Alex bana kimsenin elimden alamayacağı bir şey vermişti, bunun için onu sonsuza dek sevecektim. Günler kararıp geceler uzadığından bana dayanak olabilecek bir şey. Ben hatalar yapan bir insandım; birçok hata yapmıştım. Ben içinde ılık kadar karanlık da barındıran biriydim.

Ama birini sevmek ve biri tarafından sevilme kabiliyetim vardı; her ne yapmış olursam olayım en gerçek, en saf, en büyülü aşkı bulabilmişim. Tekrar başlayabilir ve kendimi olduğum gibi kabullenebilirdim.

Geçmiş değıştirilemezdi. Kulübemizin açıklığında yaşananları değıştirmek için çok geçti. Onu kurtaramazdım; hiçbirimizi bu korkunç, yürek parçalayan hatadan koruyamazdım...

Ama geçmişini ardında bırakabilirim.

Gözlerimi kapattım ve geleceğime doğru koşar adım ilerlerken cesaretimi topladım.

Ve kesinlikle kendimi kurtarabilirdim.

SONUÇ

ALEX

Kızıl Mahzen'in karşısındaki sokakta volta atarak Gunn'ın büyü sığınağına girmeden önce diğer ajanların silahlarını kuşanmalarını ve çelik yeleklerini giymelerini bekledim.

Tanrım, lütfen Joan iyi olsun. Lütfen bundan kurtulsun.

Ajan Frain tabancasını kılıfına sokup bana doğru ilerledi. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Size ateş edilmediği sürece silahınızı ateşlemeyin, anlaşıldı mı?" diye emretti Frain ajanlarına. "Onları canlı yakalamalıyız. Bu pislikleri hayatlarının sonuna kadar mahkûm etmeliyiz." Bana dönüp başını evet anlamında salladı. "İşte zaman geldi Alex," dedi. "Bizi içeriye sok."

Önde Frain'le ben, arkamızda Birim'den bir düzineden fazla adam ara sokaktan çıktık. M Sokağı'nı geçip park yerini hızla aştık ve ardında Kızıl Mahzen'in ahşap kapısının önünde toplandık.

Frain kapıya yaslandı. "Hiçbir şey duymuyorum. Emin misin?"

Başımila onayladım. "Bar sadece iki kat aşağıdaki büyü sığınağına bir paravan. Büyüyle kilidi açtım ve hemen bara doluştuk. "Alt kata, gösteri salonun ilerisindeki VIP salonunda olacaklardı," dedim. "Gölgelere saklanıp onları şaşırtmalıyız. Yanlarında güçlü büyücülerden oluşan bir ekip olacak ama onları bizden yana olmaya ikna edebilirim." Çünkü Joan zaten onlarla konuşmuş ve onları kazanmış olmalı.

Zihnimde farklı bir fikir alevlendi. Eğer Joan hâlâ onun için geleceğimizi biliyorsa, eğer Gunn onun işini bitirmediyse ama bu dü-

şünceyi kafamdan attım. *Bu işe yarayacak. Her şey planladığımız gibi olacak. Öyle olmak zorunda.*

"Hadi Alex," dedi Frain, "yolu göster."

Onları kısa koridora yönlendirdim. Elimi duvara sokup güç alanmın, gerçek dünya dokusunun büyüye bıraktığı alanın yarattığı çekici ve yoğun baskısını hissettiğimde, Birim'deki adamlar fısıldaşmaya başladı. Ajanlar arkamda şaşkın şaşkın mırıldaırken duvardan geçtim.

Büyücülerin kolay yakalanmamasının, Birim'in yanında benim gibi adamlara ihtiyaç duymasının bir nedeni vardı.

Ajanlar kendilerine zaman tanıyarak, birer birer duvardan geçtiler ve hep birlikte alt kata indik.

"Sağda bir koridor var, soldaki ilk kapı," diye fısıldadım basamakları indikten sonra. "VIP salonundalar."

Silahlarımız çekili halde hafif adımlarla gösteri salonunu aşarken Joan'la benim geceler boyu birlikte gösteri yaptığımız yuvarlak sahnenin yanından geçtik. Bu sanki başka bir zamana, başka bir hayata aitmiş gibi geliyordu.

Koridordaki ilk kapıya geldiğimizde Frain önünde durdu. Hâlâ ıslak olan, kıpkırmızı bir kan şeridi kapı boyunca yayılmıştı.

Frain kapının üzerindeki küçük pencereden içeriye baktığında nefesi kesildi. "Aman Tanrım."

"Ajan Frain?"

Cevap vermedi. O yüzden ben de bakmak için çevresinden dolaşım.

Anlayamıyordum... neredeyse anlayamıyordum. Zeminin ortasında yapboz parçalarını andıran bir ceset yığını duruyordu. Ölüm yapbozunun parçaları. Halı çiçek bozuğu misali kan göletleriyle kaplanmış ve âdeta öte dünyadan çıkmış gibi görünen bir kırmızıya boyanmıştı. Tüm cesetler kurşunlarla delinmiş, doğal olmayacak şekillerde kıvrılmış ve bükülmüştü. Ucuz bir sunağı andıran oyun masasının çevresinde bir halka oluşturan cesetler âdeta bir grup infazı, hatta toplu bir intihar yüzünden ölmüş gibi görünüyordardı.

“Kapıyı açın,” diye fısıldadı Frain.

Sol tarafımdaki memur kapı kolunu çevirirken içim bir panik, kayıbım için erken bir üzüntü ve suçluluk duygusuyla ürpermeye başlamıştı bile. O kilidi açmaya çalışırken delirmişçesine pencereden baktım. Joan’ın yüzünü, o kusursuz yüzü aradım...

Ama onu göremedim, Tanrı’ya şükürler olsun ki orada değildi. *Kaçtı mı?*

Biri onu kaçırdı mı?

“Efendim, açılmıyor.”

“O zaman tekrar dene Ajan Brennan,” diye emretti Frain.

Brennan, “Emredersiniz efendim,” diye mırıldanarak tekrar kilidi açmayı denedi. Ben de tekrar içerideki yüzleri inceledim...

Tanıdık, hem de hepsi: Colletto ve geçen gece yanında olan adamlar ve Shawlar, Kerrigan, Sullivan, Dawson, Howie...

Ama Joan orada değildi. Ekipten kimse yoktu. Büyücüler rüzgâr savrulan büyülü bir toz gibi yok olmuşlardı.

Ardmdan Gunn’ı gördüm.

Yenilmez Gunn’ı.

Joan’la benim aramıza giren, onu bir kafeste tutan Gunn’ı. Göğsü inip kalkıyor, akan kanıyla beraber yavaş yavaş hayata gözlerini yumuyordu.

“Efendim,” diye fısıldadı Brennan tam ben her şeyi yerli yerine oturttuğumda, “içerideki adamlardan biri... hâlâ hayatta.”

“O kapıyı açman gerek,” diye azarladı Frain.

“Deniyorum Ajan Frain ama sanki... sanki lanetlenmiş gibi.”

Şaşkınlık ve hayal kırıklığı içimi kaplarken zihnimde karmaşık, karanlık ve rahatsız edici bir olasılık belirdi. Benimle oynayarak yüzeye çıkmaya çalışıyordu... ama onun gerçek bir zarar vermesine izin veremezdim. Henüz zamanı değildi.

Frain kapının pervazını inceledi. “Kapıyı kırın.”

Brennan denedi, ardmdan üç ajan birden kapıya saldırdılar, sonrasında beş Birim adamı kapıyı yerle bir etmeye hazır bir ordu misali koşarak kapıyı indirmeye çalıştılar. Açılmıyordu. Benim büyüm de işe yaramıyordu.

Frain elini kaldırarak bizi durdurdu. Girişin önüne çömele- rek onu, kilidi, pencereyi ve bir uyarı gibi boylu boyunca yayıl- mış olan kanı inceledi. "Büyücüler hangi cehennemde?" diye sordu bana.

Ona sahip olduğum tek cevabı verdim. "Emin değilim efen- dim."

Frain tekrar Brennan'a baktı. "Merkezi ara," dedi yumuşak bir sesle. "Gazeteler bununla çok eğlenecek."

Frain kolumu kavrayıp beni Birim'in yanından ayırarak ana gösteri salonuna doğru yönlendirdi. Dudakları sert bir çizgi halindeydi. "Şu senin bahsettiğin ana büyücü," dedi yavaşça. "Harrison Gunn tarafından kaçırılmış olduğuna ve rızası olma- dan burada tutulduğuna inanıyordun."

Dönüp kanla, kara büyüyle kaplanmış kapıya baktım. Âdeta ortadan ikiye ayrılmış, çift taraflı bir numarayla bölünmüş gibi hissediyordum. Bir yanım Frain'e doğru olabileceğini düşündü- ğüm şeyi söylemek istiyordu, gerçek olma ihtimali beni dehşete düşüren şeyi. Diğer yanım onun bunu yapmış olduğuna inanmak istemiyordu. Yutkundum. "Tüm işaretler bunu gösteriyordu."

"Sana dik kafalı biri gibi geldi mi? Dengesiz? Şiddette eği- limli?"

Evet, belki, emin değilim. Gözlerin bakmadım. "Çok değil."

"Alex, Tanrım," diye fısıldadı, "tehlikeli miydi?" *Çok çok tehli- keli, hem de birçok yönden.*

Ama Frain cevabımı beklemeden kapının diğer yanındaki yapbozu andıran cesetlerle dolu VIP salonuna doğru ilerledi.

"Büyücülerini bulmamız gerek," diye emretti ekibe, "hepsini. Hemen. Adlarmı merkeze bildirin. Alex, isimlerim tamamını is- tiyorum," diye seslendi bana. "Ve buraya yedek bir ekip çağırın. O gangsterin tüm delillerle birlikte canlı ele geçirilmesini istiyor- um."

Zihnimde düşünceler deliler gibi dönerken başımı onaylar şekilde sallayarak orada dikildim. *Bunu gerçekten Joan yapmış ola- bilir mi?*

Bunu planlı bir infaz şeklinde hepsi birlikte mi yaptı? Bu kanlı bir kaçış mı?

Birim adamları notlar alıp, birbirlerine danıştı ve ben pence-
reden cesetleri incelerken başka bir düşünce yavaşça belirdi ve
bir an sonra beni ele geçirdi...

Onu gerçekten kaybetmiş olabilirim, bir daha asla göremeyebilirim...

Joan sonsuza kadar gitmiş olabilir.

Bunu fark etmemle birlikte, "Ajan Frain, burada bekleyin bir
ipucu buldum," sözleri ağzımdan dökülüverdi. "Sonra yanınıza
dönerim!"

"Bekle, dur, Alex, neler olduğunu anlat!"

Ajan Frain arkamdan köşeyi dönmeyi başardığında çoktan
gitmiştim.

Merdivenlerden fırlayıp park yerine çıktım ve M Sokağı'ndan
Frain'in arabasının olduğu ara sokağa girdim. Kafamda sadece
onu şehirde aramak gibi belli belirsiz bir plan vardı. Birim'in si-
yah arabalarını geçerken gözüme bir şey ilişti, sadece gerçeklik-
teki hafif bir kırılma olsa da durdum.

Ara sokağın diğer tarafındaki sıra evlerin tuğla duvarına doğ-
ru koştum. Yakınlaştıkça duvarın yapısı daha da bozuluyormuş
gibi görünüyordu; âdeta asıl duvarın önündeki bir kopya gibiy-
di. Kopyaya dokunup parmaklarımla sona erdiği yere kadar ta-
kip ettim ve çevresini dolandım. Arkasında oturmuş dünyasının
paramparça olmasını izleyen Grace vardı.

"O nerede?" diye sordum.

Grace gözlerime bakmadı. Yine de ne kadar yorgun ve peri-
şan görüldüğünü fark edebiliyordum. Gözlerinin altında mor
halkalar vardı; çatlak dudaklarına sigara götüren elleri titriyor-
du. "Öldüğünü sandı. Hepimiz öldüğünü sandık."

Yanına çömelip onu bana bakmaya zorladım. "Onu bulmam
gerek."

"Sen polis misin?" diye sordu. "Ara sokaktaki siyah arabaları
gördüm ve sesini duydum. Bu, onun için neredeyse Gunn kadar
kötü biri olmana neden oluyor."

“Her ne yapmış ya da yapacak olursa olsun çok geç olmadan onu görmem gerek. Lütfen, eğer nerede olduğunu biliyorsan...”

Grace kıpırdamadı, tek kelime dahi etmedi.

“Bunun olanlarla ilgisi yok, polislerle ilgisi yok.” Gözlerimi kapattım. “Lütfen. Bu onunla benim hakkımda.”

Ardmdan onunla tanıştığımдан, Joan bana onun bir köstebek kadar hızlı ve kurnaz şekilde zihinlere girebildiğini söylediğinden beri ilk kez savunmamı kaldırdım. Grace’i içeriye davet edip Joan’a hissettiklerimi bulabilmesi, *görebilmesi* için dua ettim.

Tam vazgeçmek üzereyken Grace hızla ayağa kalktı. Anı bir hareketle bluzunun içinden tuhaf, parlak ve metalik bir şey çıkardı ama aynı hızla geri koydu.

“Saat dokuz civarı Philadelphia’ya gidecek bir trene binecek,” dedi tereddütlü bir şekilde. “Eğer onu tekrar görmek istiyorsan acele etsen iyi olur.”

Duvar numarasının çevresinden dolaşarak Frain’in arabasına atladım ve güneşlikteki anahtarları alıp titreyen ellerle kontağa soktum.

Frain arabasını N Sokağı’na doğru sürdüm. Trafiğe girip çıkarak beni Massachusetts’e götürecek göbeği dönerken arabanın farları ocak aymm sisli havasını deliyordu.

Union İstasyonu’na ulaşmalıydım. Onu yakalamalıydım. Durdurmalıydım. *Hâlâ çok geç değil.*

Yirmi dakika sonra istasyona yanaşırken neredeyse kaldırıma çıkıyordum. Anahtarları alıp kapıdan fırladım. Geniş, avluyu andıran girişten geçip uzun mermer kaplı koridorda ilerleyerek sonundaki GİDİŞ tabelasını delirmişçesine inceledim. Oradaki beyaz büyük harfleri okudum: PHILADELPHIA 21:16 HERKES BİNSİN. Biniş başlamıştı ama tren henüz istasyondan ayrılmamıştı. Üçüncü perondaydı.

Çok geç kalmadım... Çok geç kalmadım.

Kalabalıkları yarararak bilet almak üzere gişeye gittim ve oradaki adama biraz para fırlatarak hemen üçüncü peronun girişine ilerledim. Perondaki kalın paltolar ve valizlerden oluşan yığın

beni neredeyse yutuyordu ama onu bulmaya kararlı bir halde dirseklerimi ve omuzlarımı kullanarak kendime bir yol açıp ilerledim. Trenin tüm pencerelerini, gözümün önünden hızla akan tüm yüzleri, ortadaki banklarda oturan herkesi inceledim. Kalbim deliler gibi atıyor, göğsüm sıkışuyordu. *Aramızdaki her şey bu şekilde bitemez...*

Ardından yaklaşık on metre ötemde âdeta rüyalarımından fırlamış karakterler gibi tuhaf bir şekilde tanıdık gelen küçük bir kız ve genç bir adam gördüm; trene binmek üzerelerdi. Joan hemen arkalarındaydı. Üzerinde kumaş bir pantolon, bir palto ve arkadan toplanmış saçlarıyla bebeksi yüzünü gizleyen geniş siyerli bir şapka vardı. İçimde rahatlama, umut ve özlem dolu bir baloncuk büyüyerek patladı.

“JOAN!” diye bağırdım. “Joan, bekle, Joan!”

Durdu. Peronun ilerisinde beni gördü ve gözleri her şeyi anlattı. Grace haklıydı. Joan öldüğümü sanmıştı. Gittiğimi sanmıştı ve yüzüne bir rahatlama yayılıp içindeki her şeyi açığa çıkardı. “ALEX!” diye bağırdı. “Aman Tanrım.”

Bana doğru koşmaya başladı ve topuklarının tıklamaya başladığı o anda her şey unutulmuştu. *İşte bu, bu bizim mutlu sonumuz, benim olacak, ona sarılacağım...*

Ardından gerçekler kendisini hatırlattı. Elini ağzına doğru çıkarken Joan koşmayı bıraktı. Gözleri kocaman açıldı ve yüzü vahşi bir duygu fırtınasıyla gölgelendi. Özlem, acı, zafer, pişmanlık. Gözleri trene kaydı ve ardından elini uzatmasını izledim.

Her şeyi göremiyor, olduğum yerden söylediklerini duymıyordum ama sanki bileğiyle avucunun buluştuğu noktaya ve sonra ortaparmağının ucuna dokundu. Elini kapattı ve iki nokta birleşti. Ardından bir adım attı...

Bir adım daha attığında sanki peronu katlamış gibi bir şekilde aramızdaki mesafeyi aşmıştı... zamanı ve mekânı büken bir numara yapmış gibiydi.

Ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Joan üzerime atılırken nefesim kesildi, kalbim deliler gibi atıyor âdeta uçuyordu. Kollarımı ona dolayarak kokusunu, onu içime çektim.

“Öldüğünü sanmıştım.” Yumuşak sesi çatladı ve gömleğim yüzünden boğuk boğuk çıktı.

“Joan, Tanrım, zamanında gelebildiğim için o kadar mutlu-yum ki.”

Benden uzaklaşıp vahşi gözlerle bana baktı. “Ah, Alex...” dedi. “Ne yaptığımı bilmiyorsun.”

Bunun üzerine emin oldum: orada olanların sorumlusu oydu. Artık bunu inkâr edemezdim ve salonun görüntüleri zihnime üşüştü... *kana bulanmış halı, çarpık cesetler, ölüme terk edilmiş Gunn...*

“Seni bulmak için Kızıl Mahzen’e gittim. Her şeyi gördüm,” dedi yavaşça.

“Ve yine de buradasın.”

Yutkundum. “Joan, kaçamazsın.”

Tekrar trene baktı ve gözlerini sildi. “Kalırsam ne olacak?”

Bilmiyorum, bu olanlar hakkında nasıl bir hikâye anlayabileceğimi bilemiyorum, daha fazla yalan söyleyemem... “Birlikte çözeriz,” diye ısrar ettim. “Joan, bizim için çok geç değil.”

Biletçi trenin ön tarafından gelip, “HERKES BİNSİN!” diye bağırdı.

Joan başını iki yana salladı. “Hayatımı parmaklıklar arkasınca geçirmeyeceğim Alex. Ve bu gece olanların affı yok.”

Haklıydı, elbette haklıydı ama onun, sevmeye, güvenmeye başladığım Joan’ın gitmesini izleyemezdim. Onu daha da sıkı tuttum. “Joan...”

“Geri alınamayacak bazı şeyler vardır.” Sesi çatladı ve başını iki yana salladı. “Bunu kabulleniyorum.” Elleri baktı; ardından bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde gözleri bir sonuca varmışçasına fal taşı gibi açılmıştı. “Ama sen Birim’i bırakabilirsin. Benimle gelebilirsin.”

“Ne? Nerede... kaçmaktan mı bahsediyorsun? Joan, kanun kaçığı oluruz...”

“Özgür oluruz,” dedi kararlı bir şekilde. “Yeni bir şehir, senin için yeni bir başlangıç, Birim olmadan, McEvoy olmadan, Gunn olmadan. Yapmak için doğduğumuz şeye kucak açmak için bir fırsat Alex.”

“Joan, çok geç olmadan bunu bir düşün,” diye ısrar ettim. “Bu kendini savunmak için yaptığını söyleyebilirsin, suçunu itiraf edersen ve belki kan büyüsünü onlara anlatırsan cezanı kısılır...”

“Kurtarılmaya ihtiyacım yok Alex.” Joan başını iki yana salladı. “Aslına bakarsan benice kurtarılması gereken kişi *sensin*. Bence benimle birlikte sahnede olmak yaşadığın en büyüleyici, en mü-kemmел şeydi çünkü benim de için öyleydi. Bundan vazgeçmeye hazır değilim. Senin de buna hazır olmadığını düşünüyorum.”

Badem şeklindeki koyu renkli gözlerine bakarken çaresiz kaldığım bir an boyunca nereyse teklifini kabul edecektim. Onun gitmesini izleyebileceğimden emin değildim. Belki uğruna çalıştığım her şeye, parçalarını birleştirmeyi başardığım kırık dökük adama sırtımı *dönebilirdim*. Artık kabullendiğim görevime. Artık olmaktan gurur duyduğum kişiye...

“Joan, ben babam değilim.” Kelimeler âdeta onları düşünme fırsatım olmadan kendiliğinden ağzımdan çıkmıştı. Yine de çık-tıkları anda doğru olduklarını biliyordum. Joan’ı ne kadar istesem de, ona ne kadar *ihtiyacım olsa* da her şeyden önce kendimi düşünmek zorundaydım. “Eskiden olduğumdan farklı biriyim.” Ellerimi bileklerine doladım. “Saklanmayacağım. Yaptığım şeyi doğru olduğuna inanıyorum ve bundan kaçamam.”

“O zaman bitti mi?” diye fısıldadı. “Vedalaşıyor muyuz? Kendi yollarımıza mı gidiyoruz?”

“Böyle olmak zorunda değil Joan. Lütfen, bunu iyice bir düşün...”

“Sorun da bu, düşündüm.” Elini sağ kulağıma doğru hareket ettirdi ve şakağımın yanında yumuşak, tatlı kokulu bir şeyin belirdiğini hissettim. Özenle yeni yaratılmış çiçeği saçımdan çıkardım. Siyah, kırmızı dili bir orkideydi; geceler önce, hayatlarımız ne kadar karmaşık olsa da şu an olduğundan daha basitken

onun için Mahzen’de yarattığım çiçeğin bir kopyası. “Eğer kendine dürüst olursan Alex, benim hakkımdaki gerçeği hep bildiğini göreceksin.”

Başımı iki yana salladım. Gidemezdi. Eğer giderse bir kanun kaçağı, bir suçlu olacaktı. “Eğer kaçarsan Joan, tekrar karşılaştığımızda... Tanrım, o karşılaşma bu şekilde olmaz.”

Hüzünlü ve mana dolu bir şekilde gülümsedi. “Tabii eğer beni yakalayabilirsen Bay Danfrey.” Bir kedi kadar hızlı şekilde uzandı ve dudaklarını benimkilere dokundurdu. “Seni asla ama asla unutmayacağım Alex,” diye ekledi, fısıldayarak. “Olmam gereken kişiye dönüşmemi sağladın.”

Elbette haklı olduğunu biliyordum çünkü tuhaf ve karmaşık bir şekilde söyledikleri benim için de doğrudu. Yine de Joan’ın bana bu kadar yakın olması baş döndürücü ve bağımlılık yapıcı bir şeydi. İçgüdüsel olarak onu birazcık daha yanımda tutabilmek için uzandım ama o hızla ellerimden kaydı ve dönüp geldiği yöne doğru uzaklaştı. Bir adım daha attığında bir an için ortadan yok olup numarasının büyü katından geçti ve on metre ötemde trenin merdivenlerinin yanında tekrar belirdi. “Bekle Joan...”

Tren hareket etmeye başladı.

“Joan, bekle, DUR!”

Ama anında, acı verici bir şekilde onu durduramayacağımı anladım. Vagon basamakların tutacağını kavradı; alaycı bir şekilde, bunun bir zamanlar sahnemiz olan bu dünyada birlikte yaptığımız son gösteri olduğunu gösterircesine bana reverans yaptı. Baş döndürücü o gülümsemelerinden birini attığında her şeye rağmen, ne kadar *mantıksız* olsa da kendimi onunla birlikte gülümserken buldum.

Joan hareket eden trene atladı ve ardmdan âdeta büyü gibi, *pıf...*

Gitmişti.

TEŞEKKÜRLER

Bir çocuğu ancak bütün bir köyün yetiştirebileceği söylenir, aynı şeyin bir kitap için de geçerli olduğuna inanıyorum. Annemle babama, Joe ve Linda Appicello'ya daima yanımda olup beni dinledikleri, kariyer tavsiyeleri verdikleri, bebek bakıcılığı ve ön okuma yaptıkları için sonsuz teşekkürler. Siz olmadan bu kitap var olmazdı. Eşim, en iyi arkadaşım, en büyük destekçim, bana daima inanan ve kendime güvenim olmadığı zamanlarda bile beni teşvik eden Jeff'e. Kız kardeşlerim Bridget ve Jill'e, gece geç vakitlere kadar yaptığımız görüntülü konuşmalar ve sanal martiniler, karman çorman olduğu zamanlarda kitabımın ilk taslaklarını okudukları için teşekkür ederim. Aynı zamanda kayınvalidem ve kayınpederim Alice ve Paul Kelly'ye kitabın düzeltileri sırasında beni ayakta tuttukları için teşekkür ederim. Ve tabii ki Penn ve Summer'a, bana en önemli şeyin ne olduğunu hatırlattıkları ve beni mutlu ettikleri için teşekkürler. Sizler benim köyümsünüz ve inanılmazsınız.

Muhteşem ve fevkalade temsilcim Adriann Ranta'ya bana inandığı, devamlı destek verdiği, benim için daima vakit ayırdığı için teşekkürler. Aynı zamanda onunla beraber çalışan Allison Devereux ile bütün Wolf Literary ailesine de teşekkür borç bilirim.

Yetenekli ve zeki editörüm Navah Wolfe'a sonsuz teşekkürler. Onun bilgisi ve yol göstermesiyle çok gurur duyduğum hikâyeyi kelimelere dökmemi sağladı. Beni zorladığın ive konuşmalarımızın başında BUNU YAPABİLİRSİN başlıklı e-postaların için teşekkür ederim Navah.

Bu kitabın var olmasını sağlayan Simon&Shuster ailesinin geri kalanına, Joe Monti, Saga Press'in korkusuz yayın koordinatörü, Saga Press'in binlerce kapağını hazırlamış olan tasarımcı Michael McCartney, editör Bridget Madsen, iç tasarım bilgisi için Jacquelynne Hudson, mükemmel pazarlamacı Ksenia Winnicki, gerekli yerleri tamamen kesip atan Valerie Shea ve muhteşem tasarım koordinatörü Tiara Iandioro'ya teşekkürler.

Geçtiğimiz seneler boyunca devamlı destek olan Freshman Fifteens, Class of 2015 ve Fearless Fifteeners'a teşekkürler. Özellikle dostlarım ve sırdaşlarım Chandler Baker, Virginia Boecker, Jen Brooks, Kelly Loy Gilbert, Lori Goldstein ve Kim Liggett'a teşekkürler. Bir de eleştirmen partnerlerim Erika David, Lisa Koosis'e minnettarım. Erika, senin bana olan güvenin bu kitapta benim için çok önemliydi.

Son olarak da en büyük teşekkürüm okurlarıma gidiyor. Benim için bu kitabın ellerinizde olması en inanılmaz büyüünün ta kendisi.